

Part Of Me

Contents

Part Of Me	1
1. Chương 1: Trẻ Sinh Đôi	2
2. Chương 2: Ray Juu	6
3. Chương 3: Quyền Năng	11
4. Chương 4: Đụng Độ	17
5. Chương 5: Kí Ức Của Ròng Ray	21
6. Chương 6: Giáng Sinh Lạ Lùng	27
7. Chương 7: Bạn Mới	32
8. Chương 8: Nỗi Đau	37
9. Chương 9: Sao Song Nam	41
10. Chương 10: Quá Khứ Đau Buồn	45
11. Chương 11: Vẫn Sẽ Còn Khoảng Cách	53
12. Chương 12: Lựa Chọn Của Q Bích	58
13. Chương 13: Bi Kịch Gia Đình	69
14. Chương 14: Cái Chết Của Piro	77
15. Chương 15: Lựa Chọn Của Juu Đệ Ngũ	82
16. Chương 16: Bước Ngoặt	90
17. Chương 17: Kẻ Lạ	94
18. Chương 18: Vô Nhân Và Bạch Nhân	98
19. Chương 19: Cuộc Truy Tìm	103
20. Chương 20: Câu Trả Lời	109
21. Chương 21: Tìm Kiếm	113
22. Chương 22: Ben	119
23. Chương 23: Lena Ken	123
24. Chương 24: Linh Giáp Thứ 13	127
25. Chương 25:	135

Part Of Me

Giới thiệu

Bầu trời là một mảng màu đen khổng lồ. Mọi thứ xung quanh không có gì cả, chỉ vồn vện là những ngọn nến của số phận.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/part-of-me>

1. Chương 1: Trẻ Sinh Đôi

Hai mươi năm trước, vào một ngày đông lạnh giá. Bầu trời xám xịt mây đen nặng trĩu những ưu sầu, những cơn gió đông thì cứ thi nhau tạt vào mặt những người đi đường, họ thì cứ phải chịu, cứ khua răng vào nhau kêu lên lập cập. Cây cối cũng như đang thu mình lại, co rúc để trốn tránh cái giá lạnh. Mọi người vẫn phải đi lại trong thành phố, vẫn làm việc, nhưng dường như thấy rầu rĩ vì cái thời tiết ấu trĩ của ngày hôm ấy.

Bệnh viện Mars, có một nơi mà cái sự ấu trĩ, rầu rĩ đó không lan đến được. Căn phòng tràn ngập trong những nụ cười, niềm hân hoan, và sự vui sướng. Mọi người đến chia sẻ niềm hạnh phúc đó với một anh chàng hai mươi bảy tuổi, lặn xăn chạy tới chạy lui, cô nàng hai mươi lăm tuổi, nằm cười hạnh phúc.

“Anh chị quả là một đôi vợ chồng hạnh phúc nhất. Nhất là anh chị đây.”

“Thật là tuyệt vời. Giáng sinh năm nay thế nào cũng cũng không có một tí lạnh trong gia đình anh chị đâu.”

“Anh Huỳnh, em sẽ là cha đỡ đầu của đứa bé nhé!”

“Em cũng muốn làm mẹ đỡ đầu của bọn nhóc ấy.”

“Được, được, hai người sẽ là cha mẹ đỡ đầu của bọn nhóc nhà tôi.”

Chàng trai hai mươi bảy tuổi, Huỳnh Bá Trọng mỉm cười hạnh phúc. Cái tia nhìn đầy vui sướng không bao giờ có thể che dấu được trên đôi mắt của anh. Anh âu yếm nhìn vợ đang nằm trên giường hồi sức. “Em đúng là quá tuyệt vời, em yêu ạ”

“Thế anh định đặt tên chúng là gì?”

“Đứa ra trước sẽ là Huỳnh Bá Trung, đứa kia là Huỳnh Bá Long.” Người cha vui vẻ trả lời trong niềm vui sướng tột cùng.

“Em sẽ là mẹ đỡ đầu của Bá Trung. Nó sẽ có thêm cái tên là Mark.” Aly mỉm cười.

“Thế, đứa còn lại là của em. Nó sẽ có thêm cái tên là Ray.” John nhe răng cười, nhướn nhướn mày với Aly thách thức. “Con của anh sẽ “ngon” hơn con của em cho mà xem.”

“Anh đừng có mơ.”

Cả phòng cười vang, chỉ có tiếng cười tràn ngập mọi ngõ ngách của căn phòng. Ngoài kia, không gian vẫn ảm ảm bởi những đám mây xám, và sự ảm ảm của không khí vẫn trụ bám mãi liệt lên thế giới bên ngoài căn phòng ấy ...

“Anh Mark, ngày mai là kỉ niệm ngày sinh lần thứ hai mươi của chúng ta đó. Đánh dấu một mốc mới rồi. Anh có dự định gì không?”

Ray nhìn Mark với đôi mắt đầy yêu thương. Cậu ngắm mái tóc màu nâu đỏ được nhuộm kĩ càng của Mark, ngắm đôi mắt buồn mà chỉ có anh trai mình sở hữu, chiếc mũi cao, đôi môi mỏng, hơi mồm. “Anh đẹp trai thiệt đấy Mark.” Ray trầm trồ.

Mark xoa xoa mái tóc màu đen nhuộm chìm màu lam đậm của Ray. Cậu cũng nhìn đứa em song sinh đầy vẻ trìu mến. Ngắm đôi mắt giống mình, nhưng sao ngây thơ quá, ngắm cái khuôn mặt y đúc, nhưng vẫn lộ vẻ khang khác gì đó trên con người đang ngồi đối diện. “Em quả là khéo nịnh đấy nhóc ạ. Tự khen mình thì nói đi.”

“Vậy anh có dự định gì chưa?”

“Chúng ta sẽ tổ chức một buổi tiệc nhỏ ngay ngày hôm ấy. Sẽ mời cả bố John, và mẹ Aly.” Mark nhe răng cười cái kiểu của người cha đỡ đầu của đứa em mình, “Còn với đám bạn thì đành trễ với bọn chúng, ngày hôm sao vậy.”

“Anh chuẩn bị quà cho em rồi chứ?”

“Chà, hình như là em sẽ không có quà đâu nhóc ạ.” Mark mỉm cười hiền lành, “Anh hết tiền rồi.”

“Anh là đồ đáng ghét!!!”

“Mark, Ray, cô Mel C có chuyện muốn gặp hai cậu kìa. Lên trên ấy nhanh nhé.”

“Được rồi. Cảm ơn cậu Jay.”

Hai anh em chạy một mạch dọc theo hành lang các lớp học của khối Ngoại Ngữ trường Đại học tổng hợp thành phố Ray Juu để đến với phòng làm việc của giáo sư Mel C. Ánh sáng từ phía ngoài chiếu rọi khắp dãy hành lang qua những khuôn kính đặt ziczac một cách đầy chú ý của vị kiến trúc sư vẽ nên ngôi trường này. Lâu lâu nó sẽ ánh lên những dãy màu khác nhau, thoáng qua, nhưng lại khiến bọn sinh viên thích thú.

“Anh nghĩ cô kêu mình lên có chuyện gì?”

“Cô chúc mừng sinh nhật lần thứ hai mươi của chúng ta đó.” Mark mỉm cười.

“Tào lao!”

Ray chạy vượt lên khỏi Mark. Liếc một cái đầy nghịch ngợm về phía anh mình.

“Ray, chờ anh với.”

Phòng làm việc của giáo sư Mel C đang trước mặt họ. Cả hai gõ cửa, và được sự cho phép vào của cô.

Căn phòng của giáo sư bao giờ cũng thật đẹp. Và tụi sinh viên trong trường nói cô là một con bướm đẹp nhất. Bởi vì khắp căn phòng là những bản vẽ những con bướm đủ loại, rồi nào là những bộ sưu tập bướm thật, bướm mô hình,... Ngay cả đến tường cũng được vẽ lên một con to đầy màu sắc. Những ai ác miệng, không thích phong thái, cách làm việc của Mel C thì lại nói cô là một con “bướm độc”, đủ cả. Mel C đúng là một trong những đề tài bàn tán thú vị của cánh sinh viên, thế nhưng giáo sư nữ này lại là một mẫu hình lý tưởng mà rất nhiều tụi con gái trong trường muốn noi theo, chưa kể cô rất hiểu tâm lý của họ, hay chia sẻ. Rất nhiều người đã list tên cô vào danh sách những người bạn tri kỷ không thể tách rời.

Con bướm ấy có một vẻ đẹp hút hồn. Mái tóc nhuộm tím ản sao cái màu đen khi ở trong tối, e thẹn, nhưng lại thu hút và gợi trí tò mò cho đối phương. Không ai biết màu mắt thật sự của cô, bởi dường như cô luôn thay đổi loại kính sát tròng với nhiều màu, mỗi ngày. Cái miệng nhỏ nhỏ, xinh xinh khiến cô càng thêm đẹp đẽ. Tụi nam sinh viên chăm nhất vẫn là hình thể của cô giáo sư, với số đo ba vòng cực chuẩn là 90-60-90, tụi nó tiếc rẻ tại sao cô không làm người mẫu, mà lại đắm đầu vào đây làm giáo viên, một cái nghề chán ngắt.

“Chào hai em, tôi nghĩ là có một tin vui cần báo.” Mel C mỉm cười nhìn hai anh em, “Tôi nghĩ đó cũng là một món quà sinh nhật tôi dành cho hai em.”

“Thấy chưa, anh nói cô Mel gọi mình lên để chúc mừng sinh nhật mà.” Mark thì thầm vào tai Ray.

“Anh bớt xàm lại một chút đi nào Mark.” Ray vẫn nghiêm mặt nhìn về phía giáo sư, khéo léo néo Mark một cái nhẹ nhẹ, đủ để Mark phải rên lên vì nhói đau.

“Em ác quá.”

“Cô Mel nhìn mình kìa.”

“Hai cậu đúng là một cặp song sinh thân nhau quá mức đấy.” Mel mỉm cười điệu nghệ trên đôi môi nhỏ nhỏ của mình.

“Thưa cô, tin vui mà cô dành cho tụi em là gì thế ạ?” Ray nhanh nhẩu nói, miệng nở một nụ cười đáp trả sau khi vừa liếc xéo Mark.

“Một chuyến đi tham quan thành phố Con giáp số 9 cùng với 48 sinh viên của những khoa khác của trường.” Mel vẫn mỉm cười, “Các em nghĩ sao?”

“Thật là tuyệt vời.” Ray reo lên.

“Chừng nào mới bắt đầu chuyến du lịch này, thưa giáo sư.” Mark nhướn miệng mỉm cười nhỏ nhẹ.

“Sau sinh nhật của tụi em ba ngày. Các em chuẩn bị kĩ càng nhé. Nếu không còn gì hỏi, các em có thể về lớp.”

Họ trở về lớp mười phút sau đó. Cả hai đều vui sướng vì nhận được một cái tin thật sự hấp dẫn của cô Mel. Ray đang vẽ nên những hình ảnh về chuyến đi trong đầu. Mark thì lại vẽ nên món quà sẽ tặng Ray vào ngày mai. Cả hai mỉm cười vì ý nghĩ của mình. Nhưng nó thật khác nhau.

Còn đúng một tuần nữa là tới Giáng sinh. Đường phố vẫn tấp nập người đi lại, mua sắm đủ thứ đồ chuẩn bị cho cái ngày trọng đại này. Các cửa hàng bán đồ nhân dịp lễ cũng tấp nập hơn, lộng lẫy hơn. Từ những quý ông lịch thiệp, quý bà, quý cô sang trọng trong những bộ áo đặc tiền, trang sức lấp lánh cho đến những người bình dị với chiếc áo pull, quần bò khuất sau chiếc áo ấm dày cộm. Giáng sinh là của mọi người, không riêng của ai cả. Âm nhạc riêng của ngày đặc biệt này cũng đã vang lên từ một tuần trước, và giờ đây những âm thanh réo rắc ấy dường như càng hồi thúc, giục giã từng con tim rộn ràng hơn. Ánh sáng từ những chiếc đèn dọc đường phố lại càng được tiếp sức nhiều hơn bởi những dãy đèn chớp, nó cạnh tranh khốc liệt với những thứ ánh sáng đẹp để được trưng bày trong tủ kính, trên những cây thông. Ánh sáng chan hòa khắp cả mọi nhà, cả mọi đường phố.

Ray đặc biệt không chịu đi chung với Mark tối hôm nay, cậu muốn mua một món quà gì đó đặc biệt dành tặng cho anh trai mình, và cậu đã thấy. Đó là một sợi dây bạc được nối với nhau bằng những khúc kim loại được làm giống như những khúc xương, trên ấy có chạm chữ Ray Juu, tên thành phố này. Và điều đặc biệt khiến Ray chú ý đến nó, và hai chiếc lông màu đỏ rực dính trên sợi dây ấy. “Nó sẽ rất hợp với màu tóc của Mark. Anh ấy sẽ chết mê với món quà này của mình.” Ray hý hửng nghĩ thầm, “Mark là một kẻ đáng ghét nếu ngày mai không có quà cho em.”

Một góc khác, trên con đường Dòng Sông Sương Mù, Mark đi vào một cửa tiệm mang tên Rich Perfect. Cậu không chút ngần ngại, một mạch bước vào trong.

Rich Perfect là một cửa tiệm nhỏ, nhưng nó lại nổi bật nhất trong số những cửa tiệm lớn nhỏ khác trên đường Dòng Sông Sương Mù bởi một lí do, nó không giống bất cứ cửa hiệu nào ở đây cả. Trong khi mọi người đều thấp đèn hồng trưng bày sản phẩm của tiệm mình vào mùa Giáng sinh, thì tại đây, nó vẫn im lìm. Không hẳn là im lìm, mà bởi vì ý đồ của chủ tiệm rất khác. Những cửa kính lại được che đen hoàn toàn, những bức tường cũng được sơn lại một màu giống như thế, cho nên nếu không để ý, bạn sẽ không biết tường, và cửa nó nằm ở đâu. Và những hình ảnh từ tuyết, cây thông, người bù nhìn, tới những hoạt động vào mùa đông cứ tiếp tục nối nhau chạy qua cái bề mặt đen nhẵn đó, tất nhiên, những hình này chỉ mỗi một màu trắng.

Mark nhìn rào rào một lượt khắp căn phòng trưng bày. Anh đi chậm chậm, ngắm những món đồ được đặt rất điệu nghệ, rất riêng theo từng phong cách mà thứ đồ vật đó thể hiện. Mark định đưa tay lấy sợi dây hình hai quả trứng nằm trong ổ rơm, thì bỗng giật thót mình vì thỉnh thoảng một giọng nói vang lên sau lưng mình.

“Anh muốn mua một món quà dành cho dịp giáng sinh à.”

Mark muốn té ngã khi quay lại và bắt gặp dung nhan của kẻ vừa mới làm cậu thót tim. Hàm dưới của Mark muốn kéo trễ xuống tới đất khi cậu há hốc miệng trong cái gọi là con người đang cử động trước mặt cậu. Một gã thanh niên ốm o, phải nói là da bọc xương. Mái tóc mà đỏ, chảy dựng đứng như một bó chông. Đôi mắt thì tô đen, đen đến mức, cái màu chỉ nó muốn lan gần tới gò má. Môi thì tím rím. Tai thì lồng thồng những chiếc bông tai. Mark như bị qua xui, quỉ khiến thế nào mà đưa tay sờ soạng trước ngực người ấy. “Phẳng lì”, cậu nghĩ.

“Đó là một hành động khiếm nhã đấy.” Gã thanh niên chồm chồm đôi mắt, mím môi vẻ không thích cái hành động vừa rồi của Mark. Rồi gã ẻo ẹo bước đi theo dáng một người mẫu nào đó trên bộ đồ đen ôm sát cơ thể gầy guộc kia.

“Cái quái gì thế này, hẳn ta là một quái nhân. Tụi bạn nó giới thiệu cái tiệm này dữ lắm. Vào đây để chiêm ngưỡng một con quỷ xấu xí biết đi này đó sao?” Mark gào lên trong lòng, xem chút bật thành tiếng. Cậu nuốt ực một tiếng, cố lấy hết can đảm, cố mỉm cười hòa giải với hành động bất chợt không do mình thực hiện khi nãy. “Tôi muốn xác định lại rằng, nên kêu là anh hay là chị, thôi mà.” Mark vẫn cố nở một nụ cười đầy ngượng ngập trên khuôn mặt đau khổ.

“Thế cơ đấy, đừng thấy người ta đẹp, quyến rũ mà định làm chuyện xằng bậy.” Gã lại chồm chồm mắt, mím môi, lại đi vòng vòng quanh Mark, như một con thú sắp vờn mồi.

“Cái gì, tôi mà thêm cái bộ xương di động này à. Thà tôi ôm một con cá sấu còn hơn là một gã “sấu” như người.” Mark lại gào lên trong lòng, khuôn mặt thì vẫn cố cười. “Vậy tôi nên gọi anh là ANH.” Mark nhăn nhó.

“Ồi dào, anh hay chị không thành vấn đề, sao cũng được, nghệ danh của tôi là Q Bích Ma Thuật”. Gã lại tiếp tục đi vòng quanh.

“Ồi, lại gặp một gã điên.” Mark dường như muốn khóc bởi cái suy đó vừa thoáng qua trong đầu. “Tôi nghĩ là tôi đã đến nhầm chỗ rồi.” Cậu cố gượng cười, “Tôi cần một món quf sinh nhật. Tôi nên đi nơi khác tìm nó.”

“Hãy chọn một thứ mà anh thích, nhưng tránh xa cái sợi anh vừa cầm lên, và mấy thứ treo trên bức tường bên trái.”

“Tôi muốn mua gì là quyền của tôi chứ.” Mark vẫn cố cười.

Nhưng anh ngạc nhiên thực sự, khi sợi dây mình đang cầm trên tay giờ đây lại được đeo vào cổ của tên quái dị kia từ lúc nào. Cậu lại há hốc miệng vì kinh ngạc, mặt nóng rang, có lẽ vì sợ.

“Món quà này sẽ hợp cho người cậu tặng.”

Q Bích nói khi chìa cho Mark xem một sợi dây trong suốt màu lam, bên trong có một cái lõi màu trắng, và nó được đeo cùng với một viên ruby mà xanh da trời tuyệt đẹp. “Anh thấy thế nào.” Tên ấy nháy mắt với Mark.

Lại phải nuốt lấy một hơi dài để đủ can đảm đón nhận sợi dây chuyền từ bàn tay gầy guộc với những móng dài sơn đen toàn bộ của Q Bích. Nhưng Mark tỏ ra thích thú ngay sau đó bởi sợi dây chuyền rất đẹp và cậu thấy nó rất hợp với Ray.

“Tôi lấy sợi này. Đúng là anh có khiếu thẩm mỹ lắm đấy.” Mark trầm trồ, “Nó giá bao nhiêu.”

“Tôi sẽ tặng không món quà này cho cậu.” Q Bích mỉm cười điệu nghệ.

“Đó là một việc tôi chưa từng nghĩ khi đến đây. Tôi muốn thanh toán sòng phẳng.” Mark cố cười thêm một cái nữa. “Nó bao nhiêu?”

“Cậu đã có được món quà sinh nhật rồi, tại sao không đi đi.” Gã quái dị lại cười.

“Thôi được. Tôi thay mặt người nhận cảm ơn ... cảm ơn ...” Mark đáp ứng.

“Gọi tôi là Q Bích.”

“Ừ, đúng rồi, cảm ơn Q Bích.” Mark nhăn mặt ngượng ngịu.

“Không có gì.”

Gã mở cửa và đẩy mạnh Mark ra khỏi cửa hiệu của mình. Cánh cửa màu đen đóng sầm lại, và những hình ảnh vẫn cứ tranh nhau chạy trên cái nền đen thẫm thẫm ấy. “Một gã biến dị!” Mark nghĩ thầm. Rồi cậu cứ đi, vẫn cứ mãi mê ngắm nhìn sợi dây chuyền đẹp đẽ đang cầm trên tay. “Ray chắc sẽ phải vui sướng lắm đây.”

Buổi sáng hôm sau, khi đã cố gắng giải quyết hết đồng bài tập được giao, và các nhiệm vụ khác. Mark và Ray chạy một mạch cỡi xe đạp của mình thẳng về nhà. Gió lạnh cứ thốc vào mặt, vào người.

“Nhanh lên chút nữa Ray. Chúng ta trễ hơn nửa tiếng rồi.”

“Biết rồi. Ai mà muốn đâu. Tại ông thầy Simon quái quỷ kia kìa. Ác gì ác thấy sợ.”

...

Cuối cùng cả hai cũng đã về tới nhà. Mồ hôi, mồ kê thi nhau đổ khắp cơ thể, làm ướt cả áo từng trong ra ngoài mặc cho cái thời tiết có lạnh hay mát mẻ đến dường nào. Mark và Ray nở một nụ cười thật tươi như đúng kế hoạch trên môi, và từ từ mở cửa.

“Ôi chào mẹ Aly, lâu quá con không gặp mẹ rồi. Mẹ vẫn xinh đẹp lắm đấy.” Ray nhào tới, vòng ôm chăm lấy mẹ đỡ đầu của mình.

“Xê ra!”

“Bố John, bố vừa mới đến phải không, con có vài điều thú vị muốn khoe với bố nè. Mấy con bọ mà con mới bắt được để cho vào bộ sưu tập của bố đấy.” Mark lưng tựa nhảy tới gần bên cha đỡ đầu của mình.

Cả bốn người, cha mẹ ruột, và cha mẹ đỡ đầu của Mark và Ray đang ngồi trên ghế, chân nhịp nhịp, mắt liếc về phía hai người. Miệng nhếch mép cười khó hiểu. Rồi đồng thanh nói.

“ĐÓI BỤNG LẮM RỒI ĐÓ BIẾT KHÔNG. GẦN 1 TIẾNG RỒI ĐÓ BIẾT KHÔNG. CON GÀ NƯỚNG NÓ CŨNG SẮP THÀNH GÀ ĐÔNG LẠNH RỒI ĐÓ BIẾT KHÔNG!!!!!! BIẾT KHÔNG!!!!”

Ray và Mark lại cùng cười, cười tươi hơn trên khuôn mặt giờ đã bối lấm lém mồ hôi. “Ồ thế à, thế thì mình vào tiệc đi, tụi con cũng đói lắm rồi.” Ray hí hửng nói rồi nhảy tót vào đứng vị trí của mình.

Bỗng cậu cảm thấy người mình lạnh ngắt đi.

“Con không được khỏe sao trai cưng.” Aly lo lắng khi thấy thái độ kì lạ mới xảy ra với Ray.

Mark vội chạy đến bên em, cậu bỗng cảm thấy người mình nóng rang cả lên. Định đưa tay chạm vào Ray thì lại có cảm giác tê rần chạy dọc theo sống lưng.

“Con làm sao thế Mark.” Giờ thì cả bốn ông bố, bà mẹ đều hốt hoảng.

Cả hai đứa, Ray và Mark đều ngất đi.

2. Chương 2: Ray Juu

Mark cảm thấy mơ hồ ở nơi mình đang đứng. Nó thực sự quá lạ so với những gì anh biết. Xung quanh anh bao bọc bởi những bức tường đỏ ao, và cháy rực như những ngọn lửa. Mark hoảng hồn khi nhìn xuống dưới chân mình, anh nuốt một hơi dài để tự trấn an, “Cái quái quỷ gì thế này, mình đang lơ lửng cơ đấy!!! Phía dưới chân mình đang là một dòng dung nham nóng chảy đấy!!! Rớt xuống dưới có mà còn lại tro đấy!!!”.

“Vậy người có muốn bị rớt xuống dưới không hả nhóc con?”

Mark quay quắc lại, và nhìn chăm chăm vào cái vật mới nói chuyện với mình tại một nơi kì lạ như thế này. “Có đứa ngu mới muốn rớt xuống dưới đó.” Và tiếp sau câu nói đó là một cái miệng há rộng thiệt rộng, vì ngạc nhiên hay vì sợ hãi gì đó, “Cái quái quỷ gì thế này, một con gà mập ú!”

“Gà cái đầu của mi. Ta là Phượng Hoàng.”

“Phượng Hoàng cái đầu của mi. Mi có mà là Gà nướng.” Mark đáp trả.

Một đám lửa phụt ngang mặt Mark, khiến nó bị cháy đen một tí, và anh nghe có một chút mùi khét bốc lên vì tóc mình bị cháy. Anh chàng tức điên cả lên, nhưng chẳng dám làm gì khi nhìn thấy con vật đứng đối diện mình, hung thủ của việc làm mới khi nãy, đang tung hứng một cục lửa trên cái mỏ màu đỏ ao của nó. Càng ngắm, Mark càng chắc chắn vào nhận định của mình, “Nó không thể nào là Phượng Hoàng được. Chỉ có thể là một con gà trống mập mạp bị cho đi quay lu.” Mark ngắm nghía con vật mình cho là Gà ấy. Nó có một bộ lông đỏ rực, pha lẫn một chút màu cam, và những sợi lông của nó y như những ngọn lửa nhỏ đang cháy. Có điều nó quá mập, lại lùn, con mắt thì nhìn thật sự ngu dần. “Ta có thể khẳng định một lần nữa, mi là Gà!” Mark kiên quyết nhìn thẳng vào con vật đó, và cũng đang chuẩn bị tinh thần né cục lửa mà nó đang tung hứng trên cái mỏ đỏ ao đó.

Con gà có vẻ bức bối rất nhiều khi nghe Mark bảo mình như thế, nhưng rồi nó cũng đành thôi, không mạnh động thêm một chút nào. Nó há cái miệng thật to, và rồi nuốt gọn cục lửa vào trong bụng. Mark đang há

hốc nhìn cảnh tượng đó. “Hãy gọi ta là Juu.” Nó nói, và tặng một ánh nhìn rực lửa về phía chàng thanh niên đang kinh hoàng đứng đó.

“Juu mập ú, tôi đang ở đâu thế này. Chuyện gì đang xảy ra thế?”

“Em xin anh trai, anh trai kêu em là Juu được rồi. Juu đẹp trai cũng được. Bỏ cái từ mập ú đó đi, nó không hợp với vóc dáng và tầng lớp của ta.” Con gà nói như cầu xin với đôi mắt mơ màng hiển hiện trôi cái mặt thật ngu dân, đồ chết ấy. “Cậu đang ở trong bụng của ta, Mark Huỳnh ạ.” Nó nghiêm giọng nói.

“Cái... cái gì? Trọng bụng của nhà người?” Mark mở to mắt ra hết cỡ. Tay cậu cứ chỉ chỉ vào chính mình, rồi chỉ vào con gà đang nói chuyện với mình, rồi lại quay lại chỉ chính mình. “Ta bị nhà mi ăn thịt hả? Hồi nào?”

Juu nhảy tới, dùng cái cánh cụt lút, mập mạp màu đỏ của mình mà đánh vào đầu của chàng thanh niên. “ta bảo mi trong bụng ta, chứ ta có nói mi bị ta ăn thịt hồi nào đâu. Đồ ngốc!”

“Không bị ăn thịt thì nằm bụng nhà mi để làm gì.” Mark đánh lại hai phát lên đầu Juu. “Mi có ý đồ gì với ta hả. Khai mau.”

“Đánh cái nữa ta cho mi rớt xuống dung nham kia đó.”

“Ôi Juu đại nhân đẹp trai, tôi không dám làm như thế nữa.” Mark nhe răng kiêu cha đỡ đầu John của mình mà cười, mắt chớp chớp.

Juu như tự đắc với lời tân bốc vừa rồi, nó cười ha hả, “Có như thế chứ.” Rồi Juu nghiêm giọng hẳn lại, khác hẳn với những gì lóc cóc khi nãy. “Mark! Ta gọi người đến đây vì một chuyện rất quan trọng. Người phải thực hiện vì sứ mạng của LỬA.”

“Sứ mạng của LỬA? Đó là gì?”

“Người chính là chuyển hóa của ta ở thế giới này. Và người phải trả thù. Một mối thù truyền kiếp.” Juu nói.

“Tôi không hiểu cho lắm. Tôi là con người. Không phải là Gà.”

“Trời ơi, ta là Phượng Hoàng. Mà ta không ngờ mi ngốc đến thế.”

“Ta không ngốc, chỉ vì mi nói chuyện không rõ ràng, rành mạch.” Mark cãi lại.

“Nói một cách ngắn gọn, mi chính là một thực thể của ta ở thế giới này. Và nhiệm vụ của người vào lúc tròn hai mươi tuổi chính là giết chết kẻ thù của chúng ta của tiền kiếp trước.” Juu nghiêm giọng hơn cả khi nãy, giọng nói trở nên mạnh mẽ, quyết đoán những không kém phần lạnh lùng. “Ta sẽ trao cho người sức mạnh của ta, để người có thể thực hiện tốt đẹp sứ mệnh đó. Nên nhớ, mối thù truyền kiếp đó sẽ phải tái diễn, và chính người phải tiêu diệt kẻ thù.”

Nói rồi, đôi mắt Juu đỏ rực lên như hai hòn lửa đang bốc cháy. Mark cảm thấy nóng rang nơi cổ, khẽ cúi xuống nhìn, anh thấy một sợi dây đeo tự khi nào đã được mắc vào. Nó có hình những chiếc xương nhỏ nối với nhau, và được dính thêm vào đó là hai sợi lông đỏ rực như chính lông của Juu. Sau đó, Mark cảm thấy mình dần tan biến theo những lớp tro và hơi bốc lên từ dòng dung nham ở dưới. Juu dần khuất tầm mắt của anh. “Đồ ngốc, mi không nói, thì làm sao ta biết, người đó là ai. Con gà ngu ngốc.”

Mark dần mở mắt tỉnh lại đã thấy nằm khuôn mặt đang chăm chú nhìn lấy, nhìn để mình một cách kì lạ.

“Con không sao chứ Mark?” Mẹ của anh đưa tay sờ soạng trên trán với vẻ lo lắng tột cùng.

“Nó tỉnh như thế này là không có sao rồi chị ạ. Mừng quá!” Mẹ Aly hí hửng vừa nói, vừa xoa xoa bàn tay của Mark.

“Anh làm gì mà bất tỉnh thế Mark. Mọi người lo lắng cho anh dữ lắm. Anh cứ ú ớ nói cái gì đó, mà mọi người không biết là gì.” Ray lo lắng dò xét nét mặt của anh trai mình. Tay thì cứ rà rà nơi cổ Mark. “Anh thấy nó có đẹp không. Quà sinh nhật của em đây.”

Mark nhìn xuống và hoảng hồn khi thấy sợi dây đeo trên cổ mình. Mắt anh trợn trắng, miệng há rộng, lắp bắp không muốn thành lời. “Cái gì... nó đây sao. Không thể nào.”

“Con sao thế?” Mẹ cậu lại tỏ ra hoảng hốt nhiều hơn.

“Bình tĩnh chị, bình tĩnh. Nó sẽ không sao đâu.” Aly trấn an bằng nụ cười, và tay cô giờ đây đang vỗ vỗ vào lưng của mẹ Mark.

“Anh không thích nó hả Mark?”

“Không. Không phải như thế đâu Ray.” Mark cố mỉm cười, mặc dù môi anh khô khốc và anh chẳng còn tí nước bọt nào để có thể nuốt vào, để có thể trơn tru mà dùng những lời giải thích rõ ràng. “Vì... vì anh đã mơ thấy nó trong giấc mơ. Và anh không ngờ rằng nó có thật, anh thích nó lắm. Món quà tuyệt quá.” Mark gượng cười trên khuôn mặt tái xanh.

Ray chìa tay ra. Mắt mở to, long lanh chờ đợi.

“Gì thế?” Mark hỏi đầy ngỡ ngàng.

“Quà của em đâu.” Ray lại cười, tay vẫn chìa đòi quà về phía anh trai.

“Đồ ngọc, có vậy mà con cũng không biết. Anh em con cùng sinh một ngày, Ray tặng con, con phải có gì đó tặng nó chứ.” Aly đánh nhẹ vào đầu Mark, khiến anh bật về phía trước một chút.

“Mẹ Aly, con là người bệnh, mới xỉu đó, mẹ bớt mạnh bạo chút đi.” Mark xoa xoa đầu, quay sang mỉm cười với Ray. “Tất nhiên là anh có quà dành cho em rồi.” Anh chàng đưa tay vào túi quần Jeans, rồi rút ra sợi dây trong suốt màu lam mà mình có được tối qua. “Quà của em đây.”

Ray mỉm cười thật tươi đón nhận món quà của anh trai.

“Thôi nào, tôi đói lắm rồi đây. Vào tiệc thôi.” John lên tiếng.

“Đúng đấy. Đói quá!!!!!!”

“Cô nghĩ như thế nào hả Phi Á Tiên. Định mệnh lại tái diễn rồi đây. Tất cả rồi sẽ lại khổ đau, tất cả rồi sẽ chìm trong máu, lửa và thù hận. Định mệnh vẫn là định mệnh. Không ai có thể thay đổi được nó đâu.”

Phi Á Tiên quắc mắt nhìn kẻ đang ngồi ung dung trên lưng con quạ đang bay giữa cái không gian rộng bao la, bảo phủ bằng một màu đen thăm thẳm. “Tôi sẽ cho cô thấy định mệnh cay nghiệt đó sẽ bị đổi thay. Không gì có thể dối trá mãi được. Tình yêu rồi sẽ lại quay trở về, nó sẽ thay thế cho máu, thù hận và lửa như những gì cô hằng mong muốn, Du Chỉ”

Phi Á Tiên đứng lên, rời khỏi chỗ thường ngồi của mình. Toàn thân cô là một màu trắng tinh khôi, nó trắng từ mái tóc dài đến cả bộ đồ vol mỏng. Nó khiến người ta liên tưởng đến một con thiên nga kiêu hãnh vùng vẫy dưới nước. Cô đứng sát với Du Chỉ, khi cô ả vừa mới nhảy xuống khỏi lưng con quạ. Trái ngược lại với Phi Á Tiên, Du Chỉ có mái tóc xoăn với màu đen huyền kì lạ, và toàn thân ả được khoác bởi một lớp vải vol đen trông chẳng khác gì con vật ả đang cỡi. Du Chỉ nhẹ nhàng đến gần hơn, môi ả kề sát tai của Phi Á Tiên mà thì thầm.

“Để rồi coi Phi Á Tiên. Tôi không tin kế hoạch mà Phi Du Hắc Hà bày ra lại không thể làm gì được bọn chúng. Rồi những gì trong quá khứ cũng sẽ tái diễn. Cô cứ chờ xem.”

Cô ả mỉm cười gian manh, rồi sau một cái búng tay, những sợi lông quạ đen ôm trọn lấy Du Chỉ, trong títt tất ả đã biến đâu mất tăm, để lại mỗi Phi Á Tiên đứng đó. Cô lo lắng nhìn cây nến tắt khi xưa, lòng se thắt lại, “Không biết nó sẽ lại đủ khả năng bùng cháy lại không? Hi vọng rằng ...” Cô nhắm mắt lại, suy nghĩ một điều gì đó.

Hai ngày sau, không có gì xảy ra, và Mark cũng dần thôi không cảnh giác những hiện tượng bất thường có thể xảy ra với mình. Thế nhưng anh vẫn không hiểu tại sao mà sợi dây đeo Ray tặng mình là y khuôn đúc với cái mình đã thấy trong giấc mơ kì lạ. Và anh dường như những gì Juu đã nói với anh trong giấc mơ có là sự thật, hay nó sẽ thành sự thật trong một tương lai gần không. Tâm trí Mark cứ bị những suy nghĩ ấy dẫn đi vòng quanh khiến đầu anh cứ nặng trĩu.

“Có chuyện gì thế Mark. Em trông anh thảm hại hơn bao giờ hết, sao thế?” Ray ân cần hỏi anh trai trong giờ giải lao giữa buổi học.

“Không có gì cả, chỉ một số chuyện vặt vãi mà. Nó thì làm sao đủ sức làm anh suy sụp được chứ.”

Có một cái gì đó ném vào đầu của Ray. Nhưng khi cậu quay ra phía sau tìm kiếm thủ phạm thì không ai có thể xét vào dạng tình nghi, nhìn xuống sàn thì cũng không tìm ra vật chứng, nên Ray đành ngậm lại cục bực tức trong mình, cố nở nụ cười để trấn an anh mình.

“Trông anh tệ lắm, cứ bèo nhèo như mèo mắc mưa ấy. Thế anh có dự định cùng em đi đến Con giáp số 9 vào ngày mai không?” Ray mỉm cười ngây thơ trên khuôn mặt đẹp đẽ của mình.

“Tất nhiên anh làm sao có thể bỏ qua một dịp lí thú như thế này.” Mark cười đáp trả, rồi anh tỏ ra nghiêm nghị hẳn, “Ray, em mua quà sinh nhật của anh ở đâu vậy?”

“À, cái đó hả, một quầy bán đồ rong ngoài đường thôi, em thấy nó thích hợp với anh. Vì anh chỉ mang được mấy thứ đồ dân dã đó mà thôi.”

“Nghĩ về anh trai mình như thế đó hả!” Mark nhịp nhịp tay trên bàn, rồi ra vẻ khẩn khoản cầu xin, “Nói đi Ray, em mua nó ở đâu thế, năn nỉ mà!”

Cậu em chưa kịp nói gì, thì lại một lần nữa tiếp diễn, có một thứ gì đó nhắm vào đầu của Ray mà bay tới. Một lần nữa cậu quay xuống tìm kiếm thủ phạm, và một lần nữa lại không thể biết đó là ai. “Mình mà đi làm cảnh sát, bọn tội phạm nó lũ lượt trốn đi mình cũng không hay” Ray nghĩ thầm “Nhưng tao thì sẽ tóm được mày, tên khốn!”

“Có chuyện gì thế, sao em cứ quây quây kiếm cái gì ở phía sau vậy?”

“Anh không thấy đứa nào nó ném cái gì đó lên đầu em sao hả Mark, giả ngây giả ngô làm gì.” Ray cau gắt một chút trong giọng nói.

“Anh có thấy cái gì đâu, với lại cũng có thứ gì bay vào đầu em đâu.” Mark ngạc nhiên nói, sau đó đưa tay sờ sờ trán em trai mình. “Em có bị ầm đầu không Ray?”

“Ầm cái đầu anh thì có. Cho anh chết nè.” Vừa nói thì cái tay của Ray đã lao tới, nắm ngay cái mũi của Mark mà vuốt, khiến nó đỏ bừng lên. Ray cười nắc nẻ khi thấy Mark nhăn nhó với cái mũi đỏ như ăn ớt.

“Em đúng là chơi ác quá.”

Lần thứ ba lại tiếp diễn, Ray cảm thấy có cái thứ gì đó đánh vào sau gáy mình. Nhưng mãi mà không thể biết đó là cái gì, mà cũng không thấy ai làm điều đó. Vì lúc này cậu đang đứng quay mặt về phía sau mình so với lúc nãy, và hiện giờ thì phía sau lưng cậu chỉ có thể là bảng, bàn của giáo sư, và không có thêm thứ gì khác. Ray tức điên cả lên vì bị tới ba lần như thế, cậu cảm thấy mình như một đứa ngốc đang bị một ai đó đùa giỡn, máu cậu sôi lên sùng sục, mặt tím tái vì giận dữ, Ray há họng quá thật to.

“ĐÚA NÀO, ĐÚA NÀO LÀM TRÒ NÀY, ĐÚA NÀO?????”

Nhìn lại xung quanh mình, Ray kinh hoàng khi không thấy còn một ai cả. Những đứa bạn ngồi trò chuyện phía trước mặt mình biến đâu mất tiêu. Ngay cả Mark cũng dường như bốc hơi không để lại một dấu tích gì. Nguyên chỉ còn lại là mấy cái bàn, ghế, và đồ dùng học tập của mọi người là vẫn y nguyên chỗ cũ.

Ray lại tiếp tục bị cú đánh vào đầu giống như ba lần trước. Cái máu trong người cậu như muốn sôi lên như đang được đun với công suất lớn nhất. Ray cảm nhận mình y như một con bò điên, và có thể hút chết cái tên thủ phạm nếu ngay bây giờ cậu tóm được nó.

“ĐÚA NÀO... ĐÚA NÀO LÀM CÁI TRÒ NÀY ... ĐÚA NÀO. GIỎI THÌ RA MẶT ĐI.”

“ĐÚA NÀY... ĐÚA NÀY LÀM CÁI TRÒ ĐÓ ĐẤY!”

Ray ngó người nhìn về phía đối phương khi hắn lộ diện. Cậu có thể chắc đó không là một thành viên nào trong lớp của mình, lại cảm thấy cái tên này giờ giở trò với mình không bình thường chút nào vì giờ không phải là ngày hội hóa trang, thế mà trang phục hắn mặc thì thôi, khó chắc hắn là người còi này. Ray quan sát hắn kĩ càng, nhìn từ trên xuống, rồi lại nhìn từ dưới lên. Hắn cao khoảng hơn phân nửa chiều cao của cậu, có nghĩa là hắn hơi bị “khiêm tốn về chiều cao”, hắn chỉ khoảng tầm một thước. Mái tóc dài hơn vai

màu bạch kim óng ả, trên người mặc giáp phục màu xanh lam thẫm, phía trước ngực là một cái đầu rồng cỡ lớn, chân đi không. Ray nhìn trừng trừng vào đối phương, đưa tay chỉ thẳng vào hắn, la lớn.

“MÀY... MÀY... MÀY LÀ THẮNG NÀO?”

“TAO LÀ TAO CHỨ LÀ THẮNG NÀO!!!”

“Ý TAO MUỐN BIẾT MÀY LÀ THẮNG NÀO?”

“Ý TAO ĐÃ NÓI TAO CHÍNH LÀ TAO!!!”

Ray dường như mất bình tĩnh với cái tên khủng đang đứng trước mình. “Nó muốn đo lường cái sự kiên nhẫn, nhẫn nại của mình đấy sao” cậu nghĩ thầm, “Mày sẽ phải khóc ré lên vì dám đánh tao tới bốn cái, chơi tao bao nhiêu tao trả lại bấy nhiêu.” Ray làm hình nắm đấm đưa về phía tên lùn kia, mắt léo lên tia lửa, quát lớn.

“ĐỒ NGU!!! Ý TAO LÀ MÀY TÊN GÌ? HIỂU KHÔNG THẮNG LÙN.”

“Lùn cái đầu của nhà người.” Nói xong, tên lùn của Ray đã nhảy tót lên mà dùng tay đánh thêm một cái thật mạnh vào đầu của cậu, rồi thoát cái đã chêm chệch ngồi trên một cái bàn gần đó. “Ta là Ray, thần RỒNG!”

“Mi mà thần rồng cái gì, có thể là chú lùn của Bạch Tuyết không biết cô ta có chịu không nữa.” Ray bĩu môi, “Ta cũng là Ray, nên ta mới là thần RỒNG.”

“Ta biết mi là Ray, nên mi chính là Rồng, và ta chính là mi.”

“Cái gì?”

“Ta chính là mi?”

Ray phá lên cười với cái ý nghĩ tên lùn đang ngồi trên cái bàn kia chính là mình. Cậu không thể ngăn những cơn cười cứ vụt tới, khiến cậu quặn cả bụng, nước mắt cũng thi nhau trào ra. “Ta làm sao có thể là mi được chứ. Ta đẹp trai, thanh tú hơn mi là cái chắc.” Ray cười nắc nẻ. Và tới khi cậu có thể khống chế sơ bộ cái cơn cười ấy, thì lại tới cái ngạc nhiên tột cùng. Xung quanh Ray không còn là không gian của phòng học, mà thay vào đó là một nơi khác, cậu thấy mình đang đứng lơ lửng, phía dưới chân cậu là một cái hồ tối sâu hun hút. Xung quanh là những tia chớp cứ chớp tắt liên tục, nó cứ nháng liên mạch, không bao dứt, và luôn hiển hiện trong cái không gian này. Còn cái tên lùn khi nãy còn ngồi vắt vẻo trên chiếc bàn giờ đây trở thành một chàng trai khôi ngô, tuấn tú, chiều cao ngang tầm với Ray. Vẫn với mái tóc dài quá vai màu bạch kim, vẫn với bộ giáp phục đó, cái đầu rồng đó, chân đi không đó, nhưng đây là một thiếu niên. Và cậu giật thót cả lên, khi khuôn mặt của người đó y đúc mình. “Hắn là ai vậy trời?” Ray nghĩ thầm ...

“Cuộc chiến sẽ lại tái diễn. Nó sắp bắt đầu rồi đấy. Người hãy cẩn thận.” Thăng lùn của Ray nói.

“Là sao? Cuộc chiến gì? Sao lại có liên quan tới tui? Ray thắc mắc.

Chàng thanh niên kia dường như vẫn chưa bình phục sau một cuộc chiến gì đó thì phải, mặt cậu ta có vẻ tái xanh. Anh chàng lắc đầu một cách đầy bí ẩn. Nói yếu ớt “Hãy cẩn thận, định mệnh sắp tái diễn.” Rồi cậu biến thành một tia chớp nhỏ, chớp giạt vài cái rồi Ray cảm thấy nó chui vào trong viên đá xanh trên chiếc vòng đeo cổ của mình. Cậu thấy có cái bóng mờ hình một con Rồng xuất hiện trong đó.

Ray nhận thấy giờ đây mình đang đứng trong phòng học, và mọi người đang nhìn mình chằm chằm, kể cả Mark. “Họ nhìn mình cứ như mình là người ngoài hành tinh ấy chứ.” cậu nghĩ thầm, cố cười rồi ngồi xuống bên Mark.

“Em bị sao thế, tự nhiên thét to lên, “ĐÚA NÀO, ĐÚA NÀO ...” rồi chỉ chỗ lung tung.”

“Bộ em có nói vậy sao? Có làm mấy cái vụ đó sao?”

“Chắc là em bị ám đầu thật rồi, em thân yêu.” Mark sờ sờ trán cậu em, rồi khi khi kiểu của cha đỡ đầu John của cậu.

“Tào lao”

Phía ngoài hành làng, cô Mel C nhìn chăm chăm vào hai anh em nhà họ Huỳnh. Ánh nhìn đầy bí ẩn, khó có thể biết trước điều gì.

3. Chương 3: Quyền Năng

Những thứ ánh sáng thần thánh đang chiếu rọi qua những lăng kính xếp ziczac làm cho không gian buổi chiều nhuộm một màu kì lạ. Sân trường vắng lặng, những hành lang cũng không còn ai đi qua lại, mọi thứ dường như đang dần trôi về với sự yên tĩnh, Mel C vẫn ngồi thừ ra đó nghĩ suy về một điều gì đó. Mắt cô vô hồn nhìn về một phương xa xăm, vô định ...

Không gian trước mắt cô bé là những con thú chết tro xương nằm rải rác khắp nơi, cùng với đó là những cái cây khẳng khiu trơ lá không còn tí nhựa sống nào bám víu. Kế đó là cái mùi thối kinh khủng, mùi của những cái xác vừa mới chết không lâu, vươn lên ruồi nhặng bay loạn xạ. Cái không gian mù mịt ôm gọn lấy một cô bé mười hai tuổi, cô đơn, lẻ loi trong cái chốn tàn ác ngự trị này.

Một người thành niên, trạc khoảng hai mươi lăm tuổi, với mái tóc màu đen dài khoảng ngang vai, khoác bên ngoài là một miếng vải đen lớn, phủ trùm toàn cơ thể. Hắn đi đến gần hơn cô bé, ngồi xuống, đôi mắt hắn xoáy sâu, gửi thẳng vào mặt cô.

“Ông là ai?” Cô bé ngây ngô hỏi.

“Ta là Phi Du Hắc Hà. Cô bé có muốn đi theo ta không.” Chàng thanh niên gửi một nụ cười đầy thánh thiện đến cô bé.

“Tôi cũng không biết phải đi đâu cả. Tôi thấy đói, khát. Theo ông, tôi có thể được ăn uống không?”

“Tất nhiên là có rồi. Cô còn có nhiều thứ hơn những cái tầm thường đó nữa.” Gã vẫn cười.

“Vậy thôi sẽ đi theo ông.”

“Tốt!!!”

Gã lại mỉm cười, nụ cười hết cỡ hiện trên khuôn mặt khuất tầm sau mái tóc đen nhánh bí ẩn đó. Rồi sau cái búng tay, trước mặt hắn không còn là một cô bé mười hai tuổi nào cả, mà đó là một thiếu nữ sinh đẹp trạc tuổi đôi mươi. Mái tóc đen ánh lên một màu tím bí ẩn pha chút khiêu khích khiến cho cô nàng trông tuyệt vời hơn. Đó là chưa kể cô có một thân hình bốc lửa. Đôi mắt cô lạnh lợi, nhưng nó không giống như bất cứ mắt của một người bình thường nào cả. Phi Du Hắc Hà vuốt ve nhẹ nhàng mái tóc bong mượt đẹp đẽ của cô bé.

“Cô sẽ là người hậu cận của ta, Hắc Tử Diệp.”

Mel C điếng người choàng dậy sau những gì trông thấy trong giấc mơ khi cô chớp thiếp đi lúc nào không hay. Người con gái xinh đẹp đứng bên cạnh Phi Du Hắc Hà chính là cô, một cô bé đôi mươi với tâm hồn của một đứa trẻ vốn vẹn mười hai. “Cô sẽ là người hậu cận của ta, Hắc Tử Diệp.” giọng nói của hắn vẫn cứ vang vọng bên tai cô không dứt. Mel C nhẹ nhàng lấy gương ra, rồi cô ngắm mình trong ấy. Khuôn mặt xinh đẹp hiện ra nhưng nó lại thật chán chường, Mel C từ tốn tháo lớp kính sát trùng màu trên mắt mình. Nhưng nó bị gián đoạn khi cô phát hiện có kẻ đang rình mò gì đấy nơi đây.

Từ tay của Mel C bắn ra một cái tram nhỏ xíu, vút ra khỏi cửa sổ, cắm phập vào cái cây sát bên lan can dãy lớp học tầng hai. “Ai đấy, xuất hiện đi.”

“Quả không hổ danh là Hắc Tử Diệp. Cuối cùng thì cô cũng đã thức tỉnh.”

“Thì ra là người, Q Bích.” Mel C nhẹ nhàng bước ra khỏi cửa, mỉm cười với tên rình rập khi nãy, “Trái đất tròn thật, và định mệnh thật true người.”

“Người cũng đã phát hiện ra được sự xuất hiện của Ray và Juu rồi đúng không?” Q Bích lả lướt với thân hình thon thả, gầy gò của mình vắt vẻo trên cây.

“Đúng.” Cô dạy nghiêng nói và nhìn thẳng thờm, “Người cũng giỏi đánh hơi quá nhỉ. Đúng là lũ súc vật tầm thường.”

“Chúng ta cũng như nhau thôi.” Q Bích khinh khỉnh cười, rồi vụt cái, đã đến sát bên Mel C. “Hắc Tử Điệp, chúng ta rồi cũng sẽ gặp lại nhau đó đã là định mệnh, và giờ đây cái định mệnh ấy đã đến rồi. Vòng quay luân hồi đã bắt đầu rồi mà.” Tên ồm ồm đưa tay phẩy phẩy vai của mel C.

“Bỏ cái tay thói tha của ngươi xuống, không thì nó lìa khỏi cơ thể mi ngày tức thì đấy.” Mel C nhả nặng thông báo một tin đầy chết choc qua cái nhìn đầy hung hãn.

“Coi kìa, trông điệu bộ như thế sẽ không giống với một giáo sư gọi cảm, thần tượng của biết bao nhiêu sinh viên chút nào.” Q Bích chớp chớp mắt, chu cái môi được tô một lớp son đen dày gần cả tấc. “Tôi đến đây để cảnh báo với cô hãy cẩn thận, vì định mệnh lại sắp tái diễn.”

Mel C gật đầu buồn bã. Q Bích biến mất. Cô đóng cửa văn phòng của mình, rồi uyển chuyển theo từng bước đi cho đến khi ra khỏi khu trường. Màn đêm ôm trọn mọi nơi, đèn sang rực, mùa Noel đang tiếp diễn rộn ràng.

Buổi tối thật thư thả, Mark thả lỏng người nằm thư giãn trong bồn nước nóng để cảm nhận sự dịu êm sau một ngày rong ruổi ngoài trời. Đang thả hồn đâu đâu, mơ tưởng về vô số chuyện, cậu bỗng có ý định ngắm nghĩa lại cái cơ thể đẹp đẽ của mình. Thế là với tấm thân không một mảnh vải che lấy, Mark đi ra khỏi bồn và chime ngưỡng chính mình trong tấm gương lớn đặt trong phòng. Khói từ cái bồn bốc lên nghi ngút khiến cho khung cảnh giống như một chốn hư ảo, không thực tế. Cậu mân mê từng cơ bắp của mình trong thích thú, rồi lại sững sốt khi thấy trên bắp thịt mình xuất hiện một dấu xăm hình con phượng hoàng khá nhỏ. Những suy nghĩ tràn trở về cuộc gặp gỡ với Juu trong giấc mơ lại ủa về trong đầu Mark, cậu lại lo lắng sẽ phải đương đầu với một chuyện gì đó khủng khiếp lắm. Mark cứ tiếp tục suy nghĩ khi tay còn lại, và đôi mắt cứ dí sát cái hình xăm trên cánh tay trái.

Cánh cửa bật mở, Ray lộ đầu vào đột ngột khiến Mark nhảy dựng cả lên, và nhanh như một tia chớp, cậu đã nhảy tót vào trong bồn tắm.

“Này nhé, có vào thì nhớ mà gõ cửa. Ai lại tự tiện như thế chứ.” Mark nói hơi cau có.

“Làm gì dữ vậy.” Ray bĩu môi, “Mà chắc đang làm gì bấy bạ, nên khi thấy em vào lại nổi cơn bực tức chứ gì.”

“Làm gì mà bấy bạ.”

“Ai mà biết, chứ tự nhiên trần truồng đứng trước gương làm gì.” Ray mỉm cười tinh nghịch chồm sát lại thành bồn, hí hửng nói, “Mà Mark nè, cái của anh to thật đấy.”

“Cái thằng quí!!!”

Mark cũng phá lên cười, rồi lấy nước hắt vào mặt cậu em trai. Hai đứa cười khùng khục. Một lúc sau thì cơn cười mới trôi qua khi đã giòn một mẻ với nước, xà phòng và cả bằng cây chà lưng. Ray dung tay ve vẩy, giòn với nước trong bồn Mark đang nằm.

“Ngày mai đã đi rồi đấy, thế mà em lại mất hết cảm giác muốn đi.”

“Sao vậy. Mới hồi sáng em còn hí hửng lắm mà. Sao bây giờ lại xụi lơ như thế?” Mark nói, mắt vẫn nhắm nghiền để cảm nhận sự thoải mái khi ngâm mình trong nước.

“Cũng chả biết nữa. Có một số chuyện không lí giải được. Em thấy nó mơ hồ làm sao ấy. Có lẽ em bị cảm thật rồi.” Ray vừa nói, vừa lấy cái tay thành thói còn lại, cầm cái viên đã trên sợi dây đeo mà quan sát, cậu vẫn thấy cái vệt đen như một con rồng trong đó, mà cái đo thì không có khi Mark vừa mới tặng cậu.

“Thôi nào, cứ ngủ cho thoải mái, ngày mai bắt đầu chuyến đi như bình thường. Sẽ không có chuyện gì đâu.” Mark cười theo điệu bộ của bố John, tay quàng lấy cổ em trai mình.

Ray vẫn nhìn cái viên đã, trong đầu cậu lại hiện lên hình ảnh của chàng thanh niên y khuôn mình, rồi sau đó được thay thế là một tên nhóc lùn, và hấn lại nhảy lên đánh vào đầu cậu. Ray lại tức điên lên vì cứ bị

đánh như thế, người cậu bỗng sôi lên vì quạu, cậu cảm thấy bàn tay mình đang dần tạo ra một dòng điện, nó lan ra khắp bồn nước. Và Mark thì la lên chí choé vì bị điện giật.

“Mark, anh sao thế này?”

Sau phút định thần lại, Mark như muốn dờ ra, và một dòng điện tương đối nhẹ xử sự thật tử tế với cậu này giờ khiến cho cái thân thể này muốn ra rời. “Thôi không còn cảm giác hứng thú tẩm nữa. Chán rồi.” Cậu nói như muốn bốc ra cả khói. Đứng lên khỏi bồn, vớ lấy cái khăn quần ngang mình đi ra ngoài. Ray gọi với theo, cố nhịn cười.

“Mark, cái của anh to thật đó, mà hình như nó bị điện giật cho cháy khét hết rồi.”

Ông anh chẳng biết nói gì, cũng chẳng hiểu dòng điện từ đâu ra, cứ một mỗi bước ra khỏi phòng tắm. Ray ngồi đó, chăm chú nhìn vào cái tay này giờ vẫn còn ngâm trong nước. “Không lẽ mình phóng điện đấy sao.” Cậu nghĩ thầm, rồi lại lắc đầu vì tin rằng đó là một chuyện hoang đường. “Nhưng sẽ thú vị nếu đó là sự thật, mình sẽ lại hành hạ anh ấy thêm vài lần nữa mới được.” Ray cười ranh mãnh.

Mark bắt đầu xếp một số đồ của mình và em trai vào balô chuẩn bị cho chuyến đi vào sang mai. Tay vẫn làm, nhưng trong đầu lại cứ vẫn suy nghĩ mãi về dấu xăm bỗng xuất hiện trên bắp tay trái của mình. Rồi lại cái vụ xuất hiện dòng điện trong bồn tắm khiến cậu đến giờ vẫn còn e ẩm toàn thân. Đầu óc Mark lại trở nên mơ màng, khi trước mắt cậu lại là một không gian với những bức tường lửa, rồi con Gà Juu lại cứ quang quang nói này, nói nọ trông thật đáng ghét, kế tiếp lại là cái cười quỷ quái của thằng em khi thấy toàn thân mình bị giật từng từng. Mark lại thấy có chút bức bối trong lòng, tay nắm chặt một cái áo. Bỗng cậu nghe thấy mùi cháy khét và hoảng hốt vứt bỏ cái áo đang cầm. “Cái quái gì thế này? Sao tự nhiên nó lại bốc cháy thế này?” Mark kinh hồn nhìn cái áo lủng một lỗ, và bị nám đen quanh vành đang bốc lên cái mùi khen khét. Cậu cảm thấy đau rất một chút nên cái vết hình xăm.

“Cái gì vậy hả Mark. Anh làm hỏng mất cái áo của em rồi đấy. Trò gì của anh nữa vậy.” Ray hậm hực, khi vừa vào phòng đã phát hiện mùi lạ và cái áo cháy nám đen của mình.

“Anh... anh.. cũng không biết chuyện gì nữa. Chẳng qua là tự nhiên cái áo nó bốc cháy.”

Một cái nhìn kinh khủng khiếp mà Ray dành tặng cho anh trai, “Một lí do cực kì tồi tệ, và nó không còn có thể tệ hơn được nữa. Cái áo nó tự đốt nó để bị nám đen và bốc cái mùi khét lẹt ấy à.” Cậu ngồi phịch lên giường của mình, rồi nằm xuống luôn, mặt quay lưng vào tường, và không thêm nói thêm một câu nào nữa mặc cho Mark vẫn cố làm rõ cái nguyên nhân của cái vật cháy khét kia.

Ray vẫn cứ im lặng nằm đó, không nói năng thêm gì, cứ mãi giữ im lặng. Tay cậu vẫn cứ mân mê viên đá, mắt vẫn chăm chăm nhìn vào cái vết mờ nằm trong đó. Rồi cậu thiếp đi lúc nào không hay. Mark vẫn cứ ngồi đó, cứ ấp úng giải thích, cố gắng làm sang tỏ, để mình bạch cho sự trong sạch của mình. Rồi khi mọi thứ đã được yên vị trong balô, Mark cố gắng bước nhẹ nhẹ lại gần bên Ray, anh mỉm cười khi biết không phải đưa em giận mình mà không nói năng gì, mà chỉ vì nó đã ngủ. Mark cúi xuống, hôn nhẹ lên má em trai, “Ngủ ngon nhé Ray, ngày mai chúng ta bắt đầu chuyến lịch thú vị rồi.” Mark trở lại, nằm trên chiếc giường của mình, đặt cũng gần giường của Ray, anh mỉm cười nhìn tấm lưng của đứa em mà hình dung ra tấm lưng của mình, bỗng anh lại thấy nhói lên đau đớn, cái vết xăm kì lạ đó lại rất bóng.

“Không, em vẫn còn giận anh.” Ray chạy nhanh hơn trên chiếc xe đạp của mình đến trường.

“Anh đã xin lỗi rồi mà.”

“Không là không.”

“Thôi mà, anh sẽ mua đền cho em lại cái áo khác.”

“Có vậy chứ, chính đích thân em chọn mới được đấy nha.” Ray nháy mắt, và mỉm cười.

“Em là một tên ma mãnh.”

Hai anh em cứ nói chuyện huyền thuyên cho đến khi tới trường. Và thật bất ngờ vì cô Mel C, thầy Nelson và cô Lee cũng đã có mặt cùng với một đám sinh viên các ngành khác cùng trường. Không khí lúc này thật sự rộn rã và nhộn nhịp. Mark và Ray cảm thấy cái sự hào hứng, nồn nóng từ mấy đứa kia làm cho niềm ham

muốn trong con người mình cũng bốc lên ngùn ngụt. Cả hai nhanh chóng cho xe vào bãi giữ của trường, rồi chạy đến hoà cùng với đám đông kia.

“Bọn em có đến trễ không thưa cô Mel?” Ray chờ đợi cậu trả lời bằng một nụ cười mồm mỉm.

“Ồ, chưa đến giờ mà, vẫn còn vài bạn chưa đến. Nhà tài trợ của chúng ta cũng chưa thấy bong dáng đâu nữa.” Vẫn với cái cách nói chuyện ngọt ngào, và nụ cười quyến rũ, cô Mel khiến cho cả đám sinh viên nam gần đó phải ngây ngất khi chime ngưỡng cái vẻ đẹp đó.

“Ôi cô Mel đúng là tiên nữ.”

“Còn hơn cả là tiên nữ. Cô là thần về nữ.”

“Cô đẹp y chang mẹ em.”

“Mẹ mà sao đẹp bằng cô Mel hả Mathew.”

“Cô là thần tượng của đời em. Cô là ánh sáng của đời em.”

“Thôi nào mấy em. Các em làm cô chìn lên vì ngưỡng rồi đây này.” Mel lại nở thêm một nụ cười để bạn tặng cho đám sinh viên nam. “Cảm ơn vì những lời khen của các em.”

Cả đám lại nhốn nháo hơn nữa khi đón nhận nụ cười tươi như hoa của nữ giáo sư xinh đẹp. Rồi chúng tiếp tục tán dương, bàn tán. Rồi cả bọn lại cười dữ dội bởi những câu đùa thọt nghịch ngợm của nhau. Cả sân trường đầy ắp tiếng cười. Khi cả bọn đã đến đầy đủ, chúng lại im lặng một cách kì lạ khi thấy vị tài trợ của mình xuất hiện khi cả bọn nhìn theo hướng tay chỉ của thầy Nelson và cô Lee.

“Có phải không đó, cái này là cái gì?”

“Tao đón đó là khô mực mặc quần áo di động.”

“Cùi khô.”

“Bóng”

“Đó là Q Bích.” Mark chợt thốt lên. Ray nhìn Mark vẻ đầy hồ nghi. Cả Mel cũng nhìn cậu.

Gã trai mặc nguyên bộ đồ đen, mái tóc giả xù lên như một ổ rơm được nhuộm một màu hồng cổ điển. Đôi mắt và cái môi được tô đậm cực kì như bằng cả tấn than chì vẽ lên đó. Cả thân hình mảnh mai đến nỗi khi đang uyển chuyển từng bước đến bầy như bay phấp phới trong gió dưới những cặp mắt kính hoàng của tụi sinh viên. Rồi bỗng có một nhỏ lớp Đối ngoại ré lên đầy phấn khích “Chắc đây là ma xương khô.”

“Hồn lảo, còn nhỏ mà dám nói ta như thế đấy hả, đáng bị chém đầu.” Q Bích rít lên qua kẽ răng.

“Là sao? Gì mà có vụ xử tử ở đây nữa.” Cả đám nhốn nháo cả lên vì cái lời đầy điên khùng của nhà tài trợ.

Thầy Nelson với cái đầu bóng lưỡng lại càng như sang dữ dội hơn dưới ánh sáng của mặt trời, trên khuôn mặt bành của mình, thầy cố nở một nụ cười tối đa mình có thể như để ổn định lại tụi nhóc và xin lỗi nài tại trợ. Thầy vụng về dút tay vào túi lấy cái khăn tay mà mãi kéo hoài không ra. Mồ hôi vã đầy trên trán. Nó chỉ được lao khi một giáo sư mập mạp khác, độ khoảng cao một thước năm, mái tóc cắt ngắn nhuộm nâu sành điệu, cô Lee dịu dàng lau nhẹ nhẹ khắp khuôn mặt của thầy Nelson.

“Thầy không sao đó chứ. Mồ hôi ra nhiều quá này.”

“Ừ, không sao cả, chỉ vì tôi hơi căng thẳng một tí thôi ấy mà.” Thầy Nelson cũng ân cần, mắt dịu dàng nhìn cô Lee.

“Ừ, ừ, đừng căng thẳng nữa nha.” Cô giáo sư mập mạp tỏ ra e thẹn đôi chút.

“Ừ ừ ...”

Tụi sinh viên lại có dịp hòa theo, chúng cứ tiếp tục thay nhau giả bộ ân cần rồi “ừ ừ” theo đúng điệu bộ của hai người rồi phá lên cười khiến cho mặt của cả hai đỏ lên như gấc. Phải một lúc sau mới ổn định lại được, Nelson tỏ ra nghiêm giọng lại, đôi mắt hướng nhìn về tụi nhỏ, đồng dục nói.

“Này các em, đây là quý ngài TatuTati. Ngài là một nhà kinh doanh đồ cổ đầy hào phóng. Và quý ngài đã có nhã ý tổ chức chuyến tham quan thành phố Con giáp số 9 cho các em đây. Chúng ta hãy cho một tràng pháo tay hoan nghênh sự hào phóng này nhé.”

Tiếng vỗ tay vang lên như sấm, rồi tiếp theo đó lời bàn tán cũng như sấm ngang tai không kém.

“Ông ấy mà là nhà kinh doanh đồ cổ à? Khó tin!”

“Đúng, kinh doanh xương cổ thì có thể.”

“Tao nghĩ là xương cò.”

“Tao lại nghĩ ông là thành viên thứ ba của nhóm nhạc T.A.T.U đó.”

“Cái cùi chỏ. Mày bị hoang tưởng à. Tao cá ông không biết hát.”

“Tao nói ông có thể rống.”

“Ềm ềm.” Tiếng tăng hắng của Q Bích vang lên khiến cho cái không gian lại được trở nên im lặng. “Giáo sư Nelson, tôi thấy đám sinh viên này nó hỗn láo quá, chúng đang bị xử tram.” Cái giọng nửa trống, nửa mõi và điệu bộ quái dị của hắn khiến cho cả đám sinh viên phải nuốt khan vì kinh hoảng, và cố giấu cả một bụng cười.

“Dạ dạ, tôi cũng nghĩ nên xử tram bọn nhóc này.” Thầy Nelson cố cười trừ. “Thôi, chúng ta lên xe và bắt đầu chuyến hành trình tới Con giáp số 9 được rồi. Nhanh lên nào các em, lên xe nào.” Giáo sư hối thúc.

Chuyến xe bắt đầu khởi hành, nó chạy ra khỏi trường, rồi rẽ phải là phố T, kể đến lại chạy dọc theo đại lộ Bar Group, và rồi nó đi xuyên qua cổng chào để đến với đường cao tốc hướng đến thành phố mà cả đoàn đang háo hức mong đợi. Thầy Nelson phải khổ đau ngồi kế và trò chuyện suốt cả dọc đường đi với TatuTati, và đó là tâm điểm của các sự bàn tán khắp xe.

“Tao nghĩ hắn ta là công công cuối cùng còn sót lại của Trung Quốc.”

“Chính xác.”

Một con nhò khác quá khích lại ré lên the thé khiến cho Q Bích quay xuống.

“Hắn ta là xác ướp của Ai Cập thì đúng hơn.”

“Còn nhà mi thì y chàng một con cóc ghẻ sống trong đầm lầy.” Hắn liếc xéo một cách hung tợn nhìn nhò sinh viên đó, rồi lại mỉm cười bình thường nói chuyện với thầy Nelson.

“Ê tụi bây, tao có giống cóc lấp không.”

“Không gì có thể chối cãi.” Cả đám đồng thanh hô to.

Rồi cũng có lúc sự bình yên cũng ghé qua trong chiếc xe. Phần lớn cả bọn cũng ngủ, một số thì nghe nhạc, số khác thì hỷ hoái coi cái gì đó trong MpX cứ như là phim người lớn. Một số khác thì lại chuyện trò thân mật. Ray mệt mỏi thiếp đi trên vai của Mark. Còn người anh thì đang trò chuyện với cô Mel.

“Em cũng biết TatuTati nữa hả.”

“Em tình cờ vào một tiệm bán đồ trang sức và gặp ông ấy. Và lão tự xưng là Q Bích gì đó.”

“Thế à.” Mel mỉm cười, rồi nghĩ ngợi gì đó đôi chút. “Em có cảm thấy gì khác thường không?”

“Về chuyện gì thưa giáo sư?” Mark thắc mắc.

“Ồ, mà không có gì.” Mel lại mỉm cười bằng cái điệu bộ đầy quyến rũ chết người của mình. “Em và Ray trông thật là thân thiết.”

“Vâng, đúng thế ạ.”

Rồi cái im lặng cũng đã đến được với mọi người trong xe. Mọi người, ai cũng tranh thủ đánh một giấc, hay nằm nghỉ ngơi một chút trước khi xe cập bến tại Con giáp số 9.

Cuối cùng thì cả đoàn cũng đã đến nơi mà mình mong ước. Và cô Lee lại được nói theo đúng sở trường của mình khi chính thành phố này là đề tài nghiên cứu của một nhóm giáo cư trong đó có cô. Cô nói sơ bộ về những nơi đẹp của thành phố nào từ Thánh đường Chuông Gió, quảng trường Ngôi sao lục giác, hay Cung điện ánh trăng,... rất nhiều và rồi cả đoàn lần lượt nối đuôi theo sau giáo sư Lee đi khắp những nơi mà cô nói.

Mark điếng người kinh hoàng khi bỗng dưng thấy con gà ú Juu ở đâu xuất hiện kế bên mình và nó cũng ung dung đi ngẫm cùng với mọi người. Mark gào lên trong lòng khi thấy cảnh tượng đó.

“Hé lô. How are you ... Comment ca va? Bien??? Oui???” (Hello. Bạn khỏe không? ...Bạn khỏe ko (tiếng Pháp), Tốt đúng không? Ok?)

“Mi làm cái quái gì ở đây thế gà ú.”

Ánh nhìn sắc bén đầy lửa bắn về phía Mark khiến cậu phải nhượng bộ và cười trừ già lã.

“Mi làm cái quái gì ở đây thế Juu?”

“Tất nhiên là đi tham quan rồi. Vậy cũng hỏi nữa, đồ ngốc.” Gà ú vẫn ung dung bước từng bước dài, đôi mắt mơ màng trên khuôn mặt ngốc nghếch của nó ngó láo liên, “Mà mi yên tâm đi, không một ai thấy ta đâu, chỉ mỗi mi thôi.” Juu trấn an.

Mark vỗ mạnh vào trán như trấn an và định thần lại, “không sao đâu, đây chắc chỉ là ảo giác hay giấc mơ mà thôi. Không thể là sự thật đâu.”

Mel nhìn chăm chăm về phía của Mark.

“Không phải mơ hay ảo giác đâu. Đây là sự thật.” Juu tiếp tục bước từng bước bằng đôi chân ngắn của mình và mang cả cái thân hình nặng trĩu.

“Mi đọc được suy nghĩ của ta à?”

“Tất nhiên.”

Mark rủ rượi bước đi như người mất hồn. Cậu cảm thấy chọn còn một chút thú vị nào trong chuyến đi này khi kẻ bên mình là một con gà mập ú, xấu xí và ngu dốt. Cậu cố đi nhanh thật nhanh, hồng trồn được nó, như nó cứ như bong ma bám víu sát lấy anh. Mark đau khổ ôm một cây cột bằng đá trong Cung điện Ánh Trăng và cậu hoảng hồn bỏ tay ra khi thấy một vết cháy xem ở trên ấy.

Một nơi khác trong cung điện, Ray thần thờ đi dạo vòng quanh khuôn viên. Cậu chột giật mình khi thấy tên lùn đã từng đánh mình bốn năm cái gì đó, xuất hiện, miệng cười toe toét.

“Mi ở đâu chui ra thế.” Ray đưa tay chỉ vào tên lùn.

“Ta trong cái viên đó đó chui ra chứ đâu.” Tên lùn ngược lên nhìn cậu, chỉ tay vào viên đá trước ngực Ray.

Cậu cốc một cái thật mạnh lên đầu hấn để trả thù cho những lần bị đánh khi trước. “Mi ở đây làm gì?”

Tên lùn giãy nảy lên vì tức giận, chân nó cứ búng bành bạch trên nền nhà.

“Bộ đến tuổi dậy thì hay sao mà điên dữ vậy.” Ray cúi xuống ngang tầm, ra vẻ quan tâm đầy châm chọc.

“Dậy thì cái đầu của nhà mi. Ta đã gần một ngàn tuổi rồi.” Tên lùn hầm hực nói.

Q Bích nhìn chăm chăm về phía Ray.

Cậu thấy được ánh nhìn ấy nên tỏ ra bình thường lại chút, miệng nó nhỏ chỉ vừa đủ tên lùn có thể nghe. “Có ai thấy mi không đấy?”

“Yên tâm chỉ mỗi mi thấy được ta thôi.”

Rồi cả hai trò chuyện vu vơ và Ray cố lãng xa khỏi tầm nhìn của TatuTati. Cậu thần thờ nắm một nhánh hoa rủ xuống bên giàn. “Mi xuất hiện có chuyện gì không Rong Ray?”. Rồi cậu hốt hoảng nhảy bật ra, khi

tay cậu vừa chạm vào dây hoa leo rủ xuống đó thì nó vị điện giật héo lại, cháy khét. “Cái quái gì thế kia?” Cậu hỏi thầm.

Rồng Ray nói với Ray, cũng như là Juu nói với Mark: “Tôi đến đây để hướng dẫn cậu sử dụng lại kĩ năng của chính mình. Dường như có trục trặc trong việc kiểm chế linh lực.”

4. Chương 4: Dụng Độ

Ray trở mắt kinh ngạc nhìn tên lùn giải thích về linh lực mà cậu có, và những trục trặc cậu đang mắc phải trong việc điều khiển nó. Giọng Rồng Ray vẫn cứ vang lên như một người đầy hiểu biết giảng giải cho đàn em: “Thần lực của cậu chính là Sấm, vì thế việc gọi những tia điện từ nhỏ cho đến lớn với cậu không thành vấn đề. Linh hồn của Sấm đã chạy khắp cơ thể của cậu, và việc triển khai, gọi ra ra những tia lửa điện chỉ là việc sớm muộn mà thôi. Tuy nhiên ...” Rồng Ray nghiêm mặt, nhìn chăm chú vào đối phương, rồi đi vòng quanh xem xét, “... tuy nhiên cậu còn quá non nớt, cho nên những linh hồn của Sấm cứ bắn ra bầy bọ, vô tội vạ, và điều đó thì thật là nguy hiểm. Bây giờ cậu chỉ vô tình phát ra những tia điện nhỏ nhoi chưa đủ làm gì cả, nhưng nếu cậu không học cách khắc chế và sử dụng nó, thì thật là tai hại.”

“Vậy tôi phải làm gì bây giờ.” Ray vẫn còn chưa hết kinh ngạc khi cậu vừa lắng nghe điều tên lùn nói, vừa nhìn cái sản phẩm là hậu quả của mình ...

Nơi khác, Juu cũng đang giảng giải cho Mark hiểu về linh hồn của Lửa chính là cội nguồn của cậu ta. “Cách để khắc chế và biến sức mạnh trong cơ thể làm theo ý mình ...” Con gà mập ú trầm tư suy nghĩ một chút, “... do bởi sức mạnh trong người cậu không phải ít ỏi, số phận cậu thừa hưởng toàn bộ sức mạnh của Chu Tước Juu đệ tứ, cho nên việc cậu có thể khắc chế hay không cũng là cả một vấn đề.”

“Nói rõ ra một chút coi nào Juu.” Mark lo lắng, cầu nhàu một cách đầy nôn nóng. Lòng cậu bức bối, và cái vết xăm trên bắp tay cũng đều đặn nóng lên từng hồi. “Tôi không muốn chỉ vì mình không đủ khả năng kiểm hãm mà ảnh hưởng đến người khác. Việc này đúng là tồi tệ.”

“Sao lại là tồi tệ, cậu phải biết ơn và hạnh diện khi là truyền nhân đời thứ 5 của Chu Tước Juu ấy chứ. Cậu có trách nhiệm tiêu diệt kẻ thù. Đó là nhiệm vụ của lần tái sinh này của cậu đấy, Mark à.”

Mark trân trối nhìn Juu mà không thể nói lên được thêm một lời nào. Đến một lúc lâu sau, cậu mới có thể cất lên một câu hỏi và khi vừa thốt ra xong lại cảm thấy mình quá ngu ngốc, và biết rằng sẽ không thể dễ gì thoát ra khỏi cái mớ rắc rối loạn xạ này. “Thế kẻ thù của chúng ta là ai?”

“Ồ, cuối cùng thì tôi cũng đã chờ được câu hỏi này của cậu. Tôi đã mong nó rất lâu rồi. Kẻ thù của chúng là, đó chính là ...” Gà Juu nhìn thẳng thừng, đầy nhiệt tâm và đòi hỏi cao độ từ nơi Mark, ngay cả anh cũng thấy được những ngọn lửa đang cháy rực, nhảy múa trong mắt của con gà mập ú ngu ngốc ấy. Mark đang hồi hộp lắng nghe câu trả lời cho câu hỏi ngu ngốc của mình. “...Ta cũng không biết đó là ai nữa.”

Mark tức điên cả lên sau biết bao nhiêu phút giây hồi hộp chờ đợi, cậu vung tay cốc cho hai cái lên đầu con gà ngu ngốc mà gào lên. “Nhà mi đúng là một tên dần, không lẽ cái việc trọng đại như thế mà cũng có thể quên hay sao hả. Kẻ thù của mình mà quên thì có ngày mình thành gà quay lu chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.”

Juu giương đôi mắt ngơ ngẩn trên khuôn mặt ngu dần của mình nhìn đăm đăm vào Mark, giọng vẫn tỉnh bơ, “Ngay đến tên ta đôi khi ta còn quên ấy chứ. Cho nên một việc rắc rối như thế này thì làm sao mà ta nhớ cho nổi.” Mark như chịu hết nổi cho cái sự ngu xi của con gà xấu xí, ngờ nghệch này. Cậu lắc đầu nhìn nó, rồi nhìn vết cháy xém trên thân cột.

“Cậu phải thật vững tâm, dùng ý chí của mình để điều khiển dòng sức mạnh của những linh hồn Sấm nằm trong tim mình, di chuyển theo một hướng cố định và theo ý muốn của mình. Khi đó cậu sẽ có thể kiểm soát được sức mạnh.” Rồng Ray vẫn trầm ngâm, nhìn khuôn mặt non choẹt của Ray mà tỏ vẻ không tin

tưởng, “Thật khó có thể chắc cậu sẽ sớm ngộ ra cách thức, vì điều đó là tự do chính cậu tìm ra. Đó là chưa nói, cậu lại được thừa hưởng một sức mạnh lớn lao của ngài Thanh Long Ray đệ lục.” Tên lùn thở dài.

“Bộ nó khó điều khiển lắm sao. Tôi thấy cũng đơn giản vô cùng.” Giọng của Ray đầy hí hửng.

Và bộ mặt của tên lùn thật khó coi và đầy kinh ngạc. Nó không thể ngờ rằng, chỉ sau những gợi ý thật giản đơn của mình mà Ray đã có thể khống chế được sức mạnh theo đúng ý muốn. Nó nhìn quả cầu điện xoay tròn, nằm gọn trong lòng bàn tay của cậu nhóc, những tia chớp nháng liên hồi xung quanh quả cầu. Ray mỉm cười tinh ranh trên khuôn mặt, “Thế mi có muốn ném thử xem mùi vị của nó thế nào không hả Ròng Ray.”

“Mi... mi... muốn cho ta xơi cái đó hả.” Giọng tên lùn lấp bắp và đầy hoang mang.

“Chính xác là vậy.”

Rồi Ray cười híp mắt, ném luôn quả cầu điện về phía tên lùn, và chưa kịp manh động gì nên nó đành lãnh đủ, không thiếu một phân lệch ra ngoài. Khói bay mịt mù, và sao khi gió thổi bớt làn khói, lơ mờ phía sau là bóng dáng một người thanh niên, cao trạc Ray, và đang đi tới gần cậu hơn. Bất thành linh cái bóng đen sau đám khói giờ tay và tát vào mặt Ray một cái rỏ đau.

“Đùa như thế mà đùa được đấy hả. Chết người như thế đấy nhé nhóc tí.”

“Thế ông có chết đâu, vẫn sống nhăn răng đó thôi, mà trông còn sung mãn hơn lần trước gặp tôi.”

Ròng Ray vỗ vỗ tay vào trán cố giữ bình tĩnh trước lời nói kèm theo nụ cười hí hửng của tên nhóc đối diện mình. “Tại ta là thần, lại là thần cai quản sấm sét, nên ta mới có thể thoát nạn và hút lấy linh lực từ tia sét ấy.”

“Làm gì mà vỗ trán ghê vậy. Bộ thấy khó chịu lắm sao.” Ray thở thễ, “Tới tuổi dậy thì rồi phải không. Tuổi nay hay nóng lạnh thất thường lắm. Giữ bình tĩnh đấy nhé.”

Một cái đánh thật mạnh khiến Ray phải ôm đầu mà rên la. “Đồ ác độc, nhẹ tay thôi chứ.” “Đánh như thế là đáng. Mi không kính lão đắc thọ gì cả. Ta đã gần ngàn tuổi rồi, thế mà dám nói ta mới đến tuổi dậy thì. Đánh là phải.”

“Cô thấy thế nào Hắc Tử Điệp.” Q Bích thở thễ bên tai Mel C đầy thích thú, “Cuối cùng thì Ray và Juu đã thực sự thức tỉnh rồi. Cái thành phố chứa đựng những hồi ức của cả hai lại sẽ trở dậy thêm một lần nữa. Sẽ thú vị lắm đấy.”

Mel C chẳng thêm để ý tới lời của TatuTati, cô hất tóc đầy điệu nghệ rồi bước thẳng về phía trước, hoà cùng đám sinh viên, và hai giáo sư đồng nghiệp, để lại hân ta đứng đơ ra đấy. Rồi Q Bích cũng lườm thêm một lần nữa về hướng của Mark, cũng như Ray. “Trò vui dường như sắp khởi động.”

Cái không khí Giáng sinh đã rộn ràng lên quá mức, và chỉ còn hai ngày nữa thôi đã đến cái đêm thần thánh ấy. Buổi tối, không gian tại Con giáp số 9 cũng tràn ngập ánh sáng của vô số những bóng đèn đầy màu sắc chiếu rọi. Người dân đi lại tấp nập, chiêm ngưỡng và chọn mua những món đồ ứng ý cho tiệc Giáng sinh tại nhà của mình. Đám sinh viên cũng ùa nhau, hí hửng lựa chọn đủ thứ đồ, để đem về làm quà cho người thân. Ray và Mark cũng vậy.

Mark tinh tế khi vào một cửa hiệu trưng bày những bộ mô hình côn trùng và chọn ngay một cái làm quà cho cha đỡ đầu John. Tiếp đó là quà của mẹ Aly, cậu hí hửng khi trên tay mình đang cầm một cái áo lông cừu tuyệt đẹp thứ mà Mark nghĩ mẹ Aly phải thốt lên vì sung sướng. Dọc theo những dãy nhà trưng bày kể đó, cậu chọn lấy một bộ tách trà theo phong cách Á đông cho mẹ, và cái tẩu thuốc kiểu xưa của người Việt Nam cho ba của mình. “Thế là đủ cả, quà Giáng sinh năm nay xem như đã xong xuôi, suông sẽ.” Mark lại ngắm xuống một lần nữa một cái hộp màu rêu xinh xắn, đó là món quà của Ray.

Ray cố cắt đường, chạy trốn Dana, con nhỏ xấu xí của lớp Quản trị. Cậu không thể hình dung sẽ phải làm gì nếu chấp nhận làm bạn trai của nhỏ ấy. Cái thân hình nút ních thịt, một cái ngực hoành tráng một cách thô thiển, thân hình tròn trịa không khác gì một quả banh. Ray ước tâm nhỏ cỡ trên dưới một thước rưỡi. Đó là chưa nói đến một khuôn mặt đầy tàn nhan, cái môi dày, và một mái tóc thất bím đến gần hai tuần nhỏ mới chịu gội một lần. “Có một đứa điên mới chịu chấp nhận làm bạn của con nhỏ kinh dị này.” Ray

lắc nhẹ đầu, và thở phào nhẹ nhõm khi thoát khỏi sự truy đuổi ráo riết của Dana. Và giờ đây, cậu nhận ra mình lạc và tách riêng ra với tất cả đám sinh viên và với cả các giáo sư. Nhìn biển treo, Ray biết mình đang đứng trên con đường Hoa Sen của phố người Hoa, nhưng cũng chẳng biết phải làm sao kiếm được đồng bạn.

Ray tìm kiếm, hỏi han những người xung quanh để trở về với đại lộ Thiên Xứng, thế nhưng con đường mà những người bản xứ dường như đang làm cậu bị lạc đi, mất cả phương hướng. Càng lúc Ray càng cảm thấy mình bị tách rời nhiều hơn, cái bong tối dường như đang xâm chiếm rõ rệt không gian, còn cái ánh sáng huy hoàng của những ngày cận Giáng sinh dường như càng bị đẩy lùi, và sắp biến mất. Ray cảm thấy bất an trong lòng, và đang bối rối dò xét đường đi. Khi quay lại, không دید người sợ hãi, khi con đường vừa mới đi qua đã lạc vào trong bóng đêm, và bây giờ xung quanh Ray là một không gian tăm tối.

“Chào Ray, ta rất vui khi cuối cùng cậu cũng đã đi đến được nơi đây để gặp ta.”

Cậu chàng thở phào nhẹ nhõm một tí khi nghe có người, điều đó đối với cậu thật sự có ý nghĩa, bởi cậu biết vẫn tồn tại một người nào đó ở đây với mình. “Xin lỗi, tôi bị lạc đường, anh có thể chỉ cho tôi đường trở về đại lộ Thiên Xứng hay không?”

Một chút im lặng thoáng qua ôm gọn cả không gian và thời gian, và rồi một tiếng cười vang lên, và dần dần từ trong bóng đen một vóc người cao cao khoảng tầm một thước tám, dáng người cân đối, rắn chắc, và nó được trùm bởi một tấm vải đen thô, mái tóc đen lất phất nhẹ bay trong gió. “Chào mừng cậu đến với thế giới tội lỗi của Phi Du Hắc Hà.” Hắc cười khảnh khảnh và đi tới gần hơn, hắc đối diện với Ray, và cậu cảm nhận được cái nhìn buốt giá đang soi mói tâm tư cậu sau đám tóc lò xo kia.

Mel C lại cảm thấy bức bối trong người một cách lạ lùng mà cô không thể lí giải được. Ngồi suy tư trong phòng riêng, và cô gắng bình tâm, thả lỏng tâm hồn để được cảm thấy thanh thản như điều đó đối với cô thật sự khó. Mel lại thấy mình là một đứa bé mười hai tuổi, dần biến thành một thiếu nữ đôi mươi với thân hình bốc lửa, cô đi theo một gã bí ẩn mang cái tên Phi Du Hắc Hà. Cô thấy bàn tay mình dần tan chảy, và thay vào cái bàn tay lúc bấy giờ là một lửa kiêu cực kì sắc bén và nhuộm đầy chất độc. Chính cái bàn tay ấy đã giết chết biết bao nhiêu người, và mỗi lần như thế, đôi mắt cô trắng dã dờ ra vô cảm mặc dù bên trong cái tâm hồn trẻ thơ đang run lên lẩy bẩy. Tiếng cười khảnh khảnh của gã Phi Du Hắc Hà vọng kể bên tai cô.

Mel lại trở về với thực tại, mồ hôi thấm ướt đầy cơ thể cô. Ngồi đó cố gắng thả lỏng một chút, cố gắng hít sâu rồi thở nhẹ ra để lấy lại cân bằng cho nhịp thở, Mel lại cảm thấy một sứ mệnh cần được cô làm vào lúc này. Chiếc áo ngủ dần được trút ra khỏi cơ thể cô, mà trên tấm lưng trần của Mel, dần dần hiện lên một con bướm màu đen ánh tím, và cái vết xăm ấy dần chiếm hết thân thể cô. Nó biến thành một bộ giáp trụ chiến đấu. Mel nhắm mắt nghĩ ngợi thêm một chút gì đó, rồi dần tan biến vào không gian.

Trở về phòng sau khi đã mua sắm hủ hê, Mark lại phát hiện Ray vẫn chưa trở về. Linh tính mách bảo một điềm chẳng lành đang diễn ra. Những lời nói của Juu trong giấc mơ hôm trước lại vọng về bên tai cậu. “Kẻ thù có thể xuất hiện bất cứ lúc nào, và bất cứ lúc nào thì hắc cũng có thể mình, hay bất cứ người thân nào của mình.” Mark nghĩ thầm, và tức tốc cậu chạy sang những phòng kế bên của tụi bạn, và tất nhiên cũng chỉ nhận được là những cái lắc đầu.

Mark chạy ra đại sảnh của khách sạn Gió Ngàn, và tiếng nói của Q Bích đã khiến cậu dừng chân lại.

“Trông cậu có vẻ bất ổn, cậu nhóc?”

“Tôi đang có công chuyện rất gấp, không có thời gian bàn chuyện phiếm với ngài.” Mark toan chạy đi, nhưng cậu lại đứng khựng thêm một lần nữa, “Nhân tiện cho tôi hỏi, ngài có thấy em trai tôi, Ray đâu không?”

“Thế cơ đấy. Một vị thanh niên hai mươi tuổi lại không biết đường về nhà để mà phải bắt anh trai mình lung sục khắp nơi. Chẳng ra làm sao... tội ấy rất đáng bị chém đầu.” Vẫn với cái giọng điệu ồng ẹo của mình, vẫn với cái chớp chớp mắt lia lịa, Q Bích vừa nói, vừa chu cái môi thoa son tím rậm về phía Mark.

“Ông đúng là một tên thần kinh.”

Mark quay lưng, chạy một mạch ra khỏi sảnh đường, và cậu giật thót lên khi thấy TatuTati đang đứng trước mặt mình cách xa một khoảng. Gã ta uyển chuyển theo kiểu bước của mấy cô người mẫu về phía cậu, đôi mắt lại lóe lên cái nhìn đầy bí ẩn, và những tia nhìn ấy đang chiếu rọi thẳng vào Mark.

“Tôi nói không đúng sao. Không phải cậu Ray nhà các người đi chơi tới giờ vẫn chưa về, và một người làm anh như cậu phải tắt bật chạy đi kiếm đó sao.” Mỉm cười đầy bí ẩn, kiêu ngạo và điệu nghệ, Q Bích khiến Mark phải điên tiết lên khi nghe những lời nói đó.

“Tôi không có thời gian mà nói xàm với một tên biến thái như ông. Biến khỏi mắt tôi khi còn kịp lúc, nếu không thì đừng hối hận.”

“Thế cơ đấy, lại thêm một kẻ ngông cuồng. Thật sự rất ngông cuồng không chịu được.” Hấn nhún nhảy tại chỗ. “Cậu cũng đáng bị xử trăm.”

“Hấn đúng là một tên hết thuốc chữa đấy Mark, xử hấn đi.”

Mark ngó lại đã thấy Juu đứng đó, với dáng vẻ nghiêm nghị nhưng vẫn không giấu nổi cái ngu dân trên khuôn mặt. Tuy nhiên lời nói của con gà mập ú lúc này thì đúng với ý cậu, “Phải cho tên này một bài học để hấn nhớ đời.” Mark nghĩ thầm. Rồi cậu cố tâm trung tinh thần để có thể kêu gọi linh hồn của Lửa tích tụ nơi tay mình, và đúng khi ấy, tay của Mark đã trở thành một bó đuốc, nó cháy đỏ rực.

“Ồi ời, cậu đúng là cừ thật đấy Mark, lần đầu tiên mà được như thế là rất xuất sắc.” Juu trầm trồ.

Mark lộ vẻ tự đắc trên khuôn mặt, và phóng cả một tia lửa dài về phía TatuTati, thâm tâm cậu nghĩ hấn sẽ hoảng hồn mà bỏ chạy một nơi khác, và hét toáng lên như một cái loa phóng thanh.

Thế nhưng, Mark lại thất vọng đến điên cả người vì những gì cậu nghĩ đều không bao giờ xảy ra. Ngọn lửa vụt bay đến, và chỉ một cử động nhẹ nhàng, TatuTati đã bùng nổ một phát, và cả một đám lửa tổ trở thành xác pháo li ti rồi tắt ngấm. “Một lũ ngông cuồng chẳng ra làm sao.”

Ray nhảy lùi về phía sau, tránh cái chạm của Phi Du Hắc Hải vào người mình. Đồng thời lúc này trên tay cậu đang thủ sẵn một nắm đám phòng vệ.

“Hung tợn đến như thế sao. Tôi có nhã ý mà cậu lại đối xử với tôi như thế đấy à. Thật đáng thất vọng.”

“Im đi. Một kẻ che giấu mặt mình như mi thì không thể là người tốt được. Rồi cái gì là thế giới tội lỗi của Phi Du Hắc Hà gì gì đó. Nghe thật kinh tởm.” Giọng Ray đầy khinh miệt.

“Chà... giọng lưỡi cũng dữ dằn quá nhỉ. Thế những rồi người cũng phải cúi gục trước chân ta, phải liếm mũi giày cho ta và xem đó là một vinh hạnh.” Một cái cười nửa miệng xuất hiện khi Hắc Hà nhếch mép, chẳng thấy gì khác nữa trên khuôn mặt của hấn.

Rồi một tia chớp đen nháng lên trên tay hấn. Cuộn tròn nằm gọn trong lòng bàn tay rồi một lúc sau xuất hiện trước mặt Ray là một con rắn khổng lồ màu đen kịt. “Cho mi thưởng thức điệu múa tử thần của Lôi Xà Tà Ác đấy.” Giọng cười kinh khủng của hấn lại vang lên khắp không gian u tối, và sau cái chỉ tay, con rắn lao vút về phía Ray khi cậu cũng đang định hướng để ném quả cầu điện vào người nó.

Bóng của Mel C lướt qua mặt Ray, và chỉ một nhát gọn lẹ, cái đầu con rắn đã bị đập nát trước lưỡi kiếm dính trên tay của cô. Mel đứng đối diện, mắt trừng, nhìn thẳng về phía tên hung ác núp sau bộ áo đen xì kia.

“Phi Du Hắc Hà, ta biết dã tâm của ngươi vẫn còn. Và cuộc chiến của mi, tham vọng của mi sẽ không thể tái diễn như những gì mi hằng mong muốn đâu.” Mel quát vào mặt hấn.

“Thì ra là cố nhân. Cô vẫn bốc lửa và gợi cảm như cái thời của ngàn năm trước Hắc Tử Diệp ạ.” Phi Du Hắc Hà bước những bước nhẹ nhàng, chậm chậm về phía cô, giọng nói vẫn không lộ vẻ cảm xúc gì, “Có lẽ cô nên nhớ, những gì cô có là do tôi ban tặng, và những gì tôi ban tặng, tôi có thể lấy lại nó bất cứ lúc nào.”

Hình ảnh của một cô bé mười hai tuổi trong thân thể một cô gái đôi mươi của ngàn năm trước đang tái hiện trước mắt Mel. Cô cảm thấy ghê tởm với chính bản thân con người mình. Khi ấy chỉ vì cái ăn, cái uống, mà cô đã bị cám dỗ, đã mặc tâm kí kết với một tên ác quỷ để rồi lầm đường lạc lối. Nhưng rồi cuối cùng ... sau cái màn đêm u ám bao phủ lấy cô bé là một ánh sang chói lọi, Mel thấy một nụ cười thân quen, đầy thánh thiện của một người, và chính nụ cười đó đã cứu rỗi linh hồn cô. Phút giây định mệnh của ngày hôm đó không bao giờ hai nhát trong tâm trí của Hắc Tử Diệp.

Đó là một đêm của cả tấn bi kịch và đẫm máu. Một tay Hắc Tử Điệp đã hạ sát hết người trong một cái thành nhỏ. Xác chết nằm ngổn ngang, máu me chảy lênh láng. Tiếng thở cô hồng hộc, mắt cô đờ đẫn, và lưỡi kiếm gắn liền trên tay cô thì như đang uống máu. Một người mặc chiếc áo một màu trắng muốt, tinh khôi, đến bên cô, thì thào gì đó, và ấn tượng sâu sắc nhất với cô, cô khắc ghi mãi trong lòng và cả linh hồn chính là nụ cười của người đó. Rồi Hắc Tử Điệp cũng hạ quyết tâm, mắt cô đối mặt mắt Phi Du Hắc Hà, cô nuốt khan một cái sau khi thực hiện ý định của mình. Chính tay mình, cô móc lấy chính đôi mắt của mình mà ném vào tên cuồng bạo trước mặt, và từ đó chấm dứt sự rang buộc giữa đôi bên.

Mel lại thở hổn hển, mồ hôi tươm khắp người cô. Tay vẫn cứng rắn đưa vũ khí lên đe dọa bước tiến càng gần hơn của Hắc Hà.

“Mày mà đến gần thêm chút nữa, là đầu sẽ lìa khỏi cô đấy.”

“Hay lắm, giọng nói hung hồn lắm. Có ai nói cho cô nghe về cái tên của cô chưa nhỉ.” Hắc Hà day nghiêng, “Hắc Tử Điệp là một con bướm mang lại chết choc của bong tối. Nhưng bản chất của nó vẫn là một con Bướm Chết.” Gã lại mỉm cười điệu cảo, “Và cho dù thế nào đi nữa, thì cô cũng vẫn là một con bướm chết sinh.”

Hắc Hà lao tới, bàn tay đầy tà khí của hắn như đang nhắm thẳng hướng cổ của Mel mà tiến. Hắn định bóp chặt và giết chết cô bằng hành động tàn ác đó. Thế nhưng hắn phải nhảy lùi về phía sau vì ngay vị trí hắn vừa rời bỏ đã là một cái hố tan tành, nghi ngút khói. Hắc Hà chậm chậm nhìn vào Ray, hắn gầm gừ đầy vẻ giận dữ và phẫn nộ.

“Thì ra mày đã học được cách không chết linh lực.”

“Tao không phải là một đứa ngốc như mày, để mà học cả đời vẫn không thành cái quái gì hết.” Ray vẫn nháy mắt đầy tinh nghịch giữa thời thế như thế này.

“Thế thì mày sẽ phải chết trước cả con ả này.” Hắn gào thét.

Và lại một lần nước Phi Du Hắc Hà phải né tránh một đòn tấn công nữa, đầy bất ngờ, và hắn càng sôi sục lòng căm phẫn khi nhìn thấy thêm nhiều cái bóng đang xuất hiện dần trong màn đêm. Mark, Q Bích và cả Gà Juu xuất hiện đủ cả ở đây.

“Ray em không sao cả chứ?” Mark lo lắng chạy đến bên em trai, quan sát.

“Anh đến đúng lúc lắm, hãy xem em cho tên khốn này một bài học nè.” Giọng ray đầy vẻ hý hửng.

Một làn khói xanh bỗng xuất hiện, nó lan ra từ viên đá trên chiếc vòng đeo của Ray, vài tia sét chớp nháng, và rồi Rồng Ray hiển hiện ra trước mắt mọi người. Tất cả đều dồn mắt vào sự xuất hiện đột ngột này, riêng Rồng Ray chỉ nhìn mỗi con gà ú, mập béo, Gà Juu.

“Juu đấy à?”

“Ray đấy à?”

“Định mệnh lại sắp tái diễn rồi đó sao.” Cả Mel và Q Bích trầm nghĩ, và rồi hai ánh nhìn đều dồn về hướng Phi Du Hắc Hà.

5. Chương 5: Kí Ức Của Rồng Ray

Có một thế giới song song với thế giới của loài người, mà nhân loại luôn bảo rằng đó là vùng đất thần thánh và quyền lực. Rất nhiều người ao ước, khao khát đến tham vọng muốn đặt chân đến chốn này, tìm kiếm sức mạnh để có thể trở thành những kẻ thống trị. Thế nhưng bọn họ, những con người đó chỉ thất vọng và cuối cùng chỉ có thể khao khát bằng ý niệm, và tinh thần mà thôi.

Vùng đất thần thánh có tên là VÔ. Nó cũng như một cộng đồng loài người khác giống như trên Trái Đất. Nơi đây cũng có những tâm hồn hiền lành thánh thiện, nhưng cũng không ít những kẻ có tà niệm độc ác và

xấu xa. Nó dường như đã là cái chân lí luôn đúng ở mọi thời đại, mọi xã hội, và luôn bất diệt. Đúng là nơi đâu có ánh sáng, ắt nơi đó có bóng tối. Nơi đâu có cái thiện thì lại sẽ có cái ác rình rập. Đó đã là chân lí.

Vô là một vùng đất nhỏ, hư ảo, và nơi đây cũng có những con người hướng thiện sinh sống. Họ thờ thần Chu Tước phương Nam, Thanh Long ở hướng Đông, Bạch Hổ ở hướng Tây và Huyền Vũ phương Bắc nhằm được sống yên bình, hạnh phúc dưới sự che chở của các vị thần chống lại thế lực bong tối của thần Tà Ác. Vô là một cõi vô định, với những khối tròn đủ màu lơ lửng trên mọi tầng không. Ngôi thành duy nhất tại vùng đất này là một thành trì bền vững, nơi tất cả mọi người dân sinh sống, yêu thương và tôn thờ con cháu của các đấng thần linh ...

“Ngài Juu đệ tứ, chờ em với.”

Chàng trai với mái tóc dài màu đỏ cam rực lửa bay lật phất trong gió, mỉm cười trên khuôn mặt điển trai, đôi mắt ánh lửa, cái cằm bướng bỉnh nhìn về phía thẳng nhóc đang chạy về phía mình. Juu nhẹ nhàng “Nào, nhóc tại sao không ở trong thành chơi cùng với bạn bè, mà chạy ra đây làm chi. Nguy hiểm lắm.”

Chú nhóc mỉm cười rạng ngời, vui sướng khi đứng kế cạnh, nắm được tay của Juu, “Em muốn được đi cùng đại nhân, em muốn sau này trưởng thành, sẽ là một người hùng mạnh mẽ như cha của em, và như đại nhân.”

Juu mỉm cười hiền hoà nhìn cậu nhóc mười bốn tuổi, đáng yêu với đôi mắt thơ ngây tròn xoe một màu xanh biếc tuyệt đẹp. Anh bẹo má nó, “Thế đấy, nếu nhóc mà có bị xây xác, trầy xước gì thì ta biết giải thích thế nào với đại nhân Ray đệ ngũ đây.”

“Em tin tưởng vào tài năng của Juu, ngài sẽ không để ai bắt nạt, hay đụng được đến em đâu, đúng không?” Ray mỉm cười, “Ngài định đi đâu đó? Trông ngài có vẻ căng thẳng.”

Juu nghiêm nghị hẳn, anh nhìn về hướng dãy núi ngàn ngút bốc lên những làn khói đen của sự ai oán và thù hận phía xa xa. Anh lại đưa mắt nhìn lại thành trì của mình, thở dài một tiếng rõ to, trù mền nhìn Ray, “Không có vấn đề gì cả, chỉ là chuyện chống lại bọn gian tà thôi mà. Chuyện như ăn cơm bữa đấy thôi.”

Ray mỉm cười, thông dong đi theo Juu. Cậu cảm thấy vui và hạnh phúc khi được nắm tay người mình yêu mến đi như thế này. Ray trù mền nhìn vị đại nhân tộc Phượng Hoàng đầy uy nghiêm mà lòng khao khát mình mau lớn lên để trở thành một người như thế, cùng sát cánh kề bên chiến đấu. Trống tim của cậu nhóc đập lên thình thịch khi nghĩ tới việc sau này trở thành bạn chiến đấu với Juu, và là một đôi bạn thân thiết, Ray cười thầm khúc khích.

“Có chuyện gì vui à? Ta thấy em đang cười thích thú lắm đấy.”

Ray tinh ranh nhìn đáp trả, rồi chỉ lắc đầu không nói gì khác. Đôi mắt cậu nhóc mơ màng nghĩ về một điều gì đó xa xăm lắm. Lại vẫn cười.

Juu đẩy cậu bé nấp sau lưng mình, mặt đối diện với một kẻ địch mặt đầy tà khí đang lượn lờ trên không trung.

“Nhóc cẩn thận đấy. Bọn chúng hung hãn lắm đấy.” Juu thì thầm.

“Em sẽ chiến đấu cùng đại nhân.” Ray nói giọng đầy kiên quyết, và trên tay cậu đã sẵn sàng với quả cầu điện xoáy tít.

“Rất hân hạnh khi được đụng độ với ngài Chu Tước đệ tứ, không gì có thể hãnh diện hơn thế nữa.” Tên yêu quái với thân hình của một con dơi, rú lên vui sướng, cánh nó vẫn đập phành phạch, mắt lờm về phía kẻ thù đầy vẻ thèm khát. “Hôm nay ta mà giết được người thì sức mạnh của ta sẽ tăng lên đáng kể, và Tà Ác Hắc Hà sẽ trọng dụng ta hơn tên điên Q Bích.”

“Tên yêu quái kia, nhà mi đừng có mà mơ có thể đụng đến một sợi lông của đại nhân. Ngay đến ta cũng sẽ tiêu diệt được mi rồi.” Ray quát to tên yêu quái, rồi ném mạnh quả cầu điện về phía hắn.

“Chỉ có vậy thôi sao.”

Gã dơi hách dịch, chẳng buồn làm gì, dung tay hất tung quả cầu. Ray mỉm cười vì hành động đó. Tên yêu quái kinh ngạc khi quả cầu khi nãy không bị ném ra xa, mà bám dính vào tay của hắn, và đang dần lớn hơn,

tích điện nhiều hơn. Rồi nó bùng lên thật to, ôm trọn lấy cơ thể của gã, những tia điện màu lam thay phiên nháy nháng lên từng hồi, giật hấn kinh hồn, và chỉ vài phút sau, gã chỉ còn lại là một cái xác chết cháy đen.

“Wow, tuyệt vời lắm. Nhóc làm khá lắm đấy.”

Ray hình mũi vì được người ấy khen. “Chứ sao nữa, tài năng của em còn vượt xa cái đó rất nhiều, trò này chỉ là một tiểu xảo thôi.” Cậu nhóc vẫn cứ nắm chặt lấy tay Juu mà cười, đánh lên xuống ra chiều thích thú.

Hai năm sau, cậu nhóc Ray ngày nào đã thành một thiếu niên mười sáu tuổi, dũng mãnh và kiên cường. Cậu trở thành một người bạn chiến đấu ăn ý nhất với Chu tước đệ tứ Juu. Cả hai đều được tung hô tán dương rầm rộ. Và các vị đại nhân khác cũng hài lòng với biểu hiện của Ray khi đi cùng với Juu. Trong buổi tiệc linh đình trước ngày chia tay cho ngày hôm sau, đoàn quân thần thánh sẽ lại đi sát phạt thần tà ác Hắc Hà.

Ari là cháu gái của thần Huyền Vũ đệ nhị, vì thế vai vế của cô còn lớn hơn cả Juu, tuy nhiên tuổi đời thì cô nàng còn nhỏ hơn vài tuổi. Ari là Tuyết Ngư đệ nhị, một sự kết hợp mới giữa dòng họ Huyền Vũ và Kinh Ngư, đó là một cô nàng mắt xanh, mũi cao, môi đỏ, mái tóc dài màu vàng óng ánh. Có rất nhiều chàng trai si mê cái vẻ đẹp kiều sa, lộng lẫy của nàng. Thế nhưng người Ari chăm lại là Juu đệ tứ.

“Ngày mai, chàng đi chiến đấu với kẻ thù rồi, không thể nói trước điều gì, nhưng đây là lá bùa hộ thân ta xin của đại nhân Huyền Vũ đệ nhị. Hi vọng chàng sẽ giữ nó bên mình và luôn bình an.”

Juu vẫn giữ ý, thận trọng một cách đầy lịch sử với Ari, nhưng anh đang mãi lướt mắt tìm kiếm Ray trong đám đông của buổi tiệc. “Rất cảm ơn sự quan tâm của cô, tôi sẽ giữ nó cẩn thận.” Juu lỡ đãng nói, đôi mắt vẫn nhìn đâu đâu.

“Có cần phải nói chuyện khách khí thế không, tuy ta vai cô của Juu, nhưng ta muốn cậu xưng hô với ta thân mật hơn.” Ari nói đầy vẻ chờ đợi.

“Rất tiếc, xin lỗi tôi có việc.” Khi chưa nói dứt câu thì Juu đã bước đi những bước dài, và khi Ari kịp làm gì đó, thì chàng Chu tước đã mất hút trong đám đông. Và cậu đang đi đến bên Ray, khi ánh mắt tìm thấy cậu bé đang mãi mê trò chuyện với đám bạn trong buổi tiệc.

“Xin lỗi, ta có thể nói chuyện riêng với Ray một chút không?” Juu nhỏ nhẹ nói kèm theo một nụ cười lịch thiệp.

“Tất nhiên là không, vì tui đang bận nói chuyện với bạn bè của mình.” Ray chu môi, cười tinh nghịch hướng về phía vị đại nhân kèm theo một cái nháy mắt, “Thôi nào, giải tán, ta bị đại nhân kêu đi bàn bạc đại sự rồi, không được rảnh rang như mấy người đâu. Dự có buổi tiệc cũng không xong nữa.” Ray liếc xéo Juu rồi xua xua bọn bạn ra xa.

Cả đám bạn cười ồ lên với cử chỉ của Ray, và Juu cũng thế. Rồi nhanh nhẩu, anh chàng kéo vị đại nhân tách khỏi đám đông, đi ra xa hơn buổi tiệc, đến một chỗ vắng vẻ, và cô lập với cái ồn ào vốn có của cái tiệc tùng kia.

“Bây giờ thì cũng đã có chút thời gian riêng tư ở bên nhau rồi.”

Juu chẳng nói gì, cậu bung đôi cánh màu đỏ cam rực lửa của mình, rồi chớp lấy Ray bay về phía đỉnh đồi cách thành không xa.

“Ta cần có một chút không gian yên tĩnh để nói chuyện với em.”

Ray nhìn Juu mê mẩn, cậu không nói gì cả, chỉ gật gật, rồi cứ tiếp tục ngắm cái vẻ đạo mạo của đối phương, vẫn không hề chớp mắt. Được một lúc, cảm thấy ngại vì cái hành động ấy, Juu lấy bàn tay rộng của mình che mặt của Ray, cười khúc khích.

“Em làm ta thấy ngại đấy nhóc.”

“Em thích được ngắm đại nhân như thế. Trông khác hẳn với lúc ngài chiến đấu.”

“Khi chiến đấu ta như thế nào? Còn khi như thế này, ta ra sao?”

Đôi mắt mơ màng, nhìn thẳng khuôn mặt của Juu, Ray bĩu môi “Chuyện này em cũng đã từng nói với đại nhân rồi, sẽ không lặp lại.” Ray ngã đầu dựa vào Juu khi cả hai ngồi trên một ngọn đồi cách lập với buổi tiệc náo nhiệt kia. Ngồi trong lặng lẽ, nhìn ngắm đất trời xa xăm hoà quyện vào nhau. Ray ngẩng lên nhìn trời đêm.

“Hôm nay trời không có trăng.”

“Ừ, trời không có trăng.”

“Không lãng mạn tí nào hết.”

“Ừ, không lãng mạn tí nào hết.”

Ray ngồi bật dậy, tặng một cái nhìn hung dữ về phía Juu. “Chẳng nên thơ tí nào, ngài cứ lặp lại những điều em nói để làm gì. Không thích.”

“Ta... ta không biết phải làm sao.” Vị đại nhân áp ứng.

“Em biết.”

Ray nói rồi, và hành động tới liền sau lời nói. Đôi môi đáng yêu của cậu chạm nhẹ vào đôi môi nóng bỏng của Juu. Rồi nó dần mạnh mẽ hơn, cuồng nhiệt hơn. Cả hai cảm thấy, nghe thấy nhịp đập hồi hộp của con tim đối phương, cảm thấy máu trong cơ thể đang sôi lên sung sức, cơ thể nóng rang. Tiếp theo cái cảm giác đó, Juu cảm thấy choáng váng, và những hình ảnh xung quanh cậu dường như méo mó, và hoá thành sương mù. Juu ngã quỵ xuống thắm cỏ trên bãi đồi, bất tỉnh.

Gió thổi hất vào mặt mỗi lúc một mạnh hơn, Ray ngà ngà như một kẻ say rượu, cậu nghe thấy tiếng gọi của cha, một số vị đại nhân và nhiều người khác nữa. Cậu chạy về phía tiếng gọi của mọi người, và chợt nhớ ra nguyên nhân của sự tìm kiếm đó. “Ngủ quên sao, sao lại như thế được, mình lơ đãng quá. Hôm nay mình phải thảo phạt bọn Hắc Hà.” Ray nghĩ thầm, và tự trách bản thân. Cậu vẫn cứ chạy như bay khỏi ngọn đồi, tiến về phía đám đông. “Mà Juu đâu nhỉ, sao anh ấy không gọi mình.”

Tiếp theo sao đó, là một vài lời mắng, nhưng rồi mọi chuyện lại đầu vào đấy. Cả đoàn binh thần thánh tiến vào ngọn núi, nơi cư ngụ của thần tà ác Hắc Hà. Cuộc càn quét diễn ra thật sôi nổi và dễ dàng một cách khó tin. Quân do Huyền Vũ chỉ huy làm đông cứng hầu như toàn bộ binh lính của Tà Ác, rồi những cơn gió mạnh bạo, những đợt sấm kinh hồn và lửa nhảy múa ôm trọn lấy bọn chúng, chúng chết như rơm rạ, còn binh lính của phe Ray thì không bị tổn hại đến một người. “Quái lạ, hôm nay không gặp Juu, anh ấy đi đâu?” Ray lại nghĩ thầm, cảm thấy sốt ruột vì không trông thấy sự xuất hiện của người ấy trong cuộc thảo phạt này.

Bóng đen như chỉ đường, Ray tiến vào sâu hơn, càng lúc càng tách biệt với các đồng đội. Và càng vào sâu, cậu càng nghe rõ hơn tiếng cười khoái trá, đếu giả của Phi Du Hắc Hà, và càng lúc ngọn lửa quyết tâm tiêu diệt hắc càn càng tăng cao, bốc lên ngùn ngụt trong tâm trí của cậu. Ray hơi ngỡ ngàng khi thấy một chàng thanh niên quen thuộc đang đứng đó, kề bên tên dơi khát máu Q Bích, và trùm Tà Ác Hắc Hà. Cậu cảm thấy choáng váng hơn khi càng lại rằng, chàng trai đáng người cao lớn, rắn chắc, mái tóc màu đỏ cảm cháy rực như những ngọn lửa, trần truồng đứng kề bên kẻ địch, “Là Juu, anh ấy làm gì ở đây?” Ray hỏi thầm, long cậu cảm thấy nóng rang.

“Juu, anh làm cái quái gì ở đây thế.”

“Làm chuyện đại sự chứ làm cái gì, hả nhóc con.”

“Im mày!”

Ray quát to, và ném một tia sét mạnh mẽ về phía Q Bích, và long cậu như tan tát giống hệt tia sét bị đánh bật ra khi ấy. Bởi người ngăn cản đòn tấn công của cậu lên Q Bích chính là Juu.

“Anh làm cái trò gì thế. Tránh ra.” Ray quát, “Nếu không muốn chiến đấu thì cũng tránh ra một bên để em tiêu diệt bọn chúng chứ.”

Đôi mắt vẫn cháy rừng rực lửa của Juu đang nhìn chăm chú vào Ray, nhưng dường như nó mất đi cái hồn vốn có của anh. Đó là “kẻ thù” miệng Juu lầm nhảm, rồi từ những cái vuốt mạnh mẽ, anh xé gió tạo ra

những tia lửa bắn về phía Ray. Trong cái sự bất ngờ như vậy, cậu nhóc đã hứng trọn đòn tấn công do chính người ấy, người cậu yêu mến nhất trong cuộc sống này.

“Kẻ thù.” Juu vẫn lầm nhảm.

Ray nghe thấy tiếng cười lớn, giòn giã của Hắc Hà, cùng với tên dơi biến thái Q Bích. Rồi trong cái bong đêm chập chờn, sự xuất hiện của Hắc Tử Diệp càng khiến cho cái không khí nơi đây âm u, tối tăm hơn rất nhiều.

“Chúng ta xử lí tên nhóc này như thế nào đây đại nhân?”

“Cứ để nó sống, trò vui rồi sẽ lại tiếp tục trong những ngày tiếp theo.” Hắc Hà cười khanh khách, rồi sau cái búng tay, cả cơ thể hắn, bọn thuộc hạ, và Juu đều biến mất.

Ray cố gắng, gượng dậy trong cảm giác nhói đau do vết thương Juu để lại, mắt cậu cố mở to hơn để tìm kiếm trong vô vọng cái dấu tích còn sót lại của tên hung ác Hắc Hà, nhưng chẳng còn lại một thứ gì cả. Cậu nhắm mắt và bất tỉnh sau đó.

“Ray đó sao?”

“Juu đó sao?”

Tất cả mọi ánh mắt đều hướng về sự xuất hiện của RỒNG Ray. Q Bích và Mel ái ngại đưa mắt nhìn khuôn mặt khuất sau đám tóc của Hắc Hà, cả hai nghe tiếng cười thích thú và thoả mãn của hắn.

Trong một tí tắc tắc tiếp, một làn khói xanh dần lan toả khắp không gian, một số tia điện nhỏ chớp tắt liên tục, và rồi xuất hiện ngay bây giờ không còn là một tên lùn của Ray nữa, mà là chàng thiếu niên, RỒNG Ray đệ lục, hai mươi tuổi uy nghiêm, với đôi mắt màu xanh thẫm u buồn nhìn về phía con gà mập ú ngu ngốc.

Thần hình mập phệ của con gà dần biến đổi, từ đỉnh đầu nó loé lên một ánh sáng rồi chạy dọc theo khắp cơ thể. Cái thân mình béo ú đó được tách ra làm hai phần, và bước ra trong ấy là một chàng trai khác, hai mươi tuổi. mái tóc vài màu đỏ cam chảy rục như những ngọn lửa, đôi mắt đỏ đầy cảm phần nhìn về phía RỒNG Ray.

“Chúng ta lại được gặp nhau rồi, Ray!” Juu mỉm cười lạnh lùng, vô cảm.

“Định mệnh an bày chúng ta gặp nhau tại nơi đây.” Ray buồn bã nhìn về phía cậu nhóc truyền nhân của mình. “Và họ, những con người vô tội, lại phải hứng chịu cái định mệnh khốn kiếp này. Anh quả là ...” Ray lắc đầu vô vọng.

Juu chẳng nói gì, anh lẳng lặng đi tới trong sự e dè, một chút run sợ trên khuôn mặt của TatuTati, và một chút ngơ ngác trên khuôn mặt của Mark. Một vài giây sau đó, cơ thể của Juu tan biến, và xâm nhập dần vào cơ thể của Mark, cậu ta đau đớn, gào lên, và xung quanh đang bùng lên những ngọn lửa. Một thoáng sau, hiển hiện trước mặt mọi người chỉ còn lại Mark, anh vẫn như xưa, nhưng ánh mắt thì lại lạnh lùng như của Juu khi này.

RỒNG Ray e dè nhìn, thăm dò cảm giác của Ray lúc này. Cậu nhóc tỏ ra hơi sốc với những gì đang diễn ra, những cái chớp mắt lia lịa, không nói nên lời.

“Cậu không sao đấy chứ?”

“Tôi... tôi không chắc.”

“Nào, bình tĩnh nào Ray, mọi chuyện sẽ không tồi tệ lắm đâu. Chúng ta sẽ tìm cách giải quyết.”

“Ông làm cái quái gì với anh tôi hã tên biến dị kia.” Ray trừng mắt nhìn Q Bích mà nạt to, “Chuyện gì vừa xảy ra với anh ấy.”

“Ray...”

“Cô im đi, tôi đang hỏi tên khùng này.” Ray càng quát to hơn.

“Ai là tên khùng hả nhóc con, mi thật quá quắt và hỗn hào, chem.” Q Bích trừng mắt lại với Ray.

Tiếng cười lớn và giòn giã vang lên, làm đứt ngang cuộc cãi cọ. Hắc Hà ung dung bước từng bước ung dung, về phía Mark, hất quàng tay qua vai, đôi môi kề sát mặt cậu ấy, đôi mắt thì vẫn sừng sững nhìn về đám kẻ thù.

“Cậu ấy không sao cả, cậu nhóc kia. Hãy yên tâm đi. Mark chỉ đang dần thức tỉnh và thực hiện cái định mệnh của kiếp trước mà thôi.”

“Ray là kẻ thù, phải giết.” Mark lẩm nhẩm.

“Ôi, Mark thân yêu, cậu không cần phải nhọc sức vào lúc này, trò vui mới bắt đầu. Chúng ta hãy cứ từ từ và đùa giỡn với bọn chúng.”

Hắc Hà cười nham hiểm, và sau cái búng tay, hắn ta và Mark lại mất hút vào cái không gian tăm tối, bỏ lại cả bọn đứng như trời trồng. Những làn khói đen cũng dần tan biến, màn đêm cũng lui dần, và ánh sáng của những ngọn đèn chào mừng của ngày Noel sắp tới lại càng rực rỡ hơn. Ray nhận thấy mình đang đứng trên đại lộ Thiên Xứng cùng với mọi người. “Cái quái gì thế này?” Cậu nghĩ thầm.

Ray không tin vào những điều xảy ra, nhưng cậu lại lo lắng bởi những gì đã xảy ra. Ray không tin vào Hắc Hà, và những gì xảy ra đêm đó, nhưng cậu lại không biết phải thế nào khi Mark đã thật sự biến mất. Cả ngày hôm sau, cậu không thấy tăm hơi của anh trai mình, Ray đã đi tìm kiếm ở rất nhiều nơi, nhưng không biết là phải tìm ở đâu. Cái lo âu lại càng gia tăng theo thời gian, và nó càng khủng khiếp khi ánh trời chiều dần đi ngủ. Mắt Ray như ứa lệ.

“Ray, em không sao đấy chứ?”

“Chuyện quái quỷ gì đã xảy ra thế hả cô Mel?” Ray sụt sùi, “Cái tên Hắc Hà đó là ai?”

“Đó là một cậu chuyện dài, đó là một thảm kịch.” Mel buồn bã trả lời.

“Cậu nhóc à, cậu phải học dần những gì đang xảy ra, và sẽ xảy ra xung quanh cuộc sống của cậu.” Q Bích trong lần đầu nói chuyện ra chiều nghiêm túc, khuôn mặt không son phấn, mái tóc như úp gáo dừa, “Cậu phải biết một điều, giờ đây Mark là ... là kẻ thù của cậu, và sẽ không còn là anh trai hiền lành như ngày xưa đâu.” Giọng TatuTati buồn rầu chua xót.

“Ông nói láo!”

“Đó là sự thật.”

“Một sự thật xằng bậy và vô căn cứ.”

“Nhưng đó chính là cuộc sống của cậu. Căn cứ không thể ăn được. Nhưng cậu có thể chết đấy.” Q Bích nói giọng tông cao chói vót.

“Thôi nào, chúng ta sẽ trở về thành phố đấy. Mọi chuyện hãy đợi khi về hãy bàn vậy.” Mel từ tốn khuyên can.

“Chẳng có gì phải bàn ở đây cả.”

Rồi cậu bỏ đi một nước, lên chiếc xe, và hướng thẳng thành phố Ray Juu, thành phố quê hương của mình mà tiến.

“Ôi Ray, sao em về trễ thế này. Anh và mọi người đã chờ em từ chiều tới giờ.” Giọng Mark vui vẻ và đầy hào hứng khi thấy em trai mình vừa bước vào.

“Bọn ta đang chờ con về để cùng nhập tiệc đấy. Hôm nay đã là Giáng sinh rồi.” Bố Ray lên tiếng.

“Có quà cho ta không con trai?” Aly nhướn miệng cười.

“Quà của anh đâu hả Ray?”

“Cái quái gì thế này?” Ray nghĩ thầm, long đay hoang mang.

6. Chương 6: Giáng Sinh Lạ Lùng

Buổi tiệc chào mừng đêm giáng sinh trong tiếng cười vui vẻ và ngập tràn hạnh phúc của mọi người trong gia đình, chỉ riêng Ray vẫn giữ nguyên khuôn mặt sượng sùng không thể tả. Mọi người hôn hờ đón nhận quà mừng từ những người thân, và trao tặng lại cho họ những món quà của mình. Tất cả đều mang cảm giác ngây ngất của niềm vui và hạnh phúc, đêm hôm ấy diễn biến và kết thúc luôn là những nụ cười trên môi, riêng Ray thì không.

Không thể chớp mắt, mặc dù đã trải qua một ngày cực kì kinh khủng và lo lắng. Giờ đây nằm trên chiếc giường thân thuộc, cậu lại khó vẽ về một giấc ngủ đến kì lạ, bởi có nhiều cảm xúc, ý nghĩ lẫn lộn với nhau trong tâm trí cậu vào lúc này. Cứ mãi nằm lẫn qua lại như thế, mặc cho thời gian cứ rả rít trôi qua lơ đãng.

Tiếng cửa phòng mở ra, mặc dù không quay lại, nhưng Ray vẫn biết người đang bước vào là ai, và cậu nhận thấy được rằng Mark đang nhìn mình chăm chú. Vẫn nằm yên đó, chẳng cử động, và cậu còn giả vờ như mình đang ngủ.

Ray nghe thấy tiếng bước chân mỗi lúc một gần hơn, và giờ đây khi tiếng động cuối cùng di chuyển trên sàn kết thúc là lúc cái âm thanh đó sát bên giường của cậu. Cậu dường như nín thở, không thể làm gì khác, chỉ biết nằm cứng đờ ra đó. Mark nhẹ nhàng ngồi xuống, âu yếm nhìn Ray không chớp mắt, đôi mắt buồn nhưng lại lạnh tanh không một chút nồng ấm. Cái ánh nhìn đó vẫn cứ dán vào khuôn mặt, rồi dọc theo đó, nó cứ rả rần xuống cái thân thể của Ray.

Mark rụt rè đưa cánh tay mình gần sát bờ vai của Ray nhưng không dám chạm vào, cứ giữ nguyên đó, và dường như trong tâm trí cậu đang đấu tranh gay gắt lắm. Rồi Mark rút tay lại, vẫn cứ tiếp tục nhìn Ray buồn bã với cặp mắt đầy băng giá.

Cái không khí như chết đứng tại thời khắc này hàng trăm năm. Ray cảm thấy nghẹt thở và khó chịu khi phải cố giả vờ và nằm đờ ra đó cả giờ liền và phải chịu cái cảm giác ngượng ngùng khi bị Mark nhìn chăm chăm như thế. Dường như không chịu nổi nữa, cậu quay sang, định chửi mắng gì đó vào mặt anh trai mình vì hành động không bình thường ấy. Nhưng không một tiếng nào có thể bật ra, đúng hơn là Ray không thể thốt ra một câu chữ gì khi đôi môi của cậu bị dán chặt bằng đôi môi nồng nàn của Mark. Chiếc lưỡi ma quái của người anh đang len lỏi tìm kiếm thứ gì đó trong khoan miệng của đứa em trai mình. Ray cảm thấy một chút khó thở, cảm giác kì lạ chảy rần theo cơ thể mình, mắt cậu nóng rang và từng giọt lệ ứa ra, chạy dài trên má. Mark trừng mắt nhìn thấy cảnh đó, khuôn mặt cậu đanh lại, bất động trong giây lát rồi thu người ngồi lại chỉnh tề.

“Có chuyện gì với anh vậy Mark, những hành động này là sao?”

Người anh không trả lời gì cả, có lẽ anh không muốn nói bất cứ một thứ gì, hay cũng có lẽ anh không biết nói cái gì, chỉ ngồi đó lặng lẽ nhìn về một phương khác, rất lâu. Thời gian cứ ì ạch trôi đi nặng nề theo từng nhịp đập buồn bã của Ray, cũng như một thứ gì đó vô cảm của Mark, nó cứ trôi vô tình.

“Không có một lời nào để nói với em sao?” Giọng Ray đầy sự cầu khẩn.

Mark lắc đầu, nhưng vẫn không dám nhìn đối diện với em trai mình, cậu vẫn nhìn lơ đãng về một hướng khác nào đó nữa. Tiếng thở dài phát ra như thể hiện chút tâm tư con sót lại trong trái tim anh bởi lẽ trên khuôn mặt Mark hiện giờ không có cái cảm giác đó. Lòng bức tức không yên, Ray chồm dậy, ngồi nhìn thẳng vào người anh của mình, nhìn anh trai bằng đôi mắt đỏ hoe như muốn khóc.

“Có sao lại có cái thái độ này hả Mark. Thực sự em không hiểu vì lí do gì. Cái kiếp trước quái quỷ nó khiến cho anh trở nên như thế đó sao.” Những giọt nước mắt không kiểm soát được đang chạy dài trên má, “Em không biết cái định mệnh của ngày xưa là cái gì, nó có thật hay không mặc xác nó, nhưng dường như em đã mất đi một người anh.” Giọng của Ray lại càng thêm thổn thức, “Cái mà những người kia gọi là số phận trở trêu mà anh trai của em cũng tin hay sao? Mà anh tin vào cái quái gì mà trở nên như thế.” Giọng nói của cậu dường như yếu dần và đi vào tuyệt vọng khi không thấy bất cứ phản ứng gì diễn ra trên khuôn mặt điển trai của anh trai mình. Cậu buồn rầu, thở dài, và những giọt lệ nóng hổi vẫn tiếp tục múa may trên khuôn mặt y đúc anh trai. Ray lắc đầu vô vọng rồi nằm xuống, lại với tư thế như khi nãy, quay mặt vào tường, nhắm mắt xem như bỏ tất cả sự việc ra ngoài.

Đôi mắt của Mark cũng đỏ ngầu, đó không phải là cái đỏ thường nhật trên khuôn mặt của Khổng tước Juu, mà đó là cặp mắt đỏ lên vì khuôn mặt nóng bừng cảm xúc và đang kiềm chế tình cảm. Một giọt nước mắt không chủ ý đã chạy dài trên khuôn mặt của Mark. Tay cậu như mạnh dạn hơn khi vừa dứt rời được cái cảm xúc ấy, cậu đưa tay sờ nhẹ đôi vai chắc chắn của đứa em trai. Mark nằm xuống kế cạnh, quay qua, choàng ôm lấy Ray vào lòng, và hai người cứ nằm y tư thế đó, im lặng và mặc cho thời gian chết tiệt có quay tiếp hay đứng yên mãi mãi, bởi điều đó không quan trọng vào lúc này.

Ngoài trời, những cơn gió động lạnh lẽo vẫn thi nhau thổi từng cơn qua lại suốt mỗi nẻo đường. Những đám mây xám giăng ngang bầu trời ảm đạm của những ngày đông như rên lên từng hồi não ruột. Trên bầu trời đêm u tối ấy, vẫn chớp tắt những ánh sao, không ai biết ngôi sao nào sẽ hộ mệnh cho mình, ngôi sao nào lại là khắc tinh của mình. Sao thì vẫn chớp tắt, thời gian vẫn cứ trôi, và dòng đời vẫn cứ quay.

Buổi sáng của ngày hôm sau chói lọi và ngập tràn trong ánh nắng. Gió hắt qua, vẫn mang cái lạnh, nhưng những con người lại nô nức hơn cả, và dường như cái nóng ấm của con tim lại lan toả ra, sưởi ấm luôn những cơn gió vô tình kia.

Mark tỉnh dậy sau một giấc ngủ không ngon giấc. Cậu thấy hơi nhức đầu và hình dung lại những gì đã xảy ra vào tối hôm qua, “Minh đã làm những gì tối hôm qua vậy nhỉ?” cậu nghĩ thầm và đưa tay sờ nhẹ lên đôi môi của mình và mỉm cười.

Cánh cửa phòng lại mở ra, Ray vui vẻ bước vào trên khuôn mặt rạng ngời, nhưng đôi mắt vẫn không thể giấu cái vẻ mệt mỏi của một đêm không thẳng giấc ngủ.

“Lại định nướng tới bao giờ nữa thế ông anh của em?” Ray nháy mắt.

Mark cũng chẳng nói, chẳng rằng gì cả, vồn vện một nụ cười nhạt. Vô tâm một cách lạnh lùng, Mark đẩy bật tay cậu em trai và bước ra khỏi phòng, bỏ lại Ray đứng đó ngẩn ngơ buồn bã.

Mùi gà nướng hấp dẫn mọi người xôm tụ bên bàn ăn.

“Em chắc một điều món gà này không bao giờ là sản phẩm từ bàn tay của Aly.” John nở nụ cười rất đặc trưng của mình.

“Thế thì đừng có chạm vào nhé John ngốc, vì món này đích thị là do chính tay em làm.” Aly quệt mũi ra vẻ ta đây.

“Có thật như vậy không chị Linh?”

“Ừ!”

“Ôi, thế chết em rồi, em có nên ăn không.”

Cả nhà cười rầm cả lên vì những cử chỉ, điệu bộ rất hài hước của John, Mark cũng cười. Còn Ray thì vẫn cứ nhìn anh trai mình buồn bã.

“Nè, phần này là dành cho út Ray đấy.” Mark mỉm cười hiền hoà và gấp vào đĩa của cậu em trai một cái đùi to tướng, ngon lành. Và cử chỉ đó khiến đứa em tội nghiệp xúc động mà muốn oà lên.

Buổi tiệc thật vui vẻ, mọi người đều giãn căng được da mặt vì những trận cười hào hứng do John pha trò. Mẹ của Mark như chịu hết nổi khi mặt cứ rần rụa nước mắt, tay phải ôm lấy bụng mà cười nắc nẻ. Aly thì bụm miệng, cố gắng nuốt lấy nuốt để mớ thức ăn cuối cùng để khỏi phun ra vì những tràng cười. Ba Trọng của hai anh em cũng cười, nhưng theo phong thái của một người điềm tĩnh cười, còn John thì đang trong khuôn mặt của một chàng hề.

Mark kéo Ray ra khỏi nhà sau đó một lúc. Rồi cả hai lại rơi vào im lặng như tối của ngày hôm qua. Ngồi phía sau, trên chiếc xe đạp, Ray muốn tựa đầu vào lưng anh mình cũng không dám, muốn đưa tay đụng chạm một chút cũng không. Ngập ngừng, e ngại rồi lại không làm gì cả. Cái không khí lại chìm vào im ắng. Xe thì vẫn cứ vun vút chạy, Mark vẫn đạp say mê.

Công viên Ray và Juu đang là nơi họ đặt chân tới. Đó là một khu vườn xinh đẹp với hàng tá các giống loài cây khác nhau, và được trồng cũng như chăm sóc rất công phu bởi những bàn tay làm vườn điệu nghệ tài ba. Những cây dương cao lớn vì vút trong gió, những cánh hoa rê quạt bay lất phất trong gió mang theo

mùi hương ngào ngạt của hoa chứa thẹn thùng. Rồi có những cái hồ to có, nhỏ có, được thả sen xuống dưới. Ven theo mép hồ là những cụm hoa thủy tiên, cắm chông khoẻ sắc rạng ngời.

Hôm nay, công viên vắng vẻ một cách lạ lùng. Hình như ai cũng vui vẻ say sưa tìm một nơi nào đó thích hợp để vui chơi mà bỏ quên một chốn thiên đường như thế này.

Mark cầm chắc tay Ray, dẫn đi sâu hơn vào công viên, vẫn không nói gì. Đi theo phía sau, Ray cũng lặng im, nhưng trống tim của Ray thì đập mỗi lúc mỗi nhanh hơn, cậu hồi hộp không biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp đó, bởi những ngày vừa qua, có quá nhiều điều lạ lùng xảy ra quanh cuộc sống của họ.

“Mình đang đi đâu đấy Mark?”

Cậu anh vẫn không trả lời, trả vốn gì cả, vẫn cứ đi và kéo đứa em đi theo bởi cái ràng buộc giữa hai cánh tay.

“Anh đang làm cái trò quái quỷ gì thế.”

Ray giật mạnh tay, và bắt Mark phải dừng lại. Giờ đây hai ánh mắt đang nhìn thẳng vào đối phương của mình. “Anh đưa em đến đây có việc gì vậy?” Ray nói với giọng điệu yếu ớt.

“Em không nhớ gì cả sao Ray?”

“Chuyện gì? Nhớ chuyện gì mới được.”

“Cũng tốt thôi, nếu em không nhớ thì càng tốt.” Mark nói bằng một giọng buồn bã nhưng nhẹ nhàng như trút được một gánh nặng khủng khiếp. “Thế thì chúng ta sẽ thay đổi cái định mệnh cay nghiệt kia. Cái số phận của kiếp trước đã định sẽ không còn tái diễn ở kiếp này, và cuộc sống của chúng ta sẽ mãi mãi hạnh phúc.” Lời của Mark mỗi lúc một dồn dập, giòn giã và đầy hứng khởi.

“Anh đang nói về vấn đề gì thế Mark?” Ray nói đầy mơ hồ, và kinh ngạc “Em không hiểu một tí gì về những điều anh nói cả. Nhưng em rất vui khi biết rằng anh không bị ràng buộc, hay sầu thảm vì cái gì đó mang đến từ kiếp trước.”

“Chúng ta sẽ lại yêu nhau một lần nữa, Ray nhé. Mọi chuyện trong quá khứ anh sẽ bỏ qua tất cả. Chúng ta sẽ bắt đầu lại từ bây giờ như những ngày ta bên nhau của ngàn năm về trước.” Mark hạnh phúc chộp lấy tay em trai mà nắm chặt.

Một cái giật đầy mạnh mẽ, khiến khuôn mặt của anh biến sắc, “Mark, anh đang nói về việc gì thế, chúng ta là anh em, anh hiểu không. Chúng ta yêu nhau theo kiểu tình thương của máu mủ, ý anh là vậy, đúng không Mark?”

“Không. Chúng ta đã từng là một đôi. Chúng ta đã cùng chiến đấu với nhau như một cặp ăn ý. Cùng trao nhau những nụ hôn ngọt ngào. Cùng nhau...”

“Cái quái gì đang diễn ra thế này.” Ray nghĩ, và cậu không hiểu và định làm gì vào lúc này. Cậu cảm thấy một chút e sợ đối với người anh xa lạ của chính mình. Cậu nhớ lại cái nụ hôn của đêm hôm qua, nó rất bất thường và lạ lẫm, lạ từ hành động cho đến cảm xúc. “Bình tĩnh nào Mark, anh đang đùa đấy đúng không, hôm nay không phải một ngày thích hợp cho những trò đùa tình quái của anh đâu.” Ray ngập ngừng nói, và cố tránh né ánh mắt của anh trai mình.

“Em lại cự tuyệt anh, đúng không Ray?”

“Thôi nào Mark, bình tĩnh lại đi nào. Cự tuyệt gì, chúng ta là anh em.”

“Gọi anh là Juu.” Mark găm gờ giận dữ.

Khuôn mặt anh dần biến đổi. Mái tóc nhuộm đỏ của Mark dần dài ra và mang một cái màu đỏ cam tự nhiên rực lửa. Đôi mắt anh dần giống như hai nhọn lửa nhỏ nhảy múa. Từ phía sau, đôi cánh to, ánh lên những tia sáng chói lọi qua từng sợi lông, nó vỗ mạnh mẽ, gào thét.

“Thôi nào Mark, anh... anh...” Ray không biết phải nói gì, thực sự cậu không biết nên mở miệng nói gì, trong đầu cậu trống rỗng.

Mark lại nhỏ lệ, nhưng đó không phải là một giọt nước mắt như người bình thường, mà nó đỏ, nóng như dòng dung nham của núi lửa.

“Chu tước rơi lệ rồi.”

Tiếng cười khanh khách không lẫn vào đâu được của Phi Du Hắc Hà vang lên, và bất chợt từ đâu đó trong không gian, hắc hiện ra trước mặt Ray, và từ tốn đến bên cạnh Mark, dùng tay quệt lấy cái thứ đỏ nóng hổi như dung nham ấy mà đặt lên đầu lưỡi của mình.

“Ngon thật, mùi vị của sự giận dữ trong nước mắt của Chu tước thật sự tuyệt.” Hắc Hà cười gian trá, “Có muốn ném thứ không Ray bé bỏng?”

“Mày im đi đồ khốn, tránh ra khỏi anh tao.”

“Nhỏ mà hỗn không ai bằng. Mày hỏi Mark của mày xem, kẻ nên tránh ra là ai.”

Ray đưa mắt nhìn anh trai, nhưng không được đón nhận một tín hiệu trả lời nào. Thay vào đó, Mark gào lên thảm thiết, đưa tay chỉ vào một cái hồ sen gần đó, và ngay lập tức, nước trong hồ bốc hơi nhanh chóng, để lại là một cái hồ trống không.

Rồng Ray liền xuất hiện ngay sau đó qua làn khói xanh toả ra từ viên ngọc trên cổ của Ray. Vẫn còn một chút yếu ớt trên gương mặt của cậu, nhưng Rồng Ray vẫn hiên ngang đứng trước để bảo vệ.

“Cậu không sao đấy chứ nhóc con?”

“Tôi chưa có chết.”

“Cái đó tôi biết, nếu cậu chết rồi thì tôi chẳng thêm có mặt ở đây làm gì.”

Juu như một con mãnh thú đang lên cơn điên tiết, cậu ta vùng cánh vỗ những cái thật mạnh bạo và hung hãn, cái hơi nóng từ những cái quạt khiến cho mọi thứ xung quanh khô héo và cháy rụi cả đi. Vừa kịp thời, Rồng Ray tạo một kết giới xung quanh để bảo vệ cho cậu nhóc, và chỉ một thoáng sau đó, cả hai đã đến được một nơi khác an toàn.

Ray thất thần ngồi đó và cố nuốt gọn những sự việc vừa mới xảy ra. Cậu tự hỏi bản thân mình, và cố tìm ra cho được một cậu trả lời thoả đáng, nhưng tất cả chỉ là vô vọng, đường cùng và bế tắc. Rồng Ray nhìn cậu nhóc đầy lo lắng, anh cảm thấy bất an trước tình cảnh, tinh thần hiện giờ của Ray, và những điều đó hoá ra với cậu chỉ là gánh nặng và áp lực.

“Mọi chuyện không có gì bất ổn chứ nhóc con.”

Ray sau một hồi suy nghĩ, lặng im, đã quay sang nhìn Rồng Ray một cách van nài, “Chuyện gì đã xảy ra với Juu và Ray trong quá khứ. Cái định mệnh cay nghiệt đó là gì hả?”

Rồng Ray thoáng chút phân vân trong đôi mắt bị Ray dò xét chặt chẽ, rồi cuối cùng cũng đã quyết định trả lời toàn bộ kí ức cho cậu nhóc, từ những kỉ niệm vui, và kể cả những kỉ niệm đau thương.

Ray bắt đầu cuộc hành trình trong kí ức của Rồng Ray. Con đường ánh sáng vẫn cứ chiếu rọi và chói lọi như ánh dương buổi ló dạng bình minh. Những hình ảnh bắt đầu nối theo nhau như một cuốn phim chiếu chậm, tua lại những khoảng khắc hình ảnh trước và ngay vào phút giây định mệnh ấy. Ray thấy một cậu nhóc mười bốn tuổi chạy lăng xăng bên một người thanh niên chừng chạc mà cậu chắc đó là Juu. Rồi những đoạn phim kí ức đó cứ tua nhanh qua những ngày tháng hai người sống gần nhau. Những lần cậu nhóc bị xây xát do luyện tập, hay những lần ra quân, Juu đã ân cần như thế nào, chăm sóc chu đáo như thế nào, hai người đã hạnh phúc như thế nào. Đoạn phim lại hướng cho Ray đến bước ngoặt của định mệnh, kí ức của Rồng Ray tái hiện lại quan cảnh của ngày hôm ấy, khi thấy Juu đứng bên Phi Du Hắc Hà cùng với Q Bích và Hắc Tử Điệp, và khi bọn chúng biến đi, thì những mảng kí ức phía sau cũng chỉ toàn một màu đen. Ray trở về với thực tại.

“Kí ức của tôi bị mất đi một phần quan trọng. Tôi không biết bây giờ nó đang lưu lạc ở chốn nào nữa.”

“Có nghĩa người cũng không biết nó như thế nào sao?”

Chỉ có một cái lắc đầu cho một sự thật không được chào đón.

Mel quần mình trong tấm chăn ấm trên chiếc giường êm ái trong căn hộ của mình. Cô cảm thấy mệt mỏi đôi chút, đầu cô hơi nhói đau, và đôi mắt bỗng rất chưa từng thấy. “Chuyện gì mà mắt ta lại cảm thấy khó chịu như thế này, một điềm báo cho một cái gì đó chẳng lành và quá tà ác chẳng.” Mel nghĩ ngợi trong lo âu và vẫn cố chịu đựng, cố cuộn tròn trong tấm chăn để kiềm nén cái đau.

Những kí ức bị thương lại ủa về trong tâm trí của Mel, cô thấy lại cái cảnh một tay mình sát hại biết bao người dân trong một ngôi làng nhỏ của kiếp trước. Khuôn mặt lấm lem máu, đôi mắt dờ ra vị hoảng sợ, bởi dù gì khi ấy cô cũng chỉ là một cô gái mười hai tuổi. Rồi tiếp theo những mảnh kí ức lộn xộn đó, là nụ cười hiền hoà, thánh thiện của một chàng trai, người mà đã cứu rồi linh hồn cô khỏi rơi sâu hơn vào địa ngục. Hắc Tử Diệp quyết định dứt khỏi sự liên quan của mình và Phi Du Hắc Hà, cô đã móc đôi mắt của mình mà ném vào hắn, khi ấy bong tối dường như ủa đến ôm trọn lấy cô, nhưng không một chút sợ hãi nào toát ra trong linh hồn cô bé mười hai tuổi, vì cô cảm nhận được nụ cười thánh thiện của chàng trai kia, nụ cười của sự bình yên.

Vào một ngày giữa tháng tám của mùa thu mát mẻ, đó là đêm trăng Rằm mà còn được gọi với cái tên là Tết trung thu của hai mươi tám năm trước, một cô bé ra đời trong đơn đau để đỡ tội của một bà mẹ. Ông bố trạc ba mươi lăm bị bệnh tim lo lắng đi vòng quanh phía ngoài cánh cửa phòng sanh mà long cứ ngập tràn lo lắng. Bác sĩ Tôn Quốc thận trọng bằng kinh nghiệm của mình đang cố xoay sở để cho đứa bé chào đời một cách lành lặn. Tiếng bà mẹ rên lên thảm thiết, và những giọt nước mắt hạnh phúc căng tràn trên khuôn mặt hốc hác của bà chảy xuống khi nghe thấy tiếng khóc chào đời của đứa trẻ.

Bà bắt gặp sự ngỡ ngàng trên khuôn mặt của bác sĩ Tôn cùng các phụ tá, trợ tá, y tá khác. Cố nhướn người chồm dậy trông đứa con của mình, và sau một tiếng hét kinh hồn, bà ngã ngửa về phía sau và chết ngay tức khắc. Một cô y tá trẻ vội chạy ra ngoài vì không chịu được cái mùi máu tanh, và những gì mình vừa chứng kiến, cô say sẩm cả mặt mày mà muốn nôn mửa. Khi ra tới cửa, cha của đứa trẻ bắt được tay cô y tá với giọng thành khẩn.

“Con tôi như thế nào, vợ tôi ra sao? Mẹ tròn con vuông phải không?”

Một cái nhìn mang nhiều cảm xúc, từ kinh hoàng, đau khổ, phân ưu và khinh miệt, cô y tá đáp gọn và chạy vào một phòng vệ sinh gần đó. “Nó là một quái thai. Vợ ông đã chết.”

Cơn đau tim tái phát khi nghe những lời nói đó. Cha của đứa con ngã nhào ra sàn nằm bất động và chết ngay tức khắc.

Đứa bé chào đời không có cha lẫn mẹ. Nhiều người ác miệng còn bảo chính nó khắc chết chính hai đấng sinh thành. Bác sĩ Tôn vẫn từ tốn nhìn nó đầy thương cảm. Và ngậm ngùi gửi nó vào cô nhi viện khi nó đủ cứng cáp.

Mùa đông Giáng sinh khi đứa nhỏ lên năm, cô bé luôn bị mọi người xa lánh giờ vẫn vậy. Không một đứa bạn nào trong cô nhi viện muốn chơi với nó, và thế là nó lại bơ vơ một mình. Mỗi ngày thứ sáu hàng tuần nó cũng cùng những đứa bạn khác ngồi tại phòng chờ, để hi vọng một người giàu lòng nhân từ nào đó sẽ nhận nó về làm con nuôi, nhưng chẳng ai cả. Rồi thời gian dần trôi đi, cứ mỗi thứ sáu nó vẫn ngồi đó, thu một góc nhỏ trong gian phòng ồn ào, vẫn chờ đợi, nhưng nó biết không có một tia hi vọng nào. Một mùa giáng sinh đầy buồn bã và cô đơn.

Năm lên tám, nó reo lên vui mừng khi cuối cùng sơ Mary cũng bảo với nó rằng đã có người nhận nuôi đó, và nó càng hạnh phúc khi người đó chính là bác sĩ Tôn Quốc năm xưa, người đã mang đến ánh sáng cho nó. Bắt đầu từ đó, cô bé mang cái tên Tôn Yến.

Cuộc sống của hai cha con bác sĩ diễn ra êm đềm. Cô vẫn cảm thấy mặc cảm và tự ti khi nhìn thấy cái ánh nhìn đầy phân biệt của mọi người dành cho nó. Duy chỉ mỗi cha nó thì không, ông mỉm cười hiền hoà, vuốt ve, vỗ đầu nó mỗi khi nó buồn và cảm thấy cô đơn. Cuộc sống đối với Tôn Yến dường như bấy nhiêu đã quá đủ.

Năm mười hai tuổi, một tai nạn bất ngờ đã ập đến cho bác sĩ Tôn, và đó là một tin khủng khiếp trong cuộc đời của Tôn Yến. “Ba con bị tai nạn và qua đời tối hôm qua rồi.” Giọng nói trong sùt sùi nước mắt của cô y tá Daisy, trợ lí của ba nó nói. Và Tôn Yến cảm thấy bầu trời xung quanh nó đang sụp đổ, và nó thấy

được cái viễn cảnh như ngày xưa sẽ lại tái hiện trong cuộc đời nó. “Quá tàn nhẫn đối với tôi, ông bắt công quá ông trời ơi” Nó gào thét.

Sau đám tang của cha mình. Không ai thấy Tôn Yến nữa, nó bỏ trốn để khỏi nơi ấy để khỏi bị đưa vào viện mồ côi thêm một lần nữa. Nó đi lang thang khắp nơi, đói rét không ai màng, khổ đau không ai hay, và tất cả chỉ là cam chịu.

Đó lại là mùa Giáng sinh của một năm sau, khi nó lên mười ba tuổi, đang ngồi co rúm tại một góc tường bẩn thỉu trên con phố Sóng Êm Dềm của Ray Juu, nó nhận được một chiếc bánh bao nóng hổi của một người đàn ông mang một nụ cười thân thiện. Trong cơn đói lã, nó chẳng màng chi là phép lịch sự mà cha nó thường dạy, không một tiếng cảm ơn, nó chộp lấy cái bánh mỳ nhai ngấu nghiến. Người đàn ông trạc khoảng ba mươi, dịu dàng ngồi đối diện với nó, trao nó thêm một nụ cười dịu dàng cùng những lời nói ấm áp.

“Nhóc đói lắm sao? Vậy hãy đi theo ta, cuộc sống cũng không dễ dàng gì, nhưng có lẽ ta cũng lo được những buổi no bụng cho nhóc.”

Nó ngược nhìn người đàn ông, không thấy gì ngoài nụ cười diêm dăm ấy, nó gật đầu đồng ý khi cổ nuốt thêm một miếng to.

“Ta gọi cháu là Mel.” Người đàn ông vẫn mỉm cười.

Nó vẫn cứ ngấu nghiến miếng bánh tiếp theo.

Mel cảm thấy cơn đau nơi đôi mắt mình giảm bớt được phần nào. Cô nhím cười nhạt trên khuôn mặt xinh xắn của mình khi nhớ về người đàn ông cứu vớt đời cô năm xưa. Cô hạnh phúc mỗi khi thấy lại được nụ cười diêm dăm ấy, và càng mủi long xúc động khi cô không nhận thấy bất cứ sự khinh miệt, xa lánh nào của ông khi đối diện với cô. Mel nhẹ nhàng rời khỏi chiếc giường êm ái, ấm cúng của mình. Cô nhẹ nhàng di chuyển đến bên bàn trang điểm, ngồi xuống mà giấu mình trong gương. Khi đôi mắt cô không còn mang kính sát tròng, dưới mái tóc dài màu tím đẹp đẽ, trên khuôn mặt xinh xắn của mình, hiện lên là một cặp mắt chỉ toàn một màu trắng, nó không có tròng đen, tuy nhiên cô vẫn thấy rõ ràng mọi thứ.

“Sự đối trớ trêu đúng với ý ông mà Thượng Đế.” Cô cay đắng nói khi nhìn mình trong gương.

7. Chương 7: Bạn Mới

Những ngày kế tiếp đối với cuộc sống của Ray là chuỗi những ngày bi thảm và kinh khủng. Gặp mặt đây nhưng không bao giờ một cậu nói nào hé ra trên khuôn mặt của Mark, thế nhưng tim cậu lại nhói lên từng hồi khi ngồi trong bàn ăn, Mark lại tỏ ra đúng là một người anh trai mẫu mực, quan tâm đến em út, nhưng thái độ lại khác khi gặp riêng với Ray.

“Mark, em... em... đã biết lại chuyện của kiếp trước, nhưng... nhưng đó không phải là chúng ta, đó là chuyện giữa Ray và Juu.” Ray nói trong ngập ngừng, và tha thiết nhìn anh trai.

Vẫn không một lời nào được nói ra từ Mark, anh cứ im lặng như một người vô hồn, ngồi đó buồn bã, chẳng thêm để ý, quan tâm để bất cứ gì xung quanh, kể cả Ray.

“Thôi nào Mark, đừng chơi cái trò im lặng đó nữa, chúng ta cần nói chuyện nghiêm túc về vấn đề này.”

Vẫn không có câu trả lời từ Mark.

“Chuyện của ngàn năm trước đã là quá khứ rồi, tại sao anh lại cứ đuổi bám theo cái kí ức không đẹp đẽ và đầy đau khổ đó làm chi?” Giọng Ray càng mất vẻ bình tĩnh, “Với lại đó là một chuyện tình giữa hai người đó, không liên quan tới chúng ta, chúng ta đã sống ở một thời đại khác và ở một thế giới khác, anh hiểu không?”

“Anh chính là Juu!”

“Ôi không” Ray rên lên buồn thảm, trân trối nhìn anh trai, “Anh là Mark, anh trai đang quý đầy kính trọng của em, không là một Juu nào cả, Juu đệ tử đã chết cách đây cả ngàn năm rồi. Anh hiểu không.”

“Anh chính là Juu. Em là Ray. Và chúng ta đã từng yêu nhau.” Mark lạnh lùng nói, “Và giờ đây định mệnh lại tái lập, nó muốn hàn gắn mối quan hệ và tình cảm của chúng ta. Số phận của chúng ta là yêu nhau, và gắn bó với nhau suốt đời.”

Một khoảng lặng im bao trùm lấy căn phòng quen thuộc của hai anh em. Ray buồn bã nhìn người anh xa cách của mình mà long nghẹn lại chẳng biết nói thêm câu gì. Mark thì lại đắm đắm nhìn một thứ gì đó bất định bên ngoài cửa sổ. Gió hắt nhẹ và một chiếc lá vàng từ tón lìa cành bay lả chã trong không trung, nhưng bao long của hai con người ấy, hai anh em ấy thì lại cuộn lên dữ dội.

“Nếu thế, tại sao anh lại đi cùng với Phi Du Hắc Hà.” Ray cố nói một cái gì đó để phá đi cái yên lặng đáng ghét đang bao trùm lấy cậu.

Mark đưa mắt nhìn về phía đứa em trai của mình, nhìn lặng lẽ rồi lại tiếp tục quay lại hướng nhìn ban đầu, thở dài một tiếng rõ ta, “Em quả thật không nhớ chuyện gì đã xảy ra sao Ray. Chẳng lẽ RỒNG Ray đã không nói gì với em sao? Kí ức của em đâu?”

“Em đã tìm lại được một phần kí ức của mình, nhưng dường như có vài trục trặc, nên RỒNG Ray không có một kí ức hoàn chỉnh.” Cậu em nhìn anh trai đắm đắm, “Nhưng việc em không hiểu nhất là tại sao anh lại đi cùng với Hắc Hà, anh biết rõ hẳn là một tên tà ác mà.”

“Anh biết, anh biết hẳn là một tên tà ác, nhưng long anh vẫn không ngừng thúc giục rằng anh phải đi theo hẳn để chờ ngày ấy và gặp người ấy.”

“Ngày ấy là bao giờ? Và người ấy là ai?”

“Anh không biết Ray ạ, có một tiếng nói lạ lung đâu đó sâu thẳm trong tâm hồn anh bảo thế, và anh đang làm đúng theo điều đó.”

“Có nghĩ là ...”

Á Tiên chăm chú theo dõi những vì tinh tú di chuyển trên bầu trời đen thẳm thẳm. Thỉnh thoảng cô lại ngoái nhìn những ngọn nến số phận chấy le lói, nhìn những sợi tơ định mệnh run bần bật trên cánh tay cô. Cô vẫn quan sát kĩ lưỡng không gian, và chợt sự kinh hoàng xuất hiện trên khuôn mặt lo âu mệt mỏi của Phi Á Tiên.

“Cô cũng nhận ra điều ấy rồi hả Phi Á Tiên.”

“Ý cô muốn nói đến điều đó sao Du Chỉ? Hiện tượng ấy nói lên điều gì?”

“Ta cũng không rõ, mọi việc còn mờ mịt lắm, nhưng với hiện tượng này, ta cảm thấy sẽ có rất nhiều điều thú vị đây hay ho sẽ diễn ra sắp tới.” Giọng cô ả đảy phần khích khi đưa cánh tay khoác chiếc áo bằng lông quạ đen đúa che miệng mà phá lên cười, “Ngay đến cả Phi Du Hắc Hà cũng không ngờ sự việc lại diễn ra như thế. Màn kịch của ngàn năm sau coi bộ còn hấp dẫn hơn của ngàn năm trước nữa.”

“Cô không nghĩ đó là một điềm xấu sao, Du Chỉ?” Giọng Phi Á Tiên đầy lo âu.

“Càng rắc rối càng tốt chứ cô em. Ta không ngờ Thượng Đế lại rộng rãi trong việc tái sinh như thế. Thú vị lắm đây.” Du Chỉ lại rú lên cười khoái trá.

Á Tiên e ngại nhìn cô nàng, rồi lại ngược lên tiếp tục dõi theo sự di chuyển của ngàn tinh tú. Cô lắc đầu và khuôn mặt lộ rõ sự bi thương cho cái viễn cảnh sẽ xảy ra trong nay mai.

Những cơn gió ẩm áp của những ngày xuân đã thổi tràn khắp nơi trong thành phố, và mọi người đang hớn hở với những độ đẹp đi làm mà không cần một cái áo khoác dày cộm nào cả. Trường cũng mở cửa trở lại sau những ngày nghỉ đông của các sinh viên. Đại Học tổng hợp đầy ắp những người, từng cụm sinh viên lại bàn tán, kể cho nhau nghe về những gì đã làm trong những ngày vừa qua, thích thú hào hứng như thế nào với những điều mình đạt được. Rồi những chủ đề khác nhau lập tức biến mất, thay vào đó là một đề tài chung trong cánh sinh viên khi tụi nó thấy cô giáo sư trẻ đẹp rảo bước trên sân trường.

“Tụi bây nghĩ sao, Giáng sinh rồi cô Mel đi đâu chơi?”

“Chắc là đi với bồ rồi, một người đẹp như cô không bao giờ thiếu “sô” đi chơi đâu.”

“Tao lại không nghĩ vậy, đó giờ có thấy Mel cặp bồ với ai đâu, tao cho rằng cô làm một cái gì đó khác biệt hơn.”

“Là cái gì?”

“Ai mà biết.”

“Vậy mà cũng la cho lớn.”

“Mà đúng là đó giờ chưa thấy cô hẹn hò với ai cả, cô kín đáo trong việc này ghê. Chắc một chính trị gia nào đó quá.”

“Hay là với một thương nhân.”

“Hay là với trùm khổng bố.”

“Trùm khổng bố cái đầu của mi ấy.” Cả đám xúm lại đánh tã tời cái kẻ vừa phát ngôn câu nói vừa rồi, “Dám nghĩ xấu về cô Mel của tụi ta hả.”

“Giáng sinh rồi Mel đi chơi với ta.” Một giọng nói cất lên.

Tiếng la thất thanh của cả đám sinh viên khi trông thấy vẻ mặt ghê rợn của kẻ vừa mới nói đó.

“Trời ơi, quái vật!”

“Xác ướp sống lại!”

“Người ngoài hành tinh!”

“Một tên hề!”

“Làm gì mà thét lên ghê vậy.” Gã ấy vẫn thản nhiên nổi một cách đầy vô tư.

Cả bọn cố gắng định thần, và nhìn rõ ràng hơn về tên dị nhân đó. Tụi nó không nói ra nhưng cũng biết rằng đó là ai, không ai khác ngoài TatuTati. Gã diện cho mình một cái đầu thắt bím kiểu Mỹ Latinh, nhưng lại chừa cái mái và vuốt gel cho nó dựng đứng cả lên. Trên người gã được khoác một cái áo màu xanh lá mạ chói sang, cái quần màu cam rực rỡ, đôi giày màu vàng chanh chói lọi và cái mũ rộng vành bảy màu sắc sỡ. Đó là chưa kể mắt hắn được tô màu đen cực đậm và cái môi đỏ chưa từng thấy ai có.

“Chết ngợp với vẻ đẹp của ta chứ gì.”

“Khỉ! Ông mà đi thêm vài bước nước, bảo vệ tưởng có kẻ điên xâm nhập vào trường, thế nào ông cũng bị bắt.”

“Người ngoài hành tinh nó mà nghĩa Địa Cầu, nó thấy ông, thế nào cũng hút ông về trên, tưởng nhầm đồng loại của nó mà.”

“Giờ mà có Bồ tót, nó không hút ông bầm dập sao. Cái đáng về gì mà kinh kinh khùng khiếp vậy nè trời.”

Cả bọn làm động tác muốn nôn mửa khi thấy TatuTati vẫn thích thú đứng đó lắc qua lắc lại. Gã có vẻ vui khi nghe những lời bình phẩm như thế, tuy nhiên vẫn với câu nói đầu môi mà khi gã thốt ra, cả bọn sinh viên lại ùa nói theo. “Dám hỗn láo với ta à. Trâm!!!” Và cả bọn phá lên cười. Khi hết trò vui, TatuTati uyển chuyển trong từng bước đi kiểu các siêu mẫu đi về phía văn phòng của giáo sư Mel C.

“Sao nhóm T.A.T.U lại có thành viên quái gở thế này hả trời.”

“Có hồi nào hả thằng ngu.”

“Ông quả thiệt là quái kiệt hang đầu thế giới.”

“Huy chương vàng cho cái điên không ai bằng.”

Tiếng xì xào, bàn luận về TatuTati lại nổi lên như sẽ không bao giờ ngừng. Nó chỉ im ắng trở lại khi chuông điểm giờ lên lớp. Không gian lại chìm vào trật tự nhất định của nó, mà không một kẻ nào loạn nào dám làm cuồng.

Tiếng gõ cửa vang lên, sau khi được Mel chấp thuận, Q Bích nhẹ nhàng bước vào một cách đầy điệu nghệ vốn có. Với cái miệng đỏ chói kinh dị, hần chum chím nhả ra từng chữ trong cái nhìn đầy đau khổ trên khuôn mặt của Mel C.

“Cô trông ổn và tuyệt đẹp đấy Hắc Tử Diệp.”

“Gọi tôi là Mel ở đây, OK?”

“OK, không vấn đề gì.” Hần chớp chớp mắt, miệng vẫn không thôi mồm mĩm.

“Có vấn đề gì à? Người đến đây để làm gì. Việc của người là ở chỗ khác.” Mel tỏ vẻ không chào đón.

“Thế đấy. Ta có một tin rất “động trời””. Q Bích miêu tả bằng cách uốn éo cơ thể khi nhấn mạnh từ “động trời” khiến Mel phải bật cười, “Và ta muốn cô biết để chuẩn bị.”

Vẫn còn cảm giác nôn ruột và quặn đau khi phải cười sặc sụa với cái dáng vẻ mới rồi của Q Bích, phải mất một hồi lâu, Mel mới lấy lại vẻ trịnh trọng, kiêu sa của mình. “Chuyện gì thế?”

“Có hiện tượng lạ trên bầu trời. Tôi e rằng có một điềm xấu.” Q Bích thay đổi hẳn thái độ. Giọng nói cùng với cả vẻ mặt đều nghiêm nghị và chín chắn.

“Ta biết, một điềm gỡ. Nhưng đôi khi đó lại là điềm lành, cực lành?”

“Ta không biết, nhưng đó là một việc lạ. Chúng ta nên cẩn thận, và giúp đỡ cho Ròng Ray.”

Mel gật đồng tỏ ý đồng tình, rồi đưa đôi mắt màu xanh ngọc tuyệt vời nhìn Q Bích, “Juu thế nào? Người có nắm được gì về cậu ta không?”

“Cậu ấy không hề tỏ ra ý định giết hại em trai mình. Tôi nghĩ Mark dường như không chế được linh hồn của Juu.” Về đàn ông đầy chừng mực hiện ra trên khuôn mặt Q Bích.

“Trông người nghiêm nghị cũng hấp dẫn lắm đấy, có sao lại phải hoá rồ như thế chứ.” Mel mỉm cười nhẹ, “Tôi không cho rằng mọi việc diễn ra suông sẽ vậy đâu. Người có nhiệm vụ giám sát cậu ta khi không ở trường đấy. Nên nhớ cẩn thận với tay chân của Hắc Hà.”

Q Bích gật đầu, cả hai nhìn nhau đầy nghiêm trọng.

Lớp học của Ray nhốn nháo hẳn lên, đã hơn nửa tiếng trôi qua từ khi chuông báo vào học mà không thấy tăm hơi của giáo sư Lee. Khi cả bọn định ủa ra ngoài chơi, thì vị giáo sư mập mập bước vào, và theo sau là một chàng trai trẻ. Cả lớp im phăng phắt, một vài giọng nữ xì xào.

“Xin lỗi vì tôi xuống lớp chậm. Nhưng tôi muốn giới thiệu với em cậu Tiêu Triết Nam, thành viên mới của lớp chúng ta.” Giáo sư Lee mỉm cười hiền hoà.

“Gần hết năm hai rồi mà giáo sư, có thành viên mới là sao.” Jay, lớp trưởng lên tiếng.

“Không vấn đề gì cả, cậu ta đến đây học bởi lí do gia đình, cậu chuyển về đây cùng gia đình. Với lại Nam đã học ở trường Đại Học tổng hợp khoa Ngoại Ngữ tại thành phố Vua Ánh Sáng rồi.” Lại một nụ cười nở trên môi giáo sư Lee. “Nào, chúng ta vỗ tay chào đón thành viên mới đi chứ.”

Tiếng vỗ tay vang lên, tiếp đó là một giọng nữ.

“Thưa giáo sư, bàn của em còn trống một chỗ, bạn ấy có thể ngồi ở đây ạ.” Diana hí hửng nói, mỉm cười dịu dàng cùng cái chớp mắt gửi đến người bạn mới.

“Em với cương vị lớp phó, em sẽ hướng dẫn bạn ấy sơ về khung chương trình học của lớp ta, cũng như những điều cần biết để làm và tránh.” July đưa tay đẩy gọng kính, nở một nụ cười tuyệt đẹp trên khuôn mặt lấm tẩm tàn nhan.

“Chỗ em cũng còn trống, thưa giáo sư.” Một vài giọng nữ khác vang lên, làm náo động cả lớp học.

“Mấy nhỏ này mê trai ra mặt.”

“Chứ gì nữa, nhìn mắt tui nó còn sáng hơn đèn ô tô.”

“Chẳng biết được bao lâu đây.”

Tiêu Triết Nam nhìn bạn bè trong lớp thật cởi mở và thân thiện nên mỉm cười. Cậu có mái tóc màu vàng kim chói sáng, đôi mắt màu lam tuyệt đẹp, chiếc môi mỏng và cái cằm cương nghị. Anh chàng cúi chào trước lớp thêm một lần nữa, rồi ung dung tiến xuống, mỉm cười đầy thú hút và nói.

“Mình ngồi đây được không?”

“Tất nhiên... là được.” Ray tỏ chút sững sốt, ấp úng trả lời.

“Gọi mình là Nam nhé. Bạn tên gì?”

“Long, gọi mình là Ray!” Cậu mỉm cười.

Tiếng vỗ tay và giọng nói ngọt ngào của giáo sư Lee hướng mọi ánh nhìn đều tập trung trở lại bục giảng. Và tiết học bắt đầu, chẳng có gì lạ xảy ra.

Giờ giải lao là lúc đám sinh viên lại bàn tán dữ dội về những thông tin cập nhật sớm nhất, và một trong các chủ đề nổi bật hôm nay là cậu sinh viên mới tên Nam của bọn con gái, và Liễu Phi Âu của bọn con trai.

“Ê, biết gì không, bên lớp Pháp, có một cô bạn cũng mới chuyển về đây sáng nay. Trông xinh dữ dội.”

“Ừ, tao cũng có nghe nói, nghe đâu cô bé đó đến từ Trung Quốc.”

“Trung Quốc là ở đâu?”

“Hình như nước đó nằm gần Iraq.”

“Đồ điên, mày có biết gì về địa lí không, Trung Quốc nào mà nằm gần Iraq, nằm ở đó để ăn đạn à. Trung Quốc nó nằm giữa Thái Bình Dương.”

Cả đám lại phá lên cười, “Mày còn dốt hơn thằng Jimmy nữa. Trung Quốc nó giáp phía bắc của Việt Nam á.”... “Cậu bạn mới của lớp cậu trong bánh quá trời.”

“Chứ sao, tớ quyết tâm chưa đỗ cho bằng được cậu ấy.”

“Cậu ấy sẽ là người tình thứ mười một của mình.”

“Một lũ mê trai.”...

Ray nhìn Mark suốt cả nửa buổi giải lao, cậu định sang kiểm một điều gì đó để sang bắt chuyện cùng anh, nhưng không một thứ gì hiện ra trong đầu cậu vào lúc này. Thế là cậu đành ngồi đó, ngó nhìn Mark trong im lặng.

Dường như nhận ra điều đó, Mark cũng quay sang nhìn lại cậu em của mình, ánh mắt dịu hiền, nhưng khuôn mặt vẫn không một kẻ nhả khi nụ cười nở ra. Cái ánh nhìn ấy bị đứt quãng khi cậu sinh viên mới đứng ngay trước mặt cậu, ánh ngáy tầm nhìn của Mark.

“Chào cậu, mình là thành viên mới, mình biết tên cậu được không?” Nam nhỏ nhẹ mỉm cười.

“Tôi là Bá Trung, gọi tôi là Mark được rồi. Rất vui vì cậu là một phần tử của lớp chúng tôi.” Mark cười lịch sự.

“Rất vui được biết hai anh em của cậu Mark. Hai người quả thật đầy sức hấp dẫn. Và chính điều đó lôi kéo tớ rất nhiều.” Nam nở một nụ cười bí ẩn.

“Hấp dẫn đến cỡ nào?” Mark lạnh lùng hỏi.

“Cỗ tiếng gọi của máu tươi pha loãng trong nước đối với bầy cá mập.”

“Một hình ảnh thật sự đầy ấn tượng.” Mark không thêm một lời nào cả, quay sang hướng khác để kết thúc cuộc trò chuyện.

“Hôm nay chúng ta đi ăn một cái gì đó vào buổi trưa, trước khi về nhà nhé Mark.” Ray mỉm cười đứng trước mặt anh trai, thật hiền hoà nhìn Mark đầy vẻ van xin.

“Tất nhiên là không vấn đề gì rồi nhóc con.” Mark đáp trả bằng cái nhìn âu yếm, “Anh chờ em ở cổng trường nhé.”

Cái gạt đầu nhanh không thể tả ngay sau đó. Chàng sinh viên mới nhìn hai anh em đầy vẻ tò mò.

Ray và Mark về nhà sau bữa ăn ngon lành tại quán “Phở Việt”. Giọng người anh trai bỗng nghiêm hơn bao giờ hết, “Tên Nam đó không phải một kẻ tốt lành gì, em hãy tránh xa hắn, càng xa càng tốt.” Rồi với vẻ mặt lạnh lùng vẫn thường xuyên, cậu bước vào nhà, bỏ Ray ngẩn ngơ đứng đó nhìn.

“Đúng là có rắc rối rồi đây.” Q Bích nghĩ thầm quan sát hai anh em từ xa.

8. Chương 8: Nỗi Đau

Gian phòng đầy ấn tượng của Q Bích tại quán “Rich Perfect” đập vào mắt Ray thật mạnh mẽ. Cậu tự hỏi lại chính mình có đúng không khi phải đi vào cái nơi quái quỷ này để gặp một cái tên không bình thường, và hỏi về cái điều xảy ra của gần năm trước. Ray nhấn nhó làm bộ mặt khó coi đến kinh khủng, cậu chậm rãi bước từng bước ngẩn vào trong, mắt ngó láo liên. “Rich Perfect” không còn cái kiểu bày trí như hồi giảng sinh khi Mark ghé qua nữa, nó đã thay đổi hoàn toàn, và bây giờ trông nó cứ như một khu vườn nhiệt đới thu nhỏ hơn là một cửa hàng bán đồ trang sức và lưu niệm. Ray nuốt khan từng đợt một để cố tiếp nhận và cố hiểu ý tưởng của tác giả về cách bày trí gian phòng này. Bốn bức tường được sơn bằng bốn thứ màu khác nhau gồm đỏ, lam, tím và lục, trên mỗi bức lại được vẽ một chàng trai khoẻ thân, lực lưỡng làm kiểu khác nhau. Những con người mẫu lấy từ những cửa tiệm quần áo cũng có mặt tại đây, tất nhiên là người mẫu nam, và tất nhiên không một mảnh vải được mặc cho nó. Trên thân hình con người mẫu được gắn khá nhiều những cái vòng cổ, vòng đeo tay đẹp và bắt mắt, nhưng cậu lại thấy nó đầy thô thiển.

Q Bích nhẹ nhàng xuất hiện như một bóng ma, và anh chàng lại gây sốc Ray như đã từng làm với biết bao nhiêu người khác. Mái tóc bầm nhuộm, nhuộm đen và cài một cái hoa Ly to tướng trong gã có cái đầu y chang một thiếu nữ, dám cá rằng ai nhìn từ phía sau sẽ đánh giá lầm và mê mết với cái dáng vẻ lúc bấy giờ của hắn. Q chọn tông tím làm chủ đạo cho màu mắt, má và cả màu môi, trông hắn càng quái dị. Thêm vào đó Ray càng hiểu hắn điên đến cỡ nào khi mặc một cái áo ôm ngắn, không tay, và hở rốn. Đó là chưa kể hắn dán hình một con dơi bên hông và với chiếc quần ngắn cực kì, lại thêm một hình dán con rồng mà lại trông như một con đĩa. Mắt Ray đầy tá hỏa.

“Ông đúng là bệnh hết chỗ chữa rồi TatuTati.”

“Bởi thế mới biết bọn người mấy người thật nông cạn, không biết thế nào là nghệ thuật và chiêm ngưỡng nó.” Gã vừa nói vừa đưa tay xoắn lộn tóc trước mặt, “Mi đến đây có việc gì.”

“Tôi mà không có việc thì không đời nào tôi đến đây mà nuốt cái hình ảnh quái nhân của ông vào óc.” Ray rên lên đầy bi thảm khi phải học cách nhìn thẳng vào một tên cậu nghĩ là điên thứ thiệt, đàn anh của cả lũ điên, điên trùm.

“Ta phải nói cho mi biết một điều, mi là kẻ hỗn láo nhất mà ta từng biết đấy nhóc con. Ta chưa hề gặp một tên nhóc nào mà láo lếu đến thế. Mi có tin ta cho một nhất là đi về cõi trên không” Ánh mắt đầy dọa dẫm của Q Bích hướng thẳng vào Ray.

“Tui cá là ông sẽ ăn một dòng điện không phải là nhỏ. Và đừng hỏi tại sao, thiên lôi lại không bỏ ngay cả đến một tên khùng.”

“Mi dám!!!”

Làn khói xanh tỏa ra, và Rồng Ray đã xuất hiện kịp thời để ngăn cản và cứu chữa kịp thời một trận ẩu đả không nên có. Với vóc dáng lùn tè của mình, Rồng Ray phải ngược lên khổ cực để nhìn cả Q Bích lẫn Ray, thế nên nó đành biến thành cái hình dáng điển trai y như hình dáng của Ray.

“Biến hoá kiểu này ta sẽ lại rất mệt. Nhưng nếu không, ta lại càng mệt và cái cổ chắc gãy khớp khi phải ngửa mặt lên mà nói chuyện.” Rồng Ray than khổ thống thiết.

Q Bích vẫn chưa buông tha Ray bằng cái nhìn đầy hung hãn của gã, và cậu nhóc cũng chẳng chịu thua khi cứ nhướn mày nhìn hấn đầy vẻ khiêu khích. Rõ ràng Ray cố lắm mới có thể hoà giải sơ bộ tình hình giữa hai người, và cho cả hai yên vị đầu đó.

“Q Bích này, tôi biết ông là một người đã hướng thiện.” Giọng nói nhỏ nhẹ, và ánh mắt đầy thiết tha, Rõ ràng Ray tiếp tục, “Và tôi hi vọng rằng ông sẽ kể cho chúng tôi biết tất cả sự việc xảy ra trong quá khứ.”

Ray ngồi đó, lặng im và nhìn chăm chú vào Q Bích.

“Một câu chuyện dài mà ta không biết nên bắt đầu từ đâu.” Q Bích thở dài và nhìn xa xăm đầu đó, Ray thì nghĩ hấn đang nhìn cái anh chàng tuyệt mỹ trên bức tường mà đỏ, còn Rõ ràng Ray thì lại nghĩ hấn đang cố gắng moi móc cho đầy đủ nhất về thông tin.

Mark giả vờ với một lí do chính đáng, em trai của mình bị bệnh không thể đến trường để vào gặp Mel C, trong khi đáng lí việc này cậu phải trình bày với giáo sư Lee. Mel bật cười với hành động trẻ con ấy, nhưng không nói gì, chỉ ngồi đó, chờ đợi câu hỏi mà cô biết trước Mark sẽ đến và hỏi vào một ngày nào đó. Và đó là ngay vào lúc này.

“Hắc Tử Diệp ...”

“Gọi tôi là Mel.” Cô cắt ngang.

“Không thành vấn đề.” Anh gật đầu rồi tiếp tục, “Tôi thực sự muốn cô nói rõ hơn về những gì đã xảy ra trong quá khứ. Mặc dù tôi đã nhớ lại câu chuyện của ngàn năm trước, tôi vẫn thấy mơ hồ, và trống trải làm sao ấy.”

Mel nhìn anh, trầm ngâm một tí rồi bắt đầu kể. Trong khi ấy Q Bích cũng đang dẫn dắt cậu em và Rõ ràng Ray vào câu chuyện y như thế.

Juu bị ngắt khi đang hôn Ray trên đồi vào cái đêm định mệnh trước ngày thảo phạt Tà Ác của hôm sau. Và sau đó cậu tỉnh dậy và thấy mình đã bị trói tại một nơi xa lạ. Phía dưới chân anh toàn là nước, một thứ nước kì lạ, nó có mùi của oải hương và cam thảo. Cả thân thể lực lưỡng khoẻ mạnh của anh đang bị trói chặt, và cho dù có cố gắng cách mấy Juu cũng không thể thoát ra được bởi sợi xích đã được niệm bùa chú bằng tà lực của Hắc Hà. Tiếng bị bõm vọng xa xa, và anh nghe thấy cái tiếng động đó mỗi lúc một gần hơn, Juu biết có vài người đang đến đây. Anh càng giẫy giụa hồng thoát khỏi sợi xích thì lại càng bất lực, và cái tiếng bị bõm chân đi trong nước mỗi lúc một gần hơn. Và giờ đây những con người đó đã xuất hiện trước mặt anh, Hắc Hà đứng đó, ngạo nghễ cười trên khuôn mặt bị tóc che khuất, kế bên là Hắc Tử Diệp với đôi mắt mệt mỏi đồ dẫn đầy sợ sệt như mọi khi, và người còn lại Juu thấy chính là Ray, người bạn chiến đồng hành cùng anh...

Ray không thể tin vào những gì mình đang được nghe. Cậu chỉ nhớ mình ngắt đi trên đồi, và ngày hôm sau phải tất tả làm sao để cùng mọi người chinh phạt bọn Tà Ác. Cậu đau khổ nhìn Rõ ràng Ray, và nhận được một ánh mắt tương tự từ phía đối phương. Q Bích vẫn từ tốn kể tiếp, và cánh tay thì đang xoa xoa cái đùi săn chắc của con hình nộm.

“Trông thật là lố bịch. Ông đúng là một tên biến thái.” Ray nói về đầy miệt thị với hành động của Q Bích, Và cũng đang lắng nghe tiếp cậu chuyện.

...Ray đến gần hơn, anh đến kề mặt mình sát mặt của Juu, ngắm nghía anh trong cơn mê dại. Juu có thể nghe thấy tiếng thở dốc của Ray vào lúc này, nhưng anh không thể làm được một cái gì khác, bất lực nhìn Ray rồi nhìn kẻ thù đầy vô vọng. Ray dung môi choàng lấy môi Juu, cậu đưa lưỡi sục sạo trong miệng Juu, rồi cắn nhẹ vành môi, và mỗi lúc mạnh hơn, khiến cho môi của Khổng Tước phải chảy máu. Cái ánh mắt mê dại ấy vẫn không rời khuôn mặt kinh ngạc của người tù nhân, Ray nhẹ nhàng đưa liếm liếm sạch những giọt máu tươm ra nơi vành môi mọng quyến rũ đó. Bàn tay cậu mạnh bạo hơn, ghì siết thân thể Juu vào cơ thể mình, Ray hôn lên bờ vai săn chắc của Khổng Tước, cắn thật mạnh vào đó, và tiếp đó là tiếng rống đau đớn của Juu gào lên trong cái không gian kì lạ này. Miệng Ray dính đầy máu của Juu, đôi mắt hoang dại lại trở về dò xét khuôn mặt đau đớn của Khổng Tước, từ tốn Ray rút một con dao nhỏ, bén ngọt và đâm thẳng vào tim vị Khổng Tước đệ tứ ...

“Không! Không! Không thể như thế được.” Rõ ràng Ray bật dậy, mặt đầy lo lắng và sốc cự độ, “Ray không

bao giờ là kẻ giết Juu, không bao giờ. Kí ức tôi không có đoạn ấy, nhưng tôi chắc đó là một điều dối trá, không bao giờ có cái sự thật như thế” Rồng Ray quay sang nhìn Ray nhìn để tìm kiếm một người đồng mình, nhưng chỉ là vẻ mặt kinh ngạc đến hoảng hốt và cực sốc của Ray. “Không bao giờ có điều đó, Ray sẽ không bao giờ làm cái điều đó với Juu.”

Q Bích im lặng nhìn phản ứng quá khích của Rồng Ray. Ray vẫn ngồi thừ ra, đang cố nuốt gọn những sự kiện ngoài tầm hiểu biết của mình từng nghĩ tới và biết.

Mark nhìn Mel buồn bã, “Tôi không ngờ vào cái sự thật này, cô có biết tôi đau khổ đến thế nào khi lâm vào tình cảnh đó không.” Giọng Mark như lạc hẳn, anh chăm chú nhìn Mel như tìm kiếm sự chia sẻ. “Khi ấy cô cũng ở đây mà, đúng không? Tôi không tin Ray lại là tay trong của Hắc Hà, và càng không tin những gì cậu ấy đã làm đối với tôi vào đêm hôm ấy. Nhưng tôi vẫn yêu cậu ấy, Ray là một phần cơ thể của tôi, một phần cuộc sống của tôi, một phần của tôi đầy ý nghĩa” Mark thở dài đau đớn rồi tiếp tục. “Khi máu của tôi chảy ra vì bị nhát dao ấy, tôi như tan nát cả cõi lòng, và chỉ mong mình nhắm mắt mãi mãi.”

Mel nhìn anh đầy cảm thông, trấn tĩnh lại nỗi niềm xúc động đang dâng trào vào bắt đầu tiếp câu chuyện.

...Dòng máu đỏ chảy dài từ khuôn ngực của Juu, anh rên rỉ trong đau đớn, và càng đau đớn hơn khi thấy Ray vẫn với khuôn mặt không chút sắc thái khi làm cái việc như thế. Con tim anh nhói đau khi thấy người yêu của mình lạnh lùng tới mức độ như thế. Anh thở dốc và đau đớn gấp bội khi Ray mạnh bạo rút con dao ra khỏi người Juu. Máu đỏ tung toé khắp nơi, giọng Chu Tước đệ tứ rống lên thống thiết trong đau đớn rồi cúi gục xuống, thở nặng nề. Hắc Hà mỉm cười đi tới bên, dừng đầu Juu mà xem cái mặt thảm thương của cậu trong lúc này mà cười khoái trá. Hắc Tử Điện ngại ngần liếc sơ qua cảnh tượng trong sự lo sợ tội cùng, cả người run lên lạnh buốt. Ray tiếp tục đâm nhát thứ hai vào vai anh từ trên xuống, tiếng gào lên của Juu càng dữ dội, nó át cả tiếng cười khoái trá của Hắc Hà...

Du Chỉ nhẹ nhàng lướt trên cái không gian vô định tối om vốn dĩ vẫn vậy đến gần bên Phi Á Tiên, nhẹ nhàng nói khi cùng cô quan sát các vì tinh tú.

“Cô nghĩ sao về điều này, điềm báo này thú vị đấy chứ.”

“Cô đúng là một kẻ cuồng loạn Du Chỉ ạ.” Á Tiên mắng vào mặt cô ả, “Tôi không hiểu sao cô lại thích thú với một việc như thế. Thảm họa dường như đang xảy ra ấy chứ.”

Du Chỉ tước lấy một sợi lông trắng muốt trên chiếc áo sáng tinh của Á Tiên mà phe phẩy “Thiên Nga đúng là một kẻ nhân từ đầy nhu nhược. Nhưng Quạ thì không như thế. Và khi điều này xảy ra, ta được lợi nhiều hơn những gì đã mất. Món nợ giữa ta và Tà Ác Hắc Hà cũng sẽ được thanh toán khi những việc này kết thúc.”

Á Tiên thất vọng, buồn bã lắc đầu và đưa mắt nhìn Du Chỉ, “Cô đúng là loại súc vật ăn xác chết. Sau cứ phải xộc mồm vào mấy cái thư ương tanh đó mà tìm kiếm. Thật đáng khinh bỉ cô Du Chỉ ạ, tại sao cô không để những người đã khuất được yên lòng.”

“Cô thôi cái giọng đạo đức giả ấy đi. Mà dù gì những viên đang xảy ra đâu phải là do tôi gây ra. Chính do đấng tôi cao mà cô tôn thờ tạo ra đó chứ. Trớ trêu quá phải không.” Giọng cô ả đầy mỉa mai, “Tôi chỉ là kẻ đứng ngoài thích thú với trò trời ác nghiệt của lão trời già đó mà thôi.”

Phi Á Tiên lẩm nhẩm một điều gì đó. Cô lại tiếp tục ngược nhìn bầu trời đêm.

Du Chỉ tiến lại gần hơn, ghé sát vào tai của Á Tiên mà thì thầm, “Sao song nam lại nằm trên cùng quỹ đạo với các chòm sao chuộc cung song tử, thú vị nhỉ.” Du Chỉ cười khảnh khách, “Tôi không thể hình dung hai đứa song sinh đó sẽ đôi đầu với song gió này ra sao đây.”

Phi Á Tiên vẫn im lặng. Bầu trời vẫn chớp tắt những vì sao.

Giọng của Jay, lớp trưởng của Mark đầy vẻ lo lắng, và anh đang chạy kiếm giáo sư Lee, cố vấn chủ nhiệm lớp này.

“Thưa giáo sư Mel, cô có thấy giáo sư Lee ở bất cứ đâu không?”

Mel thật sự không biết hiện tại Lee đang ở nơi đâu, nhưng với trực giác của cặp mắt vô tròng, cô trông thấy Lee đang cười nói vui vẻ với thầy Nelson tại phòng hành chánh. Cô nở một nụ cười cười nhạt với Jay, “Tôi

cho là cô ấy đang tại phòng hành chánh, sao cậu không chịu khó đi xuống dưới một chuyến nhỉ.”

“Có chuyện gì vậy Jay?” Mark hỏi.

“Cám ơn giáo sư.” Jay gật đầu rồi rút rồi lại nhìn Jay, “Bọn con trai lớp mình như bị hoá điên, tụi nó đâm cho cậu Nam mấy cái, máu mũi bắn tung toé.”

Mười phút sau, cả Mark và Mel đang đứng trước phòng và thấy bọn con gái đang xô ra ngăn cản không cho bọn con trai tiến đến gần hơn Tiêu Triết Nam.

“Mấy cậu bị điên à. Tự nhiên xông lên đánh người ta.”

“Cả một lũ mê trai tránh ra.” Bọn con trai gào lên như những kẻ mất trí.

“Bọn này đúng là điên hết rồi.”

Mark trong thấy giáo sư August run rẩy đứng sát một góc phòng, môi lắp bắp không nên lời, mắt mở thao láo nhìn đám sinh viên nam. Anh thấy tội nghiệp cho cô giáo sư gần năm mươi tám tuổi này.

“Các cậu chuyện này là sao thế bình tĩnh lại nào.” Mark lên tiếng.

Mel chớp lấy vai Mark ngăn cậu bước tới, “Đây là trò của Tà Ác, Hắc Hà đang cố tình gây rối tại đây, cậu nên quan sát tìm cho ra kẻ Múa Rối ẩn nấp đâu đó trong căn phòng này.”

“Hắn như thế nào?”

“Tôi không rõ, kí ức tôi mờ nhạt về hắn, chỉ biết mỗi trò hắn đang đặt lên đám sinh viên này chính là của hắn.” Mel nói, mắt vẫn chăm chú nhìn vào đám đông.

“Mark! Cậu còn đứng đó làm gì, dẹp cái bọn côn đồ này đi.” Giọng July gào lên khi tay đang ôm chầm lấy Nam nằm bất tỉnh.

“Tôi phải làm gì bây giờ?” Mark bối rối hỏi.

Một mùi hương thoảng qua, và ngay sau đó, cả bọn con gái cùng với giáo sư August đều bất tỉnh. Những sợi dây từ đâu trôi lên từ sàn phòng học quấn quanh những cậu sinh viên và giữ chúng tại đó.

“Ai đó đang giúp chúng ta.” Mel nhìn Mark mừng rỡ, “Vấn đề là hãy tìm ra kẻ múa rối.”

Bọn sinh viên trờnng mất về phía Mel, nơi đang phát ra tiếng động. Tụi nó đang cố gắng bứt những sợi dây leo để đến đập nát nơi vừa phát ra tiếng nói đó. Đôi mắt vô trờng của Mel thoảng thấy một sợi tơ mỏng nổi liền đám sinh viên với bàn tay của Triết Nam, cô liền thì thầm vào tai Mark. Ngay sau đó một ngọn lửa từ cánh tay chàng trai bùng lên và đánh ngay vào thân thể của cậu bạn nằm bất tỉnh. Một cái bóng vút lên, chưa kịp làm gì cả thì đã bị thanh kiếm mọc ra từ tay Mel chém vụn tan tãt. Cả đám sinh viên gục xuống bất tỉnh. Một làn hương khác lại thoảng qua.

“Mọi chuyện xem như đã ổn.”

Mark nhìn Mel, không nói gì cả.

Cả đám sinh viên từ các lớp lân cận hầu như không hay biết điều gì đang xảy ra ở đây. Cô bé Liễu Phi Âu mỉm cười, bàn tay đang búng vào nhau đầy vẻ thích thú.

Giọng Q Bích ngập ngừng khiến Rờng Ray càng thêm điên tiết. Cậu nhìn Q Bích như van nài hãy mau chóng kết thúc câu chuyện để cậu có thể tìm ra quá khứ. Ray cũng đang muốn nghe, nhưng thái độ cậu biểu hiện dường như là thờ ơ trước cái câu chuyện quái ác đó. Giọng Q Bích chậm rãi, “Juu gục xuống, có lẽ đã chết, sau đó thì Hắc Hã tháo xích cho cậu ta và mang đi về một nơi khác.”

Tiếng cười quái ác của Hắc Hà vang lên. Và từ trong một con người mẫu, hắn bước ra ung dung mỉm cười với mọi người. Rờng Ray đứng bật dậy định lao tới tấn công nhưng bị Q Bích ngăn lại.

“Ông làm cái quái gì thế. Tôi phải giết hắn.”

“Cậu không đủ khả năng đó đâu Rờng Ray, chính cậu cũng biết được điều này mà.”

“Người đúng là tự biết lượng sức đấy Q Bích.” Hắc Hà nở một nụ cười khinh miệt.

“Dù gì thì tôi cũng muốn hi sinh cùng hân.” Ròng Ray gào lên và chồm tới bên Hắc Hà khi đã giật mạnh khỏi tay Q Bích.

Một ánh mắt ác độc cùng nụ cười cay nghiệt hiện lên trên khuôn mặt tà ác của Phi Du Hắc Hà khi một cơn gió ngược hất qua làm lộ rõ khuôn mặt của hân, chỉ mỗi Ròng Ray thấy được. Hân đưa tay chỉ thẳng vào người cậu. Một làn khói đen bắn thẳng, xuyên qua tim Ròng Ray rồi cái khí đen độc ác đó bao trùm cả người cậu.

“Ròng Ray, cậu không soa chứ?” Ray gào lên rồi chạy đến bên cạnh.

Hắc Hà cười tự mãn, đắc chí. Hân khinh khỉnh nhìn cái cảnh đau thương rồi dần biến mất, không quên để lại lời nhắn, “Ta sẽ dày vò tụi bây từ từ, cứ ở đây mà hưởng thụ.”

Ray gào lên, “Q Bích, ông có cách gì cứu Ròng Ray không, tôi thấy cậu ấy không ổn.”

TatuTati ngáp ngừng giây lát rồi nói, “Đó là hãy để cậu ấy hoà hợp với cậu theo đúng cái kiểu Juu đã nhập vào Mark. Chỉ khi ấy sinh mạng của cậu mới chữa được linh hồn của cậu ấy.”

“Nhanh lên nào Ròng Ray, hãy nhập vào tôi đi. Dù gì tôi với anh cũng là một, anh là kiếp trước của tôi mà. Nhanh lên.” Giọng Ray càng lúc càng gấp gáp, và cầu khẩn.

“KHÔNG! Tôi sẽ không làm như thế” Ròng Ray yếu ớt mỉm cười, những tia điện nhỏ chớp giật quanh cậu. “Tôi biết như thế là ích kỷ, và tôi sẽ không làm như thế.”

“Nhanh lên nào Ròng Ray, nhanh lên.” Ray gào lên thảm thiết.

Ròng Ray lắc đầu, “Như thế là ích kỷ. Tôi đã nghe cuộc trò chuyện giữa cậu và Mark. Đúng là những gì đã xảy ra là trong quá khứ, còn giờ đây, số phận là của chính cậu và Mark. Hãy chọn đúng con đường mà mình sẽ đi.” Giọng của Ròng Ray càng gấp gáp, hỗn hển nói không muốn thành tiếng, “Hãy chọn một cách theo đúng ý nghĩa của cậu. Cậu là cậu, Huỳnh Bá Long, chứ không phải là Thanh Long Ray đệ lục.” Rồi cậu ấy mỉm cười, nhắm mắt.

Ray gào lên trong đau đớn, ôm con người vừa mất vào lòng. Những tia chớp nhỏ quay lấy cậu, chớp nháng liên tục. Tiếng Ray thốn thức, môi mấp má, hơi thở gần như đứt đoạn. Đôi mắt đỏ ngầu ngấn lệ. Rồi cơ thể của Ròng Ray dần tan biến, làn khói xanh mỏng dần, cuối cùng thì không gì nữa, những tia điện cũng thôi không chớp giật nữa.

“KHÔNG!!!!”

Q Bích ngồi xuống kế cạnh, lặng lẽ nhìn, không nói nên lời.

“Kế hoạch của ta nếu không bị con ranh kia phá bĩnh thì có lẽ còn nhiều trò vui hơn nữa.” Tiêu Triết Nam nhếch mép kìa nhìn vào gương tại căn phòng u tối của cậu, “Hãy chờ mà xem. Ta đã xuất hiện!!!”

9. Chương 9: Sao Song Nam

Mark đưa phía sau, muốn đến chạm vào vai em mình để bày tỏ sự sẽ chia cho nỗi buồn và mất mát Ray đang hứng chịu. Nhưng cậu lại không thể làm điều đó, và chỉ có thể ngồi trên chiếc giường của mình mà im lặng quan sát đứa em trai. Ray đã làm lì không nói gì cả ngày hôm nay từ khi trở về từ cửa hiệu Rich Perfect của Q Bích, và nỗi đau cậu đang hứng chịu là sự ra đi của Ròng Ray. Nhìn ảnh mờ tan dần vào không khí của Ròng Ray khiến trái tim cậu bé nhói đau lên từng hồi, và những lời cuối cùng, ánh mắt và nụ cười đó lại cứ ám ảnh trong tâm trí Ray mãi không thôi. Cậu co ro ngồi trên chiếc giường thân yêu của mình, mắt hướng ra ngoài cửa sổ, muốn tìm kiếm cái tong tích còn sót lại khi đã bốc hơi của Ròng Ray hay một điều gì đó. Thỉnh thoảng cậu lại đưa tay sờ nhẹ lên viên đá xanh đeo nơi cổ, chốc chốc lại cúi xuống nhìn để xem còn cái vết mờ hình con rồng trong đó hay không, và dường như cái vết mờ đó cũng đã biến tan theo những gì là của Ròng Ray. Nước mắt cậu bé chạy dài.

Ray chán nản nằm xuống và vẫn với tư thế xoay mặt vào tường, nằm đó mà thẫn thức. Mark lo lắng đến phát sốt, hay đúng hơn những gì đang biểu hiện qua con người anh là sự quan tâm của Juu dành cho RỒNG Ray đệ lục. Mark nhẹ nhàng đến sát nơi Ray đang nằm, và rụt rè đưa tay, cố lăm anh mới có thể chạm được cái bờ vai run run vì cậu em đang trong tình trạng sùi sụt bởi nước mắt.

“Không một ai không cảm thấy đau trước một sự mất mát. Không ai muốn điều đó cả, thế nhưng khi nó đã xảy ra thì a nên học cách chấp nhận và kiềm chế nó.” Giọng của Mark sâu lắng, nhịp nhàng từng nhịp như những âm điệu của một khúc nhạc buồn, “RỒNG Ray ra đi đó là một sự mất mát, có lẽ nó đôi cả với em. Nhưng với anh thì đó là một nỗi đau còn bội phần hơn những gì em đang cảm giác.” Mark cố ngược mặt lên để ngăn những giọt nước mắt không thể kiềm nén chảy tràn, “Và em biết đó, một phần của linh hồn và thể xác anh đã tan biến đi trong títt tất...”

“RỒNG Ray không chết.” Ray nói lạnh lùng trong tiếng sùi sụt vì nước mắt, “Em cảm nhận được vẫn còn sự tồn tại của cậu ấy. Em không biết mình phải làm gì khi cậu ấy ra đi, và giờ đây em lại lung túng với chính em khi không biết mình sẽ là ai. Và hơn thế nữa mình sẽ làm gì nếu không có sự mach bảo của cậu ấy.”

Mark gật đầu tỏ vẻ đồng tình với những cảm xúc đang trào dâng và chảy tràn trong con người của Ray. Anh nằm xuống, ôm choàng lấy người em trai từ phía sau và vẫn nghe từng cậu, hiểu từng cậu và nuốt gọn từng chữ Ray vẫn thốt ra. Mark hôn nhẹ lên mái tóc thơm tho màu lam chìm cậu Ray, hôn lên tai và sau gáy, anh nhắm mắt cố hiểu và chia sẻ nỗi đau của em trai mình.

Ray rồi cũng xoay qua và ôm chầm lấy Mark. Cậu cúi gằm mặt mình vào vòm ngực của người anh trai mà nức nở khóc. “Em vô dụng quá, em chỉ biết đứng nhìn tên ác ôn kia dẫn đường cho RỒNG Ray vào cái chết.” cậu nấc lên từng tiếng nghẹn ngào, “Và em chỉ biết trần mắt ra mà nhìn cậu ấy tan biến.”

Mark càng xiết mạnh hơn vai của Ray, và muốn ôm chặt hơn cái thân xác nhỏ bé này, và muốn bảo vệ cái tâm hồn đang thẫn thức ấy. Nước mắt cũng rơi tràn trên đôi mắt của Mark. Đó dường như là lệ của cảm xúc nơi Juu qua con người của Mark.

Q Bích chăm chú nhìn vào những lá bài mình đang bói trên tấm thảm màu tím xẫm trên chiếc bàn trong suốt tại cửa hang Rich Perfect. Một cái chau mày, lại kèm thêm một cái lắc đầu đầy khó hiểu, Q Bích đưa ngón trỏ chà lên xuống trên lá bài hình Joker đen.

Tại một nơi khác, nơi căn phòng quen thuộc của Mel, cô cũng đang dùng đôi mắt vô tròng của mình mà quan sát mọi chuyển động đang xảy ra. Cô thở dài buồn bã rồi lại nhìn vào chính mình phản xạ trong gương, chỉ lắc đầu.

Du Chỉ cũng cảm thấy cái việc ấy đang đến gần. Cô mỉm cười quỷ quyệt rồi đưa tay vuốt ve đám lông đen óng của con quạ đang đậu kế bên người.

Phi Á Tiên thấy rõ sự trở lại của ngọn lửa số phận đã tắt lúc trước. Cô lo lắng ngược nhìn bầu trời đêm đầy tinh tú. Miệng lẩm nhẩm “Đã đến rồi, thời khắc ấy đến rồi.”

Ray nghe thấy tiếng thở dữ dội từ nơi con người của Mark, và cậu cũng cảm nhận được những nhịp đập dồn dập, hối hả phát ra từ ***g ngực anh trai mình, cậu đưa mắt dò xét thái độ của Mark.

“Anh không ổn hả Mark?”

Chỉ mỗi cái lắc đầu, và cậu vẫn cứ ôm lấy Ray như khi nãy, vẫn cứ cố giữ em trai mình như thế, trong vòng tay của mình. “Anh vẫn ổn, thậm chí cảm thấy rất hạnh phúc khi được như thế này.” Cậu mỉm cười nhìn em trai.

Cậu cảm thấy có một sự khác lạ diễn ra nơi đây. Và có một cái gì đó trôi lên ngay phía giữa cậu và anh trai mình. Mặt Ray đỏ bừng khi biết được đó là gì và xấu hổ không dám nhìn thẳng vào mắt của Mark.

“Trông em mới có vẻ không ổn.” Và một nụ hôn lướt qua trên đôi má người em trai.

Mark nhẹ nhàng đưa tay cởi từng cúc áo trên người của Ray. “Thôi nào, chúng ta không thể...” giọng người em líu riu và dường như yếu ớt một cách lạ kì, cứ để mặc cho người anh làm cái điều như thế.

“Chúng ta là của nhau, đã từng là như thế, và bây giờ cũng là như thế.” Mark thì thầm và tiếp tục công việc của mình. Và giờ đây anh đã tháo hết những gì trên người cậu em trai, và đang tự làm cho chính mình.

Những nụ hôn ướt át nồng nàn tiếp tục xuất hiện và nó khiến cho hai người chẳng thể nói gì trong lúc này mà chỉ thể hiện qua những cái bầu, cái xiết chặt, và chỉ như thế. Chiếc lưới ma quái của Mark dần dà liếm theo dọc vành tai, xuống cổ, ngực và dần đi sâu xuống nữa. Khuôn mặt Ray đỏ bừng và nóng rang, mắt nhắm nghiền và chẳng cho thêm một chút cảm xúc nào khác.

“Chúng ta tiếp tục chứ?” Mark lo lắng hỏi Ray nhẹ nhàng.

Chỉ là một cái gật đầu bản năng và rồi những gì tiếp diễn sau đó của một cặp tình nhân khi yêu nhau phải làm đều đã xảy ra. Mark đi sâu vào trong Ray, cả hai cùng cảm nhận tình yêu và sự hoà hợp của nhau. Hạnh phúc đến trong chốc lát mà cả hai đang nắm giữ. Họ yêu thương và trân trọng những khoảnh khắc này và cố gìn giữ nó bằng những cách mình có thể để níu kéo nó dài lâu mãi mãi. Ngọn lửa đam mê cháy bỏng trên cơ thể căng tràn sức sống mãnh liệt này đang bùng lên dữ dội, và cuối cùng Mark căng tràn theo từng nhịp yêu thương trọn vẹn.

Nửa đêm tỉnh giấc, Ray lại nhìn anh trai mình đầy vẻ hối lỗi và tự cảm thấy ghê tởm chính bản thân mình, và cũng như tự trách sự yếu mềm đã không thể tự chủ trong một sự việc như thế. Cậu buồn bã nhìn Mark nằm ngủ trong sự hạnh phúc hiển hiện trên khuôn mặt mà lòng đầy đau khổ. “Mình đang làm cái gì thế này, hai đứa là anh em của nhau mà, tại sao mình lại có thể chấp nhận và để cho sự việc đó xảy ra.” Ray vò đầu làm cho tóc mình rối bù cả lên. Rồi lặng lẽ bước sang giường của Mark mà vùi mặt mình vào chiếc gối. Thời gian trôi đi theo từng nhịp thở của Mark, và từng tiếng nhói đau trong trái tim của Ray.

Mark mỉm cười thật tươi khi nhìn thấy Ray vào sáng hôm sau, nhưng chỉ nhận lại là một cái thái độ thờ ơ đầy lạnh nhạt. Cậu chạy đến vòng tay qua eo của Ray mà long tràn đầy niềm vui.

“Anh cảm thấy đó là điều hạnh phúc nhất mà anh đã mất đi cả suốt một ngàn năm dài đằng đằng. Anh yêu em Ray!”

Với một hành động đầy cương quyết và lạnh lùng, Ray từ chối bỏ cái vòng tay ấm áp của Mark và khiến cho anh trai mình chưng hửng.

“Quên cái chuyện của tối qua đi. Một điều sai lầm tệ hại.” Ray lạnh lùng trong từ chữ mình nhả ra, và đôi mắt lạnh như tiền bắn sâu và cửa sổ tâm hồn của Mark.

“Anh... anh... cứ nghĩ chúng ta đã trở lại như xưa.”

“Đó chỉ là cái phút yếu long khi em đau khổ về cái chết của Ròng Ray mà thôi.” Cái nhìn ác nghiệt dành riêng cho Mark khiến đối phương phải nhói đau lên từng hồi, “Anh đúng là một kẻ lười dụng cơ hội đầy xấu xa.”

Mark lắp bắp không thành chữ, mắt ngó trân về phía cậu em trai với cái vẻ đầy sững sốt cho những điều nó vừa thốt ra. Một thái độ đó giờ chưa từng có ở nó, và đó là cái thái độ làm trái tim Juu như tan nát và rỉ máu.

“Anh xin lỗi vì đã làm điều đó khi em đau khổ trước cái chết của Ròng Ray. Nhưng ...”

“Đó đã nói lên anh là một kẻ không tôn trọng tình cảm của đối phương, và cái anh muốn chỉ là đam mê thể xác.”

“Anh không có!”

“CÓ!!!!”

Ray lạnh lùng trong từng câu nói, và từng chữ cậu nhả ra chính là những mũi dao nhọn hoắt tặng vào tim Mark những đòn chí tử. Giờ đây khuôn mặt sững sốt đã biến kinh hoàng bởi những lời nói quá cay nghiệt của Ray, mắt anh ứa lệ, nó không trong suốt mà nhuộm một màu của dòng chảy dung nham.

“Anh biến đi.”

Tiêu Triết Nam mon men đến cạnh Ray vào giờ ra trời của ngày hôm đó. Hấn ngồi kế cạnh, miệng nói huyền thuyên nhưng đôi mắt thì cứ nhìn thẳng vào Mark khi gã biết rằng anh ta đang quan sát cuộc trò chuyện của hai người.

“Quả thật mình rất thích thú với cái việc đi câu cá, và càng tuyệt hơn khi biết cậu cũng có cái sở thích ấy.” Hấn vỗ vập phần khiến và còng ngồi sát hơn vào cạnh Ray.

“Ray, hôm nay chúng ta đi ăn một chút gì trước khi về nhà nhé.” Mark mỉm cười một cách máy móc tới mức đầy tẻ nhạt và anh được đáp trả là một từ “KHÔNG” chắc nịch từ miêen của đứa em trai với lí do, “Hôm nay sau giờ tan học em có hẹn với Triết Nam đi câu cá.”

“Anh cũng thích cái thú vui này, nếu em không phiền anh có thể đi chung không.” Mark tỏ ra cái vẻ thích thú giả tạo đến tẻ nhạt.

“Em rất phiền.”

“Chúng ta mời Mark đi chung đi nào Ray.”

“Tớ sẽ đi với cậu nếu không có anh ấy.” Ray lạnh lùng đáp.

“Xin lỗi Mark, hẹn khi khác vậy.” Hấn tỏ vẻ tiếc nuối trên khuôn mặt chẳng thể giấu được sự vui sướng, hỷ hửng và đầy thách thức.

Tiếng chuông báo giờ ra về, và một tên bạn gọi với theo đầy vẻ phần khích.

“Mark!!! Có một cô bạn xinh đẹp để kiếm cậu kia.”

“Ai vậy?”

“Xin chào Mark. Tớ là Liễu Phi Âu, lớp Pháp hàng xóm.” Cô nàng mỉm cười.

“Mình rất vui khi được biết bạn. Mà có chuyện gì không?” Mark tỏ ra thiếu một chút tế nhị trong câu nói.

“Tớ có thể mời cậu đi uống nước không. Chỉ mất khoảng nửa giờ của cậu thôi.”

“Xin lỗi, mình rất muốn, nhưng giờ mình không có tâm trí để bàn chuyện phiếm. Sẽ không một chuyện hay ho nào khiến mình chú tâm vào lúc này cả.”

“Có đấy, chuyện của Ray và Juu.” Cô nàng mỉm cười.

“Cô ta là ai mà biết được cả chuyện về Ray?” Mark nghĩ thầm và nhìn cô nàng người Trung Quốc với một vẻ đầy hoài nghi. Và quyết định được nói ra sau một phút suy nghĩ, cậu đi theo cô gái đó. Đàng xa, Ray chăm chú theo dõi cuộc nói chuyện từ nãy giờ, và bỗng dưng cậu thấy một chút đau đớn và ghen tức trỗi dậy trong lòng mình khi thấy Mark đi theo cô ta. Toang chạy theo, nhưng cậu bị Triết Nam kéo lại với một nụ cười rạng rỡ trên môi thật vô nghĩa, “Mình đi câu cá nào.”

Café Ách Chuồn là địa điểm mà cô ta chọn. Nó đối diện với Đại học Tổng Hợp và đây đúng là một nơi đầy lí thú cho mọi cuộc trò chuyện ở mọi đề tài.

Không gian thật mát mẻ với khuôn viên rộng rãi đặt ở giữa các gian phòng lạnh nằm bao quanh ở phía ngoài. Và nơi Mark chọn là cái bàn nằm ở một góc trong cái khuôn viên đó. Và giờ đây cậu không chú ý gì đến cách trang trí, bày biện của chủ quán này, bởi nào cậu đang tư duy và luôn thắc mắc về cái con người đang ngồi đối diện với mình hiện nay.

Cậu không nghĩ ra được một lí do gì giải thích cho cái câu nói lấp lửng khi nãy ngoài việc Mark nghĩ cô ta là một chuyển kiếp của một ai đó. “Nhưng đó là ai? Thù hay Bạn? Và mục đích của cuộc hẹn này là gì?” Mark chăm chăm nhìn vào Phi Âu, và cô ta chỉ với khuôn mặt điềm đạm như lúc vừa mới gặp cho đến bây giờ, không thay đổi.

“Cậu muốn nói gì về mình?”

“Ý mình muốn nói là, cậu hãy cẩn thận vì ...” Đôi mắt bỗng sáng quắc lên, và cô ta nhìn Mark đầy vẻ lo ngại ...

Hành trình đến nơi câu không giống với những gì Ray đã bàn với Triết Nam. Hấn chở cậu đến một nơi nào đó kì lạ và dường như cậu chưa từng đặt chân đến đó bao giờ. Và sao một hồi định thần, với kiến thức mình có được từ việc thu nhặt kí ức của Ròng Ray, Ray biết rằng, mình đang bị bao vây bởi một kết giới.

Triết Nam cười nham hiểm và đi tới gần cậu hơn. Mỗi bước đi của hắn làm nháng lên một tia lửa vào sao đó nó bị dập tắt nhanh chóng. Triết Nam từ tốn đi về phía Ray, và cũng từ tốn tháo từng cái cúc trên chiếc áo của mình, mắt hắn vẫn chăm chú quan sát đối phương.

Ray bỗng thấy hoảng sợ trước hoàn cảnh như thế này. Cậu không biết ứng phó ra sao khi bị nhốt trong một kết giới, và cái tên bạn của mình thì đang làm một trò điên.

“Chuyện gì đang xảy ra thế. Tôi nghĩ có sự nhầm lẫn.” Ray lên tiếng, phá vỡ cái bầu không khí ngột ngạt này giờ.

“Không có chút nhầm lẫn nào cả.” Hắn nở một nụ cười đầy bí ẩn và dần tiến tới gần hơn, chiếc áo bị vứt vào một góc nào đó.

Ray nhận ra một vết hình xăm một con phượng hoàng thật to suốt một bên ngực và tay trái của Triết Nam, và cậu không biết nó có ý nghĩa gì.

“Thôi nào, không đùa nữa, chuyện này là thế nào. Tôi muốn về nhà.” Ray đề nghị.

“Sẽ không bao giờ có cái chuyện đó xảy ra, nhóc con.” Hắn lạnh lùng đáp.

“Vậy mày muốn gì?” Ray thay đổi giọng điệu một cách nhanh chóng, trừng mắt nhìn hắn dữ dội.

“Tao sẽ ban cho mày một đặc ân trước khi mày chết. Mày sẽ được làm tình với Không Tước Juu đệ ngũ.” Hắn cười man dại.

“TÔI MUỐN NÓI VỚI ANH VỀ SỰ XUẤT HIỆN CỦA KHÔNG TƯỚC JUU ĐỆ NGŨ. HẮN ĐANG ĐE DOẠ CUỘC SỐNG CỦA CẬU VÀ RAY. HẮN THẬT SỰ NGUY HIỂM.” Phi Âu nhìn cậu đầy lo lắng. Và Mark cũng thế, mặc dù cậu không biết Juu đệ ngũ là ai.

10. Chương 10: Quá Khứ Đau Buồn

Phi Du Hắc Hà chăm chú quan sát sự việc đang diễn ra qua đôi mắt của Hắc Tử Điệp khi xưa đã quăng trả lại cho hắn. Con mắt bên trái cho hắn có thể biết được hành động của Mark, tức Juu đệ tứ, con mắt còn lại cho hắn thấy Ray đang chịu những gì. Cái hắn mong muốn là nắm được tình hình của Ray và Juu.

Không gian tối tăm và không có một thứ gì tồn tại trong đó, ngoại trừ hắn. Và Hắc Hà cũng chỉ ngồi im lặng mà chăm chú ngắm nhìn những hình ảnh đang nối đuôi nhau tiếp diễn. Cái áo choàng đen phủ trùm toàn bộ cơ thể hắn, kèm vào đó là mái tóc dài che lấp gần hết bộ mặt khiến cho dường như không gian nơi đây chỉ ảm đạm một màu đen chết chóc, chỉ duy nhất còn lại một mảng màu trắng bạch ỉu xiu không sức sống.

Rồi cả hai mắt hắn dường như rơi xa sự việc đang diễn ra với cuộc trò chuyện giữa Mark và Liễu Phi Âu. Hai mắt hắn hướng thẳng vào những tình tiết giữa Ray và một kẻ tự xưng là Juu Đệ Ngũ, “Hắn là ai?” Hắc Hà lo lắng tự hỏi chính bản thân mình về sự tồn tại và xuất hiện của nhân vật này. Hắn thả người theo dòng kí ức của xa xưa mà dò xét lại, hắn muốn tìm lại một sự thiếu sót, nhầm lẫn nào đó trong cả chặn đường đã qua trong quá khứ. Và hắn không hiểu nổi, cái người đang đứng trước mặt Ray Thanh Long Đệ Lục, và tự xưng là Juu Đệ Ngũ nhằm mục đích gì.

Hắc Hà đang nhớ lại những điều đã qua.

Quán Café Ách Chuồn vẫn không ngớt người ra, kẻ vào. Nó đông đúc như mọi khi, và cái không khí ồn ào náo nhiệt nơi đây vẫn thế, nó lấn át mọi cuộc nói chuyện trong thâm lặng. Thế nhưng giờ đây dù cho cái không gian này có ồn như thế nào đi chăng nữa cũng không thể khiến cho Mark bỏ qua một câu chữ, đúng, không bỏ sót một chữ, một từ nào cả, khi cậu đang nghe Phi Âu nói về sự có mặt của Juu Đệ Ngũ trên cái thế gian này.

“Tôi không hiểu lắm, cuộc chiến này không thể nào diễn ra cùng với sự có mặt với Juu Đệ Ngũ. Thăng nhóc đó thì làm sao có thể biết đến Ray và mối ràng buộc giữa hai chúng tôi.”

Liều Phi Âu nhìn anh khá lâu, lung túng và không biết nên dùng lời lẽ như thế nào để giải thích cho Mark hiểu được nguyên do của sự có mặt này. “Juu Đại Nhân, tôi không biết, thật sự không biết, bởi đó là do bởi vận mệnh của Thượng Đế, và cái rắc rối chính ở ông ấy. Thế nhưng tôi đang rất e ngại, bởi Juu Đệ Ngũ sẽ là một người cản trở mọi việc của ngài.”

“Ý cô là...”

“Ý tôi có nghĩa là, ngôi sao song nam đã xuất hiện, nó xuất hiện một cách tương đồng trong cái cung song tử nơi mà ngài tái sinh. Chính điều đó sẽ khiến cho mối quan hệ giữa ngài, và Ray đệ lục gặp nhiều rắc rối do sự chen ngang của Juu đệ ngũ.”

Mark trân trối nhìn Liều Phi Âu đầy vẻ thắc mắc, nhưng cậu dần hiểu ra.

Du Chỉ nhìn Phi Á Tiên, mỉm cười khoái trá. “Trò vui đã bắt đầu.”

Một nơi khác, Mel đang chuẩn bị ra ngoài gặp một ai đó.

Q Bích cũng thế.

Ray hốt hoảng nhìn về phía Triết Nam với tấm thân trần chác nịch, và cái hình xăm to tướng trên cơ thể anh ta. Mái tóc màu vàng chói lọi càng rực rỡ hơn khi nó dần dần mọc dài ra, và ánh lên cái màu đỏ huyết. Nó phấp phới bay trong gió như những ngọn lửa vậy vùng đầy kiêu hãnh.

“Tao sẽ ban cho mày một ân huệ cuối cùng trước khi trước. Mày sẽ được ái ân với Juu Chu Tước Đệ Ngũ.” Hắc cười man dại, và dần tiến gần hơn.

Ray nén hết mọi sợ hãi suốt tận đáy suy nghĩ của mình, và trong đầu cậu hiện giờ chỉ hiện lên hai từ to tướng, đầy mạnh mẽ “Chạy trốn”, nhưng rồi cái khuôn mặt tuyệt vọng lại hiện lên trên mặt cậu rõ ràng hơn khi nhìn quanh là một kết giới. Hai từ khác được tái thiết lập ngay sau đó trong tâm trí cậu đó là “Chiến Đấu”, và một quả cầu tích điện đang cuộn tròn trong lòng bàn tay của Ray.

“Tránh ra chỗ khác, mày mà tiến lại gần hơn, tao cho mày nổ tan xác.”

“Cứ thử đi.” Hắc cười ngạo nghễ, nhìn Ray đầy thách thức. Rồi Juu Đệ Ngũ tiến gần sát hơn.

Ray ném mạnh quả cầu về phía hắc, nhưng chỉ một cái búng nhẹ nhàng vào gió, cái quả cầu tích điện kia đã bắn vào vách tường kết giới và nổ tan tành ngay sau đó. Triết Nam tiến tới sát bên, hắc mạnh bạo dùng bàn tay rắn chắc, lực lưỡng của mình mà xé toạt cái áo của Ray, rồi cười phấn khích.

“Mày sẽ được sung sướng trước khi chết. Đó là ân huệ mà ta ban phát cho mi. Hãy thưởng thụ cảm đam mê thân xác trước khi mi nhắm mắt, chẳng phải mi yêu Juu Đệ Tứ lắm sao, và với ta Đệ Ngũ, cũng chẳng thua kém gì tên kia.”

Triết Nam nở nụ cười nửa miệng, rồi đẩy Ray té ngã, nằm ngửa xuống cái nền đỏ thẫm. Cậu nhìn hắc một cách e dè đầy sợ sệt, rồi từng cái nhích nhanh chóng để trốn chạy khỏi bàn tay hắc ám của Juu Đệ Ngũ. Cậu trong thấy nụ cười khoái trá đến phấn khích của hắc mà cảm giác nổi tuyệt vọng trong tim mình trào dâng thêm mỗi lúc càng dữ dội. Ray lẩm nhẩm muốn gọi cái tên Juu Đệ Ngũ, nhưng đầu óc của cậu lại muốn miệng mình thốt lên tên của anh trai. Cái hình ảnh tối qua, những giây phút cậu cảm nhận và hoà quyện cùng thân thể của người anh trai đang tái hiện sinh động trong tâm trí. Ray cảm thấy có lỗi với những gì mình đã đối xử với Mark vào ngày hôm nay. Cậu day nghiêng chính mình bởi những lời nói vô tình đã làm Mark đau khổ. Để rồi giờ đây, trong cơn tuyệt vọng, người cậu cần nhất lại là anh ấy, người anh trai song sinh của mình. Ray gào lên khi nước mắt lưng tròng “MARK!!! CỨU EM!!!”.

Hắc Hà nhớ lại tất cả mọi chuyện đã từng xảy ra vào cả ngàn năm trước. Hắc cay độc trước hoàn cảnh khốn nạn của chính mình. Và giờ đây, hắc lại buộc phải quay về tất cả kí ức xa xưa để mà tìm kiếm, đào xới, hòng tìm ra cái dấu vết sai lệch đó, nơi đó có những nỗi đau mà hắc luôn muốn chôn giấu vĩnh viễn, mãi mãi.

Raw và Ken là hai đứa cháu đích tôn của Bạch Hổ Moon Đệ Nhất. Hai đứa luôn là niềm tự hào của bà ngoại chúng, mà cũng chính vì thế, chúng luôn cố gắng hết sức mình để thể hiện bản thân, nhằm để bà cảm thấy hài lòng về mình hơn người kia. Raw là anh, và Ken là em và đứa anh chào đời trước em mình tới ba năm.

Raw có mái tóc màu bạch kim tuyệt đẹp, đôi mắt xanh màu xanh của cánh rừng bạt ngàn nơi trị vì của bà nó, cậu có cái mũi đẹp đẽ, và đôi môi gợi cảm, thế nhưng vóc người Raw lại nhỏ nhắn, vồn vện một thước sáu lăm. Trái lại với người anh, Ken lại không có đôi mắt hút hồn đẹp đẽ, mà chỉ là cặp mắt đen bình thường như mọi người dân trong cái thành này, mái tóc cậu cũng đen như chính màu mắt bình thường ấy. Ken có chiếc mũi gầy, đôi môi dày quá khổ, và một chiều cao cũng quá khổ, một thước chín.

Hai anh em là hai mẫu hình khác nhau mà mọi người trông thấy rõ nhất, thế nhưng họ luôn được dõi theo từng bước đi của Raw và Ken không phải về bề ngoài đẹp hay xấu, mà qua cái năng lực họ đang có được. Và cả hai anh em luôn là bạn chiến đấu ăn ý ngoài sa trường, là anh em tốt bụng khi ở trong gia đình, những đứa con đứa cháu ngon hiền, là những kẻ bày tôi trung thành và đầy năng lực của đại nhân Bạch Hổ Moon Đệ Nhất.

Sẽ không có gì đau thương và tang tóc xảy ra, nếu không có sự xuất hiện của nàng công xinh đẹp, tộc Chu Tước, Kelly. Đó là một cô nàng xinh đẹp tuyệt trần với mái tóc màu xanh lá xẫm tinh tế, đôi mắt cùng màu quyến rũ, và đôi môi mọng đỏ luôn mời gọi đầy mãnh liệt và nhiệt thành các chàng trai. Kelly đến thăm Moon đệ nhất theo lời yêu cầu của Chủ Tước đệ nhất.

Raw cảm thấy thích cô nàng công xinh xắn này từ ánh nhìn đầu tiên. Cậu muốn bày tỏ cái tình cảm nồng cháy ấy cho cô biết vào cái lần gặp đầu tiên trong buổi tiệc tối hôm ấy. Raw đã chọn và mặc cho mình bộ đồ đẹp nhất, và với long chân thành nhất, anh đã ngỏ lời với nàng, và được nhận lại là một cái lắc đầu đầy tế nhị cùng một nụ cười từ chối. Cảm thấy buồn bã với một sự khước từ đáng yêu đó, Raw lại sẵn đón cô vào ngày hôm sau, và tất nhiên cũng nhận được một cử chỉ tương tự. Nhưng ngày thứ ba, Kelly ở đây lại khác, cô đã bằng lòng làm quen với Raw, với điều kiện hãy giết chết Ken.

Tất nhiên anh đã lắc đầu từ chối, vì anh không thể vì một cô nàng xinh đẹp như thế mà lại xuống tay giết hại em trai mình.

Và Ken cũng đã quyết định như thế khi chính Kelly đích thân đề nghị sẽ quen với anh với điều kiện cô thấy Raw phải chết. Không chỉ là một cái lắc đầu từ chối, mà còn kèm theo một cái nhìn khinh miệt, mà những lời xỉ vả đầy tức giận. “Cái hạng gái chỉ dung nhan sắc khiến người khác làm điều xằng bậy thì còn thua cả một con ***.” Ken chỉ nhận được một cái cười đầy bí ẩn từ nơi Kelly.

Mọi chuyện lại trở lại theo nhịp điệu bình thường của nó. Tuy Raw vẫn thường nhìn trộm cô nàng công xinh đẹp trong những ngày cô còn lưu lại nơi đây, nhưng chỉ đơn giản là những cái nhìn chiêm ngưỡng mà không mang thêm một ý nghĩ nào khác. Cô đáp lại với anh là một nụ cười mời mọc. Kelly cũng làm như thế đối với Ken, và tất nhiên nhận được là một cái ngoái mặt làm ngơ, và vờ như không hề nhận ra sự tồn tại của cô ả. Kelly vẫn mỉm cười.

Ken và Raw kinh hoàng như thế nào khi thấy cảnh tượng trước mắt. Cô ả Kelly trần truồng đứng đó, ba của hai cậu cũng đứng đó, chỉ khoác mỗi một miếng vải dày ngang hông, mắt đờ đẫn, và một cái xác treo lơ lửng vô hồn kề bên đó. Cả hai điếng người kinh hoàng khi nhận ra đó chính là mẹ của mình.

Ken gào lên, và chạy tới gấp rút đưa mẹ xuống, và dung y thuật vốn có để chạy chữa cho bà trong vô vọng. Tiếng khóc rên vang trong nức nở, đau đớn và tiếp đó là một cái nhìn thù hận.

“Chính mày đã làm điều này đúng không con *** kia.”

“Không! Chính cha!” Người cha với con mắt đờ đẫn, trả lời như đang được sai khiến.

“Ông đã làm cái quái gì thế hả? Ông đã giết chết vợ của mình, mẹ của chúng tôi.” Raw gào lên và đấm một cái mạnh bạo vào khuôn mặt vô cảm của người cha.

“Xin lỗi, chính cha đã làm điều đó.”

“Ông là một tên khốn, ông đáng phải chết.”

Nói xong, một ngon giáo bằng dây mây từ dưới đất vọt lên, thẳng tiến về phía người cha khốn nạn đó mà bay tới. Raw kịp thời đẩy ông ta sang một bên, tuy nhiên vẫn để lại một vết máu trên khuôn mặt vô hồn kia.

“Bình tĩnh nào Ken!”

“Làm sao bình tĩnh được. Mẹ đã mất rồi, và hần phải trả giá. Rồi kế tiếp là con *** kia.”

Cả đôi mắt của Raw và Ken đều mở ra to cực độ. Miệng cả hai cũng há ra hết cỡ. Và nỗi kinh hoàng cũng trào lên vô độ khi thấy cảnh đang diễn ra. Một bàn tay đầy vuốt của Kelly đã đâm thủng ngực của người bố vô tâm kia rồi nhấc lên trước mặt của hai anh em. Máu nhều lênh láng xuống sàn, và chạy dài trên tấm thân đang dần cứng đờ của ông.

“Ta có lỗi, và đây chính là kết quả của sự hối lỗi.” Người cha thều thào, rồi mỉm cười nhắm mắt.

“Ta đã rửa tội cho hần ta, và giờ đây hần đã có được sự trong sạch. Cả hai người đừng vì thế mà ray rứt, đau lòng nữa.” Kelly cười nửa miệng, rồi lè chiếc lưỡi liếm dọc theo từng cái vuốt đầy máu.

“Mày đúng là một thứ quái vật. Tao đã sai lầm khi cho mày sống thong dong ở đây những ngày vừa qua.” Ken rút từng bó dây mọc dưới sàn mà tạo thành một lưỡi đao sắc bén, và lao đến chém vào Kelly.

Cậu không ngờ rằng Raw đã nhảy ra ngăn chặn lưỡi đao của Ken, và nắm lấy tay của Kelly và vọt chạy. Họ đã biến mất sao căn phòng chất đầy oán khí này. Ken đuổi theo cái mùi máu tanh thoảng bám trên cánh tay gườm gườm của con công độc ác kia. Nhưng cậu đuổi mãi mà không hề thấy tâm tích của họ. Cuối cùng cái cảm nhận mà Ken biết được là một nỗi đau thấu cả thể xác và tâm hồn. Một thứ gì đó đâm xuyên qua ngực của cậu thật ác độc, rồi ghì cậu xuống đất, nó kéo lặn cậu dọc sườn đồi và té nhào xuống tận bờ sông. Lòng cậu lại nhói thêm một vết đau khác khi thấy người vừa làm việc đó là anh trai mình. Một nhát nữa, và mạng sống của Ken đã mất đi mãi mãi.

“Cậu có cam long với những gì vừa mới xảy ra không?” Một giọng nói vọng ra từ tâm hồn của Ken, và cậu nghe được sự phẫn nộ trong từng lời nói đó.

“Không, ta thề phải giết chết con công đốn mạt đó, giết hết dòng họ nhà chu tước, và kể cả người anh mất hết nhân tính của mình.”

“Thế à, cậu suy nghĩ chắc không? Những lời nói ra bao giờ cũng có một sức ảnh hưởng lớn, và cậu đã đủ trưởng thành để chịu cho trách nhiệm lời nói đó.”

“Ta không bao giờ hối hận khi đã biết những gì xảy ra của ngày hôm nay.”

“Thế ta sẽ cho người mượn sức mạnh của ta để người làm được điều đó. Sức mạnh tà ác của ta sẽ làm người sống lại, và giúp người hoàn thành tâm nguyện.” Giọng nói đầy vẻ mời mọc.

“Người là Tà Ác? Ta sẽ không ...”

Giọng nói cướp lời, “Vậy người muốn điều đó không?”

“Ta... ta...” Ken lưỡng lự. Cậu nhớ đến cái chết thảm của mẹ, và thủ phạm chính là cha. Nhớ cái chết của cha và kẻ sát nhân là con công thói tha dòng họ Chu Tước. Rồi đến cái chết của mình do chính anh trai mình ban tặng, chỉ vì hần muốn ở bên cạnh con ả đó. “Tôi đồng ý!” Cậu quyết định.

Hợp đồng được kí kết. Và từ trong tim cậu, dòng máu đỏ nóng hổi tràn ra khắp cơ thể và thay thế vào huyết mạch Ken là một dòng máu khác đen đúa và tăm tối. Hắc Hà ra đời, đó là Tà Ác của kiếp này “Giọng nói kèm theo tiếng cười vang lên qua khuôn miệng của Ken.” Hình dáng cậu dần thay đổi.

Cách đó không xa, Ken đâu ngờ rằng, cả hai người Raw và Kelly đang bị bọn thú rừng ngẫu nhiên thân xác.

Hắc Hà lại mỉm cười cay đắng nhớ lại mình đã gây ra những gì cho cả cái lãnh thổ nhỏ bé tên VÔ, và đã mang những thương đau, tang tóc gì cho dòng họ Chu Tước Juu. Hắc Hà nhớ lại cái đêm Juu bị Ray đâm cho vài nhát, rồi tiếp đó hần đưa cậu đi về một nơi khác. Cái nơi bí ẩn mà thường chỉ mình hần giấu mình mà không ai phát hiện ra. Chính nơi đây, một đòn chí mạng hần đã giành cho Juu Đệ Tứ.

Hắc Hà chợt mở to mắt khi nhớ đến cái hình ảnh này trong đầu, hần lẩm nhẩm gì đó với cái vẻ nửa mừng, nửa hồi hộp. Thì ra là như thế, Juu Đề Ngũ, ta biết mi là ai rồi.

Phi Âu nhìn thẳng thừng, và đầy nghiêm trọng vào Mark, cô nói:

“Tôi là Kelly, công chúa Công của gia tộc Chu Tước Juu. Tôi đã tái sinh để trả món nợ ân oán với Tà Ác, chính vì thế tôi có mặt tại đây.” Phi Âu lại càng nhìn xoáy sâu vào lòng của Mark, “Cậu nghĩ Juu đề ngũ là thằng nhóc tại đền Chu Tước năm ấy à, cái con gà mới vừa nở đó sao, không bao giờ. Juu Đề Ngũ cũng chính là cậu đấy Mark.”

“Cái gì?” Cậu trợn người nhìn Phi Âu.

“MARK!!! CỨU EM!!! CỨU EM VỚI MARK!!!” Tiếng Ray gào lên thảm thiết.

Ray gào thét dữ dội, và không một ai có thể nghe điều đó, chính cậu cậu cũng không thể gọi một ai vào lúc này. Đầu óc Ray trống rỗng, và duy nhất chỉ còn lại hình ảnh nụ cười của Mark nơi ấy, thế những sự vô vọng cùng với nỗi đau tinh thần lẫn thể xác lúc này đã bắt cậu không thể gào lên một lần nữa cái tên thân thuộc đó. Những giọt nước mắt, cứ thay phiên nhau chảy tràn ra khỏi khoé mi mà tạo thành một dòng thẳng tắp, dường như không bao giờ ngừng. Ray nhắm nhỏ, khi cảm thấy cánh tay mình buốt nhói, kế tiếp là sự đau đớn tại vùng ngực, và cuối cùng là cái nơi cậu đau khổ nhất.

Triết Nam vẫn với cái nhìn tà ác và cái nụ cười đầy khinh miệt nở rộ trên khuôn mặt hần. Hần hả hê với những trò đã làm với Ray, hần đã cướp đi cái thân thể của cậu, đã bắt cậu phải gào lên khổ sở, đã thấy cái gương mặt khốn đốn khổ sở hãi đến mức nào. Juu Đề Ngũ đã làm cho thân thể của nạn nhân đang nằm rên xiết nơi đó trông giống một cái xác đầm máu, còn có thể cử động chút ít.

“Có cảm thấy sung sướng với những đặc ân mà ta đã ban tặng không.” Cái giọng miệt thị, khinh khỉnh vẫn cứ tiếp tục tuôn ra những lời nói đầy phấn khích. “Còn mi thì không đem lại cho ta một cảm giác gì cả. Cái sự trinh trắng, hay một thứ gì quý báu dường như đã bị cái tên Juu Đề Tứ lấy đi từ đời nào rồi. Còn cái ta vừa chạm vào chỉ là một thứ đáng vứt đi.” Giọng hần danh lại, đay nghiến từng chữ, đôi mắt trừng trừng nhìn Ray như muốn nuốt tươi cậu. “Thế nhưng ta biết mày là một thứ đồ vật quý báu đối với nó, cho nên đành phải làm nhớ cái thân xác này một chút, để còn đem lại cái thích thú trong đau khổ.”

Ray phần nộ, và ráng dùng phần sức lực cuối cùng cậu còn cảm giác, để tạo thành một quả cầu điện khác mà cùng lao tới vào cái tên khốn nạn đã làm cho cậu cảm thấy nhục nhã. Kết quả Ray bị đánh bật và văng khá xa, tiếng cười ngạo nghễ lại vang lên, bao trùm cả không gian bị bao trùm bởi kết giới này. Hần đưa tay tạo thành một quả cầu lửa cháy rực trong tay, định đốt chết Ray trong tích tắc, nhưng rồi một phút do dự hiện lên trên khuôn mặt hần. Juu Đề Ngũ bóp nát quả cầu, những giọt lửa nhỏ bắn ra tung toé, kèm theo là những làn khói xám nghi ngút bốc lên, phủ đầy không gian.

“Người sẽ chết, nhưng không phải là bây giờ.” Nụ cười bí ẩn giãn ra trên khuôn mặt đầy độc ác ấy, “Chính những gì ta ban ơn cho mi vào thời khắc này, sẽ dày vò chính bản thân mi và cả tên Juu Đề Tứ.” Tiếng cười lớn vang rộng khắp nơi, “Đó mới chính là cái ta cần bây giờ. Còn cái mạng này, ta sẽ cho nó tồn tại ở trần gian thêm một thời gian nữa. Hãy nhớ mà giữ gìn nó.”

Nụ cười như sấm rền của sự thích thú, phấn khích cứ vang mãi, vang mãi, và nó như những thứ ác độc nhất đâm xuyên thủng cả màng nhĩ của Ray, đâm cả vào trái tim đang tổn thương ấy. Cậu nhắm mắt, như bỏ mặc tất cả, “Mặc kệ cái gì sẽ xảy ra, có còn ý nghĩ gì đâu. Mặc xác mày, đáng đời cho mày Ray ạ.” Cậu tự mắng thầm, rồi cứ nhắm mắt khổ đau ứa trào dòng lệ. Cái kết giới dần biến mất khi tiếng cười không còn, đó là lúc Juu Đề Ngũ đã biến đi biệt tích. Cái không gian hiện thực lại hiện ra, và những người đi đường hốt hoảng khi bỗng dưng thấy Ray nằm vất vờ ngoài hè phố, quần áo bị xé nát và đang trong tình trạng thương tích đầy mình, và không một thứ che lấy thân thể ấy.

Có tiếng rú lên đầy kinh hoảng của một bà mập béo đi ngang. Rồi nhiều tiếng xì xào đại loại như: “Cậu ấy chết chưa? Sao nhìn thấy ghê quá!”, “Thằng này có lẽ không đang hoảng tử tế gì đâu, chắc một băng Mafia thanh toán với nhau, thằng này xấu số nên đành nằm chết bụi.”, “Tôi thấy cậu này còn trẻ, chắc bị gì đó, mà sao không ai gọi cấp cứu hết vậy?”, “Gọi làm gì? Với lại lỡ thiệt là Mafia, nó biết mình chen vào, nó xử đẹp.” Một giọng nữ gào lên, “Gọi cấp cứu nhanh lên.” Nhiều người giật thót, và đưa tay vào túi, lấy điện thoại, và gọi.

Mel cùng TatuTati nhảy vọt trên những nhà cao tầng tìm kiếm. Rồi cả hai cũng nhận ra một đám đông tụ tập, chăm chú quan sát, Mel nhận ra nạn thân và cũng là tâm điểm của đám đông đó chính là Ray. Cả hai nhanh chóng đến đó.

Q Bích xốc người cậu và nhảy vọt từ lên trên tầng thượng một toà nhà gần đó, rồi biến mất cùng Mel. Một bà đứng gần đó dường như té xỉu với cái sự xuất hiện đột ngột của Q Bích, rồi cũng biến đi đột ngột. Bà ấy chắc không đến nỗi nếu là người khác, đằng này với hình dáng quái gở ấy, thì bà ấy té xỉu là chuyện không có gì lạ lùng. Đám đông hốt hoảng nhìn TatuTati bế cậu trai mà phóng lên toà nhà rồi biến mất cùng một cái bóng khác, nó lập tức trở thành tâm điểm của những lời bàn tán.

“Xin lỗi, chúng ta đã đi xa quá vấn đề rồi. Và tôi không chắc biết gì về cô, nên tôi cũng không cần quan tâm mục đích và lí do tại sao cô biết về chuyện giữa Ray và Juu.”

“Juu Đệ Tứ đại nhân, có lẽ cái trí nhớ của ngài không là một chuỗi hoàn chỉnh, xuyên suốt nên ngài không nhớ tôi. Tôi chính là công chú Công Kelly thuộc dòng tộc Chu Tước.” Chúng ta có quan hệ di cháu với nhau đấy.” Phi Âu nhìn Mark với cái vẻ nghiêm túc mang chút thành khẩn.

“Thế thì sao? Và cô lại muốn biến mọi chuyện rối tung cả lên, khi qui tôi là Juu Đệ Ngũ, một kẻ khác, là con gà nhỏ xiu mới chào đời khi tôi còn sống vào cái thời gian đó à.” Giọng Mark càng cau gắt, anh biết mọi người đang nhìn anh, cứ mặc. “Và nhất là tôi sẽ không bao giờ hại Ray, và sẽ không để bất cứ ai chạm đến cậu ấy.”

“Cậu phải tin tôi.” Giọng Phi Âu càng lúc càng xuống nước, thiết tha gần như van nài. “Thật sự Juu Đệ Ngũ đã có mặt tại cuộc sống này, và hẳn đang làm hại cậu cũng như Ray Thanh Long đệ lục.”

“Làm sao ta có thể tin người.”

“Hãy đi theo tôi, chúng ta sẽ đến gặp Đại Nhân Huyền Vụ Đệ Nhất, Piro.”

“Bà ấy vẫn còn sống sao? Bà ta làm cái quái gì ở thế giới này. Nơi bà ta cần ở là VÔ, là VÔ, bà ta nên hiểu như thế.”

“Đó là định mệnh. Không ai muốn vậy cả, nhưng buộc phải làm vậy Đại nhân Juu đệ tứ ạ. Tất cả chúng tôi, những người tái sinh và xuất hiện ở thế giới này đều có phần liên quan đến ngài, Ray và Hắc Hà.” Phi Âu nhìn Mark khá lâu bằng đôi mắt buồn bã dò xét.

Mark khó khăn thu nhận từng lời của cô gái đang ngồi nói đối diện với chính mình. Anh đang phải học cách chấp nhận những vấn đề mà quá sức tưởng tượng của anh. “Họ tái sinh chỉ vì có liên quan đến mình và Ray” Mark day nghiêng trong cái suy nghĩ đó. Anh nhần nhó, cảm thấy có lỗi, rồi sau đó là trạng thái của sự giận dữ. Mark nhìn Phi Âu khá lâu, đang cố tìm một từ gì đó xúc tích, ngắn gọn nhưng diễn đạt được tất cả những suy nghĩ cậu vừa phải đấu tranh và giành lấy.

“Đi. Chúng ta sẽ đi gặp Piro, nhưng không phải hôm nay, tôi sẽ gặp lại cô một vài ngày nữa.”

Phi Âu chỉ còn biết gật đầu chấp nhận và nhìn Mark lặng lẽ rời khỏi với khuôn mặt lạnh lùng đầy quyết đoán.

Con đường về nhà từ trường bỗng trở nên dài thăm thẳm đối với Mark. Đầu óc cậu hiện nay căng tràn những suy nghĩ và lo âu. Lời nói của Phi Âu cứ văng vẳng bên tai cậu, và một cái bóng mờ tượng trưng cho cái con người mang tên Juu Đệ Ngũ chợt xuất hiện trong trí óc cậu. Kế tiếp là cái vẻ mặt lạnh lùng của Ray đối với anh trong cả ngày hôm nay, tiếp đó là vẻ tươi cười hơn hớn đầy ma quái, bí ẩn của Triết Nam. Hoàng loạt những hình ảnh cứ thi nhau bám víu lấy tâm trí của Mark, và anh dường như muốn phát hoảng và muốn nổ tung vì những hình ảnh đó nó như muốn quay cuồng và đầy rối rắm. Cứ mãi miết đạp xe, và con đường thì cứ như kéo dài thênh thang, vô tận.

Mark thấy em trai mình ngồi thất thần trên chiếc giường thân thuộc của cậu ấy. Cố nở một nụ cười vui vẻ, hơn hớn, Mark vội lại ngồi kế cạnh Ray hào hứng tìm hiểu chuyện đi câu ngày hôm nay.

“Mọi thứ tuyệt vời chứ Ray, anh rất không vui khi không thể tham gia cùng em, nhưng anh sẽ vui khi biết em vui.”

Khuôn mặt lạnh tanh, vô cảm là cái thứ Mark nhận được từ em trai. Không buồn nói đến một từ, Ray chỉ nghĩa nhìn anh trai mình trong một giây tí tấc rồi lại ngó vào một nơi khác mà chẳng nói năng gì. Cố tạo ra cái không gian hào hứng, Mark lại chịu khó tạo một nụ cười khác trên môi và tiếp tục lú lo.

“Em biết Liêu Phi Âu, cô bạn mới của lớp Pháp không? Cô ta có nhiều sở thích giống anh em ta lắm đó, và cô ta hứa hôm nào sẽ đãi anh em mình một vài món ăn Trung Quốc đó.”

Vẫn không một lời nào được phát ra từ khuôn mặt vô hồn của Ray, và cậu định nằm xuống, chẳng buồn quan sát xem phản ứng của người anh trai mình như thế nào.

“Ui da!”

Mặt Ray nhăn nhó và rên lên đau đớn khi vừa nằm xuống lại bị Mark chộp lấy mà dựng dậy. Bàn tay rắn chắc của anh nắm lấy phần thịt nơi bắp tay của đứa em trai, và ngay sau đó cậu hoảng hốt khi cảm thấy tay mình ướt ươn, và biết rằng cái thứ dịch đang tiết ra màu đỏ ấy chính là máu.

“Có chuyện gì thế Ray, vết sẹo này là sao?” Giọng Mark đầy lo lắng kèm một chút cáu gắt.

“Không gì hết. Anh đừng bận tâm.”

“Làm sao mà không bận tâm được chứ! Anh là anh của em, anh là ...”

“Anh không là gì của tôi cả. Anh chỉ là một tên lợi dụng lúc người khác suy sụp mà làm những chuyện đáng xấu hổ.” Ray nói bằng cái giọng đầy tức giận, mắt cậu nhìn thẳng vào mắt anh trai, nó đỏ hoe và sắp khóc. Cố nén cảm xúc cậu tiếp tục, “Gì mà Juu đệ tứ, Juu đệ ngũ. Các người chỉ là những kẻ thật đáng xấu hổ, chỉ toàn làm nhục những kẻ yếu hơn mình.”

Mark chết trân trước những lời em trai mình vừa mới tuông ra. Tim cậu nhói đau lên từng nhịp khi những con dao ngôn từ ấy cứ lần lượt đâm thẳng vào trong. Cậu lại càng khổ đau hơn bội phần khi thấy Ray đau đớn đưa cánh tay còn lại mà ôm chặt vết thương đang rỉ máu ra ngoài lớp vải, mắt đỏ hoe và từng giọt lệ tràn căng chạy xuống.

“Anh...anh xin lỗi về chuyện tối qua.” Mark đáp ứng, “Nhưng thật sự anh chỉ là vì...”

“Đẹp nó qua một bên đi, tôi không cần biết nó là thứ gì. Giờ tôi muốn anh tránh xa tôi ra.” Giọng Ray lạnh tanh không một chút thốt thương. Mắt cậu cứ chăm chú, đón đau nhìn vết thương rên rỉ của mình. “Anh và tên kia đều là những kẻ không ra gì.”

Mark chộp mạnh phía vai còn lại, và tiếp tục nhận được cái nhăn nhó khổ sở trên khuôn mặt của Ray. Anh điếng người kinh hãi khi thấy nơi ấy cũng lại ứa máu làm ướt cả lớp áo vải bên ngoài. Không thể kiềm chế nổi lo lắng và sự bức tức trong người, cậu đè Ray xuống, cổ áo đứa em khốn khổ của mình và kinh hoàng nhìn thấy những vết thương còn rất mới ướt ươn nhựa đỏ, tanh cái mùi tanh của máu trên khắp thân thể của Ray.

“Đứa nào!” Mark gào lên, mắt trừng nhìn Ray đầy hung tợn. “Thằng chó nào làm cái điều này với em, nói anh nghe.”

“Họ hàng của anh đó, một người tự xưng là Juu Đệ Ngũ đó.” Ray nhìn anh lạnh lùng đầy vô cảm.

Mark trân trối nhìn Ray, rồi đau xót nhìn những vết thương trên cơ thể đứa em mà lòng quặn lên từng hồi giận dữ. “Nó là thằng nào!” cậu nghĩ thầm và dấm mạnh tay mình vào tường. Lại thêm một cái nữa, một cú dấm dữ dội làm rung rinh mặt tường, đôi mắt cậu tràn đầy giận dữ. Không thể tìm ra kẻ đã hành hạ thân xác của Ray, Mark đành dồn nén cả sự oán thù trong người mình lên bước tường phòng, và bồi thêm cú dấm thứ ba. Máu đỏ dính lên mặt tường, nó ướt cả phần mu bàn tay của anh, những sụn xương như bị đập ít nhiều. Ray lo lắng nhìn anh trai, lo lắng cho bàn tay đang tươm máu vì sự giận dữ, lo lắng nhìn đôi mắt hận thù bốc cao của Mark.

“Đứa nào đã làm em ra nông nổi ấy hả Ray!” Mark lại gào lên thêm một đợt nữa, giọng anh lạc hẳn vị giận dữ.

Ray nhìn anh lặng lẽ không nói gì. Cậu kéo Mark ngồi xuống rồi nắm cái bàn tay chảy máu của anh mà đặt môi mình lên mà hôn nhẹ đầy yêu thương. Mark ngó trân trân và chết sững vị hành động đó. Ray tiếp tục

giữ dài cái nụ hôn đó trên mu bàn tay của Mark, nhẹ nhàng trong sự lo lắng, âu yếm trong tất cả tình yêu thương. Rồi cậu nhìn anh trai đầy trù mến.

“Bỏ qua cơn giận đi Mark, em cũng đau khi thấy anh như thế. Bàn tay này đâu phải để làm cái công việc bạo hành như vậy.” Ray mỉm cười ngay thơ nhìn Mark.

Cái nụ cười ấy như hoá giải cái bức tức đang chảy rộn trong huyết quản Mark, cậu cảm thấy dịu xuống và ghì Ray vào lòng mà ôm chặt.

“Em có biết anh đau lòng đến thế nào khi thấy em vô tình với anh không? Em biết anh đau thế nào khi thấy em bị những vết thương này hành hạ không? Em biết anh đã giận dữ như thế nào không?” Mark nói trong xúc động càng lúc càng ngập tràn trong nấc giọng.

Ray im lặng, cậu nhủ cố vùi đầu mình vào sát hơn vòm ngực ấm áp của Mark. Cậu đang nghe tiếng đập dữ dội đầy xúc cảm từ con tim của anh trai mình, rồi một nỗi thiết tha. Mark dịu dàng đưa mắt nhìn đứa em đẹp đẽ, bé bỏng đang nằm ngủ như một thiên thần trong vòng tay mình mà thấy lòng rộn lên niềm hạnh phúc. Cậu bỗng giật thót khi nghe giọng nói của mẹ ngoài cửa phòng.

“Con làm cái gì mà la ỉnh ỏi, động tường ầm ầm thế hả Mark?”

“Không có gì đâu mẹ, con và Ray đang tập cho vở kịch của trường vào ít ngày tới.” Mark nói với ra với cái vẻ đầy kịch trong giọng nói.

“Ôi trời, kịch kiểu này vài hôm nưac, chắc cái nhà của tôi thành bãi bình địa quá.”

“Chắc là vậy đó, Momi thân yêu.” Mark mỉm cười nghĩ thầm.

Triết Nam hí hửng vờn quanh chỗ ngồi của Mark đầy phấn khích. Hắn cứ bong bóng trong từng lời nói nói như châm biếm sự thua cuộc của anh vào ngày hôm qua đã không thể đi câu cá cùng với Ray. Những lời nói hoa mỹ kể tiếp lại tuần trào ra đầy cay nghiệt khi hắn bảo buổi cậu cá thú vị như thế nào, và Ray đã rên lên như thế nào vì sung sướng. Và Nam chỉ cho Mark cái cách hắn đã làm với Ray. “Tao nghĩ mày nên làm như thế, mạnh hơn nữa thì cậu Ray bé nhỏ của mày sẽ còn rên lên đam mê hơn và thích thú hơn.” Mark như cố chịu đựng hết nỗi những lời khó nghe cứ tuôn ra từ cái miệng thối tha, bẩn thỉu của Nam và cậu toang đả vào mặt hắn cho dập mặt bể mũi để hả cơn giận. Nhưng người cậu cứng đờ hẳn ra, khi ấy Phi Âu đang dùng niệm lực khoá chặt thân thể cậu lại từ bên ngoài phòng học.

“Tao sẽ không tha thứ cho mày, vì cái tội mày đã gây ra trên cơ thể của Ray.”

“Sao mày lại nói thế, thằng đó nó sướng đến tận mây xanh cơ đấy.” Sự khoái trá càng dâng cao trong từng câu nói của Nam, “Mày có thấy cái cảnh đó không, nó đã uốn éo như thế nào, ưỡn người đón nhận ra sao cái sự ban phát của tao.” Hắn nhướng mày khiêu khích đầy kiêu ngạo.

“Đó chó. Mày sẽ biết tay tao.” Mark gồng người nhằm cho cơ thể mình có thể cử động, nhưng bức lực.

Mel bước vào phòng, can ngay một vụ ẩu đã sắp sửa diễn ra và cô chỉ định Mark lên gặp mình. Ánh nhìn đầy nghi ngờ và dò xét của Mel rải khắp con người của Nam, và cô lo lắng khi nhận ra đó là ai. Giọng nói hơi run, và cô nắm tay Mark kéo mạnh ra khỏi phòng, và cùng đi đến văn phòng của cô có cả Q Bích.

“Một chút nữa, tôi đã cho nó một đấm vào mặt rồi.” Giọng Mark đầy giận dữ.

“Không có thời gian đâu, chúng ta sẽ đi gặp Piro để biết rõ mọi chuyện.” Mel vẫn tỏ ra bình tĩnh nhưng vẫn còn chút gì đó run run trong giọng nói của cô.

Mark nhìn cô và Q Bích với vẻ mặt đầy ngạc nhiên. “Sao cả hai lại biết đến sự xuất hiện của Piro tại thế giới này?”. Đáp lại cho câu hỏi và vẻ mặt đó, chỉ là một cái cười khó hiểu và đầy ẩn ý trên khuôn mặt của cả hai người. Cả ba vội bước thật nhanh đến văn phòng của cô giáo sư xinh đẹp yêu thích bướm.

Cửa phòng mở ra, Mark đã trông thấy Phi Âu ngồi đó, và kế bên cô là một đứa bé gái trạc khoảng năm tuổi, đầu đội một cái mũ chụp kín mít và trên tay cầm một con rùa bằng đá thạch anh. Anh quay sang nhìn Mel, Q Bích, rồi lại ngó Phi Âu, cuối cùng anh mắt cậu đặt trước đứa bé, miệng há hốc, nói trong kinh hoàng.

“Nhóc tí này là ai. Đừng nói đó là Piro, bà rùa già khăng, day nhách ấy nha.”

“Già khăng, day nhách cái đầu của nhà mi.” Giọng nói khan khan đầy uy nghiêm và quyền lực cất lên từ cô bé năm tuổi khiến Mark phải đứng chết trân mà nhìn rồi tỏ vẻ qui phục. “Ta đến đây để trả lại kí ức nguyên vẹn của người.”

Vừa dứt lời, con rùa trong tay đứa bé bỗng bay lơ lửng trước mặt mọi người rồi nó lần tỏa một thứ ánh sáng màu lam nhạt bao trùm cả gian phòng và mọi người đang chứng kiến những gì rõ ràng nhất, trung thực nhất về quá khứ của Chu Tước Juu đệ tứ và Thanh Long Ray đệ lục.

...Cả hai hôn nhau trên cái đồi vào trước cái ngày định mệnh cùng nhau sát phạt bọn Tà Ác, rồi Juu cảm thấy choáng váng và ngất đi, Ray cũng vậy, cậu té phịch xuống thảm cỏ ngay khi nhìn thấy Juu quị xuống. Juu bị giam trong một cái nơi tối tăm và cậu đau đớn chịu đựng những đoàn hành hạ từ cái người có khuôn mặt y đúc Ray đệ lục, rồi Juu liệm đi, cậu gục xuống và chẳng còn biết gì cả. Hắc Hà mang cậu đến một nơi khác, để lại Hắc Tử Điệp và Ray đứng đó, khi Hắc Hà biến mất vào màn đêm, Ray dần hoá lại hình dạng của mình, đó là Q Bích...

Mark ngó trân trân vào TatuTati, và nhận lại là một cái gật đầu đầy xin lỗi. Rồi tất cả quan sát tiếp tục những gì sắp diễn ra.

...Hắc Hà đã dùng một đoàn chí mạng để kết liễu cuộc sống của Juu Đệ Tứ. Rồi tiếp sau đó, cả không gian sang rực trong một màu đỏ cam của lửa, lửa bao trùm khắp nơi trong cái nơi đen tối mà Hắc Hà vẫn thường dùng để ẩn mình. Cơ thể Juu bị thiêu rụi, và trên mặt đất hiện nay là một nắm tro cốt của Juu Đệ Tứ. Hắc Hà cười vang, hả hê trước cái chết đầy bi kịch và đau khổ của cậu. Hắc Hà lại ung dung ngồi đó, điềm tĩnh quan sát những chuyển động tiếp đó, từ đống tro, một con phượng hoàng lửa khác lại tái sinh và nó lớn nhanh như thổi. Trước mắt Hắc Hà hiện giờ là một con gà lửa to lớn, mập béo, nó nhìn chăm chăm vào tên Tà Ác mà không làm một động tĩnh gì. Thân con gà loé sang chạy dọc theo cơ thể nó, và nó bị tách ra làm hai, và bước ra từ đó là một chàng trai khôi ngô tuấn tú y đúc Juu Đệ Tứ, với tấm thân trần truồng. Hắc Hà cười khoái trá và soi rọi cho chàng thanh niên coi lại cái cảnh trước lúc cậu chết. Nhìn vào quả cầu trước mặt, chàng thanh niên trông thấy Ray Thanh Long đệ lục đã đâm mấy nhát lên cơ thể mình, thế là cậu chết. Cả thân thể chàng thanh niên bốc lên ngọn lửa cháy ngàn ngút, mắt cậu loé sang thù hận nhìn chăm chăm vào Ray trong quả cầu của Hắc Hà...

Cả Mel, Q Bích và Mark không ngờ sự việc lại diễn ra như thế. Kí ức của tất cả họ về quá khứ không bao giờ là như thế, bởi họ chưa bao giờ nghĩ nó là như thế. Mel và Q Bích không ngờ Juu đã chết và đã lại tái sinh. Còn Mark không tin mình đã sống lại với thân phận là Juu Đệ Ngũ và con gà trong thành khi ấy phải đổi thành Juu Đệ Lục.

“Có nghĩa là tôi chính là Juu Đệ Ngũ?” Mark lung túng hỏi, mặc dù cậu đó có câu trả lời.

“Đúng! Juu Đệ Tứ và Juu Đệ Ngũ đều là cậu cả.” Giọng nói uy nghiêm phát ra từ đứa nhóc năm tuổi rền vang cả căn phòng vẫn còn ngập trong thứ ánh sáng màu lam nhạt

11. Chương 11: Vẫn Sẽ Còn Khoảng Cách

“Cô nghĩ cuộc đời này sẽ đi đến đâu? Nó sẽ huỷ diệt tất cả những người trong cuộc, hay một sự tái sinh mới được bắt đầu?”

Giọng Du Chỉ nhẹ nhàng vang lên trong không gian, và rồi cô ả dần xuất hiện bên cạnh Phi Á Tiên khi nàng đang đứng xiết chặt tay vào nhau lo lắng nhìn những việc vừa xảy ra. Mắt của cả hai chăm chú nhìn vào những việc Juu Đệ ngũ đã gây ra với Ray Thanh Long đệ lục, và dường như trong thâm tâm của cả hai người trôi lên một thứ cảm xúc kì lạ. Chiếc gương lớn đang soi lại trung thực những điều đã và đang diễn ra tại thành phố Ray Juu, thành phố được mệnh danh Thành phố của Hồi ức, nơi có một chuyện tình đẫm lệ giữa hai con người thần thánh.

“Cô cảm thấy định mệnh có trở trêu lắm không Du Chỉ? Hai tính cách trong một con người của tiền kiếp đang đấu đá lẫn nhau mãnh liệt tại kiếp này.” Giọng nói buồn xoa của Phi Á Tiên làm cho cái không gian

nơi đây càng thêm não nuột. Cô ngó nhìn sang cái người luôn đối đầu với mình trong ý nghĩ, nhưng cũng là người đồng hành cùng mình quan sát mọi biến cố xảy ra mọi lúc, mọi nơi.

“Cô nghĩ giữa Juu Đệ Tứ và Juu Đệ Ngũ, ai sẽ là người chiến thắng?” Giọng Du Chỉ ngang phè, không cảm xúc.

Không một câu trả lời nào được bật ra, và cũng không một thắc mắc nào biểu lộ trên gương mặt người hỏi. Cả hai lại chăm chú nhìn vào cái mảnh gương to lớn trước mặt đang chiếu rọi đầy đủ nhất những gì đang diễn ra.

Q Bích dùng đôi mắt to đen của mình ngó tròn tròn Mark không rời một thời gian khá lâu. Rồi cuối cậu anh ta cũng thốt lên được một câu sau chừng ấy thời gian suy nghĩ và đắn đo. Vẫn ấp úng, lung túng trong lời nói.

“Tôi xin lỗi, cũng vì tôi, sự mê muội đến ngu dốt của tôi khi cả tin Hắc Hà, để xảy ra việc không đáng có giữa cậu và Ray.”

Ánh mắt chứa nhiều cảm xúc xen lẫn trong tâm hồn Mark nghĩa ngang Q Bích, rồi cũng lần lượt dò xét từng nét mặt khác đang có mặt tại gian phòng của giáo sư Mel C. Anh thở dài não nề, nói.

“Chuyện đó là chuyện của quá khứ rồi. Chúng ta tìm hiểu nó không phải để phán quyết ai đúng ai sai. Ta tìm đến nó cốt chỉ để biết được cái nguồn gốc sâu xa của nguyên nhân và từ đó mà tìm ra phương án giải quyết.” Ánh mắt bình chối niềm tin từ cậu lan truyền sang mọi người, nhưng dường như không ai cảm nhận được nó khi không gian vẫn ngập tràn trong thứ ánh sáng màu làm nhạt kia. “Bây giờ tôi có thể biết Juu Đệ Ngũ cũng chính là tôi, thì tôi tin rằng Ray cũng không đến nỗi bị nguy hiểm.”

“Cậu đã lầm rồi Mark.” Phi Âu đáp trả tức thì, đôi mắt sắc bén của cô cắt ngang cái niềm tin đang vừa mới củng cố trong lòng anh. “Juu Đệ Ngũ là do anh sinh ra, nhưng cái tạo nên hắn không phải bằng tình yêu anh dành cho Ray, mà nó được dệt nên bằng lòng thù hận chất chứa sau cái chết của anh vì biết rằng Ray chính là hung thủ.”

“Nhưng Ray không phải là kẻ giết tôi. Q Bích là người làm tổn thương tôi, và Hắc Hà mới là kẻ kết liễu đời tôi.” Mark cãi lại, nhưng đang giành giật cái niềm tin mỏng manh còn sót lại như cái công lí yếu ớt giữa cuộc sống mệnh mông này.

“Đừng con nít quá chứ Mark – Juu Đệ Tứ.” Giọng khề khà của đứa nhóc năm tuổi cất lên khiến mọi ánh mắt lại hướng về phía nó. Bằng cái giọng kẻ cả, bề trên, nó tiếp tục, “Juu Đệ Ngũ chỉ tin vào cái ấn tượng đầu tiên nó nhìn thấy sau khi tái sinh, và cái nó thấy là cảnh Ray giết chết nó do chính Hắc Hà đưa cho. Vì vậy, niềm tin nó có để tồn tại và tái sinh là giết cho bằng được Ray Thanh Long đệ lục.” Một tiếng thở dài hắt ra bao trùm cả cái không gian im lặng trong căn phòng, Piro thiết tha nhìn Mark trước khi tiếp tục lời nói của mình, “Juu Đệ Ngũ đã ăn sâu cái hình ảnh đó vào trong tâm trí của nó, và cái ý thức tội ác ấy mach bảo nó phải trả thù cậu ấy, và làm đau khổ cả hai người.”

Mark đau khổ nhìn đứa nhóc năm tuổi nói mà không thể cãi lại một từ nào, chỉ biết nhìn nó trong vô vọng và tiếp nhận những lời nói đó trong khổ đau.

“Bây giờ, chúng ta có hai thế lực cần phải đối phó, đó là Tà Ác Hắc Hà, và Juu Đệ Ngũ.” Sự im lặng của Mel giờ đã được đánh động khi cô nói lên cái điều mà mọi người cho rằng cần thiết trong lúc này.

Piro tiếp tục, “Tà Ác Hắc Hà chính là Ken Bạch Hồ, và cái hắn muốn trả thù là huỷ diệt càng nhiều những người tộc Chu Tước càng tốt, cho nên cậu càng phải cẩn trọng Juu Đệ Tứ.”

“Thế thì Juu Đệ Ngũ cũng sẽ là tầm ngắm của hắn đúng không bà rùa già nua, héo úa.” Q Bích nói bằng cái điệu bộ đặc trưng của mình và nhận được ngay một cái nhìn cay nghiệt từ đứa nhóc năm tuổi.

“Đúng, Juu Đệ Ngũ cũng sẽ là một nạn nhân trong kế hoạch giết chóc của Tà Ác Hắc Hà, nhưng có lẽ hắn sẽ liên thủ với Juu Đệ Ngũ để trả thù chúng ta trước, sau đó mới đích thân huỷ diệt tên kia.” Giọng Piro lạnh lùng nhưng cũng chứa chất đầy nỗi sợ hãi.

“Và Ray Thanh Long Đệ Lục chính là mục đích của sự tái sinh Juu Đệ Ngũ, cho nên cậu ta cũng cần được bảo vệ chặt chẽ” Phi Âu lên tiếng, nhìn Mark đầy cảm xúc.

Cả gian phòng lại một lần nữa chìm vào trong im lặng, mặc cho cái ánh sáng màu lam nhạt phát ra từ con rùa bằng đá thạch anh cứ từ tốn chiếu rọi khắp không gian.

Tiêu Triết Nam đứng trước gương, ngắm nghía mình trong căn phòng tối tăm nơi hắn đang ở. Hắn ngắm vết xăm hình con phượng hoàng trải dài khắp thân thể hắn, cay nghiệt nhìn những vết thương lở mớ sau những đường vẽ đó. Miệng hắn lẩm nhẩm điều gì đó, rồi ác độc trong nụ cười và nhìn thẳng chính mình trong gương đầy kiêu hãnh. Chiếc gương bỗng phản chiếu hình ảnh những ngọn lửa nhảy múa cuồng loạn, và trong cái gian phòng tối tăm ấy, bóng đêm đang dần bị xua đi. Cả thân người Nam bao trùm bằng một thứ lửa lạ lùng.

Ray không thể thiếp đi hay tìm kiếm một giấc ngủ ngon yên lành sau những cơn mơ chấp chờn đến với cậu liên tục. Cậu cảm thấy toàn cơ thể mình đau buốt vì những vết thương mà Juu Đệ Ngũ đã gây ra, rồi lại càng đau đớn hơn khi vùng dưới lại nhói lên từng hồi. Vết thương lòng cũng bị tổn thương sâu sắc. Nước mắt chạy dài trên khuôn mặt hốc hác, xanh xao, cậu thốn thức nằm, thốn thức nghĩ, và thốn thức đắng cay. Hình ảnh nụ người ngạo nghễ của Nam, rồi cái ánh mắt giận dữ của Mark, tất cả khiến cho đầu óc của Ray loạn xạ cả lên. Cậu lại nhớ đến cái tức tối của Mark, nhớ đến những nắm đấm anh đã dọi vào tường, nhớ đến bàn tay đang ướt ươn ướt máu như thế nào, tất cả, nó khiến cậu đau đớn trầm trọng, và tâm hồn Ray dường như nhói đau thật sâu sắc. Nước mắt vẫn cứ thi nhau trào ra khỏi khoé mắt ướt đẫm.

Mark nhẹ nhàng đặt một nụ hôn ngắn lên khuôn mặt xanh tái của em trai rồi mỉm cười ân cần. Ánh mắt hiền hoà trìu mến khiến cho cơn đau thể xác và tinh thần của Ray dường như tan biến trong tí tấc, cậu mỉm cười nhìn anh trai, thì thào nói trong uất nghẹn.

“Hôm nay đi học, anh không có gây lộn với ai đâu chứ. Không có rắc rối gì đâu chứ?”

“Anh biết thằng Triết Nam đã làm cái trò này.” Cái giọng đầy nghiêm trọng của Mark khiến Ray lo lắng đã có điều chẳng lành xảy ra, “Nhưng anh đã tha cho nó, không phải vì anh sợ nó hay thương hại gì nó, mà bởi vì anh sẽ cho nó hiểu đúng tới em phải chịu hậu quả như thế nào.” Ray càng điếng người sợ sệt khi ánh mắt của Mark như đồng tiền không xúc cảm. “Anh còn có việc hệ trọng khi làm vào lúc đó, thế nên hắn vẫn bình an, không sút mẻ gì cả.” Mark cười hề hề cái kiểu cách của bố John đỡ đầu.

Ray thấy ấm lòng khi nhìn thấy nụ cười ấy trên đôi môi của Mark. Đã lâu lắm rồi cậu không thấy anh ấy mỉm cười kiểu đó, phong cách đó, và giờ đây khi nhận được cái điều tuyệt diệu ấy, Ray cảm thấy hạnh phúc đang ngập dâng khắp cơ thể và con người cậu.

“Em vẫn cứ sợ anh sẽ gặp những thứ rắc rối tồi tệ.”

“Không có gì đâu, nhóc con.” Mark hiền hoà nhìn Ray đầy âu yếm, anh đưa tay sờ nhẹ vầng trán âm ỉ mồ hôi của đứa em, rồi cúi xuống, khẽ hôn lên cánh mũi phập phồng xúc động của nó. “Sẽ chưa có gì bây giờ, nhưng...” cái từ “nhưng” nhấn mạnh khi đôi mắt Mark đang rất rằng đôi mắt Ray, và cậu cảm nhận được hơi thở nóng rang từ người anh trai phả lên khuôn mặt mình, “...nhưng anh sẽ không cho bất cứ ai đụng tới em thêm một lần nào nữa đâu.” Mark đặt môi mình lên môi đứa em và nhẹ nhàng luồn chiếc lưỡi ma quái của mình vào đó, nó tách hai cánh môi xinh xắn của Ray và đang dần thăm dò vào trong.

Mắt cậu em nhắm nghiền, rồi Ray đẩy bật Mark ra, thở hổn hển.

“Em xin lỗi Mark, chúng ta không...”

Người anh buồn rầu nhìn đứa em trai, rồi gật đầu ra chiều hiểu chuyện và không nói năng thêm một từ gì nữa trong một chuỗi dòng thời gian trôi chảy. Cả hai im lặng ngồi đó, mỗi người nhìn mỗi hướng khác nhau, và con tim đang xáo trộn cả lên những những cảm xúc đối nghịch.

“Em không biết là chúng ta sẽ phải như thế nào trong thời gian sắp tới. Nhưng...” lần này Ray lại nhấn mạnh từ “nhưng” trong tiếng nấc nghẹn ngào cổ kiềm nén, “Nhưng hiện tại em vẫn không thể làm gì khác, và không biết nên làm gì khi phải đối diện với một người vừa là người yêu, vừa là anh trai.” Ray quay sang nhìn Mark trong một giây nhanh chóng rồi lại tiếp tục cố bắt mình phải tránh nhìn anh mà quay sang hướng khác. “Lòng em đang đấu tranh giữa con người của Ray và tình cảm của Thanh Long đệ lục. Đôi khi em muốn mình là một đứa em ngoan hiền, nhưng lại có lúc muốn biến thành một người tình nóng bỏng và hiểu chuyện. Em... em...” Ray ngập ngừng, cố tìm kiếm những từ ngữ phù hợp để diễn đạt đầy khó khăn, “Em cần có thời gian.”

Mark lại chỉ gật đầu, rồi cũng lặng lẽ nhìn Ray trong títt tắc ham muốn, rồi lại phải kiềm chế quay sang một hướng khác với đôi mắt buồn tìm kiếm một khoảng trời xa xăm. Mark đứng dậy, định bước đi thì Ray nắm tay anh ngăn lại, rồi cả hai nhìn nhau, cố tìm lấy con đường thông nhau giữa hai trái tim đang bị quá nhiều điều ngăn cách, đau khổ tìm nhau, và khổ đau chịu đựng. Rồi Ray cũng buồn bã buông tay và quay mình về phía bức tường. Mark bước ra khỏi phòng.

Tâm điểm của trường hiện nay là một cặp đôi đầy lạ lùng từ trước đến giờ. Cả bọn sinh viên như muốn điên đảo cả lên và không bao giờ chấp nhận đó là sự thật. Cái tin đó là một tiếng sét khủng khiếp nhất mà cả bọn sinh viên cả nam lẫn nữ trong trường Đại học Tổng hợp phải hứng chịu “NỮ GIÁO SƯ MEL C XINH ĐẸP CỦA TRƯỜNG ĐÃ LÀ VỢ TRƯỚC CỦA TÊN BIẾN DỊ TATUTATI, VÀ CÓ MỘT ĐỨA CON NĂM TUỔI.”

“Ồi trời đất ơi, sao cô Mel lại chịu ăn chung máng, ý nhầm, ăn chung cơm, ngủ chung giường với một tên quái gở như thế kia chứ.”

“Đau lòng quá đi. Mà chắc gì là do cô Mel tự nguyện, biết đâu hẳn cưỡng bức cô ấy thì sao.”

“Đúng đó, biết đâu với tấm thân yếu ớt của mình, cô Mel bị hắn giở trò xằng bậy.”

“Tao thấy tên đó con ốm yếu hơn cả cô Mel. Chắc là cô đã tự nguyện ngã vào vòng tay của tên công công ấy.”

“KHÔNG BAO GIỜ. KHÔNG BAO GIỜ CÓ CHUYỆN ĐÓ. CÔ MEL LÀ NGƯỜI BỊ HẠI.”

“Ừ thì cho là vậy đi. Nhưng mà phải chịu thôi, họ có con kìa, năm tuổi rồi đó.”

“Nhưng giờ họ đâu có ở chung nữa, một thời đã xa rồi.”

“Con nhóc đó nhìn giống cô, may cho nó, chứ giống hẳn, chắc thú hẻo cả đời.”

Mel khúc khích cười khi nhìn cái mặt đầy thảm hại của Q Bích. Cô không ngờ cũng có lúc hẳn shock và điêu đứng như thế vì những lời bàn tán của bọn sinh viên. Hẳn há hốc miệng và cổ lẳng nghe từng tiếng xì xầm, mắt buồn hiu như muốn khóc. Rồi sau đó quay sang lờm đờm nhóc năm tuổi bằng cặp mắt đầy tức tối và muốn giết chết nó ngay lập tức.

“Kế hoạch của mi là như thế đó à. Phá hoại trình tiết của ta rồi.”

“Mắc ói quá à. Làm như thế kẻ bị thiệt là Hắc Tử Diệp chứ đâu phải là nhà mi.” Đứa nhóc với dáng vẻ lém lỉnh khác hẳn với cái điệu bộ nghiêm túc, gia trưởng như lần trước Q Bích gặp.

“ta không biết, ta tôn thờ chủ nghĩa độc thân, cố sao lại đem cái tin ta với cô ta có một đứa con, hả hả!!!” Khuôn mặt Q Bích càng khó coi, và Mel khi nhìn vào thì phải phì cười lập tức không thể nhẫn nhịn thêm một tí nào nữa. “Đó là chưa kể, con với cái gì mà hung dữ, xấu xí, lại già chát như trái chuối già bị chín hấp.” Giọng của Q Bích càng the thé.

“Háp cái cầu của nhà mi.” Con nhóc năm tuổi ném nguyên con rùa bằng đá thạch anh vào đầu Q Bích một cái rỏ mạnh, “Nhà mi được làm cha giả của ta là phước của nhà mi rồi chứ đòi gì nữa. Với lại, dám hỗn với người già, biết tội gì không.”

“TRẦM”. Mel cười khúc khích từ nãy giờ, rồi làm điệu bộ đưa tay như lưỡi dao mà cắt cổ, lè lưỡi.

“Cô im đi, cả cô nữa.” Q Bích bực tức đi khỏi phòng và đóng lại một cái “Rầm” dữ dội. Rồi hẳn uyển chuyển với bước đi theo kiểu người mẫu theo dọc hành lang của khô ngoại ngữ.

Công viên Ray Juu giờ đây đã được tu bổ, sửa chữa và mở cửa trở lại sau cái thảm hoạ bốc cháy vào dịp Giáng sinh vừa rồi mà không tìm ra thủ phạm. Cây cối lại được phủ đầy xanh tươi, những khóm hoa cũng được chăm sóc kĩ lưỡng và trồng thêm nhiều loại hoa mới. Không gian có vẻ mất đi một tí gì đó tự nhiên hơn lúc trước, nhưng nó vẫn là nơi mà nhiều người đến đây để thư giãn. John hẹn Aly đi ngắm cảnh nơi đây, và hiện giờ cả hai đang ngồi thả hồn vào gió, và ngắm những bông sen được thả dưới hồ gần đó.

“Mọi việc không tệ như anh nghĩ đâu John. Mà sao anh không đi bác sĩ.”

“Anh không muốn, anh sợ sẽ đó lại là một cơn ác mộng.” Giọng John càng buồn rầu. “Những cơn đau đầu cứ ngày càng gia tăng, nó khiến anh mất tập trung và không làm gì hết. Nhưng anh nghĩ chắc do mình bị stress mà thôi.”

“Nghe em nào John, đi khám đi. Như thế chúng ta sẽ biết được mà tìm cách giải quyết. Mai em sẽ đi cùng anh.” Aly cố trấn an người bạn thân giao từ xa xưa của mình.

“Anh nghĩ...” John ngập ngừng. Rồi tiếp đó là một nụ cười rộng vàng, lộ hết răng theo đúng kiểu của anh, “Anh phải nghe theo lời em thôi.”

Cả hai cùng cười, và tiếp tục trò chuyện, cùng ngắm những cánh hoa rẻ quạt bay trong gió, ngắm những bông hoa sen rung rinh dưới cái ao trong vắt nước mùa xuân.

Cửa hàng bán đồ trang sức và lưu niệm Rich Perfect lại là tâm điểm, một sự nổi bật không lẫn vào đâu được trên con đường Dòng Sông Thương Mù. Toàn bộ diện mạo của nó được thay đổi hoàn toàn so với lần trước khi Ray ghé vào đúng cái lần Rồng Ray gặp nạn. Giờ đây sừng sững giữa con phố, nó hiện ngang diện cho mình một lớp sơn màu bạc chói lọi, và trên ấy, được vẽ một thiếu nữ với số đo hình thể cực chuẩn ngồi bên cạnh một con bướm và đèn. Không lẫn vào đâu được đó là mel C.

“Trời ơi, anh làm tôi phát sốt lên khi thấy hình mình được là treo lên như một gương mặt đại diện cho cửa tiệm của anh.” Mel rên lên đầu khổ.

“Cô phải hãnh diện về điều đó chứ.” Q Bích chu cái môi màu đồng hiện đại đầy nhí nhảnh về phía Mel. “Dù gì đã sánh vai một cặp tình nhân của tan vỡ, cũng phải có chút rể mợ đây má cho người khác liên tưởng chứ.”

“Làm kiểu này, tôi còn biết vào trường bằng cách nào nữa đây.” Mel nhăn nhó.

“Mốt của tôi hiện giờ là quần ống rộng. Cô quá giang không.”

“Tôi cho cái cùi chỏ vào mặt anh ngay tại đây đây, tin không?” Một cái nhìn đầy lửa Mel ban tặng cho Q Bích.

Có tiếng người bước vào, với cái dáng ổng ẹo thường nhật và những cử chỉ điệu dàng, Q Bích chỉ vào Mel nhưng để biểu lộ sự đau khổ của mình chứng tỏ đẳng cấp với Mel.

“Thế đấy, bất công làm sao khi treo hình cô thì khách lại ghé vào cửa hàng này mỗi lúc đông hơn. Mà toàn là một lúc sinh viên vô tích sự, miệng còn đầy sữa.

“Anh phải cảm ơn tôi chứ.” Mel nháy mắt.

“Khỉ!!!” Q Bích lả lướt bước ra. “Tôi giúp gì được cho cô.”...

“Thiên Tuấn! Gặp lại anh rồi. Em không ngờ chúng ta lại được gặp nhau ở đây.”

“Cô là?”

Q Bích ngó người nhìn người phụ nữ mới bước vào cửa tiệm của mình. Một bóng dáng xưa, một con người của hoài niệm đã ngủ vùi trong kí ức của Q Bích, giờ nó lại hiện ra, sừng sững trước mặt anh. Nếu không ai gọi, chắc Q Bích cũng quên bém mình đã từng có cái tên “Thiên Tuấn”.

“Aly?” Giọng Q Bích đầy ngập ngừng và nghi hoặc, “Em làm gì ở đây, tại thế giới này.”

“Em vừa chợt nhớ ra kí ức ngày xưa khi trò chuyện với một người bạn. Và em đã tìm ra anh theo linh cảm của mình. Rất vui tái ngộ cùng anh, Thiên Tuấn.”

12. Chương 12: Lựa Chọn Của Q Bích

Vô là vùng đất của những ước mơ, hoài bão và mơ mộng. Nhưng tại nơi đây, Vô cũng là nỗi kinh hoàng của mọi người khi hiện diện sự thù hận của Tà Ác. Ánh sáng huy hoàng, chói lọi của vùng đất hạnh phúc này đã hấp dẫn bóng tối ủa đến. Sự cạnh tranh khốc liệt càng trở nên gay gắt hơn giữa hai thế lực thần thánh và tà ác. Đó là diện mạo của Vô, vùng đất của những chuỗi giấc mơ và những cơn ác mộng.

Cánh đồng ở phía Tây thành là nơi mọi người vẫn đồn với nhau có rất nhiều hoa thơm cỏ lạ. Và vẻ đẹp nơi đây như một bức tranh khắc hoạ được cái tinh khôi của chốn thiên đường. Những cụm hoa thủy tiên mọc rải rác khắp nơi, uất kim hương cũng khoe đủ màu sắc trong cái không gian thơ mộng cùng với hướng dương, cẩm chướng, mẫu đơn và tường vi. Thế giới được gom gọn nơi đây là những dãy màu của sắc hoa, sắc lá, sắc trời, và niềm tin vui của cả con người.

Thiên Tuấn là một cậu bé mười lăm tuổi, dáng người cao, dong dạc đầy uy nghiêm. Cậu có mái tóc màu đen cổ điển, đôi mắt đen lầy sâu hun hút, chiếc mũi vừa và một cái môi hơi to một tí những không làm mất cái vẻ nam tính điển trai. Cậu là dân phương Bắc, đang cố rong ruổi về phía Tây Nam thành chỉ để kiểm tặg đối tượng mình thầm thích một nhánh hướng dương xanh.

Cậu choáng ngợp với một cách đồng hoa đẹp lạ kì, và mệnh mông huyền hoặc. Thiên Tuấn đắm mình trong cảm giác dễ chịu và thư thái vô cùng, cậu thả hồn như những hương hoa, để gió cuốn bay khắp nơi trên bầu trời xanh ngắt. Cậu mê say, vui chơi và rong ruổi đi tìm một nhánh hướng dương xanh. Nhưng đường như sự thật đang phũ phàng với cậu, khi nơi đây, hướng dương chỉ nhuộm một màu vàng có nắng, gió và mặt trời. Đi mãi, mà chẳng thể kiếm được nó ở nơi nào, và định dạng nó ra sao, có giống loại hướng dương thường hay không.

Một người đàn ông cao to, vạm vỡ với mái tóc dài ánh màu đỏ cam chói lọi đang bế một đứa nhỏ khoảng ba tuổi đi về phía cậu. Một cái gật đầu lễ phép khiến con người cao lớn kia mỉm cười trìu mến và xoa đầu bảo ban Thiên Tuấn. Cậu ngược lên và nhìn thấy đứa trẻ đang được con người cao to kia bế, đang cầm một nhánh hoa màu xanh lam kì lạ.

“Đó là hoa gì vậy ạ?”

“Hướng dương!” Người đàn ông trả lời.

“Hướng Dương có màu xanh sao? Cháu chỉ toàn thấy màu vàng.” Thiên Tuấn cố nén vẻ thèm muốn khi ngắm nghía nhánh hoa kia, và cậu đã thốt lên một lời nói dối, chẳng hiểu tại vì đâu.

“Nơi ta nhiều lắm. Cháu muốn không ta sẽ tặng cháu bông hoa này.”

Cậu như muốn phát khóc lên vì sung sướng khi nhận được lời đề nghị đó. Nhanh chóng, cậu đã gật đầu nhận lời và chìa tay ra đón nhận bông hoa đó. Thiên Tuấn mau chóng quay về phương bắc để đem tặng người cậu yêu mến bông hoa hướng dương màu xanh theo đúng ý thích của cô, tìm cậu như muốn nhảy nhào ra ngoài khi cảm thấy rộn lên niềm vui sướng khó tả.

“Cám ơn ngài, tôi sẽ không quên ơn ngài. Tôi là Thiên Tuấn, còn ngài là ai ạ?” Cậu vừa chạy, vừa ngoái lại phía sau mà nói với theo.

Người đàn ông mỉm cười hiền hoà và nhỏ nhẹ trả lời “Ta là Juu Đệ Nhị. Rất vui khi biết được một cậu bé thú vị như nhóc.”

“Đại nhân Juu Đệ Nhị à. Tôi sẽ không quên cái tên này, sẽ không bao giờ quên ngài, quên cái ơn này.”

Cánh đồng hoa như đổ rạp trước mắt cậu bé. Cậu cứ chạy, cứ hướng phía Bắc, nơi quê hương cậu đang sống mà tiến tới, trên tay cầm nhánh hoa hướng dương xanh trong cái run vui sướng, và tâm trí nhảy múa bởi sự hân hoan. Những bông hoa dần che lấp lấy cậu, và bóng dáng nhỏ xíu ấy dần mất hút trong một khoảng trời rộng bao la.

Juu Đệ Nhị mỉm cười rồi dần tan biến, làn khói đen túa ra khắp cơ thể của người đàn ông, và giờ đây hiển hiện trên cánh đồng hoa xinh đẹp này là một đám khói đen với hai đốm sáng trông như thể là hai con mắt. Còn đứa bé khi nãy hẩn bể trên tay thì lại hoá ra là một con kì không xấu xí với một cái đuôi dài đầy gai.

“Điều thú vị sẽ đến với thành Bắc của VÕ. Đón chờ xem nhé nhóc cưng.” Làn khói thì thảo nói, và tạo thành một bàn tay đầy vuốt nhẹ vuốt ve con kì không gồm ghê.

Aly là một cô bé mười bốn tuổi, xinh đẹp với mái tóc dài màu đỏ hung thật tinh tế. Cô nàng có đôi mắt màu nâu thật quyến rũ, cái môi khá dày gợi cảm và một làn da bánh mật khoẻ khoắn. Aly đang ngồi chơi cùng các bạn trò chơi được gọi là Tatuti.

Đó là một trò chơi khá phổ biến đối với bọn trẻ thành Bắc của VÕ. Hình thức chơi đơn giản khi cả đám con nít chia nhau thành ba phe và bắt đầu trò chơi. Ba cái vòng tròn được vẽ đủ lớn để một phe có thể đông đủ ở trong mỗi cái vòng. Thành viên ở mỗi phe có thể chạy ra ngoài và kéo những thành viên của phe khác ra khỏi vòng của họ, và bắt về làm tù binh trong vòng của phe mình. Một trò đơn giản đến mức đơn điệu nhưng lại rất được ưa chuộng với bọn trẻ nơi đền thần Huyền Vũ.

“Aly, anh về rồi đây. Anh đã mang về cho em nhành hoa hướng dương màu xanh em hằng mong ước đây này.”

Chưa thấy bóng dáng xuất hiện, thì tiếng của Thiên Tuấn đã vang vọng khắp nơi trong không gian. Và khi Aly trông thấy lờ mờ người bạn trai thân thiết của mình chạy tới, vẫy vẫy trên tay là một nhành hoa màu lam thật đẹp, thì cô đã nở một nụ cười tươi hạnh phúc mà chạy đến bên bạn mình. Khi đã đủ gần để có thể nhìn kĩ nhau, Thiên Tuấn chỉ có thể trông rõ lần cuối đôi mắt đẹp đẽ của Aly một lần duy nhất. Cái nhành hoa trên tay cậu lại bỗng tan thành một làn khói đèn, và trông chốc lát, nó lại biến thành một con dơi hung hãn và lao tới, cắm phập rặng vào cổ Aly mà hút cạn máu lẫn sinh lực của cô bé. Cô té phịch xuống nền đất, mắt trợn trắng, môi tím tái và không còn thở nữa. Thiên Tuấn hét hoảng ôm chầm lấy Aly mà gào thét thảm hại, đau đớn với cái hậu quả vừa mới xảy ra mà bất lực chẳng biết làm gì.

Thiên Tuấn bế Aly chạy dọc theo hành lang đến bên cung điện của Huyền Vũ Piro đệ nhất. Cậu quì xuống van nài lão bà lụm khụm cứu chữa cho người bạn gái mà cậu yêu mến. Piro buồn bã nhìn cô bé mà lắc đầu không thể làm được gì, thở dài bà nói.

“Một đòn chí mạng, ta e cô bé sẽ không qua nổi.”

“Xin Đại nhân hãy cứu lấy Aly, tôi bằng lòng làm tất cả chỉ mong cô ấy sống lại và vui tươi như ngày nào.” Nước mắt đầm đìa chảy trên khuôn mặt đau khổ của cậu.

Piro lắc đầu buồn bã, “Ta không thể làm gì để cứu nó hết. Ta không thể.” Bà già bước từng bước chậm chạp đến, xoa đầu cậu bé như an ủi, bà thều thào nói tiếp, “Nhưng ta có thể đóng băng Aly lại, để cô bé mãi mãi vẫn nằm trong tình trạng như hiện nay. Hi vọng ngày sau có cách cứu chữa, khi đó cậu sẽ cứu được cô ấy.”

Đôi mắt đầm lệ của Thiên Tuấn nhìn Piro đầy vẻ biết ơn, và cậu nhanh chóng nhận lời, những cái gật đầu nhanh nhạy như thay cho những gì cậu muốn nói. Và ngay sau đó, bà tay nhăn nhúm của Huyền Vũ Piro đệ nhất sờ nhẹ lên thân thể Aly, và ngay lập tức toàn thân cô bé dần được bao phủ bằng một lớp băng mỏng, và rồi từ từ, lớp băng mỗi lúc càng dày hơn.

“Đừng buồn nữa nhóc con. Đó đã là số phận.” Piro xoa đầu cậu bé thêm một lần nữa rồi biến mất khỏi cung điện uy nghi. Không gian bây giờ chỉ còn lại là một toàn lâu đài uy nghiêm, những thứ phù hoa hoành tráng, và một con người với một trái tim bơ vơ lạc lõng, đang buồn đau đứng nhìn cái xác xinh đẹp của người mình yêu quý nằm ngủ sâu mãi mãi sau lớp băng dày cộm kia. Hình ảnh nụ cười hiền hoa của người đàn ông đó lại dần hiện ra trong tâm trí của cậu bé, cậu nhớ cái nụ cười đầy thánh thiện ấy, nhớ luôn cái khuôn mặt ngây ngô của đứa bé ông bế trên tay, nhớ từng câu nói mà ông đã nói. “Ta là Juu Đệ Nhị.” Rồi chính nụ cười hạnh phúc loé lên trong kí ức của Thiên Tuấn, cậu thấy chính mình đã vui sướng như thế nào khi nhận được món quà đó, “Tôi sẽ không bao giờ quên ngài và đặc ân mà ngài đã ban cho.” ... “Tôi sẽ không bao giờ quên ngài đâu Juu Đệ Ngũ, nhưng không phải vì lòng biết ơn hay kính trọng trong trái tim tôi, mà ngược lại nó là sự thù hận và căm phẫn. Hãy chờ xem, sẽ có cái ngày tôi sẽ nghiền nát ông và đồng loại của ông.” Thiên Tuấn nghiêng chặt răng, và những câu chữ cứ từ tốn từng chút một len lõi ra khỏi cái sự day nghiền đó.

Tuyết cứ quần quanh lấy mọi thứ, và gió gì cứ thốc lên khốc liệt vào bất cứ cái gì nó có thể chạm tới. Từng chút, từng chút một, nó rú lên từng hồi thê thảm và vật trụi mọi hi vọng có thể ước mầm nơi sâu tâm trí

của một cậu bé đau khổ ngồi buồn bã trong một xó cửa cô nhi viện. Thiên Tuấn nhớ lại cậu đã từng vui như thế nào vào cái ngày cậu gặp được Aly, đó là phút giây đẹp đẽ bùng dậy trong tâm hồn buồn bã của cậu, thời khắc hạnh phúc đến với cả hai vào năm cậu vừa lên mười. Năm năm trôi qua, cả Thiên Tuấn và Aly khấn khít với nhau như chưa từng rời bỏ nhau, cả hai đồng cảm, cùng sẽ chia sẻ và cùng nhau đón nhận. Cậu vẫn hay trêu cái làn da xấu xí của Aly, và đáp lại cho lời chọc tức đó chỉ là một nụ cười, và cậu biết mình yêu cái nụ cười ấy biết bao nhiêu. Nhưng giờ đây, trong lúc cậu buồn đau nhất nụ cười ấy lại không hiện hữu, và dường như nó bỏ trốn cậu mà bay theo cả đám gió lạnh và lũ tuyết dờ hơi kia. Thiên Tuấn ngồi ôm khư khư cái gối mà lòng nặng trĩu bao nhiêu hoài niệm và kí ức cậu đã góp nhặt trong những năm qua, nhưng giờ đây, chỉ là vô nghĩa.

“Cậu có vẻ cóng dữ lắm nhỉ, tại sao không lại gần lò sưởi cùng với đám bạn của mình.”

Thiên Tuấn chẳng buồn ngó lên xem đó là ai mặc dù cậu chưa từng nghe giọng nói của người này trước giờ. Chỉ lắc đầu, và vẫn cúi ghìm xuống, giấu khuôn mặt sau đôi gối đang ôm chặt trong tay.

“Có lẽ cậu đang rất buồn khi phải chia tay mãi mãi với người ấy, người mà với cậu là quan trọng nhất trong cuộc đời.”

Cậu bé không lắc đầu, nhưng vẫn không ngó lên xem đó là ai.

“Sao cậu không đi tìm Juu Đệ Nhị. Ta nghĩ cậu nên tìm ông ta, ông ta là một bậc vĩ nhân, có thể cứu rất nhiều người.” Giọng nói đó vẫn tiếp tục vang lên.

“Ông ta chỉ là một tên bịp bợm. Một kẻ giết người.” Cậu nhóc trả lời, nhưng vẫn cứ cúi gằm một chỗ.

“Thế à, ta lại cho rằng ông ta là một người độ lượng và thần thánh.”

“Ông ta là một kẻ dối trá. Kẻ giết người. Ta hận ông ấy.” Nước mắt chảy ròng trên khuôn mặt non choẹt của cậu bé, và đôi mắt cậu đang tìm kiếm cái con người đang nói chuyện với cậu nãy giờ. Nhưng đôi mắt Thiên Tuấn lại dần lộ ra cái vẻ sợ sệt khi thấy đó là một miếng vải trùm kín mít và chỉ có hai đốm sáng loé ra như hai con mắt của quỷ dữ, chực chờ nuốt chửng cậu.

“Ông là ai?” Rồi cậu quay sang, ngó xung quanh, rồi lại kinh hoảng khi thấy mình không còn ngồi trong cái phòng của cô nhi viện, mà xung quanh cậu là cảnh vật đau buồn tại đền thờ của thần Piro Huyền Vũ đệ nhất, và bên cạnh cậu là khối băng bảo phủ thân thể của Aly. “Tại sao tôi lại ở nơi đây?”

Hai đốm sáng ấy như đang xoáy sâu và tâm hồn của cậu, rồi với những lời mê hoặc, hẩn nhẹ nhàng nói như một điệu nhạc du dương của giai điệu có thể cướp đi sinh mạng của bất kì ai. “Ta đến đây theo tiếng gọi của trái tim đau khổ của cậu. Chính cậu đã gọi ta và vì thế ta có mặt nơi đây.” Hẩn lượn lờ xung quanh khối băng, “Và ta sẽ chỉ cho cậu cách mang mạng sống của Aly quay về thế giới này.” Hẩn vẫn cứ nhỏ nhẹ nói, nhưng lại nhấn mạnh lại thêm một lần nữa việc được người quan trọng của Thiên Tuấn trở về.

Chút sững sốt hiện lên trên khuôn mặt của cậu bé, và tiếp đó là vẻ rạng ngời và sự xúc động dữ dội. Thiên Tuấn chồm tới, nhìn ngắm Aly nằm vùi trong tảng băng, rồi lại nhìn cái vật lơ lửng kia, giọng nói gấp gáp mang hơi hướm của sự van xin. “Hãy cứu Aly, xin hãy cứu cô ấy.”

“Ta thì không làm được điều đó. Nhưng...” Hẩn thở dài, giọng ngập ngừng.

“Nhưng thế nào? Làm thế nào để có thể cứu sống Aly? Ông hãy nói đi, xin hãy cứu sống cô ấy.” Tiếng thở lẩn tiếng tim cậu bé như muốn loạn cả lên, và đôi mắt thì cố giương lên và như muốn lòi cả ra chỉ vì khao khát được biết phép màu nào sẽ mang Aly về bên cậu.

Hai đốm sáng ấy giờ đây đang rất gần, và đôi diện với mắt của Thiên Tuấn, hẩn tiếp tục, vẫn với cái giọng điệu nhỏ nhẹ của mình. “Máu của Juu Đệ Nhị, chính thứ máu đó sẽ làm tan chảy lớp băng đóng xung quanh cơ thể và trái tim con bé. Máu của Phượng Hoàng có thể làm hồi sinh tất cả. Nhưng... nhưng chỉ một lần.”

“Ý ông có nghĩ là?”

“Là dù cho cậu đã tái sinh cô ấy, nhưng nếu Aly chết thêm một lần nữa, thì dù cho có tắm trong dòng sông bằng máu của loài chu tước đó, thì cô ta cũng chỉ là một cái xác.” Đôi mắt ấy như loé sáng hơn bao giờ hết, “Cho nên hãy cố nâng niu cái mạng sống quý báu của cô ta. Nhưng, điều cậu cần làm hiện giờ là phải giết chết hẩn, để có được loại dịch quý báu đó.”

“Nhưng...nhưng tôi sẽ phải làm gì để đối mặt với ông ta?”

“Hãy dùng sức mạnh của ta.” Cái bóng lượn lơ đề nghị và chỉ trong một phút nhanh chóng, một thứ gì đó chui ra khỏi lớp vải bao trùm lấy tên kì quái đó mà lao đến bên Thiên Tuấn. Nó cắn nhẹ vào cổ cậu và phả vào đó một thứ sức mạnh. Cậu cảm thấy cơ thể mình đang trào lên một dòng quyền năng kì lạ, nhưng sau đó cơ thể cậu co giật và mắt cậu lại mờ ra.

“Khi nào cậu tiếp nhận được hoàn toàn sức mạnh này, thì hãy tìm và giết chết Juu Đệ Nhị. Nhớ, chỉ có thể là Juu Đệ Nhị, hoặc Juu Đệ Tứ, vì những tên chu tước kia đã từng chết và tái sinh nên máu hắc xem như vô dụng.” Cái giọng vẫn nhẹ nhàng ấy cứ rót đầy vào tai cậu bé. Cậu vẫn cố nghe, cố gom lấy những lời nói đó, nhưng con mắt thì cứ mờ ra, trắng dã, và toàn thân thì vẫn co giật.

Q Bích ngồi nhìn Aly một cách thận trọng và không biết nên mở lời như thế nào. Bởi có lẽ thời gian đã quá cách xa và như thế tạo nên một khoảng trống giữa mối quan hệ của hai người. Aly cũng ngồi đó, không nói gì, nhưng đôi mắt thì cứ dõi theo những hành động bất thường của chủ nhân cửa tiệm Rich Perfect, một thoáng lả lẫm trong ánh nhìn cô trao cho Q Bích, và cũng đôi lúc lại có những cử chỉ khó hiểu biểu lộ trên khuôn mặt của cô. Mel, hết ngó sang Aly, lại ngó sang Q Bích, cũng không nói gì cả, cô cứ thay phiên ánh mắt của mình mà dõi theo hai con người ấy. Cả gian phòng chìm trong im lặng.

“Thôi nào, tôi muốn chết vì buồn chán đây. Cái lẳng xằng, dí dỏm thường ngày của anh chết đi đâu rồi hả TatuTati.” Mel phá vỡ bầu không khí bằng một cái cười máy móc và một cái vỗ lưng khá mạnh khiến anh chàng muốn té ập về phía trước.

Q Bích vẫn không nói gì, chỉ lắc đầu khe khẽ, rồi ngó sang nhìn Mel một cách khó hiểu, rồi lại ngó sang Aly cũng bằng một thái độ lạ lùng không kém.

“Em bỗng dưng chợt nhớ ra tất cả những gì đã xảy ra của ngày xưa.” Aly cười đượm buồn, “Một khoảng thời gian ít ỏi, không quá dài, nhưng lại tràn đầy hạnh phúc khi em được ở bên anh.” Giờ thì Aly đã nắm lấy được ánh nhìn của Q Bích, và bắt anh cũng phải nhìn cô không thể chối ra, “Anh dạo này thế nào? Cuộc sống có được như mình mong muốn không?”

“À xin lỗi hai người,” Mel chen ngang, “Tôi nghĩ là mình có một số công việc cần giải quyết tại trường. Cho nên tôi sẽ về trước, mọi chuyện tính sao nhé Q Bích.” Mel mỉm cười, rồi bước một nước ra khỏi cửa tiệm.

“Cô ta là ai Thiên Tuấn?” Giọng Aly hơi đành lại.

“Một người bạn.” Q Bích trả lời qua loa.

“Cô ấy quan trọng với anh lắm, đúng không?”

“Chuyện đó không liên quan đến em. Cái việc của em là em đã sai lầm khi tái sinh, em hiểu điều đó không Aly?” Giọng Q Bích đầy vẻ buồn bã.

“Anh không muốn em được tái sinh à?”

“Nếu đó là trong một hoàn cảnh khác, chứ không phải trong bối cảnh như thế này.”

Aly ngó Q Bích trân trân và không thể nói thêm một lời nào nữa. Phải cố lắm, cô mới phá được cái sự im lặng vốn quá tệ hại đang chiếm giữ nơi đây.

“Anh có biết em là ai không?” Aly nói một cách thật sự khó khăn, “Là mẹ đỡ đầu của Mark, Juu Đệ Tứ đây. Nếu em muốn hại nó thì em đã rat ay lâu lắm rồi, anh có hiểu không?”

“Nhưng khi ấy em chưa được thức tỉnh kí ức, cho nên khi đó em vẫn với vai trò là một Aly nào khác, chứ không phải là Aly của kiếp trước.”

“Ý anh là, em sẽ gây bất lợi cho cậu ấy, đúng không?”

Một cái gạt đầu đầy chắc chắn như một nhát dao đâm thẳng vào tim Aly, và cô nàng như muốn tắt thở ngay lúc ấy khi nhận được hành động đó. Nước mắt căng tràn đôi mắt và cánh mũi thì phập phồng cảm xúc còn tâm hồn thì bị tổn thương sâu sắc.

“Em sống lại lần này là vì muốn tìm kiếm anh chứ không phải vì một lí do nào khác. Việc đấu đá giữa Phi Du Hắc Hà và Tứ thánh thành Vô đối với em không quan trọng, người em cần quan tâm là anh, là anh đó, anh biết không?”

Aly lao tới, ôm chầm lấy Q Bích mà khóc nữa nỡ. Anh cũng như đang dần thôi không chiếc đấu với ý chiến chống trả lại Aly, anh đưa tay như sắp ôm chầm lấy cô, nhưng thay vào đó, anh nắm chặt tay phải Aly mà ghì xuống.

“Người hiểu em không ai khác là anh, Aly ạ!”

Bàn tay chắc khỏe của Q Bích đang nắm lấy cái tay mang đầy vết nhọn nhều nhão độc của Aly. Anh hất cô nài qua một bên, giọng vẫn trầm lặng và đưa đôi mắt buồn nhìn cô.

“Anh cũng đã từng hi vọng em từ bỏ nó nhiều lần, nhưng em đã không như vậy. Thì bây giờ, em vẫn là như vậy mà thôi.”

Aly xấu hổ, thu những thứ vuốt độc ấy vào cơ thể mình, mặt cúi gầm nhìn xuống sàn, không dám nhìn Q Bích, môi mấp máy, ngập ngừng nói muốn không thành lời.

“Anh...anh vẫn tha thứ cho em dù em đã làm sai điều gì đúng không?”

“Anh đã từng nói như thế, khi em còn bé. Nhưng bây giờ thì không, chính em phải chịu trách nhiệm với những gì mình đã làm.”

“Anh sẽ giết em à?”

“Có thể!”

“Anh sẽ giết em à?”

“Có thể!”

Thiên Tuấn cố gắng trong vô vọng ngăn cản không cho Aly đi tìm Juu Đế Tứ. Anh nắm ghì tay cô và vì thế đã nhận lấy một vuốt vô tình chém vào tay.

“Thiên Tuấn, em xin lỗi, em không cố ý!” Aly hốt hoảng nhìn anh chàng nhăn nhó vì vết cắt trên tay.

“Có thể nào từ bỏ việc đó được không Aly? Tại sao em lại phải làm như thế?”

“Tà Ác nói em chỉ có thể sống mười năm bằng dòng máu của Juu Đế Nhị trong người, nhưng muốn nó kéo dài thêm nhiều hơn, em cần phải có máu của Juu Đế Tứ.”

“Đó là một điều quá tham lam và ngu xuẩn. Em hiểu không?”

Aly tức giận ném cho Thiên Tuấn cái nhìn cay nghiệt, cô quát, “Em sẽ không cần uống máu của ai nhưng vẫn sống như một người bình thường. Nhưng chính tên Juu Đế Nhị đã hại em, hấn giết em, và giờ em sống lại chỉ vật vờ bám theo cái dòng máu mà hấn ban cho.”

Thiên Tuấn nghe Aly nói những lời đầy cay đắng, rồi cậu nhớ lại cái đêm hôm ấy...

Thiên Tuấn đến gặp Tà Ác khi anh cảm thấy mình đã bắt kịp nguồn sức mạnh kì lạ chạy trong cơ thể. Hấn cười vang phía sau tấm áo choàng chỉ để lộ hai đốm sáng, giọng cười đầy sự độc ác và hung hãn rồi ném cậu lên con kì không thân yêu. Tà Ác đang chờ Thiên Tuấn đến gặp Juu Đế Nhị. “Mình sắp gặp được hấn, mình sẽ giết hấn để trả thù, và sẽ lấy máu hấn để cứu Aly, mình sẽ làm như vậy.” Cậu nghĩ thầm, tay run lên vì cảm giác sợ sệt xen lẫn với nỗi oán giận đang cố kiềm nén ở trong lòng. Mắt Thiên Tuấn giờ đây chỉ chất đầy hình ảnh nụ cười thần thánh của Juu, và thấy Aly cười sau khi tái sinh bằng dòng máu của chính tên chu tước đó.

“Người cứ chờ ở đây, khi nào thấy đến lúc cần thiết thì lao ra và kết liễu đời hấn.” Tà Ác ra lệnh bằng cái giọng đầy uy quyền mà cậu chưa từng nghe hấn bao giờ. Thế nên Thiên Tuấn phải rầm rập nghe lời và ngồi ẩn phía sau con kì không góm giếc.

Cậu trông thấy một người đàn ông xuất hiện. “Đúng là hắn, cái dáng vẻ này, giọng nói này, đôi mắt này, chính là hắn. Hắn chính là Juu Đệ Nhị – kẻ thù của mình.” Tâm trí mach bảo cậu như thế khi nhìn thấy người đàn ông đang đứng đối diện với Tà Ác.

“Hôm nay ta sẽ tiêu diệt luôn phần hồn tà ác còn sót lại của người Phi Du Hắc Hà.”

“Thế đấy, ta cũng đang chờ đợi cái điều mi vừa nói.” Giọng cười nham hiểm vang lên sau tấm khăn choàng, còn đôi mắt hắn thì sáng rực.

Juu Đệ Nhị tung đôi cách khổng lồ, bay lên không trung và cầm cây đao cỡ lớn mà quất từng dòng lửa nóng về phía Tà Ác. Chẳng ngại ngần một chút nào, hắn phun ra những thứ khói độc, và nó bám lấy những đốm lửa và bóp nát nó trong không khí.

Thiên Tuấn ngó trân mắt, há hốc mồm mà nhìn cảnh tượng quá kì vĩ, hãi hùng và hoành tráng đó, cậu không thể ngờ và tin vào mắt mình trước cuộc chiến này.

Tiếp đó, một làn khói tạo thành một cách tay đầy vuốt nhọn mà lao thẳng vào đối thủ. Chẳng sợ sệt, lo lắng nào trên khuôn mặt Juu Đệ Nhị, ông bắn những chiếc lông vũ cháy rực ra khỏi đôi cánh khổng lồ rồi ghim phập vào cánh tay ấy, đốt trụ nó trong tít tấc. Tà Ác gào lên đau đớn, rồi vụt bay về phía con kì nhông, tóm lấy Thiên Tuấn mà bỏ chạy.

Juu Đệ Nhị vẫn với phong độ hung dũng của mình mà đuổi theo. Đôi mắt ông dán sát vào con kì nhông, tên Tà Ác và nhất là cậu bé đang bị hắn bắt đi. Chạy được một quãng xa, Tà Ác như mệt lã rồi ném Thiên Tuấn vào không gian mà thở phì phò. Nhanh như cắt, Juu Đệ Nhị chộp lấy cậu rồi từ từ đáp xuống, nở một nụ cười ập ập, miệng hỏi như đôi mắt cần dán vào Tà Ác và đuổi theo.

“Cậu không sao chứ nhóc con?”

“Không!” Cậu đáp cụt ngủn,

“Cậu làm gì ở nơi đây vậy.”

“Tôi không biết, tôi bị lôi vào cái cuộc chiến vô nghĩa này.”

“Cẩn thận đấy nhé, lần sau chắc cậu sẽ không được may mắn như lần này đâu.”

Tà Ác dùng con kì nhông và ung dung đứng trước mặt Juu Đệ Nhị mà cười vang. Hai cái đốm sáng ấy lại loé lên dữ dội. “Đúng lúc rồi đấy!”

“Cám ơn ông đã cứu tôi.”

Cậu nói vừa dứt thì những chiếc nanh trên miệng Thiên Tuấn đã cắm phập vào cổ của Juu Đệ Nhị mà rút lấy rút để cho đến cạn dòng máu đang chảy trong con người ông. Dùng chút sức lực còn lại, Juu đánh cậu bay ra khỏi người, đau đớn ôm lấy vết thương nơi cổ.

“Thì ra...”

“Ông đáng bị như thế vì những tội ác ông đã gây ra.” Giọng Thiên Tuấn đầy lạnh lùng, cậu đưa tay chùi những giọt máu đọng lại trên mép.

Tà Ác gầm lên phấn khích, lao đến và tặng một đòn chí mạng dành cho Juu. Cái tay ác quỷ xuyên thủng qua thân thể của người đàn ông tội nghiệp ấy. Đôi mắt Hắc Hà nhảy múa vui sướng khi thấy vẻ đau đớn, tuyệt vọng còn sót lại trên khuôn mặt của Juu. Hắn tàn nhẫn rút tay, để lại một lỗ thủng lớn trên cơ thể của Chu tước đệ nhị. Thiên Tuấn kinh hoàng với những gì mình vừa thấy, cậu choáng ngợp và run sợ.

Ngon lửa bùng lên sau một vài phút, nó phát sáng cả một vùng trời. Nó mãnh liệt nhảy múa và thiêu rụi cái tấm thân đầy vết tích sau trận chiến của một đấu sĩ anh hùng. Ngon lửa lụi tắt khi cái cơ thể ấy chỉ còn lại là một nắm tro. Một vài phút sau đó, một con gà to lớn với bộ lông rực lửa một màu đỏ cam sắc sảo xuất hiện, rồi nó tách ra làm đôi, bước trong ấy ra là một Juu Đệ Nhị khác, nó khiến cho Thiên Tuấn đầy sửng sốt và kinh ngạc. Nhưng điều kinh ngạc và hoảng hốt nhất cậu cảm thấy không phải là vì con người ấy xuất hiện mà là cái cách Tà Ác vừa làm. Hắn vung tay biến thành một lưỡi đao bén ngọt và chém nát thân thể của Juu trong cái sự hãi hùng tột cùng của cậu bé.

“Làm tốt lắm. ta đi cứu Aly thôi.”

Thiên Tuấn cảm thấy thân thể cậu như bị thiêu đốt bởi một thứ lửa gì đó khủng khiếp lắm đang chảy tràn trong huyết mạch của mình. Cậu cảm thấy nóng rang, và dường như mọi bộ phận trong cơ thể đang dần hoá thành tro bởi cái nhiệt độ quá cao, quá nóng đó. Cậu gào lên thảm thiết, nằm quằn quại dưới đám cỏ. Tà Ác phải xóc cậu dậy, đưa đi.

Ánh sáng dần dần chen lấn chiếu rọi vào khe mắt của Thiên Tuấn khi cậu tỉnh lại. Và khuôn mặt đầu tiên cậu thấy là của một người đang rất lo lắng cho cậu, là một người cậu rất quan tâm, người đặc biệt nhất, chính là Aly. Aly đang ngồi đó chăm chú nhìn cậu dần tỉnh dậy, cô mỉm cười hiền hoà khi nhận ra điều đó.

“Anh đã tỉnh lại rồi, ba ngày rồi đó, anh đã mê mang cả ba ngày rồi.”

Rồi trí nhớ từ thì nhau ùa về trong cậu. Những hình ảnh của đêm hôm ấy, những cái răng nhọn hoắc của cậu cắm phập vào cổ Juu Độ Nhị, con gà lửa xuất hiện, rồi cái con dao bén nhót chém. Juu Độ Nhị tan tát và tiếng người của Tà Ác. Tới giờ đây nó vẫn còn sống động trước mắt cậu.

“Thiên Tuấn này, chính ông ta đã cứu chúng ta.” Aly chỉ về cái làn khói đen sau cái áo choàng rách đang ngồi cạnh vuốt ve con kì nhông hung hãn, “Ông ta bảo chính anh đã là người mang lại mạng sống cho em. Anh có biết điều đó quan trọng và ý nghĩa như thế nào với em không.” Aly mỉm cười rồi cúi xuống, hôn nhẹ lên trán của Thiên Tuấn.

“Cô ấy đã trở về.” Cậu lại nghiêng người qua một bên, rồi lại thiếp đi.

Những ngày kế tiếp là những chuỗi ngày của những hạnh phúc và vui vẻ. Thiên Tuấn lại cùng Aly quần quít bên nhau như chưa từng rời nhau. Cả hai cùng nhau làm mọi thứ. Cùng ăn uống, cùng ngắm sao, tắm sông, đủ cả. Dường như hạnh phúc đang ghé qua vùng đất này, con tim này và nảy chồi nơi đây. Những ngày đó, nụ cười không bao giờ tắt trên đôi môi của cả hai người.

Tà Ác lại xuất hiện vào một đêm trời tối mịt sau một thời gian dài kể từ cái ngày kinh hoàng ấy. Hấn khê khàng lay Aly dậy trong sự ngỡ ngàng và một chút mừng rỡ. Hấn nói.

“Ta nghĩ, cô nên tìm giết Juu Độ Tứ.”

“Tại sao?”

“Máu của Juu Độ Nhị chỉ có thể giúp cô tái sinh và duy trì mạng sống trong vòng mười năm, nhưng nếu cô uống thêm máu của Juu Độ Tứ, cô có thể sống lâu hơn rất nhiều.”

“Tôi... tôi... không biết có nên làm như thế không.” Aly ngập ngừng đầy e dè.

“Hãy hận cái dòng tộc Chu Tước, Aly ạ.”

“Tại sao?”

“Nên nhớ cái chết của cô là do bọn chúng gây ra. Để rồi giờ đây cô sống lại, nhưng phải bám víu vào cái dòng máu dơ bẩn của bọn chúng.”

Đôi mắt đen đúa từ hai đốm sáng soi mói vào tâm trí của Aly, hấn lại nói bằng cái giọng đầy ngọt ngào, nhẹ nhàng như rót mật vào tai cô. Hấn khơi lên cái nỗi oán hận chất chứa đã bị ngủ quên, vùi lấp biết bao lâu giờ bị xối trộn cả lên. Hấn truyền cái u tối, hắc ám và trái tim non nớt của Aly. Rồi cô gật đầu và một con bộ ngựa đen đúa từ trong cái áo choàng rách ấy xuất hiện, nó cắn vào tay Aly, và dần tan biến vào trong mạch máu của cô.

“Tôi sẽ đi tìm và giết Juu Độ Tứ.”

Ray nhìn Mark bằng một cặp mắt biết cười. Cậu cảm thấy những khoảnh khắc như thế này đã lâu lắm rồi không ghé qua trong cuộc sống. Những điều lạ lùng xảy ra vừa qua đã khiến cho trí óc cậu rối bời cả lên, và dường như mọi niềm vui trong cuộc sống cứ bị chôn vùi dần theo những gì tồn tại trong quá khứ tái hiện lại. Giờ đây cả hai ngồi thư thả tại một quán kem nhỏ bên con đường Dòng Sông Sương Mù, và Ray đang mỉm cười nhìn anh trai múc từng muỗng kem bự chẳng bỏ vào miệng mà phì cười.

“Vẫn cái tật háo ăn không ...”

Câu nói chưa dứt thì đã bị chặn ngang. Ray cảm thấy cái đầu lưỡi của mình tê cứng cả lên, và bị một thứ gì đó lạnh lạnh, thơm tho cuốn lấy. Mark nhe răng cười cái kiểu của John, hai hàm cắn lại với nhau, mắt nhắm tít và hí hửng ngồi run run khi thấy đứa em trai phải khổ sở cố nuốt lấy, nuốt để ngậm kem to đùng, lạnh giá đang nằm trong miệng một cách khó bảo.

“Đó là phần thưởng anh tặng cho nhóc sau những lời than vãn từ nãy giờ.”

“Anh... à...ái...ồ...”

Mark phá lên cười dữ dội hơn khi nghe từng tiếng nói ngọng rất đáng yêu từ đứa em trai y đúc mình. Mọi cười xung quanh liền ném cho cả hai một ánh nhìn tò mò, và đáp lại, Ray thì như tức tưởi muốn gào lên trong bất lực, còn Mark thì chỉ cứ cười và “Không có gì cả, ăn thôi mà, kem ngon, kem ngon.”

Có lẽ tâm trạng con người đang dần phần chấn lên rất nhiều bởi cái lạnh buốt mùa đông đã qua đi chẳng còn lại dấu tích gì cả. Giờ đây, trong cái trời se lạnh rất đặc trưng của những ngày đầu xuân, ai cũng cảm thấy vui vẻ, phấn khích, Mark và Ray cũng vậy, họ thấy lòng mình thật yên ổn. Rời khỏi tiệm kem, cả hai anh em thả dọc theo con đường Dòng Sông Sương Mù để đến với giao lộ Búp Bê Sứ.

Dòng Sông Sương Mù là một trong những con đường đẹp dễ, sang trọng, quý phái và rộn rã người qua lại bậc nhất tại thành phố của những hồi ức Ray Juu. Giờ đây, sau những gì rộn ràng, tráng lệ của những đêm đón Giáng Sinh hoành tráng, con đường này nói riêng, và thành phố này nói chung, lại khoác lên mình một bộ y phục mới lộng lẫy không kém. Cả nơi đây, từ phong cảnh đến con người đang háo hức đón chào một mùa xuân, một cái Tết kiểu Á Đông. Những ngọn hoa đăng được thắp sáng và treo lơ lửng trên những tầng cao rải đều khắp con đường. Những chuỗi những ngọn đèn màu nhấp nháy nhưng những con tim nô nức của người dân đi lại nơi đây. Chia tay với những cây thông, người tuyết, những quả châu, các cửa hàng lại bày biện những câu đối đỏ, những hình ảnh của những vị thần mang lại hạnh phúc và may mắn, ... Mark nắm nhẹ nhẹ bàn tay đẹp dễ của Ray, và cả hai anh em đang thả hồn vào gió, đưa mắt ngắm nghía những chiếc đèn xinh xắn, và cả hai nhìn nhau.

“Cũng lâu lắm rồi, chúng ta không như thế này nhỉ?” Mark nói, mỉm cười rất tươi, dịu dàng nhìn Ray bằng cặp mắt âu yếm của một người tình.

Cậu em chỉ gật đầu, cũng mỉm cười nhẹ, nhưng vẫn cố né tránh rất nhiều việc đón nhận những cử chỉ thân mật khác thường ấy. Ray hơi ngượng ngùng một tí, rồi như lấy lại được lí trí sau một khoảng thời gian thả hồn cùng khung cảnh xung quanh, Ray rút tay lại và bước nhanh về phía trước.

Vẫn không từ bỏ, Mark vẫn cố đặt trên gương mặt mình là những nụ cười tươi rạn rở và hóm hỉnh, chạy nhanh về phía Ray, và choàng tay qua vai cậu em.

“Em chơi xấu, sao vẫn cứ chạy trước, bỏ anh lại phía sau thế.”

Hớn hở trên khuôn mặt, khi Mark đuối kịp, Ray vui vẻ quay sang nhìn anh rồi bỗng nhiên lại thấy thẹn thùng đến đỏ mặt khi bắt gặp ánh mắt quá kì lạ của Mark. Ray cố chạy tiếp, nhưng không thể, cậu bị Mark ghì chặt, và thế là, cậu đành phải đi thông thả cùng anh trai trong cái quãng vai chặt khít ấy.

“Chạy trốn hoài không được đâu Ray!” Cả giọng nói, lẫn khuôn mặt Mark nghiêm lại đột ngột. “Anh rất sợ một lần nữa nghe em cự tuyệt mối quan hệ yêu đương của chúng ta trong quá khứ. Anh rất sợ.” Mark khẳng định lại câu nói bằng giọng điệu chắc chắn, và bằng đôi mắt đầy nghiêm túc nhìn cậu em, “Nhưng có lẽ giờ đây anh cần biết một điều gì đó. Hay nói đúng hơn, anh nên cho em lựa chọn.”

“Lựa chọn gì đây? Em sẽ lựa chọn ai đây? Anh trai em – Mark, hay là một người tình – Juu Đệ Tú.” Ray đang phải đấu tranh dữ dội với chính mình khi phải bắt bản thân nghĩ về điều ấy trong lúc này. Trong vòng tay của Mark, cậu bỗng cảm thấy con tim mình đập kì lạ hơn, nhịp điệu của nó cũng loạn xạ cả lên, nhưng ý chí thì vẫn cứ mãi phân vân. Ray nhẹ nhàng, đặt cánh tay mà nãy giờ Mark vẫn cố giữ chặt và đặt nó trên đôi vai rắn chắc của đứa em.

“Mark à, em không biết trả lời làm sao với anh nữa.” Cậu ngáp ngừng và khó khăn lắm mới nói được trọn vẹn một câu. “Trái tim và tình yêu của Ray Thanh Long cũng đã ngấm sâu vào em, và nó đang thổn thức, mách bảo em hãy ulla đến mà nằm gọn trong vòng tay của anh nghe trái tim anh đập và tìm kiếm nụ hôn nóng bỏng từ anh. Nhưng...” Ray không dám nhìn vào mắt Mark vào thời điểm này, cậu sợ. Ray sợ sẽ nói

nên cái lời mà làm cho con tim của Mark quặn đau và phải chịu một vết thương rất buốt. Cậu cũng sợ, khi nhìn vào đôi mắt ấy, lại phải yếu mềm và huỷ đi cái kiên định vốn có của mình. “...nhưng... có lẽ em vẫn phải sống với cuộc sống là một đứa em trai song sinh của anh, Mark ạ.”

Cậu anh như đã biết trước được câu trả lời, nhưng vẫn không thể kiềm chế được xúc cảm của mình. Mark ngửa mặt lên mà nhìn những cái đèn ***g lơ lửng trên ấy, nhưng mục đích của cậu không phải là thế, hành động đó, chỉ để cố kiềm nén những cái không muốn tuôn trào ra bởi vì đau đớn. Cả hai lại lặng lẽ đi bên nhau, không nói một lời nào. Bàn tay to lớn, rắn rỏi của Mark khẽ giật giật, anh lại định đưa sang mà nắm lấy cánh tay của người em, nhưng lại e dè, sợ sệt, rồi chẳng làm được cái điều đó.

“Thế là, anh không còn một chút hi vọng nào đúng không? Em vẫn sẽ là một Ray em trai của anh, chứ không phải là Ray Thanh Long, người tình của anh trong quá khứ, đúng không?” Giọng nói man mát buồn của Mark thốt ra tựa như cơn gió lạnh đầu xuân quẩn quanh con người Ray tìm kiếm cái mầm chồi sót lại sau mưa đông.

Viên ngọc màu xanh trên sợi dây mà Ray vẫn đeo bỗng ló lên một cách yếu ớt và chẳng ai nhận ra được điều ấy. Chẳng ai cả.

Và cho dù, mưa đông đã đi qua, xuân đến, nhưng dường như không một sự nẩy mầm nào tồn tại trong những gì Ray vừa mới làm với Mark. Cái lắc đầu thẳng thừng, và chỉ nói vồn vện một câu ngắn, nhưng với giọng điệu đầy sự đấu tranh “Chúng ta là anh em của nhau, anh là Mark, anh trai đáng quý mà em đầy lòng kính yêu.”

Phố xá đông đúc người bước qua lại. Đám đông rộn rã, lòng người rộn ràng. Thế như, cả hai anh em lại cảm thấy lặng lẽ và chia cách kì lạ.

Aly đang ngồi tại căn hộ của mình mà hoài niệm lại những gì đã xảy ra trong quá khứ. Cô cay nghiệt cho chính con người cô, số phận của cô và những gì cô đã làm trong quá khứ. Thế nhưng, giờ đây, khi ngồi nơi đây, nghĩ về những điều đó, cô lại chọn con đường mình đã làm trong quá khứ. Cái gật đầu khe khẽ, đưa Aly về với những ngày xưa.

Những ngày bên Thiên Tuấn là những ngày hạnh phúc và tràn ngập những niềm vui. Aly cảm thấy biết ơn tạo hoá đã ban tặng cho cô một người bạn tuyệt diệu như thế. Nhưng cô cũng lại cảm phần đắng sảng tạo vì đã khiến cho cuộc sống cô cay nghiệt như thế này. Thời gian cô sống lại, và được giữ trọn niềm vui bên Thiên Tuấn đã gần năm năm. Giờ đây Aly đã trở thành một thiếu nữ mười chín tuổi, đẹp rực rỡ và căng tràn quyền rũ. Thế nhưng cô lại cảm thấy không yên, khi những cơn đau, và nóng rát cứ quẩn lấy cô, thỉnh thoảng như thế, và tần số xuất hiện mỗi lúc nhiều hơn. Aly cảm thấy như toàn thể nội tạng trong người, lẫn cái cơ thể nhỏ yếu này không thể làm gì cả, và nó đang bị thiêu đốt bởi một ngọn lửa quái ác nào đó.

Tà Ác trở lại sao một thời gian dài biệt tăm. Trong một đêm tăm tối, hắc lay Aly dậy và bảo.

“Mạng sống của người đang bị rút ngắn dần. Thời gian của người chỉ còn là năm năm để sống. Người không thấy như thế là quá chóng vánh và ít ỏi sao.” Bằng cái giọng đầy hối tiếc, Tà Ác lại thở một hơi dài thườn thượt.

“Tôi không hiểu ý ông?”

“Khi uống máu của Juu Đệ Nhị, mạng sống của cô được tái sinh, nhưng nó chỉ có thể giúp cái cơ thể này của cô tồn tại trong mười năm. Chỉ khi nào cô tiếp nhận thêm máu của một con phượng hoàng khác giống như thế, cuộc sống của cô mới trở lại bình thường. Thậm chí còn tuyệt vời hơn nữa.” Giọng điệu của Tà Ác đầy mời gọi.

“Uống thêm máu của một người nữa sao?”

“Hãy giết và sử dụng máu của Juu Đệ Tứ, cô sẽ được sống tốt đẹp hơn bây giờ. Và tình yêu cô dành cho Thiên Tuấn sẽ trọn vẹn hơn.”

“Giết Juu Đệ Tứ?” Aly lặp lại, mắt mở to đầy e ngại và sợ sệt.”

“Hãy hận dòng tộc Chu Tước, Aly ạ.” Giọng nói đầy tiếc rẻ, hắc lượn lơ quanh Aly, “Chính dòng tộc ấy đã khiến cô hứng chịu cái số phận cay nghiệt này. Cô làm thế cũng chỉ vì đòi lại lẽ sống rất đỗi bình thường.”

Hắn vẫn tiếp tục lượn quanh, “Như thế còn quá nhẹ đối với bọn chúng.”

Đốm sáng xoáy sâu vào tâm tư non yếu của Aly. Rồi từ trong tấm áo choàng đen của Tà Ác, một con bọ ngựa đen đúa, xuất hiện, nó lao tới, chui thẳng vào cơ thể của Aly.

“Tôi sẽ tìm và giết Juu Đệ Tứ.”

Aly giật thót người, run rẩy và trở lại với hiện tại. Giờ đây cô cảm thấy đau khổ khi phải lại thực hiện cái công việc mà mình đã làm cách đây cả ngàn năm trước. Giết Juu Đệ Tứ là cái ý niệm đã thôi thúc cô, để sau đó được hưởng cuộc sống bình yên bên cạnh Thiên Tuấn, nhưng giờ đây, giết con Chu Tước ấy đồng nghĩa với việc cô sẽ giết đứa con đỡ đầu của John. Đúng là cay nghiệt cho số phận, cô cảm thấy bế tắc, và trong một chút bối rối, Aly quay số và gọi cho John.

“Alô, anh John đây à, em đây, Aly đây.”

“Hỏi thăm sức khỏe anh à.” Giọng cười vẫn đặc trưng của John vang trong ống nghe điện thoại, “Anh đi khám bác sĩ và không có chuyện gì cả.”

“Thế thì tốt quá!”

“Có chuyện gì thế Aly?”

“Chúng ta có thể đi đâu đó, kiếm chút gì ăn, và tâm sự không.” Aly đề nghị.

“Bây giờ à?”

“Ừ, bây giờ!”

Mười phút sau, John đã đến đón Aly, và trong mười lăm phút kế tiếp, họ đã ngồi trong một quán ăn kiểu Việt. Công việc đầu tiên cả hai làm là kêu món ăn, và họ đã chọn cháo trắng với trứng muối và dưa mắm, một món khá đặc sắc kèm với trà xanh.

“Có chuyện gì với em à?”

“Em không biết nữa John. Em cảm thấy có chút phân vân trong một quyết định. Em đã chọn mình nên làm cái gì rồi, nhưng khi làm thì cái cái còn như muốn níu em lại, không cho em thực hiện.”

Anh trấn an Aly bằng một nụ cười mang nhãn hiệu của mình như vô ích. Cô không cảm thấy nhẹ lòng chút nào ngược lại còn cảm thấy có lỗi với người bạn thân giao đang ngồi trước mặt của mình.

“Anh có thể biết em đã quyết định chuyện gì không?”

“Em muốn giết chết Mark!” thâm tâm cô đã gào lên như thế, anh mắt đau đớn sâu sắc đang dán chặt vào John rồi đỏ hoe như muốn khóc, cái tư tưởng lại trở dậy trong cô mãnh liệt, cô gào lên không thành tiếng, nhưng nó lại giống một cơn goings dữ dội. “Anh sẽ làm gì khi biết rằng em sẽ giết chết Mark?” Trốn tránh cái nhìn ngơ ngàng, che giấu cảm xúc có lỗi, Aly chỉ gục xuống, lí nhí nói.

“Không gì cả. Chỉ là một quyết định có nên quen với một anh chàng làm ở sở địa chính không hay thôi.”

John lại phì cười, tiếng cười bật thành tiếng. Anh nhẹ nhàng nói với Aly giọng châm chọc.

“Lại thêm một mối tình nữa à, Aly, em có còn trẻ nữa đâu mà ham vui như thế. Dù gì hãy chọn một bến đỗ cho mình đi. Năm nay em cũng sắp ghé tuổi con dê rồi.”

Aly cảm thấy nhẹ lòng một chút, “Cái anh này, cái đồ quỷ.” Cô ném một cái nhìn hăm dọa đến bạn mình.

“À, thôi chọn anh đi, anh cũng còn ế nè, nhìn cũng được, bảnh trai lắm nè.”

Tâm trí của Aly lại trào lên những cơn bão mới. “Chọn anh để rồi anh biết được vợ mình giết chết con đỡ đầu của mình. Rồi anh lại phải chọn lựa, có nên giết cô ấy không, khi đã làm một điều tàn nhẫn như thế.” Aly gượng cười, khẽ bảo khi đón nhận bát cháo vừa được cô tiếp viên mang ra. “Lấy anh, về nhà chắc chửi nhau suốt, chí choé kiểu ấy, nhà nào chịu cho nổi.”

John gật gù đồng ý, hí hửng múc một muống cháo bỏ vào miệng. Rồi lại cười rất tươi.

Q Bích nhớ lại những chuỗi những kí ức không êm đẹp của ngày xưa. Nó lại ủa về và tra tấn anh, và những nỗi đau hằn trong tâm trí anh ngày càng trở nên sâu sắc.

Quyết định của Aly là tìm và giết cho bằng được Juu Đệ Tứ, để cô có thể uống máu và tiếp tục được sống theo cái cách mà Tà Ác đã nói.

“Thiên Tuấn, không lẽ anh muốn em chết sau năm năm nữa sao?”

“Tất nhiên là không.”

“Thế sao anh lại ngăn cản em đi giết tên Chu tước đó?” Giọng cô đầy hậm hực.

“Nếu đúng là em chỉ sống vụn vụn mười năm, và chúng ta đã đi qua phân nửa chặn đường, thì giờ đây, ta hãy bên nhau trong quãng thời gian còn lại, được không Aly?” Đôi mắt như nói lời cầu xin tìm kiếm sự đồng tình nơi người yêu.

“Em muốn bên anh nhiều hơn, dài hơn, anh hiểu không Thiên Tuấn. Anh có biết em khát khao được bên anh như nào không? Em chỉ muốn nó kéo dài mãi mãi. Nên em đã quyết định làm việc này.”

“Chúng ta đã giết Juu Đệ Nhị, thế đã là quá đủ rồi, Aly ạ.”

“Vẫn chưa đủ. Bởi thật sự, nếu không có bọn chúng, em đã có thể sống lâu hơn và không tạm bợ như bây giờ. Em vẫn sẽ cố giết chết thêm Juu Đệ Tứ.” Từng lời nói kiên định lẫn thù hận được phát ra từ cô. Cô nhìn người yêu tìm kiếm một sự đồng tình.

Thiên Tuấn ôm cái tay bê vết máu của mình do sự vô tình từ vết chém của Aly, anh buồn bã nhìn cô và chỉ có thể yếu ớt nói một câu. “Hãy biết tha mãi và dừng lại. Thù hận không mang lại hạnh phúc cho con người.” Câu nói chọt bật ra, rồi ngay sau đó cậu lại thấy hổ thẹn cho chính bản thân mình. Chính cậu cũng đã từng vì thù hận mà đi giết Juu Đệ Nhị, vì ích kỉ mà cậu đã rat ay giết chết ông để cứu sống người yêu. Vậy mà giờ đây cậu lại nói những lời nhân nghĩa như thế. Thiên Tuấn tự cảm thấy mình xấu hổ và chỉ còn đứng đó, lẳng lặng nhìn Aly vút bay và biến mất vào không trung, anh chẳng làm được thêm điều gì cả.

Tiếng sét lại đánh ngang tai Thiên Tuấn một lần nữa khi anh biết được cái tin đầy đau đớn. Aly đột nhập vào thành Chu Tước, ra tay với Juu Đệ Tứ, nhưng đã bị hắn ta giết chết. Giọng nói đầy vẻ đau xót của Tà Ác cứ vang lên, vang lên, và tâm trí cậu thì cứ quay cuồng. Nỗi đau sâu sắc lại một lần nữa tìm kiếm tới cậu, sự căm ghét những con người trong dòng tộc ấy một lần nữa trào lên trong con người Thiên Tuấn, bằng cái giọng lạnh lùng, anh đề nghị cùng Tà Ác. “Hãy trao lại cho tôi sức mạnh mà ông đã từng trao. Tôi sẽ giết chết tên Juu Đệ Tứ.” Cùng với cái gật đầu hý hửng, Tà Ác lại phóng một con dơi đen đúa về phía Thiên Tuấn, nó hút cạn máu và sinh lực trong người cậu rồi lại truyền vào đó là sự tà ác và sự phẫn nộ. Chàng thanh niên hai mươi tuổi lực lưỡng ngày nào, giờ đây trong teo tóp như một bộ xương với tấm áo choàng hình cánh dơi quỷ.

Q Bích nhìn chính mình trong gương. Cái thân thể hiện nay của anh rất giống với cái khi anh chọn lựa quyết định đó. Sự đời trên người nên giờ đây với cuộc sống hiện tại này, anh cứ ngầy ngất trong cái khủng cái điên, cái cười ngất ngây của mọi người dành cho anh. “Đó là cái điều ta đáng bị nhận.” Q Bích nghĩ thầm rồi lại thầm thía đau nhớ lại cái ngày hôm ấy, cái ngày không lâu sau khi anh biến thành Ray và hành hạ Juu Đệ Tứ. Piro đến bên anh nhẹ nhàng, bà mang theo một con rùa bằng đá thạch anh, và đưa cho cậu xem những kí ức của cô cây mà bà thu lượm được. Thiên Tuấn điếng người kinh hồn, và đón đau sâu sắc khi trong thấy điều đó. Cái người mà cậu đã gặp trên cánh đồng hoa ngày đó, người trao cho cậu nhánh hoa hướng dương xanh lại là Tà Ác. Cậu chỉ còn biết ngó trân, và chết trong đau khổ. Sau đó Q Bích đã đi theo Ray, sát phạt bọn Tà Ác, cùng với Hắc Tử Diệp, một con bướm bị mù.

Trường Đại học Tổng hợp lại náo động lên như những cuộc bạo động biểu tình. Đám sinh viên như phát rồ khi trông thấy Q Bích lại càng ngày càng thân thiết hơn với cô giáo sự xinh đẹp của bọn họ, Mel C. Có kẻ thì bức tót, xoa tay, vỗ trán, đủ cả, chỉ vì không chịu nổi cái cảnh Mel C lại quay về chung sống chung với cái tên quái gở này một lần nữa.

“Có thiệt là cô Mel sẽ lại trở về bên xưa cùng với tên công công đó không?”

“Chắc là cô bị khủng bố tinh thần dữ dội lắm từ hắn nên mới quyết định như thế.”

“Tôi nghĩ chắc có điều gì uẩn khúc trong đây.”

“Chúng ta phải làm gì đi chứ, không thể để cô Mel bị tên đó hành hạ.”

“Hành hạ là hành hạ kiểu nào? Hả? hả?” Giọng Q Bích rú lên bên tai một đám sinh viên khiến cho cả tóc gáy của chúng dựng đứng cả lên, môn bay tứ tán. “Ta cho bọn mi biết nhá, nhá, còn ở không mà ngồi xàm xì chuyện của người khác là ta cho đi đời nhà ma hết nhá, nhá, hiểu chưa?”

Cả tụi sinh viên còn chưa hết hoảng hồn, chúng nhìn trân trối cái dáng vẻ đầy lạ lùng của Q Bích ngày hôm nay mà không biết phải nói gì cả, chỉ lắp bắp không thành câu chữ, chỉ gật gật đầu nhưng cũng không có động tác rõ ràng. Cả bọn chỉ há hốc mồm với dáng vẻ kì lạ của Q Bích mà thôi.

“Phải hán không?”

“Hán chứ ai.”

“Sao lạ quá vậy?”

“Ai biết, tao cũng như mày mà.”

Cả bọn lại rà mắt từ trên xuống dưới dọc theo thân thể của Q Bích. Anh mặc áo sơ mi đen, lịch lãm cùng với một chiếc quần ống đứng sang trọng, và một cái hoa rất đẹp đính trên ngực áo. Với mái tóc đen bình dị và khuôn mặt không một chút phấn son gì cả, giờ đây chính cái sự bình thường này lại đối với cả đám sinh viên là không bình thường.

Bằng cái giọng mang phong cách đàn ông đích thực mà bọn sinh viên đã rĩ tai nhau như thế, Q Bích nói. “Chuyện giữa ta và Mel không cần quá nhiều người xen vào như thế, hiểu không lũ nhóc.”

Cả đám lại gật đầu lia lịa. Sự ngạc nhiên khác lại tiếp nối trong cảm xúc của cả đám sinh viên, khi một phụ nữ khác lại bước vào và trò chuyện với Q Bích. Một phụ nữ đẹp hấp dẫn, quyến rũ ngất ngây mà cả bọn nghe Q Bích kêu là Aly.

“Em đến đây để thăm Mark và Ray. Anh không phiền chứ?”

“Với một ý định gì sao?”

Đôi mắt buồn bã, long lanh của Aly đang do xét tâm tư của Thiên Tuấn, môi mấp máy không thành câu, trong thâm tâm cô đang vụng ra một câu hỏi. “Anh sẽ giết em nếu em đụng vào họ à?”

Ánh mắt đầy cương nghị của Q Bích đang dán sát vào những cảm xúc của Aly, như thấu hiểu rõ những gì cô đang suy nghĩ. Tâm tư anh cũng trào nên một mạch tư tưởng, “Đúng! Anh sẽ làm thế nếu như em làm thế!”

Ray hí hửng chạy từ phòng học của mình từ tầng hai xuống cùng Mark để gặp mẹ đỡ đầu của mình.

“Cơn gió nào đưa mẹ tới đây vậy?”

“Chỉ ghé thăm hai con một chút xíu rồi mẹ có hẹn với bố John của các con rồi.” Cô liếc sang nhìn Q Bích.

13. Chương 13: Bi Kịch Gia Đình

Phá vỡ cái không khí kì lạ trong cái nhìn đầy ngờ vực của Q Bích là cái vỗ vai nhẹ nhẹ của Mel mang cả một sự trấn an. Cô nàng giáo sư xinh đẹp cũng đang nghiền ngẫm những cử chỉ của Aly, xem xét một cách kĩ càng nhằm tìm ra một cái gì đó nghi hoặc trong cuộc sống đã quá nhiều nghi ngờ mà cô phải đối diện. Điềm đạm với một nụ cười duyên dáng, Mel nói:

“Rất vui khi cô đến trường của chúng tôi, cô Aly.”

“Tôi cũng thế.” Aly mỉm cười, nhưng không phải với Mel, mà cả nụ cười ấy và ánh mắt thì cứ dán chặt vào khuôn mặt đầy cảm xúc của Q Bích.

Mel cũng vui vẻ quay sang ngắm nghía cái hình dạng quá bất thường của anh chàng vốn dĩ không bình thường này. Bỗng cô phá lên cười, khiến cái nhìn đầy nghi hoặc của Q Bích trở nên đầy ngớ ngẩn và ngạc nhiên khi nhìn một vị giáo sư luôn điềm đạm trước mặt sinh viên.

“Cô làm gì mà cười như bị đười ươi cắn vậy Mel?” Bằng cái giọng the thé, anh chàng ré lên một hồi dài rất đặc trưng.

Cả Mark, Ray, đám sinh viên, và Mel lại càng cười dữ dội hơn. Cố lắm, Mel mới ôm được bụng mình mà chặn đứng cơn cười đang ồ ạt đến dữ dội như lúc này.

“Ôi không, TatuTati ạ, trông anh thật là ...” Cô lại nhìn từ trên xuống dưới con người anh chàng, “Tôi nghĩ tôi đã hợp mắt mình với dáng vẻ và hình ảnh của anh như lúc trước còn bây giờ thì anh lạ quá. Nhưng tại sao thay đổi cách ăn mặc mà không thay đổi luôn cách nói chuyện. Tôi hi vọng anh biến thành một người đàn ông đích thực.” Mel nhướn mày với Q Bích, mặc cho cái lườm của Aly đang tặng cho cô đầy đe dọa.

“ĐÚNG ĐẮY! CÔNG CÔNG BIẾN THÀNH ĐÀN ÔNG ĐÍCH THỰC SẼ LÀ SỰ KIỆN LỚN ĐÁNG ẰN MỪNG CỦA TRƯỜNG CHÚNG TA. VIVA NHÀ TÀI TRỢ.”

Bọn sinh viên lại đồng thanh hô to, reo hò, cổ vũ đầy nhiệt tình. Và chúng được ban tặng một cái nhìn đầy dao găm, đạn dược và cả kíp nổ, thế nên cả bọn đành rút lui sau hàng loạt những tiếng chửi đầy chất Q Bích thương hiệu. Mel lại cười, Ray đến vỗ vai, nhướn mắt nói với Aly.

“Mẹ Aly, đây là nhà tài trợ cho bọn con đi tham quan Thành phố Con giáp số 9 hồi Giáng sinh rồi đấy. Đây là TatuTati, còn đây là mẹ đỡ đầu của tôi, Aly.”

Môi Aly lại mấp máy cái tên mà Ray vừa mới xướng lên “TatuTati”, rồi lại đưa mắt nhìn chăm chú vào Q Bích, như muốn nói một điều gì đó, nhưng rồi cô chỉ đơn thuần là trao một cái nhìn.

“Tôi lấy cái tên từ một trò chơi Tatuti của dân xứ tôi. Một trò chơi hay và đầy kỉ niệm.”

Mắt Aly rướm lệ, cô quay sang nơi khác để tránh bị mọi người phát hiện ra điều đó. Kí ức lại chợt trào đến như một cơn thác dữ dội. “Đó là trò chơi ngày xưa mình và Thiên Tuấn vẫn hay chơi, cái trò chia thành ba đội, và mình luôn là tù binh được anh ấy cứu. Thiên Tuấn đã chọn đó là tên mình thay cho tên thật. Anh ấy chọn cái tên một trò chơi đầy kỉ niệm đó.” Aly nghĩ trong tâm trạng trào dâng cảm xúc, nước mắt cô lại chảy ra, mỗi lúc nhiều hơn. Cố quẹt những hàng lệ nghịch ngợm đó, cô quay sang với con mắt đỏ hoe kèm một nụ cười máy móc trên môi.

“Tôi nghĩ đó là một trò chơi hay.”

John đã kịp tới, và mọi người không dành nhiều thời gian cho việc dò xét cái gì vừa mới xảy ra với Aly. Cả bọn đang đổ dồn ánh mắt về nhân vật vừa mới xuất hiện. Mel mấp máy môi khi trông thấy người đàn ông đang tiến lại gần.

“Đó không lẽ là ...” Mel suy nghĩ.

“Ba John. Ba lại hẹn hò với mẹ Aly à, tại sao hai người không cưới nhau cho rồi.” Chào đón cha đỡ đầu của mình là một nụ cười rất đặc trưng mà Mark nháy được của John. Và đáp lại vẫn là cái kiêu nhe răng, híp mắt và sáng khoái cười ra tiếng, John đáp.

“Ba vẫn là kẻ cầu hôn bị thất bại. Mẹ đỡ đầu của Ray quả là một người kén chọn dữ dằn.” Anh chàng quay sang nháy mắt với Aly, và không quên gật đầu chào Mel, cùng với một cái bắt tay với Q Bích.

Trên văn phòng mang tên Bướm mà bọn sinh viên đặt cho nơi làm việc của Mel như thế, Phi Âu và đứa nhóc năm tuổi đang quan sát đám đông, bàn bạc.

“Người mới xuất hiện, không lẽ đó là...” Đứa nhóc nhìn Phi Âu.

“Con nghĩ chúng ta đã tìm ra được nơi bắt nguồn của câu chuyện.”

“Chúng ta phải làm gì với người ấy bây giờ?” Đứa bé lại lo lắng hết xem xét đám đông, rồi lại nhìn Phi Âu, tay vẫn ôm chặt con rùa bằng đá thạch anh.

“Có lẽ sự việc gần sắp kết thúc rồi.”

Cả hai gật đầu, rồi lại tiếp tục chăm chú theo dõi những gì đang diễn ra dưới bọn Mark dưới sân trường.

Phi Á Tiên cảm thấy từng ngón tay của mình lại càng bị siết chặt dữ dội bằng những sợi dây số phận mà cô đang nâng niu. Nó lại càng siết mạnh mẽ hơn, và từng những dấu vết hằn lên đó, những giọt máu đỏ bắt đầu rỉ ra, và cô chỉ còn biết đau đớn chịu đựng. Lại có những cơn gió quái ác thổi ngang qua, và một ngọn nến lại bị tắt sau đó, làn khói trắng nghi ngút bốc lên nhưng muốn nói, có người sắp qua đời. Phi Á Tiên chỉ còn biết cầu mong cho số phận không quá khắc nghiệt như những gì đã xảy ra trong tiền kiếp, nhưng cô lại cảm thấy dường như mọi chuyện lại còn rắc rối hơn khi trước.

Du Chỉ đang bước trên một con đường làm bằng những cái sợ người nối tiếp nhau mà dong đưa. Phía dưới là cả một dòng sông bằng máu đỏ đang cuộn cuộn chảy. Cô thông thả rãi từng bước đi, và mắt thì luôn nhìn về phía trước đầy cảnh giác. “Có lẽ cũng đến lúc thanh toán tất cả giữa chúng ta rồi, Phi Du Hắc Hà” Cô ả nói qua từng cái nghiêng răng dữ dội.

Tiêu Triết Nam mơ màng ngồi trong lớp học mà quay viết, cảm thấy vô vị với những gì cứ êm đềm trôi qua như những điều đang diễn ra lúc này. Gã bỗng cảm thấy cái vết xăm trên cơ thể mình bỗng buốt rất dữ dội hơn bao giờ hết. Đôi mắt gã loé đỏ như hai viên lửa cháy rực. Miệng Triết Nam cười hoang dã, mãn nguyện.

Giọng của Phi Âu bỗng vang lên và được phát trên những cái loa gắn rải đều khắp trường.

“XIN THÔNG BÁO, VÌ MỘT SỐ CÔNG TÁC ĐỘT XUẤT NÊN HÔM NAY CHÚNG TA ĐƯỢC NGHỈ MỘT NGÀY, VÀ TẠI SAO CHÚNG TA KHÔNG TRANH THỦ NGÀY NÀY ĐỂ ĐI CHƠI NHỈ. NÀO, TAN HỌC ĐƯỢC RỒI!!!”

Cả trường là như muốn rung rinh vì tiếng hò reo phấn khích của bọn sinh viên. Và trong chốc lát, cả đám sinh viên đã túa ra khắp sân trường, và trong những cái tít tắt sau đó trường lại vắng lặng như chưa hề có vấn đề gì xảy ra khi cả bọn đã ra khỏi trường. Phi Âu ngoái lại nhìn các thầy trong ban lãnh đạo đang nằm ngất dưới sàn nhà, cô mỉm cười đầy biết lỗi, và đặt xung quanh họ một vòng bảo vệ. Tiếp đó, cô phóng từ tầng ba xuống sân trường, và ngay phía trên cô xuất hiện một kết giới hình con rùa khổng lồ. “Mọi chuyện sẽ kết thúc trong hôm nay.” Cô nghĩ thầm.

“Chuyện gì thế này, sự việc diễn ra này giờ toàn mang hơi hướm của sự bất bình thường.” Mel nghĩ thầm, lại đưa mắt nhìn kĩ càng John một cách đầy sấm soi.

“Mel, Q Bích, chúng ta sẽ không chờ một cơ hội nào khác nữa, thời cơ đã đến rồi.” Giọng của Phi Âu vang lên khi cô đang ở tư thế chuẩn bị tiếp đất. Thanh kiếm được kéo ra từ chiếc vòng đeo trên tay cô, và giờ đây nó cắm phập vào cái bóng của John.

Aly quay sang nhìn John, cũng như Phi Âu để vẻ lo lắng. Mel, Q Bích, và cả hai anh em song sinh cũng thế.

Từng bước đi của Du Chỉ càng nhanh hơn, và vì thế mà cái mặt nước đỏ ngầu vì máu tươi đang bị tác động dữ dội. Và giờ đây cô đang đứng trước một cánh cửa, cánh cửa sẽ dẫn cô đến gần hơn cái điều mà cô mong muốn.

Phi Á Tiên càng đau đớn dữ dội khi những sợi tơ buộc chặt những ngón tay cô đang nghiêng từng hồi dữ dội, và máu tươm ra từ đó mỗi lúc một nhiều. Khuôn mặt Phi Á Tiên dần trắng bệch, mồ hôi vã ra từ đó cũng mỗi lúc nhiều hơn, cô thở dốc dữ dội.

Aly như cảm nhận được một điều gì đó, và ngay trong tít tắt cô lao tới phía Mark, và cánh tay cô giờ đây là những cái vuốt đầy ghê rợn và đen đúa, nó đang nhắm thẳng vào cổ họng cậu bé mà tiến tới. Như những gì đã cảnh giác, Q Bích lao tới và tóm chặt lấy tay của cô nàng và bắt cô phải dừng lại chỉ cách gang tấc so với cái điểm mà những cái vuốt kia muốn đến.

“Anh sẽ giết em nếu em làm cái điều này. Và đây là lời hứa danh dự anh sẽ làm trong cuộc đời này của anh.” Đôi mắt đầy nghiêm nghị, sắc lạnh của Q Bích buộc Aly phải rùng mình. Anh vẫn nắm chặt tay cô.

“Chuyện gì đang xảy ra thế này?” Ray ngỡ ngàng nói khi thấy mẹ đỡ đầu của mình đang muốn giết chết anh trai của cậu bằng cái giọng đầy suy xét và kinh ngạc.

Mark nuốt khan khi thấy cái cảnh vừa mới diễn ra. Cậu không tin là mình còn sống khi cái ghê tởm từ trung ương thần kinh đã báo với cậu rằng chỉ có chết qua những gì cậu thấy bằng đôi mắt. “Mẹ Aly, mẹ là ai?”

Viên ngọc đeo trên cô Ray lại ló lên một ánh sáng lam nhạt một lần nữa. Và không ai để ý đến điều đó.

“Mẹ Aly, tại sao mẹ lại giết anh Mark? Không lẽ mẹ là kẻ thù của chúng con vào tiền kiếp sao?” Giọng Ray đầy vẻ không muốn tin vào những gì cậu vừa thấy. “Mẹ là ai, mẹ Aly?”

“Cô khá lắm Kelly, không ngờ người lật tẩy ta lại là cô, con công chết tiệt của ngày xưa.” Một giọng nói vang lên khiến mọi ánh nhìn đều hướng về John.

Mel không bao giờ rời mắt khỏi người đàn ông đó và bây giờ lại càng chú ý kỹ hơn bất cứ lúc nào. Giọng nói ấy không phát ra từ miệng của John. Từ nơi mà thanh kiếm của Phi Âu cắm phập vào bóng của John lại bốc lên một luồng tà khí dữ dội, và chỉ một lúc sau, luồng tà khí cuộn lại với nhau và bám chặt vào cơ thể John, hai đốm sát loé lên bên cạnh cậu ta. “Hôm nay chúng ta sẽ chơi một trò chơi để kết thúc sự việc này à. Quá sớm đối với ta, nhưng có lẽ nên là như thế.” Hần cười khùng khục, và những làn tà khí cứ bám quanh John.

“Cái... cái... gì thế này? Chuyện gì đang xảy ra thế? Đóng kịch hay đây là phim 3D?” Giọng John đầy sự kinh hoàng và cậu đang sốc cực độ.

“Kelly, cô vẫn muốn tìm ta thanh toán những việc của ngày xưa sao? Cô không làm nổi điều đó đâu, cô ngây thơ quá, cô ngốc ạ.” Giọng nói của Tà Ác đầy vẻ mỉa mai.

“Im đi, tên khốn.” Phi Âu nạt thẳng vào mặt hắn.

Mel cô lẩm bẩm có thể nói nên một lời sau một khoảng thời gian đứng im lặng trước đó. Cô không màng đến sự xuất hiện của Tà Ác, mà vẫn chỉ chăm chú ngắm nhìn khuôn mặt của người đàn ông tên John, ba đờ đầu của Mark. “Ông có phải là người ấy không? Ân nhân?”

“Cô nói cái gì thế?” John nói trong cơn hoảng loạn.

Aly tranh thủ một chút sơ suất của Q Bích khi anh đang mãi theo dõi những gì đang xảy ra và những điều Mel vừa nói, cô giật mạnh tay, và lao vào Mark.

“Không!” Q Bích gào lên, nhưng anh đã chụp hụt tay cô ả chỉ vì một chút lơ đãng.

Những móng vuốt ghê gớm, đen đúa và đầy tà khí đang rất sát vào Mark. Và ngay lúc đó, Ray đã nhảy vào, đẩy anh trai ra và hứng trọn nhát đâm đó từ người mẹ đờ đầu của mình.

“KHÔNG!!!”

Giọng của Mark rống lên đau đớn, lẫn át luôn cả tiếng của Q Bích trong hoảng loạn. Và giờ đây, trước mặt mọi người, là một cảnh thật tàn nhẫn và nó khắc sâu một cảm giác đau đớn đến cùng cực cho những người chứng kiến. Người mẹ đờ đầu, nuôi nấng đứa con trai hai mươi năm trời, nay lại chính người mẹ ấy đâm một nhát chí mạng giết chết con mình.

Aly chỉ còn biết đứng chết trân ngay đó mà nhìn lại những gì mình vừa mới làm. Cô không thể tin rằng cái điều này xảy ra, cô giết chết đứa con đờ đầu của mình. Miệng há hốc, mắt trợn trắng, tay run run, từ từ thu những thứ vuốt kinh tởm kia lại, để giờ đây bàn tay của cô đang chảy tràn dòng máu của Ray. Đứa con tội nghiệp ấy đang té xuống không sức lực.

Nước mắt Mark chảy đầm đìa trên khuôn mặt, anh không biết làm gì trong hoàn cảnh cảnh như thế này. Trong cơn hoảng loạn, anh chỉ còn biết nấc nghẹn và ôm chầm đứa em của mình vào lòng mà khóc. Anh cố lay Ray dậy, nhưng vô ích, anh vẫn biết Ray đã chết. Cái chết dành bất ngờ và chóng vánh.

“Đó là cái em muốn đó sao Aly? Đây là cái điều em làm được sao khi tái sinh đó! Em mong muốn cái kết quả sẽ xảy ra là thế đó.” Q Bích quì xuống kẻ bên Mark mà ngắm nhìn Ray đang dần rời bỏ cuộc đời này nhanh chóng hơn.

Aly cũng quì xuống mang trong lòng một cảm giác tội lỗi cùng cực. Cô nhớ đến cái ngày mà Ray chào đời, cô đã nâng niu nó như thế nào và đã yêu thương như thế nào. Qua thời gian, từng nhịp một lặng lẽ, nó đang lớn lên ra sau, và những ký ức hạnh phúc đẹp đẽ khi cô bèn đứa con tội nghiệp đó có mang lại cho cô

sự an ủi vào lúc này hay không? Cô nhìn bàn tay đầm máu của mình, và giờ đây trong cái khoảnh khắc cay nghiệt này, Aly chỉ biết, chính mình đã giết chết con mình. Không ai khác, đó là chính cô. Cô ngồi đó, nước mắt tuôn trào trong tội lỗi và chỉ có tội lỗi.

Viên ngọc đeo trên người Ray lại phát sáng lên một cách dữ dội hơn lúc nào hết. Và giờ đây cái thứ ánh sáng màu lam kia đang bao trùm lấy toàn bộ cơ thể của Ray. Nó hoà trộn linh hồn của Ròng Ray còn sót lại trong đó, linh hồn của Ray và cả những giọt nước mắt đau thương của Mark và rồi giờ đây nó đang dần kết tinh lại. Trước mắt Mark, trong sự ngỡ ngàng, bị thương và những ánh mắt khác của người, một sự xuất hiện mới đã ra đời.

“Chào anh, Mark. Em đây.”

Mark vẫn còn chưa dứt khỏi cái cảm giác đau đớn khi vừa mất đi cái quý giá, quan trọng nhất của đời mình, cậu ngẩng cái vật đang nói chuyện với mình. Nó có một màu xanh lam tuyệt đẹp, và nó có hình thù như một giọt nước mắt, chỉ như thế, không còn một hình dáng nào khác. Và nó đang nói chuyện qua cái miệng nhỏ xíu của nó, nó nhìn anh bằng ánh mắt trìu mến của nó. Anh và Mark, nó đã đang tồn tại nơi đây chỉ bằng linh hồn của Ray và Ròng Ray. Mark vẫn chưa dừng được đôi mắt đau đớn đang nhìn vào cái xác của người em mình, người mình yêu đang nằm tím tái trong lòng mà quên lên từng cơn đau xé lòng.

“Ta không ngờ là có một cái chuyện như thế xảy ra. Một thứ sinh vật hạ đẳng vậy mà cũng được sinh ra trong cõi đời này sao?” Lại bằng cái giọng đầy khinh miệt, Tà Ác hướng hai đốm sáng là đôi mắt của mình nhìn cái vật thể hình giọt nước kia, cười khanh khách. Rồi hần bần một luồng tà khí về phía đó, và nó nhanh chóng bị tan tát chỉ một đòn rất nhẹ nhàng từ Mark. John dõi theo, nước mắt đầm đìa.

“Chuyện này là sao thế hả Mark? Ray chết rồi sao? Và Aly là người đã giết nó sao? Đây là cái chuyện gì thế?” John gào lên đau đớn, anh muốn chạy lại ôm chầm Ray nhưng đang bị kiềm hãm bởi cái làn khói tà khí của Hắc Hà.

Phi Âu lao tới, cô định đâm chết John để cho Tà Ác không còn một nơi nương tựa, và vì điều đó sẽ làm cho sức lực của hắn giảm định đáng kể. Và không để điều đó xảy ra, Mel tuốt kiếm ra từ cánh tay của mình và chặn đứng lưỡi kiếm của Phi Âu.

“Cô làm cái quái gì thế Mel?”

“Tôi chỉ làm cái điều tôi cho là đúng. Cô là một kẻ tồi khi giết một người vô tội.”

“Giết anh ta thì tiêu diệt ta ác sẽ nhanh chóng hơn. Cô không hiểu điều đó sao?”

“Cô mà bước lên một nước nữa mà vẫn mang ý định đó thì người tôi giết không phải là Tà Ác, mà chính là cô đấy.” Mel đưa kiếm lên thách thức đầy đe dọa với Phi Âu.

“Cô đúng là một đứa điên.” Phi Âu gào lên đầy tức tởm.

“Nhưng tôi không máu lạnh như cô, một kẻ tồi.”

Hai ánh mắt đầy hung hãn của hai cô gái nhìn nhau đầy lửa, dữ dội và khủng khiếp. Hai lưỡi kiếm đang lườm vào nhau, hăm dọa và đang chờ thời cơ để hạ đối phương trong tích tắc. Tà Ác cảm thấy khoái trá với cái điều đó.

Aly lại khiến những thứ vượt của mình hiện ra một lần nữa. Cô đứng lên, con mắt đầy lạnh lùng mà cô chưa từng mang đôi mắt ấy bao giờ từ trước đến giờ. Q Bích cũng đứng lên, và trên tay anh giờ đây là những lá bài quân Q Bích đang được bao phủ phía ngoài là một lớp băng mỏng lạnh giá.

“Em định vẫn tiếp tục công việc sao Aly?” Giọng nói đầy bi thảm được thốt lên từ Q Bích.

“Em sẽ vẫn nhớ mãi trò chơi đó, cái trò thời thơ ấu của chúng ta. Em yêu Tatuti, và em cũng yêu anh, Thiên Tuấn.” Aly nói bằng cái giọng đang kiềm nén cảm xúc dữ dội, và vẫn giữ đôi mắt lạnh ấy.

Du Chỉ lại tiếp tục đi tiếp qua cánh cửa ấy sau khi bước lên con đường được nối bằng những chiếc cầu sọ. Cô cảm thấy khó thở hơn, và càng lúc cảm giác ấy càng gia tăng dữ dội. Du Chỉ tiếp tục đi qua cánh cửa để tiến sâu hơn vào cái nơi cô muốn đến. Cảm giác khó thở dần tăng cao trong ***g ngực của cô, và đường

như càng lúc buồng phổ cô càng trống rỗng một cách đáng sợ, cổ lăm mới ngóp từng ngụm khí ít ỏi, hiêm hoi trong cái không gian này. Trước mắt Du Chỉ giờ đã là nơi cô cần đến, và muốn đến.

Đó là một không gian rộng thênh thang và dường như không có một ranh giới giới hạn nào cả. Hai bức màn to lớn, đó là có duy nhất tồn tại nơi đây ngoài chiếc ghế chạm khắc tinh tế bằng đá thạch anh đã bị nhuộm đen trầm trọng, ngoài ra thì tất cả chỉ là một bể cả mênh mông của tầm tối sâu hun hút.

Du Chỉ chăm chú ngắm nghía những gì đang cử động trên hai tấm phong màn đó. Một tấm đang đưa hình ảnh diễn tiến của những gì đang xảy ra với Ray và Mark ở hiện tại, tấm còn lại như một bức phong màn tua lại những hình ảnh của ngày xưa, và đây là đoạn kết bi thương của ngàn năm trước. Du Chỉ chăm chú xem lại những gì đã kết thúc trong quá khứ, cái quá khứ mà hầu như đau thương đã đến với mọi người trong cuộc vào thời điểm đó...

... Đó là những mảnh vỡ của đất, đá, những mảng tường bị văng ra tứ tung, khói bay mù mịt, lửa cháy âm ỉ và những người chết nằm chất đống đầu đó quanh đây. Căn thành kiên cố, vững chắc của VÕ đã bị tàn phá nặng nề, đó là cái hậu quả Hắc Hà để lại trước khi hấn chết.

Hắc Tử Diệp với đôi mắt mù loà bung đôi cánh bướm màu tím tuyệt đẹp của mình vút bay tới bên Hắc Hà, cô kiểm cánh tay bên phải của hấn. Cảm thấy tức tối có việc bị cầm cổ như thế, cánh tay còn lại của Hắc Hà đã biến thành một mũi khoan sắc bén, đâm xuyên qua người Hắc Tử Diệp. Máu phun tung toé, vương vãi khắp mặt đất, và tiếng thở cô càng lúc càng gấp gáp, hối hả, nhưng vẫn không có ý định buông cánh tay đó ra.

Thiên Tuấn thấy thế, vùng vút bay về phía Hắc Hà bằng đôi cánh dơi lực lưỡng của mình. Nhưng ngay sau đó anh té xuống đất một cách nặng nề, bởi Tà Ác đã trút bỏ quyền năng hấn từng trao cho anh. Không chịu thua vì những gì mình đã mất, “Sức mạnh không chỉ dừng lại ở mức do người khác ban phát, mà nó luôn cháy rực trong tâm của mỗi con người.” Nghĩ thế Thiên Tuấn rút hai tấm bài hình Q Bích, đặt vào đó sức mạnh tâm linh của những con người phương bắc thờ thần Huyền Vũ. Ngay lúc ấy hai tấm bài như hai mảnh băng rắn chắc, vút bay và đâm xuyên đôi mắt của Hắc Hà. Càng gào lên đau đớn, cánh tay hấn càng đâm lút sâu hơn vào Hắc Tử Diệp, và những tiếng rú đau đớn của cô bao trùm cả không gian nơi đây, nó như hoà quyện nỗi đau vào chốn VÕ một thời bình yên này.

Piro lụm khum của một vị đại nhân Đệ Nhất già nua, đang từ tốn bước chậm rãi về phía Q Bích. Bà trao cho Thiên Tuấn con rùa bằng đá thạch anh của mình, và như hiểu được tâm ý đó, anh trèo lên con rùa và phóng thẳng lên chỗ Hắc Hà đang quần quại, chửi rủa vang trời. Thiên Tuấn nắm toàn thân của tên tà ác vào kéo ghì hấn xuống đất. Trong cơn tức tối, Phi Du Hắc Hà đã bung tràn tà khí mà quần quanh cả người Hắc Tử Diệp và Thiên Tuấn. Như những mũi kim độc tràn đầy tà khí, làn khói đen ấy khiến cả hai rú lên từng hồi đau đớn khủng khiếp. Nhưng cả hai quyết không buông tên Tà Ác ra, dù chỉ một giây.

Hắc Tử Diệp đưa đôi mắt không thấy gì của mình về hướng cô biết Thiên Tuấn đang ở đó, gật khề đầu, rồi quay về phía phát ra tiếng bước chân chậm chậm của Piro, cô lại tiếp tục khề gật đầu. Thiên Tuấn cũng làm động tác y như thế.

“HÃY LÀM ĐIỀU ĐÓ, THƯA ĐẠI NHÂN.”

Cả hai đồng thành gào lên. Piro buồn bã ôm con rùa bằng thạch anh bay vút lại bên Phi Du Hắc Hà, bằng một nụ cười buồn bã nhưng đầy phúc hậu, khắp thân bà hoà quyện cùng với ánh sáng lam nhạt từ con rùa bằng đá phát ra. Và cả bốn người sau đó nổ tan tành, không để lại một chút dấu vết nào cả.

“Trước lúc ra đi, em thấy gì à? Trước lúc ra đi em đã được thấy anh, người đã giúp em tìm được ánh sáng trong bóng tối. Em không biết mặt anh, nhưng chỉ cần, vâng chỉ cần em cảm vẫn còn cảm nhận được nụ cười thánh thiện của anh, như thế đã là quá đủ.” Hắc Tử Diệp trước giây phút định mệnh ấy đã nghĩ như thế, và bằng đôi mắt nhìn thấy bằng tâm của mình, cô cuối cùng cũng thấy được người ân nhân đã cứu rỗi linh hồn cô, người đã mang cô ra khỏi bùn đen của tội ác.

Gió lại thốc từng cơn lạnh giá của xứ sở phương Bắc lạnh giá. Và bọn trẻ con với những chiếc áo dày cộm đang xúm tụm vào nhau mà chơi trò Tatuti. Thiên Tuấn hạnh phúc cảm thấy nhẹ người khi thấy được hình ảnh đó vào phút cuối đời, anh đã ra đi mà không vướng bận một điều gì, và trong cái ánh sáng lam nhạt đó, Thiên Tuấn thấy Aly hiền dịu đang đứng chờ mình.

Nơi ấy, cái nơi vừa xảy ra vụ nổ ấy, chỉ còn lại là một hố trùng, đất đã văng tứ tung xung quanh, và cả bốn con người ấy đã biến mất. Họ đã chết, bằng chung một kết cục, nhưng mục đích và hi vọng cũng như tham vọng của họ thì lại khác nhau. Nhưng cho đến cùng, họ vẫn không tránh khỏi việc phải chết.

Một nơi khác không xa trong thành VÔ đồ nát, Ray Thanh Long đệ lục đang đối đầu với người mà cậu đinh ninh là người yêu mình, Juu Đệ Tứ (thật ra đây là Juu Đệ Ngũ, tái sinh sau khi Juu Đệ Tứ bị Hắc Hà giết).

“Đây sẽ là kết cục của chúng ta đấy sao Juu? Anh có thấy xấu hổ bởi những gì anh gây ra cho Vô, và đền thờ điện của bốn bị đại nhân không?”

“Tất cả chỉ vì mục đích trả thù. Ta sống bởi mục đích đó, và người ta cần giết chính là người, Ray Thanh Long đệ lục, người đã giết ta.” Giọng nói vẫn lạnh lùng không cảm xúc.

Ray lắc đầu ra chiều thất vọng, bởi anh biết dù có giải thích bao nhiêu lần thì Juu cũng không tin rằng mình vô can. Và anh càng thất vọng khi giờ đây trong tâm trí Juu chỉ còn là như tư tưởng trả thù, và đau đớn sâu sắc hơn, khi người anh muốn giết lại là cậu, người yêu của anh.

Nước mắt ràn rụa chảy dài trên khuôn mặt. Ray lao thẳng vào Juu, ngọn kiếm sắc bén hướng thẳng vào người yêu mình mà tiến. Một phút thất thần, Juu cảm nhận một chút gì đó khác lạ trong kí ức mình lúc ấy, anh đứng yên và chấp nhận đón nhận lưỡi kiếm vô tình từ Ray. Mũi kiếm đâm xuyên qua anh, rồi lại lún sâu hơn, rồi lại sâu hơn nữa, cho đến khi cả chiều dài lưỡi kiếm xuyên thủng qua người Juu. Ray đứng sát bên anh, lệ vẫn chảy ròng theo cảm xúc đớn đau, cậu chồm tới và đặt một nụ hôn lên đôi môi lạnh, há hốc của Juu. Ray đi vòng ra phía sau Juu, sau khi đã trao nụ hôn cay đắng đó, rồi cậu cũng tự đâm xuyên mình bằng lưỡi kiếm đã đâm Juu, và cả hai đã gắn kết với nhau bằng thanh kiếm đó.

“Juu, em yêu anh, và em đau đớn vô cùng khi phải giết anh. Kiếp này chúng ta không có một kết quả tốt đẹp, nhưng nguyện ở kiếp sau nếu có, chúng ta sẽ lại mãi yêu nhau. Em mãi yêu anh, Juu, cho dù có điều gì xảy ra.” Ray thều thào yếu ớt sau gáy Juu, rồi cả hai đều nhắm mắt, lịm đi và chết. Họ vẫn đứng đó, chết lặng theo dòng nhịp thời gian khổ sở trôi trong sâu lắng của đau đớn. Mãi không rời...

Một nhát kiếm chém ngang cái màn hình khiến chúng biến thành hai mảnh rời rạc. Du Chỉ trừng trừng nhìn nó dần lã tả rơi xuống và dần biến mất, để lại trên cái nền đen tăm tối là một con mắt đầm máu, cô biết đó là mắt của Hắc Tử Điệp. Du Chỉ tiếp tục theo dõi sự việc đang diễn ra tại trường Đại học Tổng hợp, nơi Mark đang ở đó...

Phi Á Tiên ré lên đau đớn dữ dội khi những sợi tơ định mệnh lại càng nghiến chặt hơn đôi tay yếu ớt của cô. Máu ứa ra mỗi lúc nhiều hơn, và chút rơi đây, vương vãi khắp chỗ cô ngồi. Phi Á Tiên yếu ớt nhìn ngọn nến đã tắt lúc này, hi vọng nó sẽ lại cháy lên, nhưng hi vọng chỉ biến thành vô vọng theo từng làn khói trắng bốc lên từ ngọn nến ấy.

Phi Âu lại nhảy vút lên, hòng tránh tầm kiểm soát của Mel mà thẳng một nhát chém chết John. Không để ý định đó được thực hiện, Mel bám sát cô như không thể tách rời và sát hơn được nữa. Phi Âu bực tức cuồng loạn mà gào lên đầy hăm dọa.

“Cô mà còn cái thái độ đó nữa, thì tôi không nể cả cô. Và tôi sẽ giết cô đầu tiên đấy.”

“Nếu cô có ý định muốn giết chết John để khiến Hắc Hà suy giảm tà lực, người đầu tiên tôi giết sẽ là cô.” Mel vẫn lạnh lùng đưa kiếm trước mặt Phi Âu không có ý hăm dọa, mà là sẽ làm.

Aly phóng những cái vuốt đen đúa của mình về phía Mark đang ngồi, ngay lập tức Q Bích liền lao về hướng đó và đỡ những chiếc gai đầy chất độc đó. Nhưng đó đúng với ý Aly đang định. Cô mỉm cười buồn bã nhìn Thiên Tuấn, rồi lao vút về phía John. “John em xin lỗi, chúng ta không nên ích kỷ sống vì bản thân. Em đã làm thế và em đang rất ân hận.” Những móng vuốt đang rất gần John, và cô đã gào lên như thế trong nước mắt.

“KHÔNG!”

“KHÔNG!”

“KHÔNG!”

Cả Q Bích, Mark và Ray trong hình dáng một giọt nước màu lam đều thét lên kinh hoàng khi thấy cái điều mà Aly sắp làm. Rồi cả ba như sét đánh chết im một chỗ khi thấy bàn tay tà ác từ làn khói đen đã vút ra và đâm xuyên cơ thể Aly. Máu cô phun ra vùn vãi, nhưng không vì thế mà Aly ngừng lại, cô tiếp tục lao đến, lao đến mỗi lúc gần hơn. Những cái móng vuốt sắc bén của Aly chỉ vừa chạm đến cơ thể John thì cô đã hết sức lực, và ngã quỵ ngay trước mặt cái sự hoảng hốt chứa đầy trong người John.

“Aly, em làm cái gì vậy, tại sao em lại làm vậy. Em chết?” John gào lên thảm thiết, có cử động nhưng vẫn bất lực, tà Ác càng cố giữ anh chặt hơn bao giờ hết.

Nước mắt Aly chảy tràn trên khuôn mặt lấm lém máu, cô nấc từng tiếng dài tuyệt vọng, mắt cô mờ dần, và mọi vật xung quanh cô đang nhoè dần. Cô cố quay sang, nhìn Mark, nhìn Ray, nhìn Thiên Tuấn, rồi lại nhìn John, môi mấp máy. “Em...x...xi...xin...”

Cô nhắm mắt và ra đi khi câu nói “Em xin lỗi!” không được trọn vẹn, và cái chết ấy để lại nỗi đau cho tất cả mọi người chứng kiến cảnh đó. Ngoại trừ Tà Ác.

Chớp thời cơ ấy, sơ sự sơ suất của Mel lẫn Tà Ác, Phi Âu vùn vút lao tới như một mũi tên, và lưỡi kiếm của cô đâm xuyên cơ thể John. Cả John, Tà Ác, Mel và những người còn lại một lần nữa bàng hoàng, rồi gào lên trong đau đớn.

“Như thế, thì mi sẽ không thể sống được lâu thêm được nữa đâu Hắc Hà.” Phi Âu nói bằng cái giọng điệu và ánh mắt vô hồn.

“Con ranh khốn khiếp, tao sẽ nghiền mày ra như tương.” Tà Ác gào lên đau đớn một cách thê thảm rồi vùn vút thoát ra khỏi cơ thể đầm đìa máu của John. Rồi từng làn khói đen lại biến thành một bàn tay đầy vuốt, nhắm thẳng vào Phi Âu mà vút tới tấp.

Mel lao tới bên cạnh John, ôm anh vào lòng mà khóc nức nở.

“Không sao, không sao cả. Mọi việc rồi sẽ qua cả thôi mà.” Cô hoảng loạn đưa tay điều trị vết thương trên người John.

Mark, ôm lấy Ray, cùng với Q Bích chạy đến bên cha đỡ đầu của mình trong sự lo lắng tột độ và nỗi đau sâu sắc khôn cùng.

“Ba John, cha sẽ không sao đâu. Cha cô lên.”

“Cố lên ba John. Cha là người luôn tràn đầy niềm tin và nghị lực mà. Cha cố cười đi cha, cười được nụ cười vốn dĩ của cha, thì mọi người sẽ qua cả thôi.” Ray trong hình dáng giọt nước cũng gào lên trong nức nở.

“Ừ, ta sẽ không sao đâu. Không biết mẹ Aly của các con sao rồi?”

“Mẹ... mẹ... Aly...” Ray ấp úng nói không nên lời.

“Bằng thứ tà khí ấy thì mẹ không chết đâu, ba John. Ba hãy cố lên!” Mark nói dối.

“Ông John, tôi có thể hỏi ông một điều được không?” Mel nói trong thốn thức.

Yếu ớt trong cái gạt đầu cố sức, John vẫn cố nở một nụ cười nhạt chưa từng có trên môi.

“Ông có quan hệ gì với ngài Dave Williams?”

John giương to mắt nhìn Mel đầy ngạc nhiên trong những phút cuối cùng của đời mình. Cố lắm John mới nói nên được thành lời, “Cô là Tôn Yến?”

Mel chỉ gạt đầu khóc sướt mướt bên cạnh cái thân thể vừa lịm đi vào hư không sao những lời cô nghe được từ anh. Tiếng nấc càng nặng nề hơn, và cả không gian càng bao trùm nhiều hơn bằng những âm thanh náo nức đó. Tiếng nói của John vẫn còn vọng mãi trong tâm trí cô trước khi anh ra đi, “Ba chúng ta đã mất lâu rồi, đúng không?”, đó là câu nói cuối cùng của John. Giờ anh ra đi, trên môi vẫn nở một nụ cười tươi không lẫn vào ai cả.

Mel gào lên trong đau đớn, ôm lấy John vào người mà khóc như chưa từng được khóc. Cô lại nhớ về những ngày xưa thơ ấu...

...Mắt cha lẫn mẹ ở cái tuổi chưa cứng cáp được hình hài. Rồi cô được đưa vào cô nhi viện để những người trong đây chăm sóc. Rồi cô được chính vị bác sĩ đã đỡ đẻ cho mẹ mình ngày hôm ấy nhận về làm con, không một chút khinh khi vì đôi mắt trắng dã không trông đen của cô. Rồi khi người bác sĩ ấy mất, cô lại trốn chạy vì không muốn bị trở về cô nhi viện. Năm mười ba tuổi cô gặp được Dave Williams, một người với nụ cười thánh thiện, đã cứu vớt đời cô.

Năm mười tám tuổi, Mel nhớ lại những kí ức của thời xưa. Cô nhớ rất rõ cái nụ cười của cái người đã cứu rỗi linh hồn mình khỏi tăm tối ở tiền kiếp, và nụ cười đó hiển hiện trên khuôn mặt của người cha nuôi thứ hai này. Cả hai sống vui vẻ bên nhau, hạnh phúc. Cô có nghe ông kể về một người anh trai, con ruột của Dave, đang học tại thành phố Vua Ánh Sáng. Và đó là điều duy nhất cô biết được về họ hàng của Dave. Chứng bệnh ung thư quái ác lại một lần nữa cướp đi người thân yêu duy nhất của Tôn Yến – Mel. Cô lại một lần nữa trở thành kẻ một côi ở cái tuổi hai mươi hai. Mel bắt đầu cuộc sống của mình trong cô đơn, Mel trở thành giáo sư của trường Đại học Tổng hợp thành phố Ray Juu – Thành phố của những hồi ức.

Mel ôm chặt lấy John mà khóc nức nở...

14. Chương 14: Cái Chết Của Piro

Những tiếng va chạm mãnh liệt khua vào nhau mỗi lúc một gay gắt và khốc liệt hơn bao giờ hết. Bàn tay đen đúa bằng tà khí của Phi Du Hắc Hà cứ nhắm thẳng vào Phi Âu mà quất tới tấp. Đồng thời, hắn cũng bị phân tán bởi phải né tránh những tấm bài Q Bích mạ một lớp băng cứng cứ phóng vèo vèo về phía hắn. Trong cơn bực tức khi bị mất đi cơ thể mới, Hắc Hà cứ như con thú dữ không còn biết gì, chỉ lao thẳng vào Phi Âu mà tấn công. Cô nàng cũng khó khăn trong khổ sở dữ dội để né tránh những đòn hiểm độc ấy. “Nếu không bị suy giảm tà lực thì này giờ mình cũng biến thành một cái xác nằm lán trên đất rồi.” Cô nghĩ thầm, vừa liên tục né, đỡ những cái vuốt đầy chết chóc từ Tà Ác.

“Con ranh kia, mày phải chết, và không một lí do gì mày được sống cả. Mày chết vì những gì mày đã gây ra, hãy mà sám hối tội lỗi trước khi chết đi.”

Mel vẫn cứ ôm cái xác của John trong lòng mình mà khóc nức nở. Đôi mắt trắng dã của cô giờ đây đang dần thấy nụ cười rạng ngời của Dave, rồi trong phút giây quý giá đó, tim cô lại nhói lên một cơn đau dữ dội, cô sợ mình lại bị mất đi cái nụ cười ấy khi hình ảnh của Dave đang dần ngập trong ánh sáng chói lọi. Đôi mắt Mel bỗng nhói lên từng hồi rất bóng, rồi từ khoé mi một dòng máu đỏ chảy tràn trên khuôn mặt đẹp đẽ của cô.

“Cô làm sao thế cô Mel?” Ray hoảng hốt thét lên.

Mark cũng ngó trân trân khuôn mặt của Mel, “Chuyện gì thế này, cô bị làm sao thế?”

Mel lắc đầu, không nói gì, chỉ lặng lẽ ngăm nhìn John ngủ say.

Du Chỉ bước tới gần hơn cái ghế bằng đá thạch anh bị nhuộm đen bởi tà ác của Hắc Hà sau khi cô chém nát mảnh màn thứ hai. Đôi mắt của Hắc Tử Diệp rơi phịch xuống đất và ngay nơi ấy lênh láng máu chảy ra. Cô đi càng lúc càng gần hơn về phía chiếc ghế chạm trổ tinh tế kia. Lạnh lùng như chính cá tính của cô, cô rút một chiếc lưỡi hái dài màu đỏ thẫm từ xương vai của mình và chém nát chiếc ghế ra thành nhiều mảnh vụn. Khi những mảng bụi đen đúa từ thứ đá thạch anh kia bay qua, nằm trong đồng đồ nát, Du Chỉ đã trông thấy được cái mà cô cần tìm kiếm. “Không còn lẫn vào đâu được, đây chính là cái mình đang tìm, chính nó!”

Triết Nam ung dung mỉm cười, đứng cạnh đứa bé năm tuổi đang dốc sức bảo vệ cho cái kết giới không bị phá vỡ thông qua con rùa bằng đá thạch anh màu lam đang lơ lửng giữa bầu trời. Gã quét một cái nhìn đầy độc ác lẫn tò mò về phía đứa bé, và với cái giọng của một kẻ bề trên, hắn hỏi như ra lệnh, “Cái trò ngu ngốc đó của mi có thể kéo dài được bao lâu, hồi con bé ngu ngốc kia.” Và không một câu trả lời nào từ đứa bé đáp trả lại. Mái tóc màu đỏ cam pha lẫn những sợi vàng như những ngọn lửa nhảy múa trong gió càng khiến cho khuôn mặt Triết Nam bùng lên sự giận dữ, hắn ghì những cái ánh nhìn chết chóc vào đứa bé,

định nói một điều gì đó nhưng lại thôi. Một thoáng im lặng kéo dài đằng đằng, và cái ánh mắt ấy thì cứ dán chặt lấy đứa bé năm tuổi.

“Người đúng là một kẻ ngu ngốc nhất thế gian này, Juu Độ Ngũ ạ!”

Giọng nói đầy phong thái của bậc tiền bối chỉ trích kẻ sinh sau được phát ra từ đứa bé ấy. Nó vẫn không thèm nhìn xem Triết Nam sẽ làm gì, đôi mắt vẫn cứ đăm đăm dõi theo cái làn ánh sáng màu lam bao phủ con rùa bằng đá thạch anh lơ lửng kia.

“Piro, ta muốn biết đúng những gì đã xảy ra trong quá khứ.” Giọng nói đầy ra lệnh lại được thốt lên từ hắn, và ngay sau đó, hắn hiểu làm như thế sẽ không được tác dụng gì, mà đôi khi còn bị tác dụng ngược.

“Mi cần biết một điều, và duy nhất một điều. Mi đã tái sinh, đã sống và làm những gì trong quá khứ và hiện tại điều là sai lầm, và không gì có thể diễn tả hết sự sai lầm đó của người.” Vẫn giữ đúng giọng nói lạnh lẽo và gia trưởng của người bề trên phán cho kẻ bề dưới, ánh mắt Piro vẫn chăm chú nhìn con rùa bằng đá. “Juu Độ Ngũ, việc mi cần làm bây giờ là hãy hợp lực cùng Mark – Juu Độ Tứ đưa Ray trở về.”

“Cái gì, đưa kẻ đã từng giết ta trong quá khứ, kẻ đã giết ta đến hai lần. Ta phải cứu hắn sao, người đúng là một mục giả lắm lắm, Piro ạ.” Giọng Triết Nam đầy vẻ cười cợt.

“Người đúng là quá mê muội khi bị Tà Ác lợi dụng như một con cờ thí, và tới bây giờ vẫn còn giữ mãi cái dần dộn ấy. Đúng là, tộc Chu Tước các người có cái nhược điểm là vậy” Piro thở dài, mắt vẫn không rời cái vật đang tạo kết giới, “Tộc phụng hoàng các người mạnh mẽ, nhưng lại bị thao túng sao khi tái sinh bằng những gì trông thấy đầu tiên. Đó là một yếu điểm thực sự lớn, phải nói rằng vô cùng lớn.”

“Không bàn cãi với bà chuyện này, lão bà. Chẳng phải giờ ta đang muốn biết đích xác những gì đã xảy ra trong quá khứ sao?”

Đứa bé năm tuổi thở dài đầy ưu tư, rồi đưa mắt nhìn Triết Nam đầy tâm trạng, nó nói:

“Ta tin chắc giờ đây, cho dù ta có nói sự thật thì nó cũng sẽ không dễ gì lay chuyển được ý định trả thù của người. Nhưng hãy chờ, sẽ không còn lâu nữa đâu, người sẽ quyết định. Và sự lựa chọn ấy của người sẽ là câu trả lời của ta.” Piro lại tiếp tục nhìn về hướng con rùa bằng đá thạch anh lơ lửng giữa không trung. Juu Độ Ngũ, vẫn im lặng nhìn đứa nhỏ rồi lại nhìn xuống cái kết giới ấy.

Khó khăn lắm, Mark mới có thể trấn an Mel, và tách rời cô ra khỏi xác chết của người cha đỡ đầu của cậu. Mark đặt John và Aly nằm cạnh nhau, đôi mắt rưng rưng buồn nhìn họ, môi nở một nụ cười nhạt như tự bảo với chính mình, “Cái chết thật sự thật đáng sợ, nhưng nếu sống mà cứ phải dần dặt, cứ phải chịu đau khổ và nô lệ thì thà chết còn hơn. Hi vọng đây chính là giải thoát của hai người, bố John và mẹ Aly.” Cậu nghĩ thầm như thế rồi búng một ngọn lửa tay mình về phía hai cái xác ấy, chẳng mấy chốc ngọn lửa đã ôm trọn lấy họ.

“Cô Mel, xin cô hãy nén đau thương. Sự mất mát này đối với bọn em cũng không kém phần đau đớn, nhưng có lẽ sự ra đi của họ là sự giải thoát.” Ray nói bằng tiếng nấc ứ đọng đầy tâm tư.

Mark buồn bã nhìn sang hình hài giọt nước của Ray, rồi nhìn Mel đang sụt sùi khóc khê gật đầu sau tiếng nói của đứa em mình. Rồi cậu nhìn hai thi thể đang dần tan biến trong đám lửa nhảy múa gào thét kia. Mark lại đưa mắt nhìn Hắc Hà, Phi Âu và cả Q Bích.

Mark đang dần có những sự biến đổi. Mái tóc của cậu dần mọc dài ra, mỗi lúc một dài hơn và nó nhuộm một màu đỏ cam đầy rực rỡ như những ngọn lửa cháy mãnh liệt. Những mảnh áo bắt đầu rách bung ra nhiều hơn để lộ tấm thân rắn chắc, lực lưỡng của cậu. Vết xăm hình phượng hoàng trên bắp tay trái của Mark dần lớn dần thêm, và nó lan dần ra khắp ngực trái và nửa lưng phía trái của cậu. Những vuốt tay cũng bắt đầu mọc ra dài hơn, và nó cũng nhuộm một màu đỏ ao. Ánh mắt của Mark nhảy múa như hai đốm lửa gào thét đầy bi thương và giận dữ. Và từ phía sau cậu, đôi cánh đỏ rực phát lên, vỗ mạnh và phát lên từng hồi bi thảm và đầy tức tối. Juu Độ Tứ đang hiển hiện trước mọi người, rõ nét nhất, chân thật và đúng với dáng vẻ của ngày trước, cậu đang dán chặt tâm điểm mình cần ra tay – Tà Ác Phi Du Hắc Hà.

Mel chồm tới, ôm lấy Ray vào lòng, và chạy đến bên thân xác của cậu để bảo vệ cái hình hài đang nằm im lìm tại đây.

Mark cảm thấy yên tâm với sự an toàn của Ray. Cậu liền lao vút đến bên Tà Ác, và với một cái tát xé gió, những ngọn lửa từ những chiếc vuốt trên bàn tay của Mark tạo ra đàng bùng cháy và lao thẳng về phía Tà Ác. Thấy được sự nguy hiểm trong tình thế này, Tà Ác đạp mạnh chân vào kiếm của Phi Áu để né tránh đòn tấn công của Juu Đệ Tứ. Trong tình thế ấy, Phi Áu mất sự thăng bằng nên té ngã nhào trượt dài trên nền gạch cho đến khi Q Bích nắm được cô lại.

“Cô không sao chứ?”

“Không sao, tôi vẫn ổn.”

“Đáng lí cô phải bị nhiều hơn như thế cho những gì cô đã làm.”

Khuôn mặt tối sầm lại của Phi Áu khi nghe cái cách nói đầy nhẹ nhàng nhưng cái sự trách móc xen lẫn trong đó thì nặng trĩu trĩu. Cô giật tay ra khỏi tay Q Bích. Mặt nhăn nhó vì những vết trầy cho ma sát với mặt đất, mắt hướng về theo dõi trận đấu giữa Tà Ác và Mark.

“Juu Đệ Tứ, người nên nhớ cả Đệ Nhất và Đệ Nhị đều bại dưới tay Tà Ác ta, Đệ Tam thì chết thảm trong tay Hắc Hà, thì người chẳng là cái quái gì khiến ta phải sợ.” Tà Ác phá lên cười thích thú đầy xác xược. “Ta sẽ chết, khi sơ suất bị bọn khốn tay chân phản bội kiếm hãm và hứng chịu đòn hi sinh của lão rùa già Piro Đệ Nhất. Nhưng chuyện đó sẽ không thể tái diễn một lần nữa. Tất nhiên chỉ không tái diễn với ta, nhưng cả người và Ray thì phải chết.”

Tà Ác cười càng lúc càng lớn và dữ dội hơn. Hắn muốn làm nhục chí của Juu bằng giọng cười ấy, đồng thời từ cơ thể bùng lên khói đen đầy ta khí kia, bốn bàn tay đầy chết chóc lao thẳng về phía Mark.

Q Bích lập tức bắn những quân bài bao phủ một lớp băng cứng về phía những cánh tay ấy. Nhưng cậu không ngờ một cái thứ năm thình lình xuất hiện và Q Bích lãnh đur đòn tấn công đó. Cậu bay vút một quãng khá xa, rồi chạm vào thành kết giới và té phịch xuống đất. Máu phun ra rất nhiều, khiến cơ thể Q Bích ngã quỵ xuống mặt đất.

“Anh không sao chứ Q Bích.” Phi Áu lo lắng chạy lại hỏi.

“Rất vui vì cô không cầu mong tôi chết. Tôi chưa chết được đâu.” Q Bích nói qua tiếng thở nặng nề.

Mel chỉ biết ngồi đó, thét ré lên mà không thể đi đâu cả khi cô phải bảo vệ thân thể của Ray cũng như Ray trong hình dạng giọt nước mắt.

Năm bàn tay đen đúa đầy ta khí đang bao lượn, đuổi theo Mark sát, không rời và nó như muốn nghiền nát thân thể cậu cho hả hê cơn giận dữ. Tà Ác đưa đôi mắt khoái trá trông trò rượt đuổi của những bộ phận của mình, và con mồi là kẻ thuộc gia tộc mà cậu căm thù nhất trong cuộc đời này.

“Mi sẽ phải chết, và đó sẽ là điều sẽ diễn ra tiếp đây, sẽ nhanh thôi.” Giọng nói đầy hí hửng của Tà Ác như châm chọc cái tình huống khốn khó của Mark.

“Mày sẽ không dễ giết được tao đâu, đồ khốn. Và tao sẽ không chết trước mày.”

Những sợi dây định mệnh đã có phần nói lỏng hơn, và những ngón tay của Phi Á Tiên không còn phải cái sự đau buốt như lúc này. Tiếng thở nặng nhọc của cô vang lên khắp cái không gian vô định đầy mê mong và u tối ở chốn này. Đưa bàn tay sưng tấy vì những vết cắt đầy dữ dội kia vén mớ tóc xả loà xoà khi phải chịu những cơn đau sâu sắc khi này, Phi Á Tiên buồn bã khi nhận ra điều đó vẫn sẽ diễn ra như thế.

“Ngày định mệnh ấy lại sắp đến. Nó sẽ trôi qua trong cái chết của người ấy. Sự hi sinh của người ấy thật lớn lao. Nhưng liệu, số phận có thay đổi được hay không?”

Phi Á Tiên đưa đôi mắt mệt mỏi nhìn bầu trời đêm lấp lánh muôn vạn ánh sao. “Bánh xe luân hồi cay nghiệt vẫn cứ lăn như thế. Nó đã nghiền chết bao nhiêu người hòng ngăn chặn bước tiến của nó. Hi vọng rằng, nó sẽ có thể dừng lại, hi vọng là thế.” Cô thở dài nhìn bầu trời tăm tối, rồi lại nhìn những sợi tơ số phận khẽ run lên bần bật, và ngọn nến đã tắt tự bao giờ. “Ngôi sao nào sẽ hộ mệnh cho ta. Ngôi sao nào sẽ khắc tinh ta. Bầu trời, có muôn vạn vì sao.”

Mark bung đôi cánh của mình ra cực đại. Và từ đó, những chiếc lông vũ đỏ rực bắn ra, nó bay khắp nơi trong không trung, rồi tìm kiếm những cánh tay tà ác đầy khí độc ấy mà cắm phập vào. Nó đốt cháy, đốt

rụi những thứ tối tăm ấy bằng sự giận dữ đang cháy lên ngùn ngụt trong tâm trí của Juu Đệ Tứ, và cậu nhìn hấn bằng đôi mắt có thể giết chết hấn ngay lúc ấy.

“Khá lắm nhóc con. Hãy xem ta sẽ làm gì với mi ngay bây giờ đây.” Tà Ác găm gờu đau đớn khi nắm cánh tay của mình bị thiêu rụi chẳng bao lâu.

“Sự thật thì Tà Ác là ai? Hắc Hà có phải là Tà Ác hay không, Piro?”

“Tà Ác vốn là một vị thần của VÔ, nhưng hấn là một kẻ bị khai trừ. Hắc Hà là nạn nhân của hấn, và chính cậu ta mới gây ra thảm kịch trong mối tình giữa Ray Thanh Long Đệ lúc và Juu Chu Tước Đệ tứ.” Piro giải thích, mắt vẫn hướng về những việc diễn ra trong kết giới.

“Hắc Hà hận tộc Chu Tước và Tà Ác cũng vậy sao?” Triết Nam hỏi, mặt đầy vẻ mâu thuẫn lẫn tò mò.

Đứa bé năm tuổi chỉ gật đầu, đôi mắt lướt ngang qua khuôn mặt đầy bức xúc tâm trạng của Juu Đệ Ngũ, rồi lại tiếp tục công việc của mình. “Cậu không muốn mình sẽ là nạn nhân của Tà Ác, và trở thành như Hắc Hà chứ?”

“Thế tại sao Tà Ác lại hận tộc Chu Tước, và tại sao hấn bị khai trừ khỏi VÔ?”

“Người hãy giữ tâm trạng mà quyết định xem người sẽ làm gì với Ray Thanh Long, chứ không phải câu chuyện của Tà Ác.” Piro nói với cái giọng đầy nghiêm nghị, “Đó là một câu chuyện dài.” Bà thở dài qua hình hài đứa bé năm tuổi.

Một làn lửa đỏ rực uốn éo trên tay Mark, và chẳng mấy chốc trên tay cậu đang cầm một cây đao ánh sáng chói lọi. Đó là một thứ vũ khí thần thánh được truyền qua nhiều đời của những kẻ được chọn. Thân đao được làm từ hàng vạn những chiếc lông vũ lấy từ đuôi của những con chu tước. Lưỡi đao được mài dũa cẩn thận bằng những cái vuốt và lớp sừng chắc chắn trên cặp mỏ siêu linh của thần Tước mà tộc Juu thờ phụng. Và giờ đây nó đang nằm trong tay Mark, chuẩn bị thảo phạt, kết liễu cuộc sống của Tà Ác.

“Mi sẽ không thể gây ra thêm một tội lỗi nào cả, Tà Ác.” Đôi mắt của Mark vẫn dán chặt vào làn khói đen lừng lờ giữa không gian.

Mark lao tới, tay nắm chắc thân đao, mắt hướng thẳng kẻ thù và chỉ như thế mà thẳng tiến. Tà Ác cuộn những làn khói xung quanh hấn tạo thành một lưỡi đao hung hãn không kém và cũng đang lao về phía Juu Đệ Tứ.

“Mày rồi cũng sẽ chết chứ tổ tiên mày đã từng, ranh con.” Hấn gào rống ***g lộn đầy phẫn nộ, tức tối.

Nhát chém của Mark bùng lên ngọn lửa dữ dội ào ạt tiến về phía Tà Ác. Và từ sự tấn công bên kia, những làn khói đầy chết chóc cùng ngày một to dần. Cả hai quấn vào nhau và tạo nên một tiếng nổ lớn, dữ dội, khói bay mịt mù, bao trùm cả kết giới.

Đôi mắt Tà Ác léo lên đầy cay nghiệt, hấn giờ một phần cơ thể khác của mình tạo thành một lưỡi đao khác mà ngậm chặt vào vai của Mark, khiến cậu phải rú lên đau đớn trong tiếng cười khoái trá, man rợ của hấn.

“Mày sẽ chết, chết nhanh thôi, ranh con.” Từng lời hấn nói ra, và vết chém lại càng ghì sâu hơn xuống bã vai của Juu Đệ Tứ. Tiếng cười càng man dại hơn.

“Mark, anh phải cố lên. Đừng gục ngã chỉ vì những lời xảo ngôn của hấn.” Ray gào lên trong cơ thể bé tí của mình.

Đôi mắt của Tà Ác lại léo lên, hấn phồng một ngọn giáo bằng thứ khói của mình về phía cậu. Nhưng nó lại bị chặn đứng với thanh kiếm trong tay Hắc Tử Diệp.

“Con khôn khiếp, rồi tao sẽ thanh toán cả mày món nợ năm xưa. Hãy chờ đấy.” Hấn găm gờu đầy tức tối.

“Piro, Tà Ác sẽ lại tái sinh, đúng không?”

“Có lẽ, nhưng rồi hấn sẽ lại bị thất bại. Đó dường như đã là chân lí rồi.”

“Một chân lí không công bằng.”

“Công bằng chỉ đến với chân lí. Và chân lí chính là công lí. Tham muốn gian tà khiến cho con người suy đồi và diệt vọng thì sẽ không bao giờ tồn tại.”

“Thế tại sao Tà Ác lại vẫn mãi tái sinh?”

Piro im lặng hồi lâu, mắt vẫn dõi theo những diễn biến dưới kết giới trước khi trả lời.

“Bởi vì đó cũng là chân lí.”

Du Chỉ ngẩng nhìn cái thứ mình đã tìm kiếm bấy lâu nay và ngay bây giờ mới có cơ hội tiêu diệt nó. Đó là một thứ nhớp nhúa, màu bạc trong suốt, nó bao trùm một thứ gì đó bên trong, một lực thẩm và còn có cả một khối cầu màu đen nằm bên trong.

“Cuối cùng ta cũng tìm ra trái tim của người, Phi Du Hắc Hà. Thì ra người kí sinh trong kí ức của Raw.”

Khối cầu đen phát ra những âm thanh mỗi lúc một lớn dần. Từ cái mà màu lục thẩm, những sợi tua bắt đầu mọc dài ra, nó đâm xuyên vào trong khối cầu, và lớn dần lên. Lớp bạc phía ngoài cũng đang phình to hơn, và những cái gai bắt đầu mọc dày hơn, cứng hơn đầy chết chóc đe dọa kẻ thù.

“Người không cảm thấy xấu hổ khi làm việc này sao Hắc Hà. Người lấy cơ thể của anh mình mà làm vật bảo vệ cho mình à. Thật sự đáng khinh bỉ.”

Du Chỉ khinh khỉnh nói một mình trước cái khối cầu gai góc kia. Rồi cô đưa chiếc lưỡi hái đỏ rực như máu mà chém thẳng xuống khối cầu ấy. Nó nứt toạc ra, một thứ dịch xanh chảy ra, tiếp đó là một dòng dịch đen. Những cái tua màu lục thẩm còn sót lại quần lẩy Du Chỉ rồi chui rúc vào người cô.

Tà Ác gào lên đau đớn thẩm tiết.

Như biết hẳn đang suy giảm đến cùn cực. Phi Âu phóng thanh kiếm của mình về phía Tà Ác, và trong sự yếu ớt, hẳn vẫn có thể đỡ được sự tấn công ấy. Toàn thân Hắc Hà giờ đây là một dãy khói mù mịt, đen đúa đầy tà khí.

“Lũ khốn, có giỏi thì tới đây. Tao sẽ nuốt trọn chúng mày.” Hắc Hà gào lên dữ dội hơn mọi khi.

Mark lao tới khi lưỡi đao ghi chặt vai mình đã biến thành khói đen. Mặc cho máu cứ chảy ra lênh láng từ vết thương, cậu vẫn xông vào làn khói ấy.

Đốm sáng phát ra từ hai mắt Tà Ác rạo rực hơn bao giờ hết và hẳn đang vui sướng với ý định sẽ nuốt trọn Juu Đệ Tứ như một miếng thức ăn được đưa vào dạ dày. Hắc Hà rú lên từng hồi khoái trá, và chẳng lâu sau, hẳn lại phải rống lên đầy thê thảm. Hai sợi lông trên sợi đeo cổ của Mark, bỗng tách ra khỏi những khúc xương bạc, mang ý chí tình thần còn sót lại của John và Aly mà cắm phập vào hai hốc mắt của Tà Ác. Hắc Hà rống lên, đau đớn trong ***g lộn.

“Cám ơn hai người, bố John và mẹ Aly.” Mark mỉm cười nhạt, và thoáng trông thấy bóng dáng của họ. Rồi cậu lao nhanh hơn về phía Tà Ác. Quất ngọn đao và một tràng lửa huy hoàng ôm trọn lấy gã mà thiêu rụi.

Phi Á Tiên trong thấy vẻ mệt mỏi lần sự suy kiệt trên khuôn mặt của Du Chỉ.

“Cô không sao đấy chứ?”

“Tôi đã giải quyết xong Hắc Hà. Nhưng hẳn đúng là một đứa con hoang khó bảo, đồ khốn. Một cái bẫy trong ấy. Và tôi trúng phải sự tấn công ấy.”

“Không có vấn đề gì chứ?”

“Tôi không chắc. Nhưng chắc không chết được đâu.”

“Tối lúc rồi đấy Juu Đệ Ngũ, hãy chém đầu tam au. Mau lên.” Piro nói như ra lệnh.

“Phải làm điều ấy sao, bà lão?” Triết Nam phân vân.

“Phải! Nhanh lên.”

Và rồi sau đó, Juu Đệ Ngũ vun một nhát chém bằng thứ vuốt trên tay mình. Đầu đứa bé rơi xuống, nhưng không hề có máu chảy ra. Thay vào đó là một thứ ánh sáng màu lam nhạt tựa như một trắng tinh khiết. Nó bay vút khỏi cửa sổ phong giáo sư của Mel về phía cái kết giới đang tan dần.

Đám lửa dần tắt, và vụt ra từ ấy là làn khói đen còn sót lại của Tà Ác, nó bay tứ tán trong không gian. Thứ ánh sáng màu lam kia ôm trọn lấy từng mảnh khói đen bay vun vút khắp bầu trời, và không gian giờ đây ngập tràn trong một khung cảnh kì ảo.

“Tà Ác chết rồi, chết rồi.” Phi Âm thét lên đầy vui sướng.

“Đó là một điều đáng mừng.” Q Bích nói khi chợt tỉnh lại, vẫn còn nằm mộp dưới nền sân.

“Cám ơn cậu, Juu Đệ Ngũ. Và bây giờ là tới sự quyết định của cậu.” Đứa bé năm tuổi vẫn với tình trạng bình thường nói chuyện với Triết Nam, tay ôm trọn con rùa bằng đá thạch anh.

“Bà không sao cả à, Piro?” Triết Nam há hốc miệng, nhìn Piro.

Chỉ một nụ cười trên môi đứa trẻ năm tuổi

15. Chương 15: Lựa Chọn Của Juu Đệ Ngũ

“Thế anh định đặt tên chúng là gì?”

“Đứa ra trước sẽ là Huỳnh Bá Nam, còn đứa kia sẽ là Huỳnh Bá Long.” Người cha vui vẻ trả lời trong niềm vui sướng tột cùng.

“Em sẽ là mẹ đỡ đầu của Bá Nam, nó sẽ có cái tên khác là Ryu.” Aly mỉm cười.

“Thế, đứa còn lại là của em. Nó sẽ có thêm cái tên là Ray.” John nhe răng cười, nhướn nhướn mày với Aly thách thức, “Con của anh sẽ “ngon” hơn con của em cho mà xem.”

“Anh đừng có mơ.”

Tiếng cười ngập tràn cả căn phòng hồi sức sau khi sinh. Niềm hạnh phúc dâng trào trong tất cả con tim của những người có mặt ở đây. Họ triviu nhìn hay đứa bé chào đời, bụ bẫm, đáng yêu vào giống nhau y khuôn đúc. Đó là một buổi trời thu mát lạnh, làn gió nhẹ nhàng thổi qua mang theo biết bao nhiêu cảm xúc. Gió khẽ lay, lá vàng rơi lả chả, mặt hồ xanh trong gợn những làn nước lăn tăn chạy. Một người bí ẩn khoác trên mình một chiếc áo choàng màu rêu buồn bã, đứng nhìn từ phía dưới sân lên căn phòng tràn ngập tiếng cười đó.

Hai mươi năm sau, cả hai anh em, Ryu và Ray đều đã là những sinh viên khoa Anh ngữ của trường Đại Học tổng hợp, và ngày mai đã kỉ niệm ngày sinh của họ.

Ray mơ màng nhìn Ryu đầy vẻ triviu mến. Đôi mắt cậu cứ xoáy sâu vào trong con người của người anh trai mình như để tìm kiếm, kiểm tra một điều gì đó.

“Mai sinh nhật của chúng ta rồi, anh có chuẩn bị quà gì cho em chưa, Ryu?”

“Tất nhiên là có rồi, nhóc con của anh.” Ryu mỉm cười hiền hoà nhìn anh trai, em theo một cử chỉ vỗ nhẹ lên đầu ra vẻ chiều chuộng.

“Em thích có một sợi dây đeo hộp thời trang.”

“Sẽ là một sợi dây tuyệt vời khi em thấy nó, em trai bé bỏng của anh.” Ryu tiếp tục cười, “Thế còn tụi bạn của chúng ta thì sao bây giờ? Ngày mai ta có cuộc party với ba mẹ, cũng như bố John và mẹ Aly rồi.”

“Đành phải cho bọn nó dự sinh nhật của mình trễ một ngày vậy.” Ray nháy mắt.

Ryu thả hồn mình vào trong một nơi nào đó xa xăm, tận đâu đâu. Cậu đang tận hưởng sự xoa dịu đầy nhẹ nhàng của làn nước ấm áp có một chút tinh dầu bạc hà khiến cho tinh thần cảm thấy nhẹ nhõm biết dường

nào. Cậu đưa tay rê dọc theo thân thể rắn chắc của mình trong sự thích thú và tự hào khi sở hữu một thân hình tuyệt vời như thế. Ryu lại ra khỏi bồn, và đi đến đứng trước gương, cậu chăm chú nhìn, rồi say sưa cười khi thấy mình trong ấy, thực sự đẹp và lôi cuốn một cách tuyệt vời. “Đúng là, mình quá ư là đẹp trai, so so handsome.” Ryu nghĩ.

Cậu bỗng giật thót người rồi nhanh chóng quăng cơ thể vào trong bồn tắm khi cánh cửa phòng bật ra, và Ray đang đứng đó, cười hí hửng đầy mưu mô.

“Nhóc làm gì ở đây thế, anh đang tắm mà, vào cũng phải gõ cửa chứ.” Giọng Ryu có phần gay gắt.

“Em muốn... muốn...” Giọng Ray đầy vẻ tinh ranh mà mưu mô, “...muốn tắm chung với anh, được không Ryu?”

“Tại sao phải tắm chung với nhóc. Anh không thích.”

“Anh đáng ghét, khi xưa cũng tắm chung đó thôi. Giờ như thế cũng có sao đâu.” Ray nhăn nhó, vừa nói vừa làm điệu bộ nhõng nhẽo, rồi lại mỉm cười van nài, “Nha nha!!! Anh Ryu”.

“Xưa khác, nay khác chứ. Có nhiều thay đổi lắm, và không thể được.” Ryu mơ màng tận hưởng hương thơm dịu dịu từ tinh dầu bạc hà, vừa nói với giọng kẻ cả với em trai mình ra chiều dạy bảo. Và khi cậu mở mắt ra thì hoảng hốt lại tìm đến cậu khi Ray đang tháo từng mảnh vải trên người của mình, miệng vẫn mỉm cười toe toét. “Em làm thiệt sao Ray?” Ryu không tin vào những gì mắt mình thấy. Cậu lắc đầu ngơ ngác.

Ray hí hửng nhảy thẳng vào trong bồn nước của Ryu, miệng nở nụ cười y chang điệu bộ của bố John, rồi chồm tới ôm chầm lấy Ryu mặc cho anh trai mình có giấy giũa và phản kháng đến thế nào.

“Thôi nào Ray, không giỡn như thế này nữa. Stop!!! Stop!!!” Ryu la thất thanh, và càng lúc càng dữ dội hơn, tay chân cứ đánh vào trong nước như trẻ đang tập bơi, cũng có khi giống như người đang sắp chết chìm. “Dừng lại, không được tới bên anh! Stop!!!”

Giờ thì Ray ngồi một góc bồn, đầu beê kia Ryu chiếm ngự trong tiếng thở hổn hển, mắt đỏ ngầu vì phải hụp lặn dưới làn nước kia. Ray mỉm cười khoái chí nhìn anh trai, lại nói những điều bong gió đầy mờ ám.

“Anh Ryu, không ngờ trong ay thế, mà to dữ dần.” Nụ cười kiểu bố John lại nở rộ trên khuôn mặt của Ray.

“Nhóc...nhóc...đang nói...về cái gì vậy?” Ryu cảm thấy mặt cũng như toàn cơ thể mình nóng bừng lên.

“Sao của em không được như của anh?” Ray với đôi mắt ngây thơ đưa xuống nhìn qua làn nước tìm kiếm cái gì đó của mình, rồi lại chồm tới một chút tìm kiếm của Ryu. Rồi lại ngẩng lên, cười tinh quái. “Anh có biết quyết gì à? Kể em nghe đi, Ryu!”

“Tào lao! Em nhắm mắt lại đi. Anh phải ra đây, muốn tắm thì cứ việc thoải mái mà tắm. Anh ra phòng.” Khuôn mặt Ryu vẫn đỏ như kẻ say rượu.

Ray đưa tay che mắt, nhưng cố tình để Ryu thấy mình để hở một bên, miệng vẫn mỉm cười tinh ranh. “Ừ, em nhắm mắt rồi nè, anh làm gì làm đi.”

Ryu mang vể mặt thiểu não nhìn đứa em nghịch ngợm của mình mà chào thua. Cậu đứng lên, ra khỏi bồn, tìm cái khăn choàng rồi bước khỏi cửa. Trước khi bước ra hoàn toàn, cậu nghe tiếng ray nói với theo đầy hững hờ, “Của anh tuyệt quá, anh trai. Em rất ngưỡng mộ.”

“Nó điên rồi!” Ryu nghĩ thầm và mỉm cười nhìn em trai mình trước khi ra khỏi phòng.

Ba giờ sáng, Ryu đang cuộn mình trong tấm chăn ấm tận hưởng một giấc ngủ ngon với những cơn mơ dễ thương và chính những điều ấy khiến cậu nhõn miệng cười ngay cả khi đang ngủ. Ryu cảm thấy có cái gì đó là lạ trong tấm chăn của mình, và bởi điều ấy khiến cậu phải choàng tỉnh dậy, thoát khỏi những cơn mơ đầy thú vị. Trong cái sự mơ màng kèm theo cơn ngái ngủ vẫn chưa tan, Ryu cảm thấy có một cơ thể khác, một bàn tay đang choàng qua ôm chầm lấy cậu, không ai khác, cậu biết chắc đó là em trai mình. Ryu nhướn người xoay sang, và thất thần khi trông thấy bộ dạng lúc bấy giờ của Ray, trần trụi, không một miếng vải che thân.

“Chẳng biết sao hôm nay em lại muốn ngủ như thế. Và lại muốn nằm kế cạnh anh, chỉ vậy thôi.” Đứa em nói, miệng mỉm cười, mắt thì vẫn nhắm nghiền, tay thì cứ giữ tư thế ghì chặt cơ thể của Ryu.

Ryu đưa tay chống đầu, cúi gằm và chẳng thể hiểu việc gì đang xảy ra. Cậu đang tìm một lời lí giải để giải thích cho cái việc làm khác thường của em trai mình. “Thôi nào Ray, giờ đang là lúc ngủ mà, sao nhóc lại đùa vào lúc này chứ.” Ryu lay em mình, “Dậy nào, về giường của em đi.”

Ray lồm lỏi ngồi dậy, nhìn anh trai mình trong tức tưởi. Cậu định nói một điều gì đó, nhưng rồi lại thôi, nín lặng, và đang dò bước tìm về giường mình. “Em chỉ muốn được ở bên cạnh anh cho đến hết ngày sinh nhật của chúng ta thôi mà, như thế cũng không được sao?”, cậu ngồi xoay mặt ngược hướng của Ryu, nói trong lặng lẽ.

“Ray này, nhưng không phải là nhóc sẽ làm như thế.”

“Em...em...thật sự...” Ray im bật, lặng bước về phía giường của mình, rồi nằm cuộn mình trong tấm chăn, mặt quay vào tường. “...không có gì hết, chúc anh ngày mới tốt lành.”

Ryu nhìn em trai mình buồn bã nằm co ro trong đêm tối, lòng lại nhói đau một cách kì lạ. Cậu tiến tới giường của Ray, nằm kế bên, rồi chủ động ôm choàng lấy em trai mình, thì thầm, “Như thế này đúng không nhóc con? Ngủ ngon em nhé!”. Ryu tự mỉm cười với chính mình, rồi nhắm mắt cố gắng tìm lại giấc mơ bị gián đoạn khi này.

Giấc mơ lại đến với cậu, rõ ràng hơn, và những đường nét của sự thật dường như phơi bày tỉ mỉ hơn. Cậu đang mộng mị và bị lôi kéo bởi một sức hút kì lạ lắm. Ryu cảm thấy có ai đó ôm mình mãnh liệt lắm, cuồng nhiệt lắm mà trao cho cậu nụ hôn nóng bỏng. Một luồng điện chạy dọc cơ thể cậu, Ryu choàng tỉnh dậy một lần nữa, toàn thân nổi đầy gay óc, và những gì Ryu đang mơ đang là một hiện thực không chối cãi. Ray vừa mới trao cho cậu một nụ hôn nhẹ lướt qua vành môi gợi cảm, rồi giờ đây chiếc lưỡi tinh quái của đứa em đang rà dọc chiếc cổ của người anh, rồi dần tiến xuống sâu hơn. Đôi môi mềm mại của cậu em dừng lại nơi vòm ngực nở nang, vạm vỡ của cậu anh trai. Tiếng thở hắt, mạnh mẽ, dồn dập phát ra từ cả hai con người nơi đây. Ray cảm thấy được được trống ngực của Ryu đang đập cuồng nhiệt và đầy rạo rực. Cậu cảm nhận được cái rướn mình đầy đồng tình của người anh.

“Em xin lỗi vì lại đánh thức anh, Ryu. Nhưng em không thể kiềm chế nổi mình khi ở gần bên anh.”

Không để người anh kịp trả lời, hay nói bất cứ một câu gì. Ray tiếp tục tấn công khi luồn tay vào chiếc áo thun mỏng của Ryu, và sờ nắn nơi vòm ngực căng đầy của cậu anh trai. Ray càng cảm nhận được hơi thở hắt từ phía trên đầu mình mỗi lúc mỗi mạnh mẽ hơn, và chính Ryu cũng không thể chối bỏ cảm giác ấy. Cậu đưa tay sờ dọc thân thể trần trụi của đứa em trai mình. Nhẹ nhàng lướt trên làn da mơn mẩn, hoà theo từng hành động lôi kéo của cậu em.

“Em...em...thực sự rất thích anh, anh Ryu.”

Ray ôm chầm lấy anh trai mình, rồi cậu bỗng thấy xấu hổ một tí, khi cái vật của mình đang cương cứng mà ép sát lấy cơ thể của Ryu. Người anh bỗng phát lên tiếng cười khúc khích.

“Có phải nóng vội như thế không nhóc con.” Ryu cười hề hề theo cái lỗi không lẫn lộn của người cha đỡ đầu của mình. Tay đưa tới, tóm chặt lấy cái thứ mà Ray đang căng tràn sức sống, và kêu gọi. “Của nhóc cũng đâu thua kém gì của anh đâu.” Ryu khẽ hôn lên trán em trai.

Những cái lướt tay nhẹ nhàng trên da thịt. Những nụ hôn nồng nàn. Những lời thì thầm trao tai. Tất cả tạo nên một không gian đầy màu sắc của sự yêu thương. Rồi cả hai đã cùng yêu nhau. Ryu đi vào trong Ray như một lẽ tất nhiên, và chân lí đã như thế theo tiếng gọi của con tim mỗi người. Cả hai quấn quít lấy nhau, hoà quyện vào nhau, và khao khát tan chảy vào nhau cho đến khi căng tràn sức sống của những mầm hạt yêu thương. Rồi hai anh em ôm nhau ngủ trong niềm vui và hạnh phúc.

Một thiếu nữ với làn da trắng muốt tựa như những mảnh băng chói lọi của xứ sở phương bắc kiêu kì. Nàng có mái tóc dài chấm đất với một màu lam nhạt phủ đầy những sợi tóc trắng, mượt của mình. Đôi môi nhỏ, chum chím hiện hiện một nụ cười diễm đạm. Ánh mắt dịu hiền những không kém phần sắc bén, nó cũng có một màu xanh thâm tuyệt đẹp. Cô đang lướt đi trên một vùng không gian nhuộm một màu đen thăm thẳm. Cô đến kế bên một người thiếu nữ khác, đang bận bịu giữ chặt những sợi tơ định mệnh trong tay, nhắm chăm chú dò theo những chuyển động của những vì tinh tú. Bên cạnh cô, còn có một thiếu nữ khác, đang ngồi gục trông thăm thương.

“Rất cảm ơn mọi việc cô đã làm Du Chỉ. Tôi không biết phải nói gì hơn là phải cảm ơn cô hàng triệu lần cho việc làm đó.” Thiếu nữ với mái tóc màu lam mỉm cười nhìn cô gái với trang phục đen đang ngồi gục mặt vì mệt mỏi. “Do đó, tôi đã có thể khắc chế được Tà Ác.”

“Tôi không chắc việc tôi làm có đến đích hay không, Piro ạ!” Du Chỉ đưa ánh mắt mệt mỏi nhìn thiếu nữ có mái tóc màu lam, “Có một điều gì đó kì lạ lắm. Một số tà khí trong cái bẫy của hắn đã chui vào trong người tôi. Tôi không biết mình sẽ ức chế hắn, chịu đựng hắn được tới lúc nào nữa.”

“Tôi hiểu, Du Chỉ. Chính hắn cũng đang ẩn đầy trong cơ thể tôi đây.”

Piro vừa nói vừa tháo tung những mảnh vải màu xanh nhạt, trong suốt phía sau lưng mình. Cô vén mái tóc sang một bên để lộ một vết ố màu đen to tướng hằn sâu trên làn da trắng như tuyết của mình.

“Tà Ác sẽ không bao giờ bị tiêu diệt hoàn toàn. Hắn chỉ có thể bị ức chế lâu hay mau tùy vào chúng ta thôi.” Piro nhẹ nhàng đáp, kèm theo một nụ cười hiền hoà nhìn Du Chỉ và Phi Á Tiên.

“Cuộc chiến này hình như không có hồi kết, đúng không Piro?” Du Chỉ buồn bã nhìn cô nàng, rồi lại ngược lên xem xét bầu trời.

“Tôi chắc là như thế, đó dường như là đã là định mệnh. Nó như một bánh xe khác còn to lớn hơn, mạnh mẽ và khủng khiếp hơn cả vòng quay của luân hồi.”

“Tà Ác là bóng tối. Và dường như màn đêm tăm tối ấy không bao giờ lụi tàn trong cái thế giới này. Nơi đâu có ánh sáng, ắt nơi ấy sẽ lại có màn đêm tăm tối, và ngược lại. Cả ánh sáng và bóng tối hấp dẫn và hút lẫn nhau. Trong mỗi chúng ta đều có đâu đó những vùng tăm tối của tâm hồn, và chính những nơi ấy, Tà Ác luôn có thể chiếm ngự.” Phi Á Tiên nói, vừa nhìn hay người bạn của mình.

Cả Piro và Du Chỉ chỉ gật đầu thay cho câu trả lời.

“Thử thách ấy, cô dành cho Juu Đệ Ngũ là sao thế Piro?” Phi Á Tiên lên tiếng hỏi.

“Tôi muốn cậu ta lựa chọn một điều nào đó. Cậu ấy buộc phải nắm cho được sự thật và cảm xúc con tim của mình. Tôi không muốn, tấn bi kịch lại tái diễn cho cậu ta giống như đã từng xảy ra với Ken.”

Phi Á Tiên nhìn Du Chỉ, cô đang thăm dò phản ứng thái độ của bạn mình. Chẳng một lời nào được nói ra cho cả hai. Rồi họ lại tiếp tục lắng nghe Piro nói tiếp.

“Tôi biết đâu đó trong con người của Juu Đệ Ngũ vẫn còn ẩn chứa tình cảm, tình yêu mà Juu Đệ Tứ dành cho Ray Đệ Lục. Và tôi muốn cậu ấy tìm được cái cảm xúc ấy trong sự lựa chọn mà cậu ta phải đối mặt.”

“Thế tại sao, lại phải cho cậu ta vào sống cuộc sống mà Ray và Mark đã từng?” Phi Á Tiên hỏi trong sự nghi hoặc.

“Để Juu Đệ Ngũ có thể là Juu Đệ Tứ.” Piro đáp một cách đầy chắc chắn.

“Thế tại sao lại có những điều khác nhau giữa thử thách và hiện tại đã từng có?” Du Chỉ tiếp lời Phi Á Tiên bằng một câu hỏi đầy phù phiếm nghi hoặc.

“Bởi Juu Đệ Ngũ không là Juu Đệ Tứ.” Piro đáp đầy chắc chắn.

“Mục đích của việc giống và khác đó là gì?” Du Chỉ hỏi tiếp. Mắt cô tràn đầy nghi vấn, nhìn Piro không rời dù chỉ một tí tắc nào.

“Tôi nghĩ không cần giải thích. Các cô đã hiểu vấn đề đó rồi mà, hãy tự giải thích cho chính mình đi chứ.”

Cuối cùng cả hai cũng đã về tới nhà vào hôm sinh nhật của mình. Và sau khi hoàn tất khoản bài tập được giao cũng như tất cả nhiệm vụ cần thiết, hai anh em biết rằng mình đã trễ hẹn gần hai giờ.

Cuối cùng cả hai cũng đã về tới nhà. Mồ hôi, mồ kê thi nhau đổ khắp cơ thể, làm ướt cả áo từ trong ra ngoài mặc cho cái thời tiết có lạnh hay mát mẻ đến dường nào. Ryu và Ray nở một nụ cười thật tươi như đúng kế hoạch trên môi, và từ từ mở cửa.

“Ôi chào mẹ Aly, lâu quá con không gặp mẹ rồi. Mẹ vẫn xinh đẹp lắm đấy.” Ray nhào tới, hòng ôm chầm lấy mẹ đỡ đầu của mình.

“Xê ra!”

“Bố John, bố vừa mới đến phải không, con có vài điều thú vị muốn khoe với bố nè. Mấy con bọ mà con mới bắt được để cho vào bộ sưu tập của bố đấy.” Ryu lưng tựa ghế, nháy mắt nhìn cha đỡ đầu của mình.

Cả bốn người, cha mẹ ruột, và cha mẹ đỡ đầu của Ryu và Ray đang ngồi trên ghế, chân nhíp nhíp, mắt liếc về phía hai người. Miệng nhếch mép cười khó hiểu. Rồi đồng thanh nói.

“ĐÓI BỤNG LẮM RỒI ĐÓ BIẾT KHÔNG. GẦN 1 TIẾNG RỒI ĐÓ BIẾT KHÔNG. CON GÀ NƯỚNG NÓ CŨNG SẮP THÀNH GÀ ĐÔNG LẠNH RỒI ĐÓ BIẾT KHÔNG!!!!!! BIẾT KHÔNG!!!!”

Ray và Ryu lại cùng cười, cười tươi hơn trên khuôn mặt giờ đã bớt lấm lem mồ hôi. “Ồ thế à, thế thì mình vào tiệc đi, tụi con cũng đói lắm rồi.” Ray hí hửng nói rồi nhảy tót vào đúng vị trí của mình.

Bỗng cậu cảm thấy người mình lạnh ngắt đi.

“Con không được khỏe sao trai cưng.” Aly lo lắng khi thấy thái độ kì lạ mới xảy ra với Ray.

Mark vội chạy đến bên em, cậu bỗng cảm thấy người mình nóng rang cả lên. Định đưa tay chạm vào Ray thì lại có cảm giác tê rần chạy dọc theo sống lưng.

“Con làm sao thế Ryu.” Giờ thì cả bốn ông bố, bà mẹ đều hốt hoảng.

Cả hai đứa, Ray và Mark đều ngắt đi.

Ryu gào lên thảm thiết, cậu cảm thấy thân thể mình như bị một cơn lửa đốt tàn tạ. Một cơn đau nhói nơi ***g ngực cậu khiến cho cả cái thân thể như muốn đổ ập không thể chống đỡ được. Thân thể Ryu loạn lổ máu, nó thấm và ướt cả lớp vải ngay trước ngực cậu. Một mảng to tràn đầy loại dịch màu đỏ. Ryu cảm thấy từng tia điện chạy khắp thân thể mình và đang thiêu đốt cái thể xác yếu ớt này. Tiếng rống của cậu mỗi lúc mỗi thảm thiết hơn. Đến lúc có thể định thân lại, và trông theo mọi thứ, Ryu mới bang hoàng nhận ra rằng, cả căn phòng đã nát vụn cả ra. Xác của bố mẹ, hai cả John, và Aly đang nằm đó, bất động và vô hồn. Còn Ray thì đang đứng, lạnh lùng nhìn anh trai mình lê lét từng bước đứng dậy trông đau đớn.

“Chuyện quái gì vừa mới xảy ra thế Ray. Bố mẹ, cả bố John và mẹ aly làm sao thế này? Tại sao nhà của ta lại đổ nát hết thế. Chuyện gì đã xảy ra, hôm nay là sinh nhật của chúng ta mà, đúng không nhóc?”

Ryu hỏi dồn dập Ray bằng những câu hỏi mà miệng cậu có thể thốt ra ngay khi ấy, còn trong đầu thì đang tồn tại những thứ thắc mắc chưa biết giải quyết bằng cách nào khi đang chờ xử lí. Rồi Ryu nhìn lại bộ dạng của Ray, nó trông không giống khi này cậu đi cùng nó về nhà.

Trước mắt Ryu giờ là một chàng trai y khuôn mình, trông rất tuấn tú, khôi ngô. Mái tóc quá vai màu bạch kim. Trên người Ray đang vận một bộ giáp phục với chiếc đầu rồng lớn giữa ngực, chân đi không. Trên tay cậu đang cầm một thanh kiếm sắc bén, đang nhuộm từng giọt máu còn ứ đọng lại. Mắt thất thần, lạnh giá nhìn về phía Ryu.

“Giờ thì tới lượt người Juu Độ Ngũ. Người phải chết!”

“Chuyện gì thế này? Em đang làm gì thế Ray, em đã giết cha mẹ chúng ta sao? Em đã làm điều này sao?”

“Người đã làm điều đó là người.” Giọng Ray lạnh hơn bao giờ hết, cậu đưa đôi mắt vô hồn, đổ hoe nhìn về phía Ryu.

Ryu giơ tay mình lên. Cậu bang hoàng nhận ra, những cái vuốt cứng cáp, đang nhuộm một màu đỏ của máu, và đó chính là máu của cha mẹ cậu. Cơn đau nơi ***g ngực lại nhói lên dữ dội hơn. Cậu ôm lấy nó, cố ngăn một dòng huyết đỏ phun trào ra khỏi cơ thể. Khắp người cậu, Ryu cảm thấy một luồng điện mạnh, chạy khắp cơ thể, xâu xé cậu. Ryu quần quai nằm lăn trên sàn nhà đổ nát.

Ryu giơ tay mình lên. Cậu bàng hoàng nhận ra, những cái vuốt cứng cáp, đang nhuộm một màu đỏ của máu, và đó chính là máu của cha mẹ cậu. Cơn đau nơi ***g ngực lại nhói lên dữ dội hơn. Cậu ôm lấy nó, cố ngăn một dòng huyết đỏ phun trào ra khỏi cơ thể. Khắp người cậu, Ryu cảm thấy một luồng điện mạnh, chạy khắp cơ thể, xâu xé cậu. Ryu quần quai nằm lăn trên sàn nhà đổ nát.

Ray lạnh lùng nhìn Ryu nằm trên sàn nhà mà không biểu lộ một cảm xúc gì cả. Bàn tay cậu cầm chắc thanh kiếm trong tay rồi dần tiến đến bên người anh trai song sinh của mình. Cậu giơ kiếm chỉ thiên, và trao cho cái người đang nằm ngất xỉu dưới nền nhà đổ nát kia một nhát đâm cuối cùng. “Vĩnh biệt Juu Đệ Ngũ, tôi làm thế này chỉ vì anh bắt tôi làm thế.” Cậu nói khi trông thấy dòng máu tươi chảy lênh láng ướt khắp quanh người của Ryu.

Triết Nam choàng tỉnh dậy. Cậu thấy mình đang ngồi trong căn phòng của mình, toàn thân ướt đẫm mồ hôi. Cậu hoảng sợ, lo lắng nhìn xung quanh, đảo mắt ngó nghiêng những thứ hiện hữu trong ngôi nhà của mình, tìm kiếm bóng dáng của Juu Đệ Lục, như để né tránh một cái kết thảm thương như trong giấc mơ cậu đã thấy.

“Ngay cả trong giấc mơ, ta cũng vẫn trông thấy Ray giết ta, thế thì có gì ta lại tha cho hắn. Kiếp trước chính nó đã giết mình, kiếp này nếu mình không làm thế với nó, thì rồi nó cũng sẽ làm vậy với mình. Ray, ta phải giết người, đó là lý do vì sao ta sống lại. Ta tái sinh chỉ vì một mục đích, trả thù cho những gì mi đã gây ra cho ta trong quá khứ.” Triết Nam lẩm nhẩm một mình qua những tiếng rít pha lẫn tiếng thở ***g lộn vì giận dữ, tức tối đan lẫn với những e ngại, nghi hoặc.

Phi Á Tiên nhìn Piro như muốn tìm kiếm một lời giải thích thỏa đáng.

“Thế này là sao. Cô cũng đã không làm xoay chuyển được gì cả. Cuối cùng Juu Đệ Ngũ cũng tái sinh, và nhận ra rằng, điều cậu ta sẽ làm là giết chết Ray Đệ Lục.”

“Đó là sự lựa chọn cuối cùng của cậu ta sao? Thế thì nó có khác gì khi xưa đâu. Cuối cùng, không lẽ Ray và Juu cũng sẽ lại đối chọi, phải bắt buộc chọn một quyết định. Và không lẽ để cho Ray một lần nữa giết chết Juu trong đau đớn?” Du Chỉ cũng bức xúc, cô không hiểu ý định mà Piro định làm.

“Tôi không biết! Tôi chỉ là người tạo ra tình huống, còn người lựa chọn là cậu ta.” Piro nói một cách thần nhiên, cô chăm chú nhìn một ngọn nến cháy rực kể bên Phi Á Tiên.

“Thế tại sao lại tạo ra một hoàn cảnh như thế?” Du Chỉ nói mỗi lúc mỗi lớn, và dường như cô mất đi sự bình tĩnh, “Cô tạo ra một cái kết cho một giấc mơ là cảnh hai người chém giết lẫn nhau, thì có gì có một sự cảm thông nào từ Juu Đệ Ngũ chứ!”

Piro quay sang, nhìn Du Chỉ, rồi tiếp tục lướt ánh mắt nhìn Phi Á Tiên. Cô chỉ khẽ lắc đầu, rồi lại khẽ gật đầu thật khó hiểu. Hai cô bạn nhìn Piro cũng chẳng hiểu cô ta đang biểu hiện một ý nghĩa gì.

Căn nhà ảm đạm đầy ắp dột. Cha lẫn mẹ của Mark và Ray đang ngồi trầm lặng một cách đáng sợ trước phòng khách, không nói nổi lấy đến một câu. Mark ôm Ray trong lòng, một giọt nước trong lòng, nhìn cha mẹ mà cũng không biết nói gì vào lúc này. Sự u ám, yên tĩnh của căn phòng thật đáng sợ, nó dần biến thành một thứ vũ khí tàn bạo nào đó mà chém giết linh hồn của những người đang trú ngụ trong căn nhà này.

“Chuyện gì đã xảy ra? John và Aly thì chết, còn cái vật biết nói con ôm trên tay cao lại bảo là Ray, là sao hả Mark?” Người cha tội nghiệp, khốn khổ nói trong sự kiềm chế dữ dội cảm xúc để nó không vỡ oà ra trong lúc này mà cản trở những lời nói thốt ra.

Người mẹ thì lại cứ như lúc mê lúc tỉnh. Cô cứ gục vào vai người chồng của mình mà khóc dữ dội. Rồi khi kiềm chế được một chút nỗi buồn, cô lại ngó nhìn đứa con trai của mình bằng đôi mắt đỏ ao, nhoe cả đi vì lệ. Nhưng cũng chẳng giữ được trạng thái đó bao lâu, cô lại khóc, thảm thiết. Người mẹ nhìn cái thứ được gọi là con mình trong một hình hài quái gở mà không thể nói trọn nên một lời gì cả, chỉ có khóc và chỉ có nước mắt. Cô muốn chồm tới ôm cái thứ gọi là con mình vào lòng mà chở che, mà đem đến cho nó sự yêu thương. Nhưng dường như sự khổ đau hiện giờ đã không cho cô làm như thế, nó bắt cô chỉ quẩn quại khóc, và chỉ có thế.

Ray nhìn mẹ mình cứ vật vờ như thế mà lòng quặn lên từng hồi đau đớn sâu sắc. Cậu muốn khóc nhưng dường như với cái cơ thể này, tuyến lệ không phải là cái thứ cậu có thể điều khiển dễ dàng, nên chẳng một tí nước mắt nào trào ra được cái đôi mắt tròn xoe của cậu. Cậu muốn như lúc trước chạy đến bên mẹ, nói một câu gì đó vui tươi, làm một động tác hài hước nào đó, hai một cái vỗ vai an ủi, để trấn an mẹ. Nhưng giờ đây những thứ ấy như một món hàng xa xỉ đối với Ray. Cậu không thể làm những gì như ngày xưa

đã làm, cậu chỉ còn biết trăn mắt ra mà nhìn mẹ cậu khóc trong đau đớn, còn cậu chỉ nhìn trong ray rứt, chẳng nói được một lời.

Mark thì cũng cứng đờ quai hàm, cái miệng thì chẳng chịu tuân theo ý cậu vào lúc này. Cậu muốn nói những lời trấn an nhưng chẳng được, tất cả đều vô tác dụng. Ngó hết cha, mẹ, cậu cũng nhìn đứa em khốn khổ của mình mà gào lên những cơn bão lòng đau đớn.

Mel cùng Q Bích nhẹ nhàng bước vào nhà không một chút tiếng động. Hay dù có thì ngay lúc đó cũng không ai thèm quan tâm. Rồi sự xuất hiện của hai người lạ trong căn nhà của mình, khiến cho bố mẹ của Mark lại giật thót người khi vừa ngó sang đã trông thấy sự hiện hữu này.

“Ai đấy, tại sao các người vào nhà của tôi?”

“Xin lỗi ông vì những chuyện đã xảy ra, đó là một tấn bi kịch buồn và trong chúng tôi không ai muốn.” Q Bích nói bằng cái giọng nhỏ như muốn mất hút trong họng mình.

“Một câu chuyện dài, đầy đau khổ. Và tất cả chúng ta là một mắc xích cho cái sự khổ đau đó.” Mel nói, đôi mắt màu tím của cô không một sắc thái biểu lộ tình cảm, nhưng tuyến lệ thì đang hoạt động mạnh mẽ. Trong đầu Mel đang nhớ về người cha đã cứu mạng mình, rồi đã nụ cười của John, hình ảnh của anh trước khi chết.

“Tôi không hiểu hai người đang nói gì. Yêu cầu ra khỏi nhà tôi.” Giọng bố của Mark lại gào lên chứa đựng sự tức tối.

“Bố, không có vấn đề gì đâu. Họ là bạn của chúng con, những đồng đội của chúng con.” Ray nói và biết rằng cả ba mẹ mình đang nhìn mình bằng một cách mắt dò xét dữ dội.

Mark định nói một điều gì đó nhưng cơn đau nhói lại xuất hiện, và dường như lần này nó tàn nhẫn hơn bao giờ hết. Cái vết xăm trên cánh tay trái ngày nào của Mark giờ đây đã lang sang rộng khắp nửa tấm lưng rắn chắc của cậu. Và giờ đây nó đang đau buốt từng hồi dữ dội. Mark cố đặt nhẹ thân thể Ray lên bàn rồi nằm lộn chổng chọi với cơn đau đang đến hành hạ thân xác cậu. Ba của Mark chỉ có thể đứng đó, hoảng loạn nhìn mà không biết phải làm gì. Mẹ cậu thì gào lên từng hồi như điên dại, ôm đầu, nước mắt ràn rụa nhìn con mình đau đớn ***g lộn té từ trên chiếc giường ki xuống nền nhà. Cả Mel và Q Bích cũng chẳng biết sẽ nên làm gì vào lúc này, chỉ còn biết đứng đó, quan sát và chờ đợi. Ray thì gào thét dữ dội, cậu muốn chạy đến ôm chầm lấy Mark để sẽ chia cảm giác đau đớn của anh mình, nhưng cũng đành bất lực khi ý chỉ không thể điều khiển cơ thể cậu vào lúc này.

Từng cái giật cơ thể là từng mảng kí ức hiện về trong tâm trí của Mark. Cậu thấy lại những gì của ngày xưa qua những cái đau mà vết xăm đang hành hạ lên cơ thể cậu...

Những đoạn băng ký ức như đang tua lại, lúc chậm, lúc nhanh qua trí não của Mark. Cậu thấy những ngày chiến đấu cùng đồng đội khi còn là một thiếu niên mười tám tuổi. Rồi những khi ngồi trò chuyện với nhóc tí Ray trên ngọn đồi trở nên quen thuộc với hai người. Cả hai rồi trở thành những người bạn đồng đội đầy ăm ỹ. Họ cùng chiến đấu chống lại Tà Ác, cùng nhau trao cả người tình những nụ hôn nóng bỏng, và cả những lần họ yêu nhau. Hình ảnh trên ngọn đồi vào cái đêm định mệnh ấy cũng hiển hiện trong cậu. Mark thấy cả những điều xảy ra ở một nơi tăm tối sau khi cậu tỉnh dậy vì một cú ngắt không rõ nguyên nhân. Cậu thấy đôi mắt vô hồn của Ray đang cầm kiếm mà dúi những nhát mạnh bạo, tàn nhẫn vào thân xác cậu, và vô cảm bỏ mặt đầu cậu có gào thét đớn đau đến thế nào. Những kí ức ngày xưa cứ tua lại trong đầu của Mark, nó bắt cậu nhớ, bắt cậu phải quay về đúng là mình của những ngày tháng trước. Và dường như quá sức chịu đựng, Mark ngất trong sự lo lắng kinh hoàng của những người xung quanh.

Mark thấy mình đang đứng ở một vùng đất nào đó kì lạ, và mờ mịt và đầy sự chết chóc. Mọi cảnh vật xung quanh ập vào mắt cậu chỉ mach với Mark rằng đây là một nơi không có tương lai, hay đại loại là nó đang xảy ra một sự tranh đấu sống còn và dường như mọi người đều chết. Cậu kinh hoàng thấy những thầy người nằm ngổn ngang đầy khắp mọi nơi, và hoảng hốt nhiều hơn khi dần dần trí nhớ mach với cậu rằng, đây chính là VÕ.

Cậu thấy còn một người sống sót, đang đứng nhìn cậu chằm chằm. Khuôn mặt lo lắng của cậu khi thấy người thanh niên đó đang tiến mỗi lúc mỗi gần hơn về phía cậu. Nhưng khi những bóm bụi mù không còn

che lấp tầm nhìn của mình nữa, Mark lại giãn khuôn mặt ra vì một cái cười rất tươi khi trông thấy người đang đi đến là Ray, Thanh Long Đệ Lục.

“Chào mừng em tới đây Ray, và anh sẽ là người giết em chứ không phải một ai khác.” Mark thất thần khi không hiểu sao từ cái miệng mình lại thốt ra những từ cay cú, thâm độc vậy cùng với một cái cười gian manh.

“Chính anh đã tạo dựng nên một nơi mà anh cố công bảo vệ ra như thế này đây Juu. Anh đúng là một người làm cho cả dòng tộc thất vọng. Anh làm em thất vọng.” Ray nói bằng cái thứ ngôn ngữ của sự bề vờ, gầy gập và không trôi trôi.

Mark bàng hoàng một lần nữa khi biết mình đang nhếch mép cười thích thú, cậu đưa những cái vuốt lên, rồi dùng lưỡi liếm một dòng máu dính ướt tay mình. “Đây phải là cái điều mà cả VÕ phải chịu. Và người phải bị hành hạ dã man nhất chính là em, Ray Đệ Lục ạ.” Mark lại cười khoái trá không thể kiềm hãm được.

Ray giận dữ, rồi bắn một quả cầu điện về phía Mark. Chẳng một chút phản ứng nào, cậu chỉ đứng đó, hiên ngang đón nhận sự tấn công ấy, nhưng chẳng hề hấn một chút nào.

“Nếu em chỉ có bấy nhiêu trò vặt, thì sẽ không thể nào làm anh chết một lần nữa đâu, Ray Đệ Lục ạ.” Một cái cười khinh khỉnh hiện rõ trên mặt Mark. Cậu hoảng hốt khi lại làm như thế, nói như thế với người đứng trước mặt mình. Đó lại là Ray, người mình yêu.

“Đây là kết cục của chúng ta đó sao Juu? Anh có thấy xấu hổ vì những gì anh đã gây ra cho VÕ, và đền thờ của bốn vị đại nhân không?”

“Tất cả chỉ vì mục đích trả thù. Ta sống bởi mục đích đó, và người ta muốn giết thật sự chính là người, Thanh Long Đệ Lục. Vì người đã giết ta.” Giọng nói vẫn lạnh lùng không cảm xúc. Mark đâm ra bắn loạn và hoang mang hơn bao giờ hết khi biết chính mình nói những điều đó.

Ray lắc đầu ra chiều thất vọng, bởi anh biết dù có giải thích bao nhiêu lần thì Juu cũng không tin là mình vô can. Và giờ anh càng thất vọng khi tâm trí của Juu chỉ còn là những tư tưởng trả thù, và cậu đau đớn sâu sắc hơn bởi người anh ta muốn giết nhất lại chính là cậu, người đã từng được Juu yêu, và đã yêu Juu.

Nước mắt ràn rụa chảy dài trên khuôn mặt của. Ray lao thẳng vào Juu với ngọn kiếm sắc bén hướng thẳng vào người yêu mình mà tiến.

Mark thấy tim mình nhói đau dữ dội. Anh đau khổ khi thấy Ray đã khóc vì anh như thế. Bỗng tâm trí mach bảo với cậu rằng, đây là những gì đã xảy ra khi cậu chết, và những điều này chính là đoạn đối thoại giữa Juu Đệ Ngũ và Ray. Và thời khắc định mệnh vào lúc này, Ray sẽ giết chết Juu để kết thúc một mối tình, chấm dứt một mối hiểm nguy cho VÕ.

Ray lao mỗi lúc một nhanh hơn về phía Mark. Thanh kiếm hướng thẳng vào người cậu. Nước mắt thì cứ chạy dài, theo gió mà bay tung toé vào không gian.

Mark nhận thấy Ray đã rất gần với mình. Cậu đưa tay vết những cái vuốt đã dính đầy máu đỏ mà lao tới bên Ray.

Những móng vuốt ấy đâm xuyên qua cơ thể của Ray, người yêu bé bỏng của anh. Rồi nó lún sâu hơn, sâu hơn nữa, và giờ đây thì những cái vuốt vô tình đó đã xuyên thủng qua bên kia cơ thể của Ray. Ray đứng sát bên anh, lệ vẫn chảy ròng theo cảm giác đau đớn. Cậu chồm tới mà đặt một nụ hôn lạnh từ làn môi mình lên chiếc môi quen thuộc của Mark. Rồi Ray gục chết trên tay Mark, khi những cái vuốt cứ dính mãi, dầy vò mãi tấm thân của Ray Thanh Long Đệ Lục.

Mark điếng người khi thấy rằng chính mình đã giết chết Ray. “Không, không, sự thật không là như thế, mình không phải là kẻ giết Ray. Đối trá! sự thật không phải như thế!” Mark kêu gào dữ dội, nhưng qua ánh nhìn đứng đưng mà Juu trao cho Ray khi rút cánh tay ra khỏi cơ thể cậu bé, rồi cứ để mặt cho cậu nằm vật vờ trên nền đất đá đổ nát, mặc cho máu chảy lênh láng.

Gió thét gào dữ dội. Gió mang theo những lời oán thán, tru tréo. Gió hát một khúc mặc niệm buồn bã. Gió ru con người vào giấc ngủ nghỉ thu trong một sự đau đớn sâu sắc, và khổ cực tột cùng.

Mark đứng nhìn Ray chết giữa một nơi lạnh lẽo và chưa đầy những hận thù mà anh đã trút lên bằng ánh mắt cay nghiệt của mình. Nhưng chính Mark lại kêu gào thảm thiết dữ dội khi chứng kiến cái cảnh bi kịch đó. Vết xăm trên người của cậu bỗng nóng rang vào lúc này, nó nhói lên từng hồi dữ dội. Mark lăn đùng xuống nền đất mà quần quai, gào thét, giãy giụa trong đau đớn

Phi Á Tiên quay sang nhìn Piro, cô im lặng, không nói gì cả. Rồi tiếp tục nhấp nhẹ những ngón tay đang quặn quai chịu những cái xiết hung tợn từ những sợi dây định mệnh. Cô thì thoảng lại ngó những ngọn lửa từ những cây nến đang cháy. Có cái thì bập bùng sáng, có cái thì le lói yếu ớt.

Du Chỉ không màng đến cái người đang đưa ai đó về quá khứ nữa. Cô cứ mặc, chỉ ngiêm nhiên nhìn bầu trời bình sáng tinh tú, và ẩn chứa một thông điệp bí ẩn nào ở trên đó.

Piro cũng chỉ cứ đứng lặng im, không nói đến một từ. Cô ôm con rùa bằng đá thạch anh màu lam nhạt trong tay, rồi xiết mạnh.

Bố mẹ của Mark, Ray, lẫn Mel và Q Bích trở nên dịu hơn, không bàng hoàng, hoảng hốt khi thấy cậu đã lịm đi và ngon một giấc ngủ. Họ nhìn nhau, chẳng thể nói được một lời, mà cũng vì không biết phải thốt lên một lời nào để nói. Chỉ ngồi phịch xuống nơi nào đó có thể. Chán chường và buồn rầu mà chờ đợi.

Làn nước mát lạnh xoa dịu vết đau nóng rát đang âm ỉ hành hạ Triết Nam. Cậu ngó tấm lưng lớn, săn chắc của mình qua chiếc gương, mà nhìn vết xăm hình phượng hoàng to lớn ấy. Ánh mắt cậu xoáy sâu vào con mắt của con diều trên lưng mình. Rồi cậu nhìn chính mình qua phản chiếu của tấm gương. Nhẹ nhàng, xoa từ tổn làn da thịt của mình dưới làn nước mát lạnh, Triết Nam đang nghĩ về muốn điều gì đó, chỉ mỗi mình cậu biết.

16. Chương 16: Bước Ngoặt

Căn phòng chẳng buồn gượng lên một chút ánh sáng nào. Nó tối mịt mù như chính tâm trạng của con người đơn độc, duy nhất có mặt tại nơi đây. Màn đêm ôm trọn lấy cơ thể đó, xoa dịu, nhưng đôi khi cũng làm cho họ cảm thấy lạc lõng. Mark cứ lặng im, ngồi thu mình một góc trong căn phòng vốn quen thuộc của mình, anh có giường căng mát mà dò tìm một cái gì đó tồn tại nơi đây trong buồn đau và tuyệt vọng cùng cực.

“Anh làm sao vậy Mark, có chuyện gì đã xảy ra khi anh bất tỉnh à?”

Mark xiết nhẹ yêu thương cái thứ nhỏ nhoi anh đang ôm trong vòng tay. Chỉ có một cái lắc đầu nhẹ thay cho câu trả lời, nhưng chắc hẳn Mark cũng biết Ray sẽ không nhìn thấy được điều đó, trời tối như thế này mà.

“Trông anh có vẻ lạ lắm, chuyện gì thế Mark?”

Tiếng thở dài thườn thượt cứ ngỡ như không bao giờ dứt được. Mark nặng nề nói trong sự miễn cưỡng, cặp mắt buồn vẫn cứ dán vào màn đêm, tìm kiếm điều gì đó nhỏ nhoi ẩn hiện đâu đó trong căn phòng này.

“Anh đã biết được điều gì đã xảy ra trong quá khứ. Chính Juu đã giết chết Ray chứ không phải như những gì chúng ta đã nghĩ, đúng không em?”

“Là sao?”

“Anh thấy chính anh, bằng cái bàn tay này, anh đã giết chết người mà đối với anh là quan trọng nhất. Chính Juu đã giết chết Ray đệ lục, không ai khác, chính là Juu.”

“Làm gì có chuyện đó, Mark. Chính em, Ray đệ lục đã kết liễu cuộc sống của Juu Đệ Ngũ, và sau đó em đã tự sát cùng người ấy.”

Mark lại xiết nhẹ, nhưng có phần mạnh bạo hơn Ray trong cơ thể một giọt nước. Cậu có vẻ thổn thức nhiều lắm, lo lắng lắm vì những việc đã được chứng kiến trong cái cơn mê kia. Lại một tiếng thở dài phát ra cũng coi tâm trạng không yên ổn của Mark vào lúc này. Trời vẫn tối u ám, căn phòng cũng chẳng thua kém gì.

Du Chỉ quần quai nằm lăn trên cái nền tối tăm mà rên la trong đau đớn. Cánh tay trái cô bỗng trở nên đen đúa và phát ra một thứ mùi kinh tởm cùng với những cơn đau hành hạ thân xác cô. Du Chỉ thở hồng hộc, mắt đờ đẫn nhìn mọi thứ.

“Cô không sao đấy chứ Du Chỉ?” Phi Á Tiên lo lắng nhìn mà chẳng thể làm được một điều gì khác, cô đang bị cầm chân một chỗ vì những sợi tơ định mệnh.

Piro tới gần, cô để con rùa bằng đá thạch anh lên cánh tay đen đúa bốc mùi hôi của Du Chỉ. Một lúc sau, cánh tay dần trở lại bình thường. Những thứ tà ác đang dần chạy qua con rùa bằng đá kia, cái màu lam dần ngả sang màu đen khi phải hấp thụ một lượng khí độc từ cơ thể Du Chỉ.

“Cô cảm thấy đỡ hơn chưa?”

“Cám ơn cô, Piro. Tôi không ngờ tà niệm của Tà Ác lại mạnh mẽ đến như vậy. Tôi e là không thể khống chế hẳn lâu hơn được đâu.” Du Chỉ nói trong tiếng thở dữ dội.

“Du Chỉ, cô nói cô đã bị một thứ tấn công khi đi tìm trái tim của Tà Ác, đúng không?”

“Đó là trái tim của người anh trai của Ken, đó là Raw. Mà nói đó là trái tim của Phi Du Hắc Hà cũng không sai.” Cô đưa cái sự mỗi mệ trên khuôn mặt của mình dõi theo sự chăm chú trên nét mặt của hai người bạn, “Tà Ác đã kí sinh sự sống của mình trong kí ức của Raw, và tất cả mọi thứ ấy lại nằm trong trái tim của cậu ta.”

“Thế cái gì đã tấn công cô?”

“Một thứ gì đó như là những sợi tua kí sinh màu lục, nó rúc vào trong người tôi.”

“Đó có thể là gì?” Phi Á Tiên ngạc nhiên đến kinh hoàng dõi theo câu chuyện, khuôn mặt thỉnh thoảng lại toát lên sự đau đớn khi bị những sợi tơ ấy nghiền chặt.

“Có lẽ đó là một loại cơ quan tấn công gì đó nhằm để bảo vệ chủ thể. Tôi không chắc, nhưng có lẽ đó là một trong những kĩ năng của tộc Bạch Hổ. Dù gì thì cả Raw và Ken đều là hậu duệ của tộc thần này. Tôi không dám chắc điều gì cả?”

“Tôi vẫn không hiểu mục đích việc làm của Tà Ác. Tại sao hắn lại làm những việc đó trong quá khứ? Tại sao hắn lại phải nhập vào Kelly, để rồi gây ra sự thù hận giữa hai anh em Raw và Ken?”

“Tôi cũng không hiểu mục đích của hắn, Du Chỉ à! Tuy nhiên, có lẽ lòng thù hận là thứ thức ăn ngon lành, béo bở nhất đối với hắn.” Piro giật giật những ngón tay, khi con rùa càng lúc càng nóng lên.

“Giữa tộc Chu Tước và tộc Bạch Hổ trước giờ có thù hận gì không Piro? Mà cũng không đúng, Tà Ác có cái hận thâm độc lắm đối với tộc Chu Tước. Vì sao hắn lại như thế? Vì sao hắn muốn những tộc kia, đều có những người đối đầu với Juu Gia tộc?” Về mặt Phi Á Tiên đây sự hoang mang thắc mắc.

“Ui da!!!”

“?!?”

Piro quăng con rùa bằng đá thạch anh lên không trung, rồi cô nắm chặt tay của mình lại. Miệng rên khe khẽ.

“Chuyện gì thế Piro?”

Piro nhìn thẳng vào Du Chỉ, rồi cũng như thế, cô nhìn Phi Á Tiên.

Cửa hiệu Rich Perfect lại lộ xác một lần nữa. Nó lại mang một dáng dấp khác, chưa hề giống với bất kì tông màu nào trước đây từng có. Q Bích diện cho cửa hàng của mình bằng một chiếc áo màu đỏ của lá phong trong suốt đan kẽ với màu vàng chanh, phía trong lớp kính ấy lại là một lớp kính khác màu xanh dương. Và hai lớp kính này chạy ngược chiều nhau, tạo nên một cảnh tượng khá đẹp mắt. Cả cửa hiệu Rich Perfect thay đổi liên tục màu sắc từ đỏ, vàng, xanh dương, lại có cả màu tím và lục do sự phối màu giữa những lớp kính. Vì thế trông nơi đây thật đặc biệt và hấp dẫn.

“Tôi không ngờ là anh có nhiều ý tưởng như thế đấy TatuTati.” Phi Áu mỉm cười quan sát mọi thứ phía trong.

“Không có gì! Một chút lãng mạn là có thể làm ra những thứ bình thường như thế này rồi.”

“Thế sao, tôi cũng lãng mạn, nhưng nào có thể nghĩ ra được một chút ý tưởng nào đặc sắc như thế đâu.”

“Cô mà lãng mạn sao, tôi nghĩ cô là một kẻ vô tình, nhẫn tâm.”

Cánh cửa đóng lại một cái “rầm” khá mạnh, và người phát biểu câu đó là Mel. Cô nàng uyển chuyển bước từng bước nhịp nhàng đến gần hơn với Phi Âu.

Cả hai, Q Bích và Phi Âu chưa kịp ngạc nhiên vì câu nói và sự xuất hiện bất ngờ của Mel, thì đang shock và bang hoàng kinh ngạc trước dinh dáng của Mel.

“Tôi không ngờ là cô hoá ra như thế này đây, Hắc Tử Điệp.”

Q Bích ngắm Mel kĩ càng từ trên xuống dưới. Cô cắt một mái tóc ngắn, sát, gọn ôm sát đầu, và nhuộm cả một màu trắng bạch. Đôi môi cô tô một màu hồng phấn nhạt pha bạc trông thật hấp dẫn. Mel lại chọn cho mình một cặp sát trông màu vàng chanh nên trong khuôn mặt cô thật lạ lẫm. Mel diện cho mình một chiếc áo bằng vol đen ôm sát người, lỏng lẫ với sự lấp lánh của những viên ngọc trang trí trên ấy. Trang phục Mel đang vận là một tông đen cổ điển thật hấp dẫn.

“Anh thấy tôi thế nào hả Q Bích?” Mel mỉm cười duyên dáng.

“Thật tuyệt vời, cô thay đổi đến chóng mặt, không một chút gì khiến tôi tìm lại được hình ảnh của một Mel ngày xưa. Thật quyến rũ.” TatuTati trầm trồ khen không ngớt.

“Mel, tôi không hiểu lắm ý của cô về câu nói khi nãy?” Phi Âu chen ngang cảm xúc chiêm ngưỡng của Q Bích.

“Tôi nghĩ là cô tự biết chứ. Một con người chỉ vì một mục đích nào đó mà hi sinh một mạng người mà bảo là không tàn nhẫn, vô tình sao.” Mel cười khinh khỉnh, tặng của đối phương một cái liếc xéo, rồi quay mặt chỗ khác mà đi tới một cái ghế xoay gần đó, “Một con người lãng mạn à, tôi không cho là thế, cô là một người cứng nhắc, khô khốc. Tôi không biết sao lúc trước nó thể trò chuyện, bàn bạc kế hoạch cùng cô được.” Mel đưa tay định hất tóc như mọi khi, nhưng cô cảm giác một chút hụt hẫng. Chợt nhớ mình đã thay đổi, đôi mắt cô đượm một vẻ buồn khi bỗng thoáng cảm thấy được hình ảnh của John thoáng quá trong đầu.

“Nhưng cũng vì những gì tôi làm mà cuối cùng chúng ta đã tiêu diệt được Tà Ác. Cô phải ne phân biệt và biết rằng, để hi sinh một người nhưng cứu được cả nhân loại thì phải nặng nhẹ, thiệt hơn thế nào chứ.”

“Không bao giờ chỉ có một con đường duy nhất để làm một điều gì cả. Cô có ngốc quá không khi chỉ khẳng định một đường hướng như thế. Cô nhớ lại xem, lúc cô giết chết John, cô có tiêu diệt được hắn không?” Giọng Mel lên một tầng cao khó tả, cô nói trong cảm xúc đau đớn dâng ngập tâm hồn, “Nếu không có sự giận dữ lúc ấy của Juu Đệ Tứ thì có lẽ cả bọn cũng tàn đời.” Giọng Mel vẫn không hết sự khinh ghét mà cô dành cho Phi Âu.

“Đúng là hắn rất mạnh, nhưng vì không còn chủ thể bám víu, hắn đã suy kiệt đi phần nào. Và chính như thế mà chúng ta mới có thể chiến thắng được tên Tà Ác đó. Nên tôi khẳng định lại một lần nữa, việc tôi hi sinh John là không sai.” Phi Âu ương bướng, nghe mặt thách thức Mel.

“Việc hi sinh John là không sai à!” Mel nghiêng răng, lặp lại câu này hàng trăm lần trong đầu ngay khi ấy bằng vận tốc ánh sáng. “Cô dám nói cái điều đó ra sao, đồ thứ khốn khiếp.” Mel gào lên và tặng kèm vào mặt Phi Âu một cái tát đau điếng khiến khuôn mặt cô ả đỏ bừng và in hằn cả năm dấu tay.

“Cô... cô...” Phi Âu chỉ thẳng tay vào mặt Mel tức giận nói muốn không nên lời, “...cô ...có quyền gì mà dám tát vào mặt tôi. Cô nói ai là đồ khốn khiếp, cái thứ đó chỉ đáng với cô thôi.”

Phi Âu đưa tát định tát mạnh, nhưng bị Mel chặn đứng hành động đó.

“Cô không đấu lại tôi đâu. Mà dù gì cô cũng chấp nhận mình là đồ khốn khiếp đi kẻ nhẫn tâm kia.” Càng lúc giọng Mel càng chuyển tông cao vụn vút, đầy sự khinh miệt, và ánh mắt hận thù vẫn xoáy sâu vào Phi Âu không buông tha.

“Thôi nào hai người, tôi nghĩ chúng ta hãy bỏ qua chuyện ấy đi.” Q Bích cố gượng cười, tay phẩy phẩy nhằm mục đích hạ hỏa cho cuộc đối đầu đầy lửa và dữ dội này. “Tôi nghĩ chúng ta nên bàn một việc cấp thiết vào lúc này, đó là làm sao ngăn chặn sự tấn công của Juu Đệ ngũ đến Ray.”

“An him đi.” Cả Mel và Phi Âu đều nạt lớn về phía TatuTati, rồi lại tiếp tục nhìn nhau đầy hâm dọa.

“Ừ, thì im. Thì im.” Q Bích lắc đầu, rồi đi lại một cái ghế gần đó, ngồi, và chăm chú theo dõi một cuộc đối đầu nảy lửa diễn ra tiếp tục.

Công viên Juu Ray vẫn thường là nơi của một số cuộc hẹn, bởi nơi đây có phong cảnh tuyệt vời, và cũng vì điều đó thường khiến cho nội dung của những cuộc hẹn ấy được chấp nhận. Và giờ đây, nơi đây lại đang chứng kiến một cuộc hẹn.

Mark đến trước mười phút, và anh vẫn im lặng, trầm tư đứng bên cạnh một cái hồ và nhìn những bông hoa sen rung rinh trong gió dưới kia.

“Tôi đến đây có trễ không?”

“Không, tôi nghĩ là tôi đến sớm.” Mark quay sang nhìn người cậu đã hẹn.

“Tôi nghĩ cuộc nói chuyện này cần thiết, bởi vì chúng ta có quá nhiều điều phải nói với nhau.”

“Cậu nghĩ được như thế thì thật tốt Triết Nam.” Khuôn mặt Mark vẫn nghiêm nghị.

“Hôm qua tôi có một giấc mơ lạ. Tôi đã được nhập vào vai trò của cậu trong suốt hai mươi năm sống cùng với Ray. Thế nhưng, giấc mơ tiếp tục cho tôi biết một điều rằng, vào năm Ray tròn hai mươi, cũng chính là lúc tôi bị giết bởi cậu ta, nên tôi phải giết cậu ta trước khi điều đó xảy ra.” Giọng Triết Nam lạnh như vẫn thường trực như thế.

“Đó chỉ là một giấc mơ, cậu tin nó đến thế sao?”

Gió thổi ngang, tát vào khuôn mặt chẳng chút biểu lộ xúc cảm gì của hai người. Cả Mark lẫn Triết Nam vẫn nhìn nhau đăm đăm, cố tìm ra một cái kết trọn vẹn cho câu truyện này.

“Tôi phải tin, bởi số phận đã buộc tôi tái sinh để làm cái điều tiền kiếp tôi đã không thể làm.”

“Anh tin rằng trong kiếp này Ray lại sẽ giết anh. Nên việc anh làm là phải tiêu diệt cậu ta, đúng không?”

Một thoáng im lặng kéo ngang qua cuộc nói chuyện giữa hai người. Triết Nam khẽ gạt đầu, ánh mắt vẫn dán chặt vào tâm tư mà nó đang theo đuổi trong con người Mark.

“Anh có nghĩ về việc hay người đã từng yêu nhau trong quá khứ không?”

“Đó là mối tình giữa Ray và Juu Đệ Tứ, tức là cậu. Chứ không phải với tôi, Juu Đệ Ngũ. Tôi nghĩ cậu nên phân biệt rõ điều này.”

“Nhưng chính cậu là tái sinh của tôi. Cho nên dù gì trong cậu sẽ vẫn còn một phần kí ức của tôi đọng lại.”

Lần đầu tiên trong cuộc trò chuyện này, Mark rời mắt khỏi Triết Nam, cậu lại nhìn cái mặt hồ kể bên lần tăng cơn sóng nhỏ khắp mặt hồ.

“Tôi nghĩ cậu biết việc Chu Tước sau khi tái sinh sẽ hầu như xoá sạch hết mọi kí ức trong quá khứ. Nó chỉ nhận lại cái hình ảnh trước khi chết và tin vào nó như một niềm tin chân lí.”

“Nhưng đó là một niềm tin giả dối. Một chân lí giả dối.”

“Tôi chưa thể chắc đâu là thật, đâu là giả dối. Tôi chỉ tin vào kí ức đó, chân lí đó vẫn sẽ là chân lí của tôi.” Triết Nam lạnh lùng nói, lạnh lùng nhìn Mark, “Cho nên tôi sẽ vẫn làm cái việc khiến tôi tái sinh, đó là tiêu diệt Ray Đệ Lục, kẻ sẽ có thể giết chết tôi, như chính trong giấc mơ kia.”

“Anh không thể thay đổi sao? Bởi đó là một cái bẫy, anh có thể tìm và nói chuyện với Piro Đại Nhân.” Mark nói với giọng điệu mang chút van xin.

Triết Nam quay đi, cái lắc đầu không thể thể hiện được một điều gì cả. Gió vẫn nhẹ nhàng thổi hất qua, những cánh rẻ quả rẻ gió bay tứ tán. Mùi thơm của những cây hoa sứ cũng quện ngọt cả không gian, nhưng nó chẳng đem lại một chút vui vẻ nào.

“Juu Độ Ngũ, tôi có một điều cuối cùng muốn hỏi anh. Khi trước, anh đã giết Ray, hay là ngược lại, Ray đã giết anh?”

Triết Nam quay mặt lại, đưa mắt nhìn Mark đầy lạ lẫm.

Hai bóng đen gần đó, quan sát, lắng nghe cuộc nói chuyện của hai người. Hai kẻ đó nhìn nhau, như muốn ám hiệu một điều gì đó.

17. Chương 17: Kẻ Lạ

Ray cùng mẹ ngồi xem lại những bức ảnh của gia đình trong tập album ảnh kỉ niệm. Giọng mẹ dịu dàng, ngọt ngào rót từng lời êm ái vào chiếc tai nhỏ nhắn của Ray. Cậu ngó theo từng cái chỉ tay của mẹ, cậu thấy mình lúc ba tuổi thế nào, bốn tuổi ra làm sao, năm mười tuổi có lần cậu khóc nhè và bị bố John chụp đúng khoảnh khắc ấy. Cậu nghe tim mình nhói lên một hồi dữ dội khi nghe mẹ nhắc tới bố John. Giọng mẹ Ray cũng lạc hẳn đi, mắt bà đỏ hoe, và một giọt lệ của sự thương xót đã rơi xuống.

“Mẹ không ngờ cả bố John và mẹ Aly của con lại ra đi như thế.” Bà lại sụt sùi dữ dội hơn.

“Thôi nào mẹ, chuyện này dù gì cũng đã xảy ra rồi, mẹ đừng quá buồn đau như thế. Dẫu gì thì cũng đâu có nín kéo lại được.” Ray nói mà giọng cũng nghẹn lại. Cậu muốn đưa tay để vỗ về an ủi mẹ, nhưng không thể, cậu cảm thấy bất lực bởi tấm thân này.

“Mẹ nhớ mãi cái nụ cười không lẫn vào đâu được của bố John của con. Nhớ những lần cậu ta chọc tức Aly khiến cô ấy nổi cơn tam bành. Toàn những kỉ niệm đẹp, khó quên.” Bà lại khóc dữ dội hơn khi nhắc đến những kỉ niệm xưa.

“Bố John, và mẹ Aly là những con người đáng để chúng ta tự hào. Họ đã ra đi kiên cường và anh dũng lắm thưa mẹ. Con biết mẹ rất buồn, nhưng xin mẹ đừng quá như thế. Họ sẽ không yên nếu thấy mẹ như thế đâu.”

Mẹ Ray ôm xiết lấy cậu vào lòng rồi nói trong thút thít. “Cả con nữa, tại sao lại như thế này? Mẹ vẫn không thể chấp nhận, không hề muốn chấp nhận một điều như thế này.”

“NHƯNG BÀ PHẢI CHẤP NHẬN ĐIỀU ĐÓ THÔI, THƯA BÀ!”

Một giọng nói vang lên như sấm, và nó khiến mọi sự tập trung, cả những ánh mắt của Ray và mẹ cậu phải đổ dồn về hướng đó. Ray trông thấy một gã đàn ông cao to, vạm vỡ, nước da đen sạm, và người cũng như trên mặt đầy những vết sẹo. Hắn có một cặp mắt quái ác, rực lên những ánh sáng đỏ như một ngọn lửa cháy bập bùng. Kế bên cạnh gã là một cô gái nhỏ nhắn, đến kế gã như bị mất hút bởi cái sự đồ sộ đó. Cô ả cũng có một nước da đen, tóc nhuộm vàng, và ánh mắt nhuốm một màu xanh lục tà ác.

“Các người là ai, sao lại tự tiện vào nhà người khác như thế hả?” Mẹ Ray thét lên đầy vẻ bức tức, bà đứng phắt dậy và ngay lập tức toàn thân như bị đông cứng, không thể cử động được.

“Ta được lệnh của Tà Ác đến đây mời Ray tới viếng thăm lãnh địa của ngài một lần.” Gã to xác nói bằng cái giọng ồn ào của mình.

Triết Nam dường như vẫn chưa hiểu câu hỏi của Mark. Cậu ngó trần trời người đối diện với mình bằng cặp mắt đầy sự khó hiểu trong đó.

“Ý cậu là sao?”

“Anh cứ nói cho tôi biết. Thực sự trong tiền kiếp, anh là người đã giết Ray Thanh Long, hay chính Ray đã giết anh.”

“ĐIỀU ĐÓ KHÔNG QUAN TRỌNG VÀO LÚC NÀY THƯA NGÀI. ĐIỀU QUAN TRỌNG BÂY GIỜ LÀ MỜI HAI NGÀI HÃY CÙNG CHÚNG TÔI ĐẾN CHỖ CỦA TÀ ÁC ĐẠI NHÂN.”

Một giọng nói trong trẻo phát ra từ phía sau một bụi cây gần nơi hai người đang trò chuyện. Và bước ra khỏi nơi ấy là hai cô gái với trang phục lạ lùng.

“Các người là ai?” Mark hỏi, đồng thời cậu đang quan sát đối phương. Cô đầu tiên có mái tóc màu tía cắt ngắn tới nửa cổ. Cô mặc một chiếc áo thổ cẩm với những hoa văn kì lạ trên đó. Điều đáng để Mark chú ý nhất vào lúc này là bộ móng khá dài màu tía, và cặp mắt cũng cùng một màu như thế.

“Các người là gì của tên Tà Ác?” Triết Nam cũng không thể rời mắt tới hai đối phương bí ẩn của mình. Cậu quan sát, và thấy lo lắng bởi cô nàng tóc xoắn màu bạc. Cô ả khoác trên mình một bộ áo mỏng tanh gần như trong suốt và những hoa văn cùng màu chỉ che chắn đủ những nơi cần được che chắn. Cả đôi môi, lẫn cặp mắt của cô nàng cũng cùng một tông màu như thế.

“Chúng tôi chỉ đến đây vì mệnh lệnh. Và mệnh lệnh đó là phải đưa cho bằng được hai người đến gặp Tà Ác đại nhân.” Cô ả tóc trắng nói chuyện như không muốn hé miệng.

“Nếu chúng tôi không muốn tới đó thì sao?” Giọng Triết Nam đầy vẻ bức tức pha lẫn sự ngạo mạn thách thức.

“Thế thì chúng tôi đành thất lễ vậy.” Cô nàng có đôi mắt màu tía biến mất sau khi dứt câu.

Tất cả mọi không gian nơi công viên Ray Juu bỗng dần trở nên trắng dã. Mark và Triết Nam để ý thấy cái bóng của cô ả kia màu trắng, và nó dần loan ra mỗi lúc mỗi to hơn, lớn hơn và nó đã bao trùm lấy một không gian khá rộng, ôm trọn lấy cả hai người vào trong đó.

“Tôi nghĩ rằng phải dung lời mời kiểu này mới có thể thỉnh được hai vị.” Vẫn là kiểu nói không muốn để lộ kẽ răng của cô nàng tóc trắng.

Từ đâu trong cái không gian trắng xóa ấy, một đốm màu tía thình lình xuất hiện và nó với hình dạng một mũi tên bay thẳng hướng Triết Nam mà lao tới. Tiếp sau đó, là một mũi nữa, và chẳng mấy chốc cả không gian trắng xóa tràn ngập những mũi tên màu tía bay tứ tung và mục tiêu của nó là hai vị khách. Triết Nam nhanh chóng tạo xung quanh mình một kết giới bằng lửa kiên cố, và Mark cũng đã làm như thế.

“Bọn chúng có vẻ khó nuốt đây.” Triết Nam lầm rầm.

“Bọn này là ai?” Mark thắc mắc.

Những sợi tua màu cam chói lọi từ cái cổng gần Rich Perfect xuất hiện và nó ôm trọn lấy cửa tiệm. Cả không gian bên trong bỗng sầm lại và chỉ được chiếu rọi bằng mấy cái đèn màu trang trí.

“MỜI CÔ KELLY – PHI ÂU THEO CHÚNG TÔI ĐẾN GẶP TÀ ÁC ĐẠI NHÂN.”

Giọng nói từ đâu đó phát ra, và một cô nàng trôi người ra từ một bức tường đối diện với cả bọn Q Bích. Cô nàng khoác trên người một chiếc áo bằng lưới màu chàm nhạt nhẽo, và cặp mắt cùng màu đang xoáy sâu vào Phi Âu.

“Tà Ác chưa chết sao?” Phi Âu kinh ngạc hỏi trong sự đ愣ng người.

“Ngài Tà Ác là đáng vĩnh cửu, đâu phải nói chết là dễ dàng như mọi người nghĩ. Nhưng đó không phải là chuyện để chớ thắc mắc. Tôi hi vọng cô hãy ngoan ngoãn theo lời mời của tôi đến gặp ngài Tà Ác đại nhân.” Giọng nói nhỏ nhẹ của cô ả nhưng chưa đựng đầy những ý đồ thâm hiểm.

“Nếu nói không thì sao?” Mel lên tiếng thách thức.

Một cái tua màu cam xuất hiện từ bức tường phía sau cô, đã tát một cái rỏ đau vào mặt Mel rồi mất hút vào bên trong.

“Đó chỉ là cảnh cáo” Đôi mắt màu chàm lóe lên một sự nguy hiểm khôn lường. “Thế nào, cô có muốn đi cùng chúng tôi không cô Phi Âu?”

“Lũ khốn khiếp tay chân của tên Tà Ác cặn bã, dù thế nào ta cùng theo bọn mày đâu.”

Một cái tua lại xuất hiện từ một bức tường gần đó của tiệm Rich Perfect và quần lấy cánh tay phải của Phi Âu mà xiết chặt. Cô nàng như điên tiết cả lên, thanh kiếm từ bàn tay của cô vươn dài ra và chém. phăng sợi tua mà cam đó.

“Bọn mày là lũ nào, tại sao lại đi phục tùng cho tên khốn khiếp đó.” Phi Âu lăm le mũi kiếm vào mặt cô nàng có cặp mắt màu chàm kia.

“Khá đấy!” Cô ả vỗ tay với vẻ mặt khiêu khích dữ dội, rồi ả bắt đầu bước từng bước nhẹ nhàng, điệu bộ tới mỗi lúc mỗi gần hơn. Chiếc áo lưới màu chàm của ả dần rơi tuột khỏi người và từ những sợi chỉ đan nên lúc nhúc những thứ gì đó gớm ghiếc, nhầy nhụa bắt đầu chuyển động. Nó phồng thẳng tới và úp chặt vào mặt của Phi Âu khiến cô nàng không thể thở được một tí nào cả. Q Bích thấy thế liền định dùng những lá bài có niệm thuật bằng giá của mình mà ném thẳng vào cái thứ nhầy nhụa ấy nhưng bị một sợi tua màu cam khác từ trong tường phóng ra cản lại. May mắn là cái thứ kinh tởm kia đã bị Mel chặt đứt.

“Anh không sao đấy chứ?”

“Cám ơn cô, tôi không sao.”

Cô ả với đôi mắt màu chàm trông có vẻ trở nên giận dữ dữ dội, đôi mắt màu chàm ấy cứ như muốn nuốt sống cả Q Bích lẫn Mel. ả hớn hờ trông thấy Phi Âu quần quai giấy giữa trông bất lực.

“Trông cô quần quai như thế thật đáng yêu đấy.” ả nhếch mép cười khinh khỉnh. “Ta tuân lệnh Tà Ác đại nhân chỉ lại đây bắt lấy con công xấu xí này thôi, bọn người thì vẫn được bình an, yên tâm đi.” Nói xong cô ả búng tay một phát to, một số sợi tua màu cam trồi lên từ mặt đất ôm lấy cô ả lẫn Phi Âu chui xuống mặt đất. Rich Perfect được trả lại trạng thái ban đầu, ánh sáng đã có thể chiếu rọi vào bên trong.

“Theo cô nghĩ bọn chúng là ai?”

Mel nhìn Q Bích đầy lo ngại, chỉ có một cái lắc đầu thay cho điều cô muốn nói. Cả hai nhìn nhau lo lắng.

Những mũi tên màu tía vẫn cứ đan dày lấy cái không gian màu trắng tinh kia. Mark và Triết Nam vẫn phải cố thủ dữ dội trong lưới bảo vệ bằng lửa do chính họ tạo ra. Cô nàng với cặp mắt trắng dã vẫn im lặng đứng đó chăm chú theo dõi những động tĩnh diễn ra trong cái không gian được tạo ra từng bóng của mình. Những mũi tên màu tía thưa dần hơn, rồi cuối cùng cũng biến mất. Cô ả với đôi mắt màu tía trồi ra từ một góc không gian trắng, nói những lời rít qua kẽ răng như chẳng chịu hờ một tí nào.

“Bọn này chỉ muốn mời hai người đến gặp Tà Ác đại nhân theo đúng lời yêu cầu của đấng vĩ đại. Bọn ta không muốn mạnh tay với bọn mi. Hãy chấp nhận để bảo toàn mạng sống.”

Cả Triết Nam và Mark đã có thể trồi đôi cánh của mình ra khỏi cơ thể, và đây chính là một trong những thứ vũ khí đặc lực hiện giờ của họ đang hăm dọa kẻ thù. Triết Nam vẫn nói bằng cái giọng khinh khỉnh miệt thị của mình.

“Tà Ác là cái thứ chỉ đáng bỏ đi, hần không xứng để ta đến gặp hần. Cho nên, bọn mi hãy quên ý định mời bọn ta đến đó là được rồi đấy.”

Mark nhìn Triết Nam đồng tình, nhưng ánh mắt anh cũng chứa đầy nỗi lo ngại trong ấy. Mark vẫn im lặng, và chăm chú theo dõi hành động của cô ả mắt trắng vẫn đang đứng im lặng tại một góc không gian.

“Bọn người nghĩ rằng nếu nói không đến là có thể không đến sao?” Cô ả mắt tía mỉm cười bí ẩn, vỗ tay như tán thưởng cho câu nói vừa rồi của Triết Nam.

“Tất nhiên!”

“Bọn người không thấy rằng bọn người đang đứng trong không gian Bạch Thuật của Bạch Nhân sao. Đây đã là cái túi để túm các người một cách dễ dàng mà đem về choc ho Tà Ác rồi.”

Triết Nam lẫn Mark đều đã nhận ra được rằng cái không gian này được tạo ra từ cô ả được gọi là Bạch Nhân, nhưng cả hai chưa hề nghĩ cái không gian này có thể bắt được họ. Giờ đây Mark và Triết Nam thấy rằng cái không gian màu trắng khi đang co lại dần, nhưng nó không có nghĩa là để trả lại cái không gian của công viên Ray Juu, mà là cả hai đang bị giam giữ trong một cái chốn quái quỷ nào đó.

“Cái chuyện quái quỷ gì đang diễn ra thế này.” Triết Nam lo lắng quay quắt nhìn xung quanh. Cậu thấy cô ả mắt tím vẫn đứng đó mỉm cười đắc thắng.

“Thật ra khi này ta tạo ra những mũi tên kia không phải với mục đích tấn công các người. Ta biết với lực công kích từ những thứ ấy làm sao có thể làm gì các người, ta đã chọn một cách khác, thông minh hơn nhiều, và ta đã đúng.” Cô nàng vẫn nở nụ cười đắc thắng, nhìn con mồi bằng cặp mắt của kẻ mạnh hơn. “Nhưng mũi tên kia đã phá bỏ những liên kết giữa không gian thực, tức là công viên Ray Juu này, thế nên các người đang đứng trong một không gian mà chính do Bạch Nhân tạo ra. Chịu thôi đi, nhóc con.”

Triết Nam quay sang như muốn bảo Mark làm một chuyện gì đó, nhưng anh ta cũng chẳng nói là sẽ làm gì. Rồi ngay sau đó, Triết Nam bung đôi cánh của mình lớn ra, túm lấy Mark và bay lên không trung, anh thì thả vào tai cậu. “Mark nghe đây, nếu cứ tiếp tục cả hai chúng ta sẽ bị tóm, cho nên tôi sẽ là người ở lại, cậu hãy đi gặp mọi người.”

“Anh điên à, làm sao có thể như thế được, một mình anh thì làm sao đối chọi lại được hai tên đó.” Mark cãi lại.

“Tất nhiên là chưa chắc tôi đấu lại họ, nhưng tôi dám chắc họ không dám làm gì tôi cho đến khi tôi gặp được Tà Ác. Cho nên hiện giờ tôi sẽ còn được an toàn. Việc cậu làm bây giờ là phải chạy ra khỏi nơi đây.”

“Bằng cách nào chứ?”

Triết Nam liếc nhìn cô ả mắt tím đang cười tự đắc say đắm nhìn con mồi của mình cố tìm cách thoát khỏi chốn này mà lòng anh ta bưng bưng cơn giận dữ. “Con ả kia, sẽ có lúc ta sẽ dập nát cái nụ cười đáng ghét kia tên môi mi.” Anh lầm rầm rồi bắt đầu thi triển.

Bạch Nhân như phát hiện ra việc làm khả nghi gì đó của Triết Nam, cô ả định ra hiệu cho đồng đội nhưng đã quá trễ so với những gì anh đang thực hiện. “KHỔNG VŨ PHÁ KHỔNG!” Triết Nam hét lên, và anh bung đôi cánh của mình ra thật lớn, lớn hết cỡ. Từ đó những chiếc lông vũ sắc sỡ màu đỏ cam được bắn ra bay tung tóe khắp cái không gian màu trắng này. Nó bay lượn và cuối cùng gom lại một chỗ và cắm phập vào nơi đó. Cái không gian trắng xóa bị rách toạt ra một lỗ khá lớn, và Triết Nam đã ném Mark về phía đó trong tiếng gào đầy sùng sốt và tức giận của cô ả mắt tím.

“Hãy đi tìm mọi người, tôi sẽ cố giữ chân bọn này.”

Mark đưa mắt nhìn Triết Nam đầy cảm kích xen lẫn nỗi lo lắng, rồi anh cũng lao vút bằng đôi cánh xé gió của mình ra ngoài qua cái lỗ rách toạt trên không gian kia. Bạch Nhân cố bít lại khoảng hổng đó nhưng đã quá muộn vì Mark đã thoát được ra ngoài. Cô ả mắt tím thì nhìn Triết Nam đầy điên tiết, ả gào lên cau có.

“Thế nào, đừng quên ta cũng có thể xé không gian để tìm kiếm một không gian khác. Đó là một trong những tuyệt kỹ của tộc Không Tước Juu bọn ta.” Triết Nam nở một nụ cười đắc thắng như trên tức kẻ địch.

“Khốn khiếp!”

Mark cảm thấy trong lòng bỗng chộn rộn một cảm xúc khó tả. Anh cảm thấy bất an, nên những nhịp đập đất, những nhịp chạy của anh như xé gió mà đi thật nhanh. Mark linh tính có điều chẳng lành đang xảy ra, và tức tốc anh vội lao về nhà như một mũi tên.

Căn nhà trước mắt anh vẫn bình thường không một chút động tĩnh gì. Nhưng khi bước vào, anh kinh hoàng khi thấy mẹ mình nằm song soài dưới đất mà bất tỉnh.

“Mẹ! mẹ! mẹ ơi! Mẹ tỉnh dậy đi, chuyện gì vậy mẹ? Ray! Ray em có ở đây không?” Mark gào lên, tay cậu cứ lay mạnh cơ thể người mẹ trong tay.

“Mark, con đây hả?”

“Mẹ, mẹ sao thế này?” Mark gào lên trong lo lắng, mắt cậu dò xét khắp căn phòng tìm kiếm Ray và những điều khác lạ có thể diễn ra. “Chuyện gì xảy ra vậy mẹ?”

“Có kẻ lạ mặt vào đây, nó bắt em con đi rồi.” Giọng mẹ Mark thều thào mệt mỏi.

“Ray bị bắt đi rồi à?” Mark lặp lại, vẻ mặt sững sốt nhưng anh cũng tiên liệu trước được chuyện này.

Bốn kẻ lạ mặt khác đang bước từng bước mạnh bạo, đều trên cái không gian rộng khắp một màu đen. Một gã cao to da trắng, tóc trắng và đôi mắt mà xanh biếc. Gã thứ hai có nước da đen đúa, tóc quăn, và cặp mắt màu đồng. Gã thứ ba có nước da vàng của người Á Đông, gã có đôi mắt mà hồng. Người cuối cùng là một cô gái da màu, tóc dài mượt mà, thân hình gợi cảm và cả hai hốc mắt chẳng có gì. Tất cả bốn con người ấy đang bước từng nhịp đều đặn, từ tốn, nhưng cũng tạo nên một cảm giác lo lắng cho người khác.

“Xin chào những vị truyền nhân đáng kính” Cô gái nói.

“Họ đã đến tận nơi đây kiểm chúng ta rồi đấy.” Du Chỉ lo lắng nhìn hai bạn của mình.

“Tôi không hiểu sao tà Ác có thể nhanh chóng triệu tập được họ nhỉ?” Phi Á Tiên chẳng màng đến sự hiện diện của những người lạ, mắt vẫn đắm đắm nhìn những ngón tay của mình bị những sợi tơ số phận ghì chặt đến chảy máu.

“Hắn đúng là một kẻ đầy mưu mô và khó lường.” Piro nói khi tay vẫn cứ xoa xoa, cố làm lạnh và giải trừ chất độc trong con rùa bằng đá thạch anh khi này đã hút ra từ người Du Chỉ.

“Chúng tôi đây đây để mời ba vị đến gặp Tà Ác đại nhân của chúng tôi.” Cô nàng nói, giờ thì cũng chẳng thêm đến ý tới những vị khác mời. Cô đưa đôi mắt chẳng có gì của mình rảo khắp ba gã lực lượng kẻ bên mình, rồi đưa tay vuốt ve bộ ngực của cả ba.

“Ta từ chối và hai bạn ta cũng thế.” Du Chỉ đáp chát ngay lập tức.

“Thế thì chúng tôi phải dùng biện pháp mạnh hơn để mời ba người rồi.” Cô ả cay độc nói.

Du Chỉ, Phi Á Tiên lẫn Piro chẳng ai thêm để ý tới những gì cô ả với hốc mắt rỗng tuếch kia nói gì. Ai cũng lo làm việc mình vẫn làm trước khi có sự xuất hiện của những người lạ này. “Thế sao!” Cả ba đồng nói như một lời thách thức.

18. Chương 18: Vô Nhân Và Bạch Nhân

“Chúng tôi đến đây để mời ba vị đến gặp Tà Ác đại nhân của chúng tôi.” Cô nàng da màu với hai hốc mắt chẳng có gì nói, giờ thì cũng chẳng thêm để ý tới những vị khách mời. Cô đưa đôi mắt chẳng có gì của mình rảo khắp ba gã lực lượng kẻ bên mình, rồi đưa tay vuốt ve bộ ngực của cả ba.

“Ta từ chối và hai bạn ta cũng thế.” Du Chỉ đáp chát ngay lập tức.

“Thế thì chúng tôi phải dùng biện pháp mạnh hơn để mời ba người rồi.” Cô ả cay độc nói.

“Thế sao!”

Cô ả hất mặt về phía đối phương ra hiệu cho ba tên lực lượng kia. Như hiểu được ý định của cô, cả ba tên đồng loạt ra tay. Gã da trắng bắt đầu thay đổi hình dáng, gã từ từ biến thành một con cá mập trắng hung hãn, khổng lồ và đặc biệt là khi có sự xuất hiện của chúng, đôi mắt của cô ả da màu liền lóe lên một màu xanh và lập tức không gian tràn ngập trong biển cả.

“Thú vị đấy!” Du Chỉ mỉm cười nhìn Phi Á Tiên. “Tôi cá là cô đang điên tiết cả lên khi bọn này làm xáo trộn thanh tịnh này của cô.”

“Thế mà cô còn cười được à!” Phi Á Tiên cay cú nói, và lần đầu tiên kể từ khi có sự xuất hiện của bọn người lạ này, cô mới đánh một cái nhìn bực tức về phía chúng. “Bọn này sẽ phải nhận lấy một cái giá rất đắt cho việc làm này.”

Gã da vàng biến thành một con diều vút bay trên bầu trời và ngay lập tức hốc mắt của cô nàng da màu lóe lên màu hồng y chàng mắt của gã trai đó. Sự thay đổi đó tạo nên những cơn lốc nhiệt đới, và trong tâm cũng những vòng xoáy vẩn vù đó là từng tia sấm chớp giạt dữ dội.

“Ôi! Ôi! Càng lúc thì nơi đây càng tẻ đi rồi đây Phi Á Tiên.” Du Chỉ tiếp tục cười khùng khục. “Tôi nghĩ cô nên rat ay, dọn dẹp sạch sẽ vụ này nhanh chóng đi thôi, nếu không thì sẽ còn rất rối hơn nữa đây.”

Ả da màu đứng đó chỉ tay như ra lệnh. Và tức thì con cá mập mau đến theo những cơn đưa của sóng thần. Những cái răng sắc bén và hơi thở hôi thối cứ phả ra liên tục khiến cho không gian càng sặc mùi tà khí. Cùng lúc ấy con diều cũng lượn lơ phôi hợp hỗ trợ, nó phóng những tia điện cực mạnh vào dòng nước để tăng sức mạnh trong sự tấn công của con cá mập khổng lồ kia, những cơn going cũng lũ lượt kéo theo sau đó nặng nề hơn dữ dội.

Phi Á Tiên định đứng dậy dạy cho những tên không biết điều này một trận nhưng cô đã bị Piro ngăn lại.

“Chuyện này thì cô cứ để cho tôi. Để tôi dạy cho bọn ngông cuồng này một trận nên thân.”

Piro thả con rùa bằng đá thạch anh của mình vào cái đại dương được tạo ra bằng sức mạnh của cô ả da màu kia. Chẳng mấy chốc nơi ấy xuất hiện một con rùa khổng lồ và cái mai của nó thì cứng cáp, và trông y như một hòn núi di động.

“Tôi nghĩ là, để cho Piro rat ay như thế này thì nơi đây sẽ trở thành bình địa mất thôi.” Du Chỉ làm động tác lấy tay che mặt như một tránh đi cái điều sắp diễn ra, cô lắc đầu nhưng rất thích thú vì những việc này.

“Cô có thôi cái tính đáng ghét đó không. Đang lúc này mà còn đùa giỡn được nữa hay sao.” Phi Á Tiên nói mỗi lúc một cau có hơn.

“Bọn chúng trông có vẻ mạnh quá” cô ả da màu nghĩ thầm, đôi mắt vẫn cứ chớp tắt liên tục, khi thì xanh biếc, khi thì chuyển sang hồng. Gã da đen trông như bò mộng thì vẫn đứng phía sau vuốt ve đôi vai mỏng manh của ả. “Nhưng nhiệm vụ Tà Ác đại nhân đã giao, ta nhất định phải hoàn thành.”

Ả chỉ tay hiệu cho hai con quái của mình tấn công. Và thế là những tia sét bắn tung tóe khắp không gian, nó hòa cùng theo những cơn song giận dữ mà con cá mập trắng vùng vẫy trong biển cả kia. Nhưng những gì chúng tấn công không thể làm suy yếu chút nào con rùa bằng đá của Piro.

“Wow, công nhận sức phòng thủ của tộc Huyền Vũ đáng khâm phục thật.” Du Chỉ ngồi chồm cồm, lơ lửng giữa không gian lên tiếng trầm trồ khen khi trông thấy cái cảnh ngoạn mục kia.

Piro từ tốn giơ cánh tay trái của mình lên ra hiệu. Con rùa bằng đá sau khi nhận được hiệu lệnh lập tức há rộng miệng và một luồng khí lạnh phả ra dữ dội, tiếp đó là những tinh thể đá nhỏ, rồi lớn dần bắn tứ tung. Tiếp đó là một luồng khí lạnh tiếp theo mạnh mẽ hơn nhiều, nó làm đông cứng cả cái gọi là đại dương do cô ả da màu tạo ra. Con cá mập trắng bị mắc cạn trong những khối băng rắn chắc kia. Tiếp đó, Piro dùng ngón trỏ của tay phải xoay xoay vòng vòng, rồi chỉ đứng phía con diều đang vỗ cánh trên không. Những khối băng lớn nhỏ đủ cỡ như những tên lửa tầm nhiệt, cứ tìm kiếm sự hiện diện của con diều mà lao vút tới tấn công.

“Wow, dữ dần thiệt!”

“Cô im đi!”

“Khốn khiếp thật!” Cô ả da màu lầm rầm rửa trong miệng.

Chẳng mấy chốc, những viên băng đã đuổi kịp con diều đó. Và chỉ trong vài giây đùng chạm, xác con vật đã nằm vương vãi những mảnh nhỏ khắp không gian nơi đây, và những viên băng cũng rớt lả chã xuống. Piro tiếp tục đập mạnh hai bàn tay vào nhau, lập tức những khối băng bao kín con cá mập cũng nổ tan tành. Khói, hơi nước bay mịt mù bao trùm cả không gian, và khi có thể nhận ra những gì còn lại sau vụ nổ kia chỉ còn là cô ả và gã da đen đứng tổng ngổng ở đó, còn hai con quái kia thì chẳng còn lại chút mảnh xác nào.

“Cô ra tay cũng dữ dội thiệt đấy Piro, khâm phục, khâm phục.” Du Chỉ cười nói huyền thuyên, rồi lại già già nở một nụ cười khác khi trông thấy ánh mắt tức tối của Phi Á Tiên, “À tôi sẽ không nói gì nữa, im lặng là vàng đúng không. Vâng, silent is gold.”

Cô ả da màu chẳng nói chẳng rằng một lời nào, lặng lẽ đi lên phía trước, cô ả cúi xuống nhặt một thứ gì đó. “Tốt lắm, cuối cùng cũng thì vẫn còn.” Cô ả mỉm cười, rồi đưa đôi mắt khinh khỉnh nhìn về phía đối phương. Tiếp sau đó, ả đi lại gần tên đồng bọn của mình, và đưa tay mạnh bạo chọc thẳng vào mắt hắn, lấy đi cặp mắt màu đồng mặc cho gã đồng bọn có gào rống lên đau đớn như thế nào.

“Cô ta không lẽ là...” Cả Piro, Du Chỉ và Phi Á Tiên đều thốt lên khi trông thấy cảnh tượng ấy. Cả ba như đã nhận ra mối hiểm nguy đang dần xuất hiện.

“Thế nào, cuối cùng thì lũ các người cũng nhận ra rồi sao?”

“Sao có thể như thế được chứ?”

Những cái tua màu lục quấn lấy nhau, cuộn tròn thành một khối cầu, và thỉnh thoảng thì khối cùng này lại phát ra một chút ánh sáng màu trắng lạ lùng. Từ phía trong khối cầu ấy phát ra tiếng nói.

“Mọi chuyện có vẻ như hơi rắc rối hơn những gì ta đã dự định.”

Hai gã đứng canh hai bên khối cầu trùm kín từ trên xuống dưới im lặng chẳng nói chẳng rằng, chỉ gật gật như đồng tình với câu nói đó.

Thứ ánh sáng trắng mờ nhạt ấy chốc chốc lại phát ra, lan tỏa khắp không gian bao trùm một màu đen và tràn ngập chướng khí.

Một lúc sau, không gian lại ngập tràn trong nhiều thứ ánh sáng màu sắc khác nhau lan tỏa, hòa quyện khắp mọi nơi. Đầu tiên là sự xuất hiện của gã da đen khắp người đầy sẹo xung quanh bao trùm một thứ ánh sáng màu đỏ. Kế bên là cô ả đồng bọn, bao quanh người một thứ ánh sáng lục tà ác, trên tay đang ôm chặt một khối kì lạ như một giọt nước – đó là Ray trong tình trạng bất tỉnh. Khoảng hai phút sau, cô gái có đôi mắt màu chàm xuất hiện, và đi bên cô là một gã điển trai, cao to với những sợi tua màu cam quấn lấy Phi Á Tiên treo lơ lửng trên không trung.

“Thưa Tà Ác đại nhân, chúng tôi đã mang người ngài cần gặp đến rồi.”

“Ta rất cảm kích những gì các người đã làm cho ta.” Giọng nói phát ra trong khối cầu bí ẩn kia.

Hai gã hầu cận kề bên lại chỉ gật gật đầu, vẫn im lặng.

“Cậu nói rằng Ray cũng bị một bọn người lạ bắt cóc đúng không? Cả Triết Nam nữa à?” Mel lo lắng hỏi thêm một lần nữa.

Mark mỗi một gật đầu.

“Bọn này có thể là ai nhỉ? Tôi chưa từng thấy và chưa hề biết tới sự tồn tại của bọn chúng.” Q Bích thở dài một tiếng ro to, “Chúng tại sao lại phục vụ cho Tà Ác? Và tại sao hắn vẫn còn tồn tại?”

Mark cứ chốc chốc lại ngoáy nhìn vào nhà qua cái cửa sổ trước nhà, anh lo lắng nhìn mẹ đang ngồi khóc rưng rức phía trong cùng với ba cậu ngồi an ủi kế bên. “Mọi chuyện có vẻ quá phức tạp. Tôi thấy rằng quyền năng của bọn này rất mạnh. Mà theo lời kể của mọi người thì có tới sáu tên.” Cậu lại nhìn vào trông mẹ ra sao.

“Cậu nói là bọn chúng cũng đến bắt cậu à?” Q Bích hỏi bằng cái giọng đầy vẻ thắc mắc.

“Đúng” Mark nói kèm theo một cái gật đầu nhẹ, “Chính Triết Nam đã giải cứu cho tôi, và giờ thì tôi không biết anh ấy ra sao nữa. Một mình anh ta phải chống chọi với hai kẻ như thế thì thật sự vô cùng khó khăn.”

“Hi vọng Piro Đại nhân có thể biết về những kẻ này.” Q Bích nói bằng giọng điệu hi vọng thật yếu ớt.

“Nhưng ta không thể biết bà ấy đang ở đâu.”

Câu nói như gáo nước lạnh của Mel dập đi ngọn lửa hi vọng nhỏ nhoi, duy nhất lúc này của mọi người vào lúc này.

Triết Nam đứng ung dung nhìn cô ả mắt tía, cái nhếch mép hàm ý về bất cần của anh khiến cô ả như điên tiết cả lên.

“Thế nào, một vị khách đã từ chối và đi mất tăm rồi. Chắc cô khó chịu lắm đúng không? Thế thì xông lên đây nào, chỉ có giết tôi mới có thể xoa đi cơn bức tức của tôi. Lên nào!” Triết Nam nói như khiêu khích, miệng vẫn nở một nụ cười châm chọc.

“Tên khốn khiếp!”

“Bình tĩnh nào O’rin. Cô mà manh động vào lúc này là sẽ chết ngay lập tức đấy.” Giọng Bạch Nhân vang lên khắp cái không gian màu trắng trong khi cô nàng chưa hề hé miệng đến một giây.

“Thú vị đây.” Triết Nam nghĩ thầm.

“Tại sao?” O’rin hỏi trong khi cơn bức tức thì cứ lan tỏa khắp não cô, và chẳng có gì khác vào lúc này cô mong muốn nhất là giết chết cái tên cô cho là đáng ghét kia.

Bạch Nhân nhắm mắt lại, lập tức cả không gian xung quanh Triết Nam chuyển thành một màu đen tăm tối. Và giờ thì O’rin đã nhận ra được cái điều mà Bạch Nhân nói khi nãy. Những cái lông vũ “Khổng tước phá không” khi nãy của Triết Nam không chỉ duy mỗi mục đích phá một lỗ hổng cho Mark chạy trốn, và còn một mục đích khác. Cô kinh hoàng bởi nếu khi nãy mà manh động thì giờ đã tan xác khi thấy những tia laser đỏ kéo chần chịt trong không gian do những sợi lông kia tạo ra.

“Tên khốn khiếp, lại chơi cái trò bầy như thế này để hại ta sao.” O’rin hét to, tay chỉ thẳng vào Triết Nam mà mắng.

Còn anh chàng thì lại cười lên ngậy ngất khi trông thấy điệu bộ đó. “Ôi, tôi cứ nghĩ cô chỉ nói chuyện bằng cái miệng chỉ hé ra một tí để tránh không khí lọt vào mà đau bụng chứ.”

“Tên khốn khiếp, đồ vô duyên.”

Không gian lại trở về một màu trắng như lúc nãy. Và từ cái nền trắng phau phía dưới rồi lên vô số những khối đặc quánh màu trắng đục, và tiếp sau đó nó bắt đầu định hình thành những con chim gỗ kiến với chiếc mỏ cứng như thép, bóng loáng lao thẳng về phía Triết Nam.

“Chẳng nhầm nhờ gì đâu cô em.” Anh chàng dùng những móng vuốt của mình tát vào không khí tạo thành những đám lửa nhỏ thiêu rụi những con thú gỗ kiến bay đến tấn công mình. “Thế nào, còn chiêu gì nữa không, cứ tiếp tục ra tay đi nào.”

Triết Nam cảm thấy bất ngờ đến bàng hoàng khi những con chim gỗ kiến vừa mới bị thiêu rụi thành những đám khói xám xịt kia bỗng chốc sống lại và trở thành những cơn chim lửa hung hãn bay thẳng về phía cậu. Trong ánh mắt của Triết Nam bập bùng những đốm lửa cháy nhấp nháy và cái mỏ cứng cáp hung ác đang rít lên những tiếng như xé gió đầy khiêu khích và cuồng loạn. Không khí xung quanh nóng lên hừng hực thấy rõ, nhưng con điều lửa cứ bay lượn khắp bầu trời và cứ liên tiếp đáp vào tấn công đối phương như một cỗ máy được cài đặt sẵn.

“Khỉ thật, đây là tà thuật gì thế. Ắt ta có thể ăn cắp năng lực của mình chuyển vào vũ khí của ả sao.” Triết Nam lầm rầm rủa, đôi mắt vẫn không hề sơ suất dù chỉ một giây khi những con quái điều kai đang cứ lượn lờ trên đầu cậu.

“Thì ra ả ta là Vô Nhân. Một địch thủ đáng gờm đây.” Du Chỉ nói bằng cái giọng mang hơi hướm một tí lo lắng và sự nặng nề ấy như lan tỏa từ lòng ngực cô ra khắp cái không gian tăm tối nơi đây.

Cô ả được gọi là Vô Nhân kia đang tiên hành làm một vài động tác gì đó. Trên tay giờ là ba con mắt khác nhau mà ả thu nhặt lại được từ đồng bọn. Con mắt màu xanh và hồng kia thì chỉ bị nướng chín bởi sức mạnh làm chệch lệch áp suất do Piro tạo ra khi nãy, còn còn lại, màu đồng thì dậy tanh mùi máu tươi và nhớp nhúa một thứ dịch đỏ mà người ta vẫn gọi là máu. Hốc mắt trống rỗng, sâu hun hút của ả thay đổi liên tục. Nó chuyển màu liên tiếp từ đen sang xanh biếc, rồi hồng, rồi chuyển sang màu đồng, và lại trở về màu đen và cứ tiếp tục như thế. Ắt mím cười nhìn ba đối thủ của mình, những cả Piro, Phi Á Tiên và Du Chỉ không thể xác định được ả ta đang nhìn ai.

“Cô tính làm thế nào đây Piro?” Du Chỉ thì thào rất khẽ, dự tính bàn bạc kế hoạch tấn công.

“Tôi cảm giác cô hơi lo lắng quá đấy.” Piro cố tỏ ra bộ mặt với dáng vẻ tự tin để củng cố tinh thần đồng đội, “Dù cho ả ta có mạnh thật, nhưng chưa chắc đôi đầu lại cả ba chúng ta, đó là chưa kể, kể ả phải chống

lại là Phi Á Tiên.” Piro gật gù ra chiều đắc thắng hơn.

“Nhưng ả là một trong Bộ Lục Tà Nhân. Dù gì tôi cũng không chắc lắm mình có thể thắng cô ta không, hay lại sẽ là con rối cho cô ta lợi dụng.”

“Đừng bi quan như thế chứ Du Chỉ. Tôi biết Bộ Lục Tà Nhân hơn hẳn chúng ta về linh lực cũng như sức chiến đấu, nhưng ba chọi một, thì tình thế sẽ khác.” Piro lại cố cười, nhưng nụ cười trên môi cô dường như đã bị héo đi rất nhiều.

Phi Á Tiên vẫn im lặng, mắt cứ dán chặt, chăm chú quan sát kẻ địch, bàn tay thì vẫn run run, và vẫn phải chịu để những sợi tơ định mệnh xiết chặt đến rỉ máu.

“Hãy đọc kinh để cầu nguyện đi.” Vô Nhân lạnh lùng nói.

“Khoan đã, dù gì trước khi đối đầu với nhau, tôi vẫn muốn hỏi cô một điều. Tại sao lại đầu quân cho Tà Ác, giữa thế lực hắc ám của hắn, và Bộ Lục Tà Nhân của bọn người trước giờ đâu có dính líu gì với nhau.” Du Chỉ cố moi móc thêm một chút thông tin mà cô cho là cần thiết cho đồng đội.

“Điều đó ta mời các người về mà hỏi Tà Ác đại nhân.”

Vô Nhân dứt lời cũng là khi một luồng tà khí mạnh mẽ xộc tới nơi Du Chỉ, Piro và Phi Á Tiên đang đứng. Cái đầu con điều chớp nhoáng những đợt song đang hung hãn tấn công Du Chỉ. Nhưng nhanh vượt thềm thường máu tươi của con cá mập trắng thì như lướt sóng tử thần ào ạt tấn công Phi Á Tiên. Piro đứng đó dò xét tình hình và cô đã nhanh chóng né khỏi một đòn tấn công dữ dội khi một cái chân bò to tướng dẫm từ trên xuống làm lún nát cả một khoảng không gian.

Du Chỉ nhanh chóng triển khai phép thuật của mình. Cô rút ra từ hai đôi giày boots của mình một cặp quạt và từ đó phóng ra những chiếc đinh nhọn được che phủ, bảo bọc bằng những chiếc lông quạ bay thẳng tới và cắm phập vào đầu con điều. Tiếp đó, cô nhún chân thật nhẹ nhàng bay vút lên cao, và nới hai chiếc quạt cứng như sắt của mình vào đế giày và dựng thẳng vào đầu con con chim phát điện kia. Ánh mắt Du Chỉ lóe lên, và bất gặp một cái gì đó độc ác lắm trong cặp mắt hồng của con chim kia, cô liền nhắm mắt và phóng ra xa. “Khốn khiếp thật!”

Piro rút từ cái miệng con rùa bằng đá của mình ra một thanh trường kiếm rất dài, mỏng và rất sắc bén. Cô truyền linh lực vào khắp thanh kiếm và một nhát xuyên thẳng từ đầu miệng cho đến ngấp phía sau thân thể con bò mộng một cách ngon lành. Và chỉ một cử động nhẹ, cô đã xé nát con quái thú thành trăm mảnh. Du Chỉ phối hợp ăn ý với đồng đội, cô nhanh chóng lao tới và dẫm nát con mắt màu đồng còn sót lại.

“Điểm mười cho sự đồng điệu như thế này.” Piro nháy mắt vui vẻ nói.

“Wow, tuyệt!”

Cả hai quay sang và hầu như không có gì đổi khác so với trước đó. Du Chỉ và Piro ngó người ra khi thấy trước mặt họ là một đồng xương của con cá mập, và tất nhiên con mắt xanh biếc cũng đã tiêu tan, ngay cả con điều kêu quan quát khi nãy cũng chỉ còn là một đồng bụi nhùi.

“Có thật đó là những gì Phi Á Tiên làm đó à?”

“Còn phải hỏi, sẽ còn hơn thế nữa!”

Phi Á Tiên dũi bỏ những sợi tơ số phận cột chặt tay mình và cột vào những cây nến gần mình nhất. Cô nhẹ nhàng lướt ra, tới gần hơn đồng đội của mình và nhìn chăm chăm đối thủ.

“Cô ta cứ để tôi lo. Các cô hãy đến tìm giúp và hỗ trợ cho những người kia đi.”

“Như thế có ổn không. Cô ta là một trong sáu tên Tà Nhân đó?” Piro lo lắng hỏi.

“Sẽ không sao đâu, hai người cứ đi đi.” Phi Á Tiên vẫn cứ như một con thú đang vờn mồi. Và tâm điểm con mồi cô đang săn là Vô Nhân.

O’rin ngồi hí hửng trên không quan sát Triết Nam khổ sở như thế nào để chống chọi lại những đợt tấn công mà Bạch Nhân ban tặng. Cô cho rằng, con mồi do cô và Bạch Nhân săn đang dần cạn kiệt sức lực và sắp ngoan ngoãn nằm im trong ***g để chờ hành quyết.

Triết Nam đúng là thực sự đang rất khó khăn và gian nan để chống chọi với những trò mà Bạch Nhân đang sử dụng. Trên người anh toàn những vết xước kéo dài do những cái mỗ mạnh bạo của những con hỏa điều ban tặng. Vết thương vừa dài, sâu lại cháy bỏng do chính lửa mà Bạch Nhân đã hút lấy để truyền vào vũ khí của ả. Cô ta thì vẫn cứ đứng lặng im như mọi khi, và con mắt cứ dõi theo kẻ thù đang cố công chống trả.

Con chim lửa đang lao vun vút về phía Triết Nam. Không gian bỗng chuyển từ trắng sang đen, rồi lại chớp nhoáng chuyển sang trắng, khi ấy con diều trong tầm ngắm của anh đã biến mất, và từ một phương khác nó lại xuất hiện và chém nát một phần da thịt anh.

“Khốn khiếp!!! Con ả này là ai? Ả đang sử dụng tà thuật gì thế này.”

Triết Nam ngưng thôi không chống trả với bọn chim lửa nữa. Anh đứng lại bình tâm và tạo xung quanh mình một kết giới bằng lửa. Mặc dù anh biết cách này càng kéo dài thì càng không khả thi, nhưng giờ đành phải thế để tìm ra cách giải quyết.

Bạch Nhân vẫn thong thả nhìn anh mà không hề biểu lộ một cảm xúc nào. Không gian màu trắng được tạo ra bằng cái bóng của cô đang co lại rồi lại giãn ra, và cứ như thế, nó tuần hoàn.

19. Chương 19: Cuộc Truy Tìm

Con chim lửa bay vun vút về phía Triết Nam. Không gian bỗng chuyển từ trắng sang đen, rồi lại chớp nhoáng chuyển sang trắng, khi ấy con diều trong tầm ngắm của anh đã biến mất, và từ một phương khác nó lại xuất hiện chém nát một phần da thịt anh.

“Khốn khiếp!!! Con ả này là ai? Ả đang sử dụng tà thuật gì thế này.”

Triết Nam ngưng thôi không chống trả với bọn chim lửa nữa. Anh đứng lại bình tâm và tạo xung quanh mình một kết giới bằng lửa. Mặc dù anh biết cách này càng kéo dài thì càng không khả thi, nhưng giờ đây đành phải thế để tìm ra cách giải quyết.

Bạch Nhân vẫn thong thả nhìn anh mà không hề biểu lộ một cảm xúc nào. Không gian màu trắng được tạo ra bằng cái bóng của cô đang co lại rồi lại giãn ra, và cứ như thế, nó tuần hoàn.

“Cô ta cứ để tôi lo” Giọng Phi Á Tiên đầy quả quyết, cô nhìn hai bạn của mình bằng một ánh mắt chứa đựng đầy niềm tin một cách tuyệt đối, “Hai người hãy đi giúp những người khác đi.”

“Cô chắc là sẽ ổn chứ, Phí Á Tiên?” Piro lo lắng hỏi bạn.

“Vô Nhân không dễ đối phó nếu chỉ có mỗi mình cô ở đây đâu.” Du Chỉ xung xen vào, giọng cô cũng lo lắng dửng dưng.

“Hai người cứ yên tâm đi đi, không sao cả đâu. Đây là lãnh địa của tôi, và những kẻ này đã làm cho sự thanh tịnh nơi đây bị xáo trộn, chính tay tôi sẽ bắt chúng phải nhận lấy hậu quả.” Phi Á Tiên đưa đôi mắt dâng trào vẻ giận dữ ngùn ngụt về phía Vô Nhân. Cô ả nhìn lại cô, và vẫn với cái cười khinh khỉnh trên môi như thay cho một lời thách thức tiếp đó.

Du Chỉ và Piro thoáng cái đã không còn tồn tại nơi không gian chỉ bao trùm bằng một màn đêm tĩnh mịch nơi đây nữa. Giờ đây, chỉ còn mỗi Phi Á Tiên và Vô Nhân đang đứng đối mặt nhau và sát khí của họ thì bốc cao dữ dội. Họ đang rất sẵn sàng triệt tiêu đối phương của mình ngay lúc cần thiết nhất và càng nhanh càng tốt.

Mái tóc trắng xõa dài của Phi Á Tiên bắt đầu cử động và dần dần nó lan dần ra xa hơn, và dường như nó đang hòa tan cùng với cái không gian đen tối nơi đây. Cái màu trắng từ mái tóc kia đang trộn lẫn và nhuộm một màu trắng cho cái lãnh địa mà cô đang cai quản. Mái tóc cô dần chuyển sang một màu đỏ bốc lửa.

“Thú vị đấy, nếu đây là cuộc đối đầu giữa cô và Bạch Nhân thì hay hơn nhiều.” Vô Nhân vẫn giữ cái cười nhếch mép trên mặt, “Tuy nhiên sau khi hạ cô, ta sẽ cho cô ta chứng kiến lại cảnh này trong đôi mắt của chính ta.”

“Người đặc chú sớm quá đấy. Nên nhớ, đối đầu với người cai quản số phận thì không phải là chuyện dễ dàng đâu.” Giọng Phi Á Tiên nhỏ nhẹ, đều đặn, nhưng nó cũng gợi lên một sự hiểm nguy rình rập trong từng câu chữ. Đôi mắt Phi Á Tiên vẫn dán chặt vào hành động của Vô Nhân.

“Người chỉ là người trông chừng số phận cho những kẻ người vô dụng, chứ bọn ta thì không.” Vô Nhân cười lớn, chế giễu công việc mà Phi Á Tiên đang làm, “Một công việc ngu ngốc, và chỉ đáng vứt vào đồng rác mà thôi.”

Vô Nhân đang thay đổi hình dạng, và giờ đây cô đứng trước mặt Phi Á Tiên với chính bộ dạng của Phi Á Tiên. Mái tóc dài màu trắng của Vô Nhân giống đối phương mình cũng như đang dần tan vào không gian và chuyển sang đỏ.

“Thú vị lắm, đúng không nào!”

“Mẹ, con nghĩ rằng con phải làm một việc gì đó mới có thể đưa em Ray về. Cho nên con sẽ không có ở đây một thời gian” Giọng của Mark vẫn ngập ngừng thốt ra từng chữ, anh đưa đôi mắt buồn bã xa xăm của mình dõi theo khuôn mặt tuyệt vọng của người mẹ đang đón đón vì mất chính đứa con trong vòng tay của mình. “Ba sẽ chăm sóc cho mẹ, và hãy tin tưởng con rằng, con sẽ mang Ray trở về.”

Mẹ của Mark chẳng thể nói gì vào lúc này, bà chỉ còn gục đầu vào vòm ngực chắc chắn của chồng mà khóc sùi sùi. Mark cố nén những cảm xúc khổ đau cũng đang dần ngập tràn trong tâm tư và trái tim cậu. Mel đứng đó, nhìn cảnh tượng đang diễn ra mà bỗng nhớ lại kí ức xưa của mình. Cô nhớ những tháng ngày vui chơi bên người cha nuôi, cha của John, cô cũng đang khóc. Q Bích lặng im mà không thể thốt ra một lời nào vào lúc này, anh chỉ biết xoa xoa đỡ dành cô đồng đội bên cạnh của mình.

“Con quyết định ngày mai sẽ bắt đầu cuộc hành trình của mình. Tối nay con cần chuẩn bị vài thứ.” Mark cúi gằm, và càng về sau, giọng cậu càng lí nhí, và mắt hút trong cái ghen của cảm xúc.

“Tôi sẽ về chuẩn bị một số thứ cần thiết cho cuộc hành trình ngày mai.” Q Bích lên tiếng, rồi anh quay sang Mel để nhận lấy thêm một cái tán đồng từ cô.

“Du Chỉ này, tôi đang cảm nhận được sức mạnh của Juu!”

“Juu?”

“Đúng vậy, nhưng đây là sức mạnh của Juu Đệ Ngũ. Cậu ta dường như đang chiến đấu với ai đó, có lẽ là Bạch Nhân” Piro nhìn bạn mình, lộ rõ vẻ lo lắng, “Tôi nghĩ rằng tôi sẽ kiếm cho bằng được nơi cậu ta đang giao đấu để mà giúp đỡ.”

“Tôi sẽ phải đi tìm Mark một mình sao.” Giọng Du Chỉ đầy vẻ khó xử, “Tôi không chắc là bọn người đó sẽ tin một người lạ, với lại tôi cũng không muốn để cô mạo hiểm chiến đấu với Bạch Nhân.”

“Thôi nào Du Chỉ, đừng trẻ con như thế nữa.” Piro nghiêm nghị nhìn đồng đội, rồi cô trao cho bạn mình con rùa bằng đá thạch anh của mình như một vật làm tin, “Hãy đem cái này cho Mark, hoặc Q Bích, hoặc Mel, họ sẽ nhận ra và biết được cô là bạn. Với lại, nhiệm vụ của chúng ta, cô nhớ chứ, phải giúp họ tìm ra cái đó trước khi con người đó được tái sinh.”

“Cái đó tôi e là một mình tôi không đủ sức. Cô phải biết rằng trong ba người chúng ta, tôi là kẻ yếu nhất trong việc đi tìm cái vật đó mà.” Giọng Du Chỉ càng lúc càng lên cao, cô tỏ mạnh hơn khi đang di chuyển cùng Piro trong không gian. Du Chỉ lo lắng đưa mắt nhìn bạn, “Hay là để tôi giúp Juu, cô hãy giúp bọn của Mark đi tìm cái đó đi.”

“Nghe nào, cô cũng biết rằng tính khí của Juu Đệ Ngũ không phải như Juu Đệ Tứ, và chưa chắc gì hần tin cô. Với lại cộng thêm cái tính kiêu ngạo vốn có, thì chưa chắc hần chịu nhận sự giúp đỡ của cô.”

“Như thế thì cô cũng vậy thôi.” Du Chỉ cãi lại.

“Tôi có cách khiến Juu phải nghe theo tôi. Hãy làm theo điều tôi đang bảo Du Chỉ, mọi việc đã gấp rút lắm rồi.”

Piro dừng lại, cô đưa đôi mắt nghiêm nghị nhất từ trước đến giờ vẫn chưa một lần xuất hiện trên khuôn mặt cô để nhìn Du Chỉ. Cô gật đầu, và chính bởi hành động đó đã bắt, đã khiến cô bạn đồng đội của mình tiếp tục hướng thẳng về phía nhà của Mark và tiến. Piro đứng lại, cô bắt đầu đưa ngón trỏ trái của mình tạo nên một làn hơi lạnh và vẽ một kí hiệu như một chữ S và một dấu chấm kế bên đó bằng làn hơi lạnh đó. Ánh sáng bỗng dần rực rỡ hơn từ phía kí hiệu mà Piro vừa mới vẽ ra, và nó bắn đi tung tóe khắp mọi nơi. Piro vẫn điềm tĩnh chờ kết quả báo về. “Chúc cô may mắn, Du Chỉ.” Piro thầm nghĩ.

Vô Nhân đang chuẩn bị giao đấu với Phi Á Tiên thì bỗng cảm thấy toàn thân mình nóng lên đột ngột và cô biết rằng đó là mệnh lệnh rút lui của chủ nhân. Cô vội vã biến mất ngay sau đó nhanh chóng, và để lại cái không gian hiện này vốn dĩ là lãnh địa do Phi Á Tiên cai quản giờ chỉ còn mỗi người trông coi ở lại.

“Hẹn một dịp khác chúng ta sẽ giao đấu thực sự với nhau.”

Phi Á Tiên không nói, không rằng dẫu lấy một lời, cô thu lại cái màu trắng đang nhuốm trong không gian vào tóc của mình. Mái tóc đang màu đỏ rực rỡ bỗng chốc lại trắng muốt như mọi khi. Phi Á Tiên điềm đạm trở về vị trí cũ, và những ngón tay cô lại run lên bần bật khi tiếp tục chịu những cái siết mạnh bạo của những sợi tơ định mệnh. “Có lẽ Piro và Du Chỉ sẽ nghĩ đến việc đi tìm thứ đó. Đúng là trong tình thế hiện này ta phải tìm ra thứ đó trước khi kẻ đó xuất hiện.” Những dòng suy nghĩ đang chạy dọc trong tâm trí của Phi Á Tiên, cô nhắm mắt, thoáng có những biểu hiện nhăn nhó trên khuôn mặt do những cái thắt chặt mạnh bạo từ những sợi tơ kia. “Trông cậy cả vào các người ấy, cung song tử và chòm song nam.”

Piro cuối cùng cũng đã tìm thấy được địa điểm nơi mà Juu Độ Ngũ đang ở, và ngay lập tức, một cách nhanh chóng nhất có thể, cô lướt trong không gian đến công viên Ray Juu, nơi mà Triết Nam đang chiến đấu cùng Bạch Nhân và O’rin. “Hãy cầm cự chờ tới lúc tôi đến nhé Juu!”

Du Chỉ cuối cùng cũng đã tới ngôi nhà thân yêu của Mark. Cô đi xuyên vào trong trong sự ngỡ ngàng, và bàng hoàng của cha mẹ Mark. Du Chỉ vẫn giữ đúng phong thái tự nhiên của mình, cô uyển chuyển bước tới, và ngồi đối diện, mỉm cười với hai con người đang trở mắt nhìn cô.

“Xin chào, tôi là sứ giả đến đây để giao cho con ông bà một nhiệm vụ. Và đây là nhiệm vụ sống còn, hi vọng có thể mang hòa bình về cho thế giới. Ông bà nên hành diện về điều đó.”

“Cô là ai?” Giọng Mark vàng lên, và cậu nhanh nhẹ bước xuống cầu thang đến đối diện với Du Chỉ, ánh mắt cậu chứa đầy vẻ nghi hoặc và đề phòng.

Vẫn điềm tĩnh cô nàng đưa tay lên xoay xoay một loạt tóc quăn nhỏ trên mái tóc của mình, lả lướt cười điệu nghệ, mắt nhắm như thả hồn, nhưng rồi sao đó nghiêm túc lại một cách đột ngột, cô đưa cho Mark xem con rùa bằng đá thạch anh của Piro. “Tôi theo lời của Piro đem đến cho anh một nhiệm vụ, và việc trước mắt anh sẽ làm là nghe theo những gì tôi nói.”

Mark ngó trân trân con rùa bằng đá thạch anh trên tay của người lạ, rồi cậu lại nhìn cô nàng đắm đắm, vẫn chưa thể thỏa mãn sự nghi hoặc trong cậu. “Chuyện lạ lùng khôn khiếp đang diễn ra là như thế nào? Piro đâu, sao bà ta không đến mà nhờ cô đến đây?” Mark hỏi, tay vẫn giữ nắm đấm nguyên vị trí.

Du Chỉ cố xua đi cái không khí u ám, nặng nề đang bao vây lấy nơi này. “Thôi nào, đừng có mà tỏ vẻ nghiêm trọng như thế chứ chàng trai, mọi chuyện không quá phức tạp như cậu nghĩ đâu.” Du Chỉ nhẹ nhàng lướt tới sát hơn, cạnh bên Mark, cô nàng đưa tay kéo nhẹ mũi của cậu rồi quay sang mỉm cười tinh nghịch trước cái vẻ hời hợt, kinh ngạc vẫn còn trên mặt của cha mẹ Mark. “ta là Du Chỉ, một trong những người bạn tin cậy nhất của Piro, và nay, thời điểm đang rất gấp rút, và tôi đến đây để hướng dẫn cậu làm một nhiệm vụ. Nó không dễ dàng lắm đâu.” Du Chỉ vẫn tỏ ra hóm hỉnh để cố xoa lắng cái ngột ngạt vốn đang chế ngự nơi đây.

“Ý cô là sao?”

“Nghe đây Mark, Tà Ác vẫn còn đang tồn tại, và lần này hắn đang mượn sự hỗ trợ sức mạnh từ một thể lực tàn khốc khác. Cho nên để tránh cái thảm họa đó diễn ra, cậu phải mau chóng tìm ra một thứ để ngăn cản sự xuất hiện của con người đó.”

“Thế lực mà cô nói, không lẽ là những người đã đến bắt em trai tôi, tấn công tôi và Juu Đệ Ngũ, cả những động bạn của tôi?”

Du Chỉ gật đầu, chỉ một hành động đơn giản đã khẳng định đúng nỗi lo và sự tức giận đang ngập tràn trong con người Mark lúc này.

“Bọn chúng là ai?”

Cái không gian một màu trắng muốt của Bạch Nhân tạo ra bỗng dưng bị rạch lấy một lỗ khá lớn, và ngay lập tức, Triết Nam đã nắm bắt thời cơ đó để thoát ra ngoài trong sự ngăn cản của O’rin. Tất nhiên cô nàng đã bị đánh bật té nhào xuống cái không gian đó.

“Cái quái gì thế này, kẻ nào mà có thể rạch nát một phần không gian của cô nữa vậy.” O’rin gào lên tức tối.

Bạch Nhân vẫn không nói gì, cô nàng nhẹ nhàng thu lại cái bóng của mình và vẫn cứ đưa mắt lạnh lùng dõi theo mọi thứ đang diễn ra.

“Cô là ai, sao cô lại cứu tôi. Nhưng dù gì thì tôi cũng nợ cô một lời cảm ơn.” Triết Nam nói, khuôn mặt vẫn đanh lại, mắt anh vẫn dán chặt vào cô nàng mắt trắng kia.

“Ta chính là Piro, ta đến đây để giúp ngươi.”

Triết Nam ngạc nhiên quay sang ngắm nghía cái chân dung hiện nay của Piro, “Là bà đấy sao, vậy đâu mới là hình hài thật của bà, một lão già, hay một con nhóc năm tuổi, hay là hình dáng này.” Triết Nam gào lên, tay chỉ trỏ về phía Piro đầy kinh ngạc và thắc mắc tột đỉnh.

Piro mỉm cười nhưng vẫn cảnh giác với nhân vật Bạch Nhân, và cô nhận ra rằng cô ả đang tái thiết lập cái không gian mới bằng cách đang dần kéo dài cái bóng của mình ra thêm một lần nữa.

“Cẩn thận đấy, tôi chưa tìm được cách khắc chế chiêu thức của ả ta. Đó là một tà thuật là lòng.” Triết Nam cảnh báo.

“Bây giờ cậu hãy làm cách nào có thể, tiêu diệt được con ả mắt tía kia đi, còn Bạch Nhân thì hãy để cho tôi.”

“KHÔNG!!!”

Piro vẫn điềm tĩnh bởi cô biết trước phản ứng của Triết Nam sẽ như thế, nhẹ nhõm cười trên môi, cô tiếp tục, “Tôi biết cậu sẽ không chịu như thế, tuy nhiên cậu phải làm như thế. Đây không phải là lúc để dây dưa, bởi cậu còn phải làm một nhiệm vụ khác nữa.” Piro lại trở về với khuôn mặt nghiêm nghị của mình nhìn Triết Nam. “Juu Đệ Ngũ, cậu vẫn chưa có câu trả lời thích đáng cho chính câu hỏi của mình, thế nên trong nhiệm vụ lần này, cậu sẽ có thể làm rõ nó đấy.”

“Ý cô là sao? Nhiệm vụ gì khiến tôi có thể trả lại được câu hỏi quan trọng nhất đời mình? Và tại sao tôi phải làm điều đó?” Triết Nam hấp tấp đặt ra hàng tá câu hỏi cho Piro và anh nhận lại được chỉ vồn vện một cái nhìn đánh thép. “Thôi được rồi, tôi sẽ thanh toán tên kia, và sau khi giải quyết xong những kẻ gây rắc rối này, thì xin hãy nói cho tôi biết lí do là tại sao đấy.” Triết Nam xuống giọng rõ rệt.

Piro cười thích thú khi trông thấy bộ mặt đầy miễn cưỡng của Triết Nam, rồi cô lao vút vào trong không gian màu trắng do Bạch Nhân tạo ra mà không hề có chút do dự nào trong hành động đó. Tiếp sau cuộc xâm nhập đó, Piro dung phép thuật kĩ năng của mình tạo nên một vách chắn bằng băng kiên cố phía sau ngăn sự lan tỏa tiếp tục của cái bóng đó.

“Muốn bắt được cạp thì phải vào hang cạp thôi.”

Piro nhủ thầm rồi từ thân thể cô, một làn sương mỏng bắt đầu hòa quyện với không khí nơi đây tạo nên một bức màn mỏng những cũng đủ khiến người ta không thể nhìn ra nhau nếu xa quá mười bước chân. Bạch Nhân vẫn đứng trơ ra đó, không một biểu lộ một chút lo lắng hay bất kì một xúc cảm nào khác trên khuôn mặt của mình. Cả hai giờ đã không còn nhìn thấy nhau nữa, ngay trong cái không gian mờ ảo, trắng tinh tươm này.

“Bây giờ thì chúng ta sẽ lại đối đầu với nhau một lần nữa rồi.” Triết Nam thở dài một hơi, nhìn đối phương bằng đôi mắt đầy sự cảm thông, “Ta rất tiếc khi phải đối đầu với người. Tấn công con gái không phải là cái điều ta muốn, nhưng bây giờ điều ta phải làm là tiêu diệt người.”

“Có giỏi thì cứ thử đi nhóc con!”

Mark cùng Du Chỉ đang ngồi vút trên tầng thượng một ngôi nhà cách nhà cậu không xa. Anh chăm chú nhìn cô nàng với toàn người khoác một tong đen ngồi kế mình và chẳng thể nói được một lời nào vào lúc này. Du Chỉ thì vẫn cứ an nhàn ngồi ngắm sao.

“Cậu thấy bầu trời hôm nay đẹp không. Tinh tú chiếu rọi khắp nơi.” Du Chỉ quay sang mỉm cười với Mark.

“Xin lỗi, tôi không có tâm trạng để thưởng thức nó.”

“Tôi biết anh đang rất căng thẳng, và lo lắng cho Ray, và những người thân xung quanh mình. Nhưng lo lắng như thế cũng chẳng giải quyết được chuyện gì cả. Thay vì cứ như thế, hãy thư giãn tinh thần, và khi đầu óc mình thoải mái, cậu sẽ tìm ra một hướng đi thích hợp nhất.”

“Cô không vào hoàn cảnh của tôi thì cô sẽ chẳng biết được cảm giác lúc này như thế nào đâu. Nói thì có gì là khó khăn lắm đâu, nhưng đâu phải làm được điều đó là dễ dàng.” Mark ngó lơ đăng lên bầu trời đêm, lòng nặng một gánh tâm tư u uất.

“Xem nào, tại sao tôi không giống cậu vào lúc này chứ. Đồng bạn tôi đang còn chiến đấu ngoài kia kìa, họ đang cố bảo vệ cuộc sống này đây. Giờ đây tôi không biết Phi Á Tiên ra sao, Piro ra sao.” Du Chỉ lập tức cãi lại cái điều mà Mark vừa mới nói ra, mắt cô sáng quắc lạ lùng, giọng cô lên cao một cách khó tả. “Tôi cũng lo cho an nguy của họ lắm chứ, nhưng tôi phải cố kiềm cái cảm giác đó lại, chỉ vì tôi còn phải làm những điều khác mà tôi nên làm. Tôi cũng lo cho sự an nguy của cậu và Ray.”

Mark cố buông mắt thôi không nhìn Du Chỉ nữa, nhưng trí óc cậu bảo rằng mình phải nhìn con người đang ngồi sát cậu, đang nói chuyện với cậu. Cái nhếch mép miệng cười nhợt nhạt vào lúc này cũng khiến Du Chỉ hiểu rằng Mark đã đồng ý với những gì cô nói.

“Ừ, như thế là được rồi.” Mắt cô cứ dõi theo sự chớp tắt liên tục của những vì tinh tú. “Mark nè, mai cậu sẽ sang thành phố Con giáp thứ 9, và ở nơi đây cậu phải nhờ cho bằng được linh thú này giúp cậu tìm kiếm Con giáp thứ MƯỜI BA.” Du Chỉ nhấn mạnh, và cái điều ấy đang thực sự khiến Mark chú ý.

“Con giáp thứ mười ba là sao? Cô có bình thường không đấy? Làm gì có sự tồn tại của con vật này.”

“Chắc chắn có, tôi dám khẳng định điều này.” Du Chỉ nhìn Mark bằng cặp mắt mang theo sự tự tin tuyệt đối.

Triết Nam cười khùng khục khi thấy O’rin phải vất vả như thế nào để tránh né sự tấn công của những sợi lông cháy ngùn ngụt lửa do anh bắn ra từ đôi cánh mạnh mẽ.

“Thế nào, có cảm thấy thú vị với trò chơi rượt đuổi này không?”

“Tên khôn khiếp!”

O’rin vừa tránh được một sự truy sát hiểm nghèo kế bên mình. Không chịu thua, cô nàng xoay người nhanh chóng, và bắn ra những mũi tên cùng tông màu triệt tiêu những sợi lông vũ đó, đồng thời tấn công mạnh mẽ về phía Triết Nam.

Những mũi tên vừa bắn tung tóe, nó làm cho đất trong công viên Juu Ray bắn lên loạn xạ. Song song đó, những đòn tấn công của Triết Nam cũng khiến những cây cối xung quanh héo rũ, và cháy một vài cây rễ quặt gần đó.

Kết thúc đợt xoay tấn công, O’rin dừng lại quan sát tình hình đã diễn tiến như thế nào, và cô bất ngờ hoảng hốt nhận ra mục tiêu đã biến mất khỏi tầm ngắm. Nhanh như chớp, O’rin quay về sau, nhưng đã quá muộn. Triết Nam đã đứng sẵn đó, giương cao lưới kiếm trong tay và gọn lẹ một cách dứt khoát chém phẳng cái đầu của O’rin. Anh nhớ lời Piro dặn trước khi cả hai hành động, Triết Nam ném hai chiếc lông rục lửa của mình đâm sâu vào hốc mắt của O’rin và thiêu rụi chúng.

“Vĩnh biệt!”

Triết Nam phóng liên tục trên những tán cây, trên những mái nhà, cột phát thanh, trở về nhà mình để thu dọn hành lý, chuẩn bị cho cuộc hành trình vào ngày mai.

“Nghe đây Mark, con giáp thứ mười ba vẫn luôn tồn tại mặc dù khi nghe tới mọi người đều cho rằng nó vô lý.”

“Thật sự thì nó vô lý đấy thôi.”

“Lịch phương Đông có bố trí rõ ràng mười hai tháng trong năm, và cứ mỗi tháng là có một li thú trấn giữ, đúng không nào?”

Mark gật gù với những điều Du Chỉ đang lí giải, “Thế thì có liên quan đến việc cô nói.”

“Cứ mỗi bốn năm lại có một năm nhuận, đó là năm có mười ba tháng, và chính trong cái hỗn độn, bị xáo trộn trật tự của thời gian, con giáp thứ mười ba sẽ hiện hữu.”

“Ý cô là...” Mark dường như đang nhận ra, hiểu được cái điều Du Chỉ đang cố giải thích.

“Đúng vậy. Trong cái sự xáo trộn lạ thường giữa không gian, và thời gian khi ấy, vô tình đã tạo ra một sự sống mới, đó là sự sống của con giáp thứ mười ba.”

“Nó là con gì?”

“Tôi không biết!” Du Chỉ thản nhiên trả lời.

“Hả????” Mark la rõ lớn, “Ý cô là cô không biết, thế thì làm sao mà tìm ra nó.”

Du Chỉ như bực tức khá nhiều để giải thích cho cái tên lẩm cẩm câu hỏi mà cô cho là thế. Cô đánh mạnh vào đầu Mark khiến đầu cậu cậu ta cứ quay như chong chóng, “Làm gì mà thét to thế, làm gì mà hỏi nhiều thế?”

“Làm gì mà cô đánh tôi mạnh thế!” Mark lại gào lên.

“Thực sự con giáp thứ mười ba không có một hình dạng cố định. Nó tùy thuộc vào tư tưởng, tâm trí và hi vọng của người đi tìm kiếm nó mà hình thành. Cho nên, mỗi người đi tìm nó, đều có những câu trả lời rất khác nhau.”

“Ý cô là, đã có người đi tìm, và tìm được con giáp thứ mười ba.”

Du Chỉ gật đầu nhẹ nhàng. Cô nhắm tịt mắt, nghĩ ngợi.

“Ai vậy?”

“Tôi!”

“Cô à?”

“Đúng vậy. Thực ra cả tôi, Piro, và Phi Á Tiên, đều đã từng đi tìm và đã từng tìm gặp con giáp kì lạ đó. Và khi kể lại cho nhau nghe cuộc hành trình đó, thì không ai giống ai về chuyến phiêu lưu kì lạ đó. Cả con vật ấy cũng vậy.”

“Vậy tại sao cần có linh thú thứ chín giúp đỡ.”

Du Chỉ nhìn Mark. Cậu cũng đang nhìn cô, đang chờ đợi câu trả lời làm thỏa mãn như thắc mắc đang vướng víu, rồi tung trong tâm trí cậu vào lúc này.

“Tại sao vậy? Sao cần linh thú số chín? Nếu tính theo thứ tự thì là THÂN – tức là con KHỈ.”

20. Chương 20: Câu Trả Lời

Piro đứng im như đã từng như thế và cô đang cố quan sát cũng như phòng thủ sự tấn công của đối phương trong cái không gian màu trắng ngập đầy sương khói ngay lúc này. Chẳng một âm thanh nào phát ra, ôm trọn nơi đây là một sự yên tĩnh lạnh đến dựng cả tóc gáy. Khí lạnh và hơi sương mờ ảo do Piro giăng ra dường như cũng chính là yếu điểm của đòn tấn công này, bởi chính nó cũng làm hạn chế đối đa tầm nhìn của cô, đồng thời chính điều đó cũng làm cho xác suất bị tấn công và thụ động trong phòng thủ của cô tăng lên rất nhiều. Piro chỉ còn cố quan sát, và làm những việc nên làm theo đúng bản năng, và kinh nghiệm vốn có của mình.

“Cô sẽ không thể làm gì được đâu Bạch Nhân. Chỉ cần một sơ suất cô sẽ bị giết ngay, tôi thề là sẽ như thế.” Piro lầm bầm.

Cái không gian trắng xóa này bỗng rung lên dữ dội, dường như đang có thứ gì đó đang di chuyển ở phía dưới. Piro cũng đã từng nghĩ như thế, nhưng thực ra cũng chẳng phải thế, bởi sẽ chẳng có quái thú nào xâm nhập vào đây vào lúc này. Cái không gian trắng ấy uốn lượn lên xuống ngay phía dưới chân Piro, rồi bỗng đột ngột, nó rách toạc ra và ngay tại vết nứt đó là một khoảng gạch tại công viên Ray Juu, nhưng ngay sau đó, những miếng gạch ấy bị bắn lên tứ tung bởi những mũi kiếm ngay đó đang đâm lên tua tua, như muốn giết chết Piro.

Nhanh như không thể nhanh hơn được nữa, cô nhảy vút lên cao để né đòn, nhưng vẫn bị xước một được trên cánh tay, máu bắt đầu rỉ giọt. “Cô cũng khá lắm, đã chủ động rat ay à”, Piro lại lầm rầm một mình. Khi những mũi kiếm ấy vừa rút xuống khỏi mặt đất thì cái không gian màu trắng ngay phía trên đỉnh đầu Piro lại rách toạc ra, và cũng lại là những mũi kiếm tua tua ấy tranh nhau dồn dập đâm xuống phía cô, màn sương vẫn phủ mờ khắp mọi chốn nơi đây.

Biết được không thể né tránh thành công đòn tấn công này của Bạch Nhân, Piro chỉ còn cách tạo ra xung quanh mình một lớp băng cứng và chịu những đòn giáng trực tiếp từ kẻ thù. Những cú đâm, cú thúc mạnh bạo từ những mũi kiếm cứ đập mạnh vào tấm băng ấy mạnh bạo, và cứ thế, Piro dần bị đập lún xuống dưới và cô đang kinh hoàng khi nhận ra rằng tấm khiên của mình đang rạn nứt, và vết nứt ấy mỗi lúc mỗi lan dài ra, rộng ra.

“Khốn khiếp, cô ả tính dứt điểm, giết chết ta liền đây mà.”

Chưa tìm ra khắc chế những đòn tấn công tàn bạo của Bạch Nhân từ những mũi kiếm kia, thì Piro lại thấy rừng mình kinh hoàng khi từ xa xa trong lớp sương mờ ảo kia, cô cảm nhận được đang có những gì đó đang bay về phía cô, rất nhiều.

Những thứ đó mỗi lúc mỗi dần hiện rõ hơn khi càng đến gần Piro, và giờ cô đã nhận ra đó là vô số những mũi tên mũi thép rắn chắc

“Du Chỉ nè, cô có thể giải thích tại sao lại phải đến Con giáp số 9 mới có thể tìm thấy linh giáp thứ mười ba không? Mà tại sao lại là con Khỉ chứ không phải là một con nào khác?” Mark hỏi bằng cái giọng đầy thắc mắc, và cái sự hồ nghi này còn hiện rõ trên khuôn mặt cậu.

“Vậy theo cậu, thì tại sao người ta lại chọn linh giáp thứ chín đặt tên cho một thành phố?”

“Mark trầm ngâm suy nghĩ, anh cố đặt ra nhiều giả thuyết mà đối với anh là hợp lý nhất để trả lời câu hỏi đó, nào là: Bởi vì con khỉ gần giống với con người trong tất cả các linh giáp Cũng có thể là một sự lựa chọn ngẫu nhiên Hoặc cũng vì thành phố này có nuôi rất nhiều khỉ, và người ta đã chọn biểu tượng linh giáp thứ chín là biểu tượng, là tên của thành phố... Và những giả thuyết Mark đưa ra đã làm cho Du Chỉ phải ngồi nhìn anh sững sờ đến một lúc chẳng nói lên được một câu nào, và tiếp sau vẻ mặt đó mặt Du Chỉ bắt đầu nóng và đỏ cả lên, cô cười sặc sụa.

“Ôi trời, tôi không ngờ anh lại nghĩ ra mấy cái điều vớ vẩn đến như thế.” Du Chỉ nước mắt ràn rụa nhìn Mark mà không thể nhịn được cười, “Tôi thấy ở thành phố Ray Juu có nuôi rất nhiều Gà tại sao không đặt theo kiểu đó đi. Đừng bảo tôi, vì muốn tạo sự khác biệt ấy nhé.” Du Chỉ cười dữ dội hơn.

“Thế thì tại sao chứ? Cô giải thích đi chứ!”

“À, thực ra thì nó cũng không có gì phức tạp lắm đâu, tại vì...”

“Tại vì sao?”

“Là vì...” Khuôn mặt Du Chỉ lộ rõ vẻ bí hiểm, và chính điều đó lại thúc giục Mark thêm muốn được biết rõ nguồn cội của cái tên đó hơn, “...tôi cũng đang thắc mắc, cũng không biết là tại vì sao.” Cô bật cười, và mặt của Mark lúc này thì bí xị, lẩn tức tối.

“Vậy mà cũng bày đặt đó, cố đúng là dở hơi.”

“Mark nè, nếu cậu tìm được Linh giáp thứ mười ba, nhưng vẫn không thể cứu được Ray thì sẽ như thế nào?”

Du Chỉ bỗng trở lại nghiêm chỉnh đột ngột, cô đưa cặp mắt đầy dò xét dán chặt vào nét mặt của Mark, cô chăm chú quan sát kỹ từng biến đổi nhỏ nhất trong đôi mắt ấy. Mark tư lự, không trả lời, anh lại ngược lên nhìn bầu trời đầy sao.

“Cậu không kiếm được câu trả lời trên bầu trời đó đâu.”

“Đôi khi những gì cuộc sống tạo ra chỉ để thỏa mãn một điều gì đó...” Mark nói bằng thứ âm giọng trầm và thật thấp, và chậm rãi từng tiếng một, “Trong khi đó sự khao khát, ham muốn của con người thì quá nhiều...” Mark vẫn không rời bỏ bầu trời nhấp nháy sao đó, “Nên, nếu làm được một điều cho số đông tốt hơn một sự mất mát nhỏ, thì có lẽ cũng không quá đau khổ.”

“Cậu đối diện với sự mất mát chứ không phải một lựa chọn đơn thuần, cậu chắc điều mình làm là đúng chứ?”

“Tôi còn có thể làm gì khác được chứ.” Mark dần mất đi bình tĩnh, giọng cậu bắt đầu khản đặc, “Ray là cuộc sống của tôi, một phần của con người tôi. Tôi không bao giờ muốn mất Ray, nhưng nếu...” Mark cúi gằm và bỏ lửng câu nói.

Du Chỉ nhìn anh tỏ vẻ cảm thông rồi hai người cứ mặc thời gian trôi qua thế nào cũng mặc. Họ cứ ngồi đó, yên lặng trong cái không gian màn đêm bao trùm, sao nhấp nháy nhưng chẳng khiến họ cảm thấy nhẹ lòng. Họ biết ngày mai, một con đường mới đang chờ đợi họ, và họ không biết tương lai của họ sẽ đợi họ theo kiểu nào, nhưng họ biết, duy nhất con đường họ nên chọn là phải đối mặt chứ không bao giờ được chối bỏ, trốn tránh.

“Mai cô sẽ cùng đi với tôi chứ?”

“Không!”

“Tại sao? Cô phải chỉ dẫn cho tôi, thì tôi mới có thể tìm ra được linh giáp ấy chứ.”

Du Chỉ vẫn điềm đạm trả lời như không có vấn đề gì to tát cả, trong khi ấy thì ngược lại, Mark lại cho rằng như thế là quá bất tiện và thực thi một kế hoạch nắm chắc hơn phân nửa là thất bại rồi.

“Nghe này Mark, cho dù tôi có đi kè kè bên anh, thì tôi cũng không thể giúp anh làm bất cứ việc gì để có thể tìm ra tung tích của linh giáp thứ mười ba ấy. Cho nên tôi quyết định ở lại đây, để bảo vệ ba mẹ anh, đồng thời cùng những đồng đội đã từng sát cánh bên anh lập một kế hoạch nhằm lật đổ thế lực hắc ám của Tà Ác và bọn tà nhân.”

Mark không nói thêm bất cứ một lời nào cả.

Ngay buổi tối hôm ấy, trên chuyến xe cuối cùng khởi hành từ thành phố Ray Juu đến Vua Ánh Sáng, Triết Nam đã yên vị trên ấy và đi tìm kiếm một vật theo lời yêu cầu của Piro. Triết Nam không phải là một người thích nghe theo lệnh người khác, kể cả Piro cũng thế. Nhưng anh đã chấp nhận cuộc đi xa này, tìm kiếm một thứ mà anh chưa hề biết nó sẽ ra sao, đơn giản bởi anh muốn biết cảm xúc thực của mình, và muốn trả lời chính câu hỏi mà anh đặt ra. Tình cảm của anh và Ray thực sự có hay không? Đó là mối thù truyền kiếp hay là một bản tình ca trong thù hận? Hay là một thứ gì khác? Và anh đang đi tìm câu trả lời mà anh biết rằng nó có ở Vua Ánh Sáng.

Những làn sương trắng mỏng tanh bay mờ mịt che phủ khắp cái không gian màu trắng dần tan đi, và cái thế giới nhuộm màu tang tóc ấy cũng dần dần biến mất. Một người đang nằm trên nền đất cỏ ướt hơi sương tại công viên Ray Juu và thở dốc trong những hơi thở cuối cùng còn hấp hối.

Piro lạnh lùng đứng nhìn Bạch Nhân nằm co quắp, quần quai trong cái đau cuối cùng còn lại của thân xác cô. Lạnh như một tảng băng, Piro nói, và nhìn Bạch Nhân bằng cặp mắt không một chút thương xót.

“Sự ra đi đối với cô bây giờ đã là quá muộn. Lẽ ra cô đã chết cách đây lâu lắm rồi Bạch Nhân. Tôi tự hỏi tại sao cô chấp nhận tái sinh lại đi làm tôi tớ cho tên Tà Ác kia.” Piro thở dài chán chường, rồi vẫn giữ nguyên cặp mắt ấy, cô nhìn Bạch Nhân, nhưng đâu đó trong tâm hồn Piro đang thương hại cho kiếp sống của người vừa bại dưới tay cô. “Giá như cô chịu trở thành những linh tướng bảo vệ VÔ thì có lẽ kết cục của cô không phải như thế này, và cũng có lẽ ngàn đời sau sẽ còn truyền tụng về cô như một thánh nhân.”

“Người im đi. Ta không cần nhưng thứ như thế.” Bạch Nhân thở dốc, cô đang cố gom những luồng không khí cuối cùng ít ỏi mà lùa vào buồng phổi của mình để tìm kiếm những sự sống nhỏ nhoi còn sót lại. “Ta không bao giờ hối hận với những gì mình làm, ta không sai khi ta trở thành Bạch Nhân. Ta không cần trở thành một thánh nhân, đó có gì hay ho chứ, ta muốn được sống như bình thường,, ta muốn được yêu thương như một con người vốn dĩ tầm thường kia.” Những tiếng hức kéo dài trong cổ họng Bạch Nhân vang ra, cô rên rỉ rồi lịm dần, những gì cô có thể trông thấy được trên cuộc sống này dần tắt trong mắt cô, cô đã chết.

“Và cho cô đã cố làm gì để được như thế thì cũng đã không bao giờ thành hiện thực. Cô đã không bao giờ là một người bình thường, vốn dĩ tầm thường kia.”

Piro nói, thở dài và ánh mắt thì lẩn trốn ở một nơi nào ấy. Cô đưa tay truyền một hơi lạnh về phía thi thể của Bạch Nhân. Ngay lập tức cái xác kia được đóng một lớp băng dày, rồi từ từ bong ra nhưng những hạt tuyết và nó nhẹ tênh đến nỗi gió đã cuốn nó bay khắp cả bầu trời đêm nay. Cái xác của Bạch Nhân đã biến mất khi gió đã lùa đi tất cả những bong tuyết trắng lạnh giá kia. Piro chảy nước mắt nhìn đắm đắm về một phương trời xa xăm nào đó. “Vĩnh biệt em, Rico, hi vọng rằng kiếp sau em sẽ được làm một con người mà em muốn.” Piro nghĩ thầm, rồi dần biến mất khỏi công viên Ray Juu để tiếp tục tiếp trách nhiệm của mình.

“Các người có thấy những chiêu thức mà Piro đã sử dụng để tiêu diệt Bạch Nhân không?” Tà Ác nói vọng ra.

Hai tên hầu trùm kín thân thể đứng hai bên chỉ lắc đầu mà không nói lên một tiếng nào.

“Có vẻ Piro đã mạnh hơn lần giao đấu với ta ở tiền kiếp. Ắt hẳn thực sự là một chương ngại vật đáng gờm mà ta càng dẹp bỏ trước khi thực hiện kế hoạch này. Cả Phi Á Tiên cũng vậy, bộ ba những ả này thực sự là một mối nguy lớn.” Tà Ác găm gờ, và những cái tua màu lục thì cứ quần liên tục vào không trung như thể hiện sự nổi giận của gã.

“Tại sao ngài không cho tôi tiêu diệt Phi Á Tiên mà lại sai tôi về đây?” Vô Nhân âm ỉ hỏi, trong giọng nói của cô ***g lên sự tức tối.

“Cô không chắc gì thắng được ả ta. Và ta thì không muốn hao phí thêm một vị tướng nào một cách không đáng như thế.”

“Ngài không tin là tôi có thể hạ được ả ta à!” Giọng nói của Vô Nhân càng mang đầy sự tức tối.

“Đúng! Ta đã đánh giá nóng vội và điều đó đã dẫn đến sai lầm là sự hy sinh của Bạch Nhân. Bọn chúng đã mạnh hơn trước rất nhiều cho nên việc hạ sát bọn chúng cần một cách hoạch hoàn hảo hơn. Và ta muốn cô làm một việc.” Giọng tà Ác vẫn cứ trầm bổng, vẫn cứ nghiêm nghị và ung dung xem đây như một trò chơi bình thường.

“Ngài muốn tôi làm gì?”

Piro đã xuất hiện trước mặt Mark và Du Chỉ trong sự hân hoan và mừng rỡ của cả hai khi thấy cô trở lại.

“Ôi! Tôi lo cho cô lắm, may mà không sao cả.” Du Chỉ chạy tới ôm chầm lấy Piro và cười hớn hở, “Không biết bây giờ Phi Á Tiên sao rồi nữa, tôi lo cho cô ấy lắm.”

“Có thật là bà không thấy Piro?” Mark nghi hoặc nhìn người vừa mới xuất hiện.

“Ừ, đương nhiên vì vẻ ngoài của ta.”

Piro mỉm cười khi thấy Mark đã ngạc nhiên như thế nào khi trông thấy bộ dạng này của mình.

Cũng đúng thôi, Mark đã vẽ lên trong trí tưởng tượng của cậu một bà lão Piro Huyền Vũ già nua, và chấp nhận một hình hài của bà lão đó là dưới vóc dáng một đứa con nít năm tuổi. Giờ lại trông thấy vẻ ngoài này, cậu ta không kinh hoàng mới là chuyện lạ. Piro mỉm cười vì điều thú vị này.

“Du Chỉ bảo bà đã đến trợ giúp cho Triết Nam?”

“Ừ, đúng vậy. Ta đã bảo cậu ta đi đến thành phố Vua Ánh Sáng một việc, và mọi thứ đã được sắp xếp xong xuôi cả rồi.” Piro mỉm cười hiền hòa nhìn Mark trong chốc lát rồi cô phải méo mó khuôn mặt khi thấy Du Chỉ cứ ôm cô suốt chưa chịu buông ra. “Thôi nào bà bạn, tôi sắp nghẹt thở vì cử chỉ âu yếm này rồi đó.”

“Một mình cô đã tiêu diệt được Bạch Nhân à? Điều đó có dễ dàng không?”

“Thực ra thì cũng không phải là dễ dàng gì, nhưng cũng không có gì là khó khăn lắm. Nhưng thôi, mọi việc đã xong xuôi cả rồi.” Piro cố né tránh phải nhìn mọi người khi phải trả lời câu hỏi này. Cô cảm thấy mắt mình xốn cả lên.

“Bà bảo Triết Nam đến Vua Ánh Sáng làm nhiệm vụ. Đó là sao?” Mark hỏi bằng giọng đầy sự thắc mắc. “Cậu ta đã không làm gì khó dễ bà đâu chứ?”

“Không hề. Cậu ta đã ngoan ngoãn nhận lời. Thực ra việc đi đến đó tìm kiếm sự thật cũng chính là điều cậu ta nên làm. Dẫu có hay không có sự trở lại của Tà Ác, thì ta cũng bảo Triết Nam đến đó thôi, cậu ta cần biết được sự thật.” Piro trầm ngâm trả lời, rồi cô sang nhìn Du Chỉ như đòi hỏi câu trả lời.

“Ừ, tôi đã bảo cậu ấy rồi, ngày mai Mark sẽ tới thành phố Con giáp số 9 để tìm linh giáp thứ mười ba.” Du Chỉ gật đầu lia lịa.

“Piro, tôi không hiểu lắm, tại sao chúng ta cần tìm con linh thú đó?”

“Bởi đó là việc ta làm bây giờ.” Piro thản nhiên đáp.

“Đó không là một câu trả lời thỏa đáng. Tôi muốn có một câu trả lời khác như thế.” Mark cãi.

“Thế thì cậu cứ đi tìm nó, và câu hỏi của cậu sẽ được trả lời một cách thỏa đáng nhất.” Piro mỉm cười bí ẩn nhìn Mark, và cô biết cậu ta đang rất bức tức với thái độ đó của cô. “Thế nào, không còn gì thì tôi có thể đi nghỉ được chứ, hôm nay đã là một ngày quá mệt mỏi rồi, tôi cần “relax”.”

Piro kéo Du Chỉ đi, và câu hỏi của Mark đã khiến cả hai phải khựng lại.

“Piro, tôi muốn hỏi, ở kiếp trước. Thực ra là Ray đã giết Triết Nam, hay ngược lại?”

“Tại sao cậu lại hỏi như thế, Mark?” Du Chỉ hỏi.

“Thế cậu nghĩ là ai đã làm việc đó, Ray hay Triết Nam – Juu Độ Ngũ?” Piro hỏi vặn lại.

“Tôi không biết. Sự thật này đối với tôi là cả một vấn đề, và tôi không biết phải nên tin vào đâu nữa.” Mark thở dài trước khi tiếp tục, “Đã có khi tôi tin rằng Ray đã làm điều đó, nhưng trải qua giấc mơ vừa rồi, tôi lại run sợ khi nhận ra rằng cũng có thể chính Juu Độ Ngũ đã làm điều đó.” Mark giọng ngập ngừng hẳn, cậu thở mạnh, dồn dập “Tôi không chắc, tôi không biết.”

“Sự thật đó là điều mà Triết Nam đang đi tìm. Cậu ta cũng đang rất phân vân và lưỡng lự, không biết rằng giữa cậu ấy và Ray là mối quan hệ gì.” Piro nhìn Mark đầy vẻ cảm thông “Và cậu ta phải đến Vua Ánh Sáng để làm sáng tỏ điều đó.

“Thế tại sao bà không cho cả tôi và cậu ta biết, tại sao? Trong khi chính bà là người có thể nhìn thấu và đi xuyên về quá khứ?” Mark lớn giọng khi không kiềm chế được cảm xúc của mình.

“Bởi chuyện đó có liên quan đến ta. Trong cuộc chiến đó, ta đã tham gia, và chính bởi vì điều đó, ta không được quyền biết và cũng không được quyền nói bất cứ điều gì đã xảy ra khi ấy. Đó là qui luật.”

“Dẹp bỏ cái qui luật đó đi.”

“Thế tại sao giờ cậu không dẹp bỏ cái mớ suy nghĩ vớ vẩn đó đi. Điều cậu nên làm bây giờ là tìm cách kiếm cho nhanh linh giáp để giải cứu cho Ray.” Du Chỉ quát thẳng vào mặt Mark.

“Không có gì là không thể sang tỏa. Chỉ là nhanh hay chậm thôi, cậu cứ chờ đợi đi, sẽ không lâu lắm đâu để biết được sự thật.” Piro an ủi.

“Ngày mai tôi sẽ đi thật sớm đến Con giáp thứ 9”

Mark im lặng một hồi lâu đã nói lên như thế rồi quay trở về phòng. Bầu trời thì vẫn cứ chớp tắt đầy sao trên ấy, lòng người thì lại hỗn loạn như sự xáo trộn của những vì tinh tú trên bầu trời kia. Có ai biết được tương lai? Ai trả lời hết những gì xảy ra trong quá khứ? Một vị thánh nhân hay một người bình thường vốn dĩ tầm thường? Có lẽ không ai cả, bởi ai cũng phải tuân vào cái qui luật và chính ta cũng như chính cái nuôi nấng ta tạo ra. Có lẽ vậy ...

21. Chương 21: Tìm Kiếm

Màn đêm dần buông trả tự do cho ánh sáng, và vào lúc những tia nắng đầu tiên của một bình minh đang bắt đầu hé lộ, tiếng xì xầm, nói chuyện vang lên mỗi lúc một to hơn, đó là tiếng hành khách trên chuyến tàu tốc hành đi từ thành phố Ray Juu đến King Light.

Mỗi một bởi chuyến ngủ vật vờ trên con tàu, một mỗi bởi những cơn mơ đôi khi là ác mộng, đôi khi lại giống như một điềm báo cứ bám víu, cứ ám ảnh trong tâm trí Triết Nam, anh bước ra khỏi sân ga với một bộ mặt khó coi đến mức tệ hại. Đưa tay hất ngược mái tóc về phía sau, về chần chừ anh nhìn lên cột chỉ dẫn những con đường sắp xuất hiện trước mặt. “Mà mình sẽ đi đâu bây giờ, tìm cái quái đó ở đâu mà phải cần nhìn những cái bảng chết tiệt này. Mặc xác chúng.” Triết Nam rửa thầm, rồi tiếp tục lê những bước chân không chút sinh khí về phía trước mà không hề có một đích đến nào xác định, bởi cái anh cần tìm cũng là thứ anh chưa hề xác định được nó ra sau. Thành phố Vua Ánh Sáng đang dang rộng cánh tay chào đón những vị khách đáng mến đến với nó trong niềm hân hoan khôn tả xiết, nhưng không hẳn ai cũng hân hoan đón nhận điều đó.

Điều đầu tiên khi một người khác phương xa đặt chân đến thành phố này đó là sự nhộn nhịp chưa từng thấy ở bất cứ đâu. Sở dĩ, nó được chọn, được đặt cái tên là Vua Ánh Sáng bởi hầu như bóng tối chưa bao giờ bao trùm được tất cả những nơi này. Nói như thế, bởi lẽ ra những con đường luôn được thắp sáng những chùm đèn cháy rực vào mỗi đêm, và tại nơi đây có những ngành nghề họ làm việc vào ban ngày, nhưng cũng không ít lại luôn thực hiện vào ban đêm. Nên King Light vẫn là một thành phố không ngủ.

Đại lộ Vecto Thẳng Đứng đang là điểm dừng chân của Triết Nam, và anh đã chọn một quán ăn nhỏ không tên trên con đường này. Đó là một nơi nhỏ, nhưng thật sự mát mẻ và sạch sẽ. Bên trong là những cái bàn được kê cách nhau một khoảng không rộng lắm được làm bằng thứ kim loại kì lạ, sáng nhoáng, và những chiếc ghế cũng thế. Khách đến đây không nườm nượp như những trận lũ trong những ngày mưa bão, nhưng không bao giờ khách có mặt ở đây dưới mức năm người. Cô phục vụ với mái tóc đỏ hung, mắt xanh biếc, vẻ mặt thanh tú với những chấm tàn nhan tinh nghịch trên khuôn mặt, nhẹ nhàng đến hỏi Triết Nam.

“Anh có lẽ là người từ nơi khác đến đây du lịch đúng không? Rất vui khi được phục vụ anh!” Cô nàng mỉm cười nhỏ nhẹ, tay đã sẵn sàng cuốn sổ và chiếc bút chờ thực khách gọi món. “Quán chúng tôi không bề thế, nhưng vẫn hi vọng sẽ để lại những ấn tượng khó quên trong lòng mỗi người đã từng ghé vào đây.” Vẫn giữ vẻ mặt thân thiện, cô mỉm cười và tiếp tục. “Ở đây đặc biệt nhất là món Bún mắm, bông bí dồn thịt và bánh ú nhân thịt chuột và nắm mèo. Anh có dùng những thứ ấy không?”

Triết Nam cũng chẳng chú tâm lắm đến vẻ mặt vui vẻ, thân thiện của cô phục vụ, anh ngó đâu đó khắp cái quán, rồi lại nhìn những dòng người hơn hở đi, dòng xe tấp nập chạy ngoài đại lộ. “Tôi nghĩ mình không hợp lắm những món như thế, cho tôi một ổ bánh mì thịt cừu, và một cốc bia.” Triết Nam nói bằng cái giọng mỗi một hiện rõ.

“Có thêm bất cứ thứ gì nữa không ạ?”

“Một chút yên tĩnh!”

Cô phục vụ thoáng chút ngượng ngùng trên vẻ mặt, rồi cô tiếp tục với khuôn mặt tươi tắn thân thiện của mình, ghi chép nhanh, và trở vào chuẩn bị những gì thực khác mà cô nghĩ thuộc vào loại khó tính vừa mới kêu.

“Mình đang làm cái quái gì đây? Tại sao lại đến đây? Chẳng biết phải đi đâu, phải làm gì? Mục tiêu của việc mình tái sinh chỉ là để trừng phạt những gì Ray Đệ Lục đã gây ra cho mình, và chỉ có như thế mà thôi.” Triết Nam chống tay trên bàn, và gục đầu vào suy nghĩ, anh đang đấu tranh rất tàn khốc trong nội tâm bởi những gì đã và đang thực hiện tại thành phố này. Mọi thứ với anh điều lạ lẫm, nhưng đó không phải là điều ảnh hưởng tới những gì anh đang nghĩ, và bởi vì không có một cái đích cho anh với theo, chỉ là thế. “Vua Ánh Sáng, đó là cái quái gì, nếu là vua của ánh sáng, chắc hẳn ở đây có đền thờ của thần Apollo.” Triết Nam lâu lâu bầu mỗi lúc một lớn hơn, nhưng anh vẫn yên chí bởi những gì anh đang làm không hề để người khác nghe được và hiểu được.

Tiếng “cạch” nhẹ nhàng được đặt xuống chiếc bàn nơi anh đang ngồi, một rổ hai ổ bánh mì nóng hổi thơm mùi bơ ngào ngạt, kế đó là một đĩa thịt cừu nướng còn thơm lừng lúc kêu gọi người ta thưởng thức, kế bên là một cái ly to tướng chưa bên trong là những giọt bia vàng với cả lớp bọt mịn dày như những đám mây lơ lửng trôi trong bể. Cô phục vụ lại đứng đó, mỉm cười và chìa ra trước mặt Triết Nam một cái khăn lạnh, cô nhẹ nhàng nói.

“Đây là phần phục vụ miễn phí cho những vị khách du lịch, khăn lạnh dành cho những ngày nóng, hoặc một đôi găng tay cho những ngày lạnh.”

“Ở đây có thần Apollo không?”

“Hả?! Sao cơ?” Cô phục vụ ngó người ra trông thật đáng thương, “Ý anh là anh muốn gì?”

Triết Nam cảm thấy hơi tức cười khi trông thấy vẻ mặt của cô gái, anh cố nhai một mẩu bánh để thôi không biểu lộ cảm xúc đó, nhưng có vẻ chính điều ấy lại khiến anh rơi vào tình trạng dở khóc dở cười khác khi bị mắc nghẹn. Cô nàng lại cười tươi tắn hơn khi thấy cảnh ấy, và đưa tay chỉ chỉ vào ly bia trước mặt Triết Nam. Anh chàng vớ vội và cho nhanh một ngụm vào miệng, một lúc sau, mọi việc đã ổn và trở lại bình thường.

“Mẹ tôi bảo, không nên uống nước khi mắc nghẹn, bởi như thế nước sẽ không một lúc đi xuống thực quản và tiếp tục chặn đường nó ngay. Có thể nó sẽ làm vỡ con đường vận chuyển thức ăn của chúng ta.” Cô gái cười ngại ngùng, tay chống bàn, và ngón trở đang linh động gõ gõ nhịp nhàng.

“Thế đây, vậy tại sao cô lại chỉ tôi cái hướng giải quyết là dung bia?”

“Vì... vì... vì đây là bia chứ không phải là nước.”

Triết Nam cười to, giòn và điều ấy khiến cho khuôn mặt xinh xắn của cô nàng đỏ bừng cả lên vì thẹn thùng.

“Sao anh lại cười?”

“Cô có biết thực chất chúng ta uống bia là gần như đang uống nước không. Thành phần của bia đã có khoảng 93% là nước rồi đấy, phần còn lại là những thứ khác. Chúng ta trả tiền cao hơn để uống một ly bia cũng không khác gì uống một ly nước có một tí độ cồn.” Anh chàng với vẻ mặt đắc thắng nhìn cô nàng mà trêu tức, trong khi cô phục vụ như đang tính toán, suy ngẫm một điều gì đó.

“Khi này anh hỏi về Apollo là có ý gì?”

“Ở thành phố nào, có nơi nào thờ thần mặt trời Apollo không?”

“Tôi e rằng, anh đã thất vọng khi đến đây để tìm kiếm một điều như thế, hoặc tương tự thế.”

Mark đang bước trên Đại lộ Thiên Xứng, nơi để lại cho anh một vài kí ức. Chính nơi đây anh đã thức tỉnh và nhận ra một điều mình đã chết như thế nào dưới tay của Ray, và khi ấy anh đã tính trả thù, nhưng tình yêu buộc anh không làm như thế. Chính tay nơi đây, Ray đã lần đầu đối mặt và chạm trán với Hắc Hà, và sự việc dường như bắt đầu từ cái đại lộ này.

Mark thả hồn vào trong làn gió mát mẽ uốn lượn khắp không gian mà nhẹ nhàng bước. Anh cũng không biết đến đây rồi sẽ phải đi đâu để tìm linh giáp thứ mười ba, nhưng có lẽ, anh mong chờ một sự tình cờ

định mệnh vào lúc này. “Có lẽ một chút may mắn có thể đưa ta đến với cái nơi ta cần đến, và gặp cái thứ ta cần gặp.” Mark mỉm cười tự ru mình như để người ngoại nổi lo luôn canh cánh bên anh khi vẫn biết Ray đang nằm trong tay của Tà Ác.

Vườn bách thú nhỏ nằm ở cuối con đường này giao với Đại lộ Sóng, và Mark đã quyết định rẽ vào đây. Anh mua một tấm vé, và chọn mua tiếp vài khúc mía được bày bán gần một chuồng nhốt những con khỉ. “Có lẽ ta nên đối xử tốt với nó, bởi vì nó cũng là linh vật của thành phố này, Con giáp số 9 mà.” Mark nghĩ rồi tung hứng những đoạn mía trong tay, hí hửng tiến gần hơn về phía cái chuồng.

“Chào, cậu định cho khỉ ăn mía à, tớ nghĩ hơi lạ đời đấy.” Một anh chàng mái tóc màu hạt dẻ, mắt nâu, trông không bắt mắt lắm, nhưng để lại ấn tượng tốt bởi một giọng nói thật sự lôi cuốn.

“Tôi nghĩ khỉ cũng có thể ăn mía.”

“Hãy cho nó ăn cái này, như thế sẽ hơn hơn.” Chàng trai đưa cho Mark vài quả chuối chín vàng thật hấp dẫn, “Mía này tớ sẽ cho Gen và Lut ăn vậy, được không?”

Trông thấy một chút khó hiểu trên khuôn mặt của Mark, anh chàng mỉm cười và liền giải thích về những gì cậu đang nói. “Gen và Lut là hai con voi ở chuồng đằng kia.” Cậu ta chỉ tay về phía xa xa, rồi cầm lấy những khúc mía trong tay Mark, trao đổi lại là những quả chuối. “Tôi là Ben, người chăm sóc bọn thú nơi đây, rất vui được gặp anh.”

“Chào Ben, tôi là Mark, rất vui được gặp anh.”

Mark đưa những quả chuối vào chuồng và ngay lập tức bọn khỉ chạy nhảy ngay đến phía đó và hào hứng đón nhận những thức ăn mới, bỏ bê những quả táo ăn dang dở nằm lăn lóc trên đồng cỏ gần đó.

“Anh đến đây du lịch đúng không?”

“Ừ, nhưng cũng không hẳn thế, tôi đến đây bởi có một số công việc cần thực hiện.” Mark mỉm cười và sau đó là một cái thở dài đầy giấu giếm.

“Nó thực sự khó?”

“Có thể?”

“Xin lỗi nếu tôi quá đường đột, nhưng tôi có thể biết anh đang gặp rắc rối gì không? Có lẽ tôi có thể giúp anh nếu tôi biết.”

“Linh vật các anh thờ ở đây là KHỈ, đúng không?” Mark hỏi, không trông mong lắm vào câu trả lời.

Ben gật đầu.

“Đền thờ nào to nhất tại thành phố này?” Vẫn giữ nhịp điệu không chút hi vọng trong giọng nói của Mark.

“Tại sao anh lại nghĩ rằng nơi đây chúng tôi thờ thần Apollo?”

“Đơn giản chỉ vì nơi đây mang cái tên King Light!”

“Tôi cũng không chắc những lý luận, suy đoán của anh có chính xác hay không, nhưng ở đây, chúng tôi không thờ những vị thần của Hi Lạp.” Cô phục vụ lại nở nụ cười niềm nở trên môi, “Anh có uống thêm nước bia không?”

Triết Nam ngược nhìn cô nàng bằng đôi mắt không có vẻ gì là đồng tình, cái sự tối tăm, ngõ cụt đang chặn mọi tư tưởng trong anh. Cố nở một nụ cười lịch thiệp, xả giao trên miệng, nhưng nó lại méo mó trông xấu một cách thảm hại, Triết Nam gật đầu.

Khách đi ra khỏi quán cũng nhiều như lượng khách vừa mới vào quán, và trong những người vừa bước vào, Triết Nam ấn tượng và để ý một anh chàng rất điển trai, khuôn mặt góc cạnh, mái tóc nhuộm cam cầu kì, và một cặp mắt màu tím lạ lùng nổi bật trên nước da trắng. Anh chàng cũng có vẻ rất đặc biệt chú tâm đến anh khi cứ chốc chốc lại quay sang nhìn Triết Nam rất nhiều lần kể từ khi bước vào đây.

“Cốc bia thứ hai của anh đây! Anh có dùng thêm thịt cừu không?”

“Tôi nghĩ rằng mình nên kiếm một cái rest-room.”

Cô nàng mỉm cười nhẹ nhàng rồi chỉ vào một lối nhỏ bên phải, khuất tại một góc quán, và Triết Nam lần đầu tiên mỉm cười vui vẻ thực sự với cô từ khi anh có mặt tại nơi đây. Nhẹ nhàng đứng dậy và tiến tới nơi mà cô phục vụ chỉ, mắt anh cũng đôi lúc dò xét anh chàng ngồi ở bàn phía bên kia, chân sải bước về phía mình đang muốn đến.

Phòng vệ sinh không quá lớn, nó khiêm tốn giống như cái quán này, nhưng nó thật sự sạch sẽ, thoáng thoang mùi nước hoa khử phòng thơm tho, và những chiếc đèn ngà ngà vàng khiến người ta có cảm giác dễ chịu khi vừa bước vào. Thông thả thực hiện những động tác cần làm khi bước vào nơi này, Triết Nam nhận thấy anh chàng tóc cam kia cũng bước vào trong, đứng cạnh anh và đang làm những điều tương tự anh.

“Một không gian tuyệt vời, đúng không?” Anh chàng chủ động hỏi bằng một nụ cười rất duyên trên môi.

“Phòng vệ sinh không bao giờ là nơi tuyệt vời được.” Triết Nam nói trên một nụ cười giả tạo mấp máy trên môi.

“Trong quán tôi thấy anh thật ấn tượng từ khi tôi vừa bước vào. Trông anh có vẻ gì đó bí hiểm nhưng hấp dẫn lắm.”

“Thường thì những người đàn ông không bao giờ khen nhau theo kiểu đó.” Triết Nam vẫn giữ đúng cường điệu trong lời nói, vẫn y đúc khuôn mặt như thế.

Chàng trai đã làm xong công việc của mình và Triết Nam cũng thế, anh chàng bước mỗi lúc gần hơn đối tượng, đặt một bàn tay lên vòm ngực rắn chắc nở nang của người đối diện. Triết Nam không phản ứng, chỉ dõi mắt trông theo những gì chàng trai đang thực hiện.

Khuôn mặt của anh chàng đã rất gần mặt Triết Nam khiến anh ta cảm nhận được từng hơi thở dồn dập phả vào mặt, Triết Nam cảm nhận được bàn tay của anh chàng tóc cam đang run lên nhẹ nhẹ.

“Tôi thấy anh có vẻ hơi hạp.” Triết Nam pha trò bằng một nụ cười ngụ ý khác.

“Tôi không chắc rest-room là một nơi lý tưởng, chúng ta có thể kiếm một nơi khác, được chứ?” Anh chàng tóc cam đề nghị bằng một nét mặt đầy vẻ mong chờ và một nụ cười nhả nhận trên mặt. “Tôi tên Ken.”

Triết Nam lặng lẽ rời khỏi anh chàng, bước ra khỏi phòng vệ sinh, trước khúc quanh, anh quay lại nhìn chàng trai tóc cam, đôi mắt như biết cười lộ dần trên nét mặt của Triết Nam, “Tôi là Ryu.”

Bỏ dở phần bánh mì trên rổ, những miếng thịt cừu còn lại cũng nằm hững hờ trên đĩa cùng với cốc bia đã không còn tí bọt bênh của bọt nữa, Triết Nam thanh toán tiền và bước ra khỏi quán một cách vội vã. Anh chàng tóc cam cũng làm như thế, rất nhanh chóng.

Họ chọn một nhà nghỉ cách đó không xa. Và khi vừa bước phòng, đóng cửa, cả hai đã tức tốc dồn dập trao nhau những nụ hôn đầy nồng nàn, và nhanh chóng tới đa mức có thể, những thứ quần áo vướng víu trên người được cả hai tháo xuống nhanh chóng, và giờ số phận của chúng chỉ còn là một đồng bùi nhùi được vứt vương vãi trong phòng. Chàng trai tóc cam vồ vập quần lấy Triết Nam trong vòng tay rắn chắc của mình, anh xiết mỗi lúc mạnh bao hơn, còn đôi môi thì chưa rời khỏi môi chỉ dừng lại mỗi khi muốn hóp lấy một ngụm khí để thở. Ken bắt đầu thở mỗi lúc mạnh dần khi chiếc lưỡi ma quái của Triết Nam đùa giỡn, đang ve vẩy vờn trên chiếc cổ láng mịn của anh, khuôn mặt Ken lộ vẻ thỏa mãn và những tiếng rên đang dần bốc lên giòn giã khắp căn phòng.

“Lâu quá rồi chúng ta mới gặp lại nhau, Ryu!”

Triết Nam không trả lời, anh vẫn tiếp tục rà chiếc lưỡi điêu nghệ đầy điêu luyện của mình xuống sâu hơn trên cơ thể của Ken. Anh trượt chiếc lưỡi ẩm ướt xuống phía vòm ngực nóng bỏng, săn chắc, rồi trượt dài xuống sâu hơn vùng bụng. Triết Nam dừng lại nơi chiếc rốn đầy mời gọi đang phập phồng theo nhịp điệu của cơn tim đang bắn loạn của lên của Ken, Triết Nam nhướn một nụ cười nhạt trên môi và tiếp tục sâu dần hơn về phía dưới. Ken rên rỉ mỗi lúc một lớn dần, anh nắm lấy tóc của Ryu và vồ mạnh như để hưởng ứng với công việc mà anh đang được tận hưởng, những cái trần người, uốn cong người như báo cho người đồng hành hình biết anh thích thú như thế nào khi Ken cảm nhận được sự ẩm ướt đang bao trùm không gian đang nóng như một ngọn đuốc trên cơ thể anh. Ken bắt đầu phản trả khi đè xấp lên người Triết Nam và vồ vập làm đúng những gì anh đã được làm. Anh đánh chiếc lưỡi vòng quanh chiếc vú săn lại của Triết Nam với đôi mắt thích thú nhất nhìn về đối tượng, rồi anh trượt sâu xuống dưới mang theo biết bao nhiêu

sự khoái cảm vây lấy cả hai. Không gian ngập tràn trong tiếng thở dồn dập, và dường như mỗi lúc mỗi tăng thêm độ hoan lạc khắp nơi đây, tiếng rên vang lên như tiết rít của núi lửa, và cuối cùng thì nó đã phun trào.

Ken nằm ngã đầu trên cánh tay của Triết Nam, tay vịn về trên vòm ngực của người tình, nhịp thở đã hài hòa hơn.

“Tà Ác sai em đến đây để tiêu diệt anh.”

“Lena không đi theo em sao?”

“Cô ta phải ở lại canh giữ cũng như để bảo vệ Kelly, cũng như là Ray.”

“Những kẻ đã gây khó dễ cho anh gần đây chính là một trong bọn Bộ Lục Tà Nhân đúng không?”

Ken gật đầu, anh đưa môi sang hôn nhẹ lên khuôn ngực nóng bỏng, săn chắc của Triết Nam.

“Em đã rất lo lắng khi biết rằng Tà Ác đang bảo Bạch Nhân và O’rin đi truy lùng anh và Juu Độ Tứ. Anh có biết khi ấy em đã cố dằn cảm xúc bất an xuống tới mức nào không, đi làm nhiệm vụ cùng Lena mà em cứ canh cánh lo cho anh.”

Triết Nam quay sang, cúi xuống, khẽ hôn nhẹ lên trán người tình, mỉm cười trìu mến nhìn Ken.

“Anh xin lỗi, anh biết rằng em phải làm những việc này thật sự khó khăn, nhưng xin em, hãy vì anh chịu khó thêm một thời gian nữa.”

“Thì em vẫn vì anh đấy thôi.” Ken xiết chặt vòng tay, ôm Triết Nam trọn trong vòng tay của mình.

“Anh biết em đã hi sinh rất nhiều vì anh, em đã chấp nhận bị mọi người khinh bỉ cùng với Lena, và anh rất cảm kích về vấn đề ấy.”

“Anh đã nói điều này biết bao nhiêu lần rồi biết không. Bọn em làm điều này cũng vì những gì mà bọn em nghĩ là nên làm, nhất quyết phải trả thù bọn chúng.”

Ken tinh nghịch nhéo lấy đầu nhũ của Triết Nam mặc sức cho anh ta rên la như thế nào rồi cười sặc sụa như một đứa con nít kiếm được trò vui.

Mark theo Ben rời khỏi vườn bách thú, rẽ vào đại lộ Sóng, bắt lấy một chiếc taxi và đi một quãng khá xa.

“Anh không làm việc sao mà đi như thế này với tôi.” Mark tỏ chút ngại ngùng trên khuôn mặt của mình.

“Không vấn đề gì cả, tôi là chủ của vườn thú ấy. Nếu vấn đề thì sẽ không ai phàn nàn đâu, các bạn ấy sẽ tiếp tục chăm sóc cho bọn thú tiếp tôi.” Ben mỉm cười trên khuôn mặt không đẹp của mình khiến nụ cười của anh hơi có vẻ méo mó, nhưng giọng nói anh vẫn khiến Mark phải chú tâm. “Anh kiểm tra đền thờ của linh giáp có việc gì không?”

“Tôi có một số điều tưởng chừng như hoang đường nhưng cần phải làm. Tôi muốn kiểm tra bằng được con Khỉ linh giáp ấy.” Mark chăm chăm nhìn Ben và thấy thú vị khi vẻ mặt ngờ ngác đến kinh ngạc hiện rõ trên mặt anh, Mark cười, “Nói đùa thôi, tôi chỉ muốn tìm kiếm tí thông tin về tích sử này thôi.”

“Anh có chắc là anh đùa, và sự việc anh đi lần này là chỉ tìm kiếm thông tin vui đùa với lịch sử về đền thờ linh giáp số chín?”

Mark ngạc nhiên nhìn vào Ben, khuôn mặt anh chàng có vẻ biến sắc, vẻ thêu não, buồn bã, chán chường lộ rõ trên mặt Ben.

“Có chuyện gì thế?”

“Không! Không có gì!” Ben lắc đầu, cố cười, và nụ cười gượng lại khiến khuôn mặt anh xấu thảm hại. “Chúng ta sắp tới rồi đấy.”

Mười lăm phút rong ruổi trên taxi, Mark đã không để ý mấy là mình đã đi qua những con đường nào, đã rẽ bao nhiêu khúc quanh, đã phải dừng lại ở mấy trạm đèn giao thông, Mark chỉ biết rằng giờ anh đang có mặt tại một đền thờ của linh giáp số chín.

“Anh thực sự không sao đấy chứ Ben?”

Ben lắc đầu, không nói gì, im lặng dẫn Mark đi qua cổng điện của đền thờ, và giờ hai người đang bước vào khoảnh sân rộng trước khi vào điện thờ. Cảnh tượng đập vào mắt họ bây giờ sau khi bước qua cánh cổng ấy là có rất nhiều vị sư tu hành nằm rải khắp sân, người máu lấm lem, ướt đầm, có người thoi thóp thở, một số đã ra đi.

“Chuyện gì đã xảy ra ở đây thế này?” Ben nói bằng giọng run rẩy tội cùng.

“Có kẻ ác ở đây đây, anh hãy ở thật gần tôi đây.” Mark quay quắt dò xét xung quanh.

“Ai làm điều tàn ác như thế này. Dã man quá.”

Ben có cảm giác buồn nôn khi chứng kiến sự việc đang đập vào mắt mình. Anh tính chạy lại một vị sư gần đó, nhưng bị Mark nắm kéo lại.

“Ông ấy còn sống, tôi muốn hỏi ông ấy một vài thứ.” Ben gào lên, nước mắt chảy ròng ròng.

“Đã quá muộn rồi Ben ạ, giờ anh nên ở cạnh tôi, đó là điều duy nhất anh cần làm hiện giờ. Kẻ thù của chúng ta là những tên máu lạnh, rất hung tợn và dã thú.”

“Sao anh biết.”

Ben há hốc, mắt tròn to như muốn lòi cả ra ngoài, sự việc đập vào anh dữ dội hơn lúc nào khác, anh đau đớn trông thấy cảnh tượng đó mà lòng se thắt, ruột gan cứ quặn lên từng cơn đau đớn sâu sắc.

Mark dõi theo nơi Ben đang nhìn và trông thấy rõ mồn một sự việc. Vị chủ trì tóc râu bạc phơ giờ đã nhuộm một màu đỏ của máu tươi, máu của chính ông, nó đang chảy nhỏ giọt xuống phía nền sàn của chánh điện. Một gã to con, da đen sẫm, toàn thân thể phủ đầy những vết sẹo, con mắt hung tợn đỏ như máu đang rực lên sáng quắc, cánh tay gã đâm xuyên qua người vị chủ trì, từ tốn bước ra sân từ đại điện.

Ben toan chạy tới, nhưng Mark ngăn lại kịp thời.

“Anh có bị điên không? Chạy lại nơi ấy là chết đây. Đứng im ở đây!” Mark nóng ruột, quát thẳng vào mặt Ben.

“Hôm nay, chính ta sẽ đích thân xử lý mi, con mồi của ta, Juu Đệ Tứ.” Gã da đen gầm gừ nói như một con thú hóa đại.

“Juu Đệ Tứ? Hắn đang nói gì thế? Anh quen hắn sao? Anh là kẻ thù của hắn à?” Ben hỏi dồn dập Mark, mắt lộ dần sự giận dữ, “Chính vì anh mà mọi người ở đây phải như thế này.” Ben run rẩy nói lảm nhảm, rồi quỳ xuống tại chỗ.

“Bình tĩnh đi Ben, lúc này không phải là lúc để ta hoảng loạn như thế.”

“Anh im đi.”

Gã to xác bước ung dung xuống từng bậc thang, hất vung tay và cái xác của vị chủ trì bay trong không gian, đè ập vào người Ben.

“Quà của ta xem như ra mắt người đây Juu Đệ Tứ. Hardrisk ta sẽ ninh như người ra như cám để trả thù cho Bạch Nhân đại nhân.” Tên da đen lại gầm gừ, mắt hắn sáng quắc, đỏ rực cháy như một ngọn lửa.

“Người phải hối lỗi và trả đúng những gì người đã gây ra.”

Mark giờ cũng như con thú hung hãn khi bị thương, toàn thân anh bắt đầu tỏa nhiệt, đôi cánh bắt đầu nhú ra từ phía sau lưng anh. Một dòng lệ đỏ thẫm như máu chảy ra từ mắt anh. Mark cảm thấy vết xem trên tay trái mình nhói lên từng hồi đau âm ỉ.

Triết Nam cũng cảm nhận được sự tức giận của Mark, anh cũng cảm thấy toàn thân nóng rát vì vết xăm đang âm ỉ đau khắp tấm lưng anh.

“Anh không sao đấy chứ Ryu?”

Triết Nam nhìn Ken không trả lời.

Piro nhìn Du Chỉ, cả hai như biết được điều gì đã xảy ra. Họ cảm nhận được sự giận dữ của Mark qua không khí luân chuyển, một điều khó tin nhưng nó đang hiện hữu. Cơn đau của Mark đang lan tỏa khắp mọi nơi. Cả Mel lẫn Q Bích cũng nhận ra điều đó, cả hai cùng nhìn Piro và Du Chỉ.

“Anh nghĩ việc gì đang xảy ra? Đó có chắc là sự giận dữ của Juu Độ Tứ?” Mel hỏi, cô nhìn Q Bích lộ vẻ căng thẳng lắm.

“Tôi cũng không dám chắc, nhưng sự giận dữ này thì trông khủng khiếp quá.”

Piro vẫn cứ nhìn Du Chỉ, cả hai im lặng, rồi cùng quay sang, nhìn bố mẹ Mark đang ngồi ủ rũ trong nhà như những cái xác không hồn. Piro nhẹ nhàng bước tới, mỉm cười hiền hòa nhìn hai người.

“Tôi nghĩ là hai ông bà nên đi vòng quanh thành phố để giải khuây một tí. Không khí nơi đây u uất quá đúng không!”

Mẹ của Mark ngược nhìn Piro, nhìn chăm chăm, thật lâu rồi bà nói.

“Đột khí mang sự giận dữ ấy là của ai? Mark?”

Piro nhìn người đàn bà này đầy kinh ngạc. Cô quay lại và bắt gặp ánh mắt của ba người kia đổ dồn về phía này.

22. Chương 22: Ben

“Bình tĩnh đi Ben, đây không phải lúc để chúng ta hoảng loạn như thế.”

“Anh im đi.”

“Quả của ta xem như để ra mắt người đầy Juu Độ Tứ. Hardrisk ta đây sẽ ninh như người ra như cám để trả thù cho Bạch Nhân đại nhân.”

Gã da đen gầm gừ, mắt sắc quắt, đỏ rực như một ngọn lửa đang cháy. Hắn ung dung bước xuống từng bậc thang, vung tay và cái xác của vị chủ trì bay trong không gian, đè ập lên người của Ben.

Ken ngã đầu trên cánh tay của Triết Nam, tay vịn về trên vòm ngực của người tình, nhịp thở đã hài hòa hơn.

“Tà Ác sai em đến đây để tiêu diệt anh.”

Triết Nam gật gù tỏ vẻ hiểu chuyện, anh thở hắt đầy ưu tư, quay sang nhìn Ken đầy triu mến.

“Vất vả cho em và Lena quá.”

Vết xăm hình phượng hoàng bông rất buốt phía sau lưng của Triết Nam, anh cảm nhận được sức nóng của nó lan tỏa khắp cơ thể mình, anh biết được cơn giận dữ, thịnh nộ đang bốc lên cao trong cơ thể của Mark. Triết Nam nằm đó, trầm tư hẳn ra.

“Anh không sao đấy chứ?” Ken nhìn người tình lo lắng hỏi.

Cậu chỉ lắc đầu, chẳng nói một thứ gì cả.

“Tôi nghĩ hai ông bà nên đi đâu đó vòng quanh thành phố để giải khuây một tí. Không khí nơi đây u uất quá đúng không!” Piro mỉm cười nhìn cặp vợ chồng rầu rĩ đầy cảm thông.

Mẹ của Mark ngược nhìn Piro, nhìn chăm chăm thật lâu, rồi bà nói:

“Đột khí mang sự giận dữ ấy là của ai, Mark à?”

Piro nhìn người đàn bà này kinh ngạc. Cô quay lại và bắt gặp ánh mắt của ba người kia đổ dồn về phía này.

“Tôi không hiểu ý bà lắm, ý bà là sao?”

Người phụ nữ ấy nhìn sang chồng mình, chẳng nắm được chút biểu lộ trạng thái nào, bà lại phải đối diện với Piro, bà thở dài và chậm rãi nói:

“Tôi vừa cảm nhận được một sự uất hận, giận dữ thổi lửa trong một cơn gió. Tôi hiểu được sự thịnh nộ trong đợt gió ấy, và tôi linh cảm được đó là do Mark tạo ra. Có phải vậy không?”

“Tôi không biết!”

“Tại sao lại không?”

“Bởi vì đơn giản là không!”

Piro lạnh lùng đáp, nhìn bà dò xét kĩ lưỡng, có một thứ gì đó kì lạ nổi lên trong tâm trí cô, lòng nghi hoặc về người phụ nữ này đang ngập tràn đầu óc cô, nhưng chưa thể xác định được nguyên do là gì. Piro vẫn cứ đứng ấy, đấu tranh với bà qua từng ánh mắt dò xét dữ dội, hai cặp mắt chạm nhau, và cứ thế nhìn nhau thẳng thẳng, và cũng không một lời nào thốt ra sau đó. Không khí hoàn toàn nặng nề.

“Tôi nghĩ, chúng ta bây giờ không nên nghi ngờ lẫn nhau. Điều tối giản mà giờ chúng ta nên làm nhất là học cách tin tưởng lẫn nhau.” Mel cất tiếng phá vỡ bầu không khí ghê rợn này. “Nếu không làm được điều này, thì từng chúng ta sẽ bị bẻ vụn ra bởi những thế lực tà ác ghê gớm đó. Các người hiểu không?”

“Vấn đề ở đây là...” Du Chỉ bỏ lửng câu khi trông thấy ánh mắt của Piro, cô chuyển sang hướng khác, nhìn Q Bích và kiểm một chủ đề khác. “Tôi đang tự hỏi tại sao Tà Ác lại muốn bắt Phi Âu?”

“Đúng? Tại sao hẳn lại muốn bắt cô ấy?” Piro lặp lại.

“Hai người không hiểu sao? Tà Ác muốn trả thù kẻ đã gián tiếp mang đến cái chết của hắn.” Mel chen vào.

“Hắc Hà đã chết rồi, đã chết trong cuộc chiến hôm ấy, giờ đây người đang điều hành thống lĩnh chính là phần gốc Tà Ác vẫn tồn tại đấy thôi.” Piro giải thích.

Ánh mắt cô vẫn thỉnh thoảng quan sát người phụ nữ ngồi thơ thẩn gần đó.

Đôi cánh đã lộ dạng hoàn toàn ra khỏi cơ thể của Mark, nó cháy rực và lấp lánh bằng thứ lửa nhấp nháy màu đỏ cam huy hoàng. Vết xăm nơi cánh tay cậu cũng nóng lại dữ dội, một hiện tượng mà Mark chưa từng thấy trước đó mỗi khi quay về hình dáng này. Ben ngó người kinh hãi nhìn sự biến đổi của người đồng hành của mình, anh run rẩy ôm chầm lấy cái xác đầm máu của vị chủ trì, mắt thao láo nhìn về con người kì lạ gần sát mình, nước mắt vẫn mặc sức tuôn trào.

“Yên tâm đi, tôi sẽ bảo vệ anh.”

Hardrisk không nói thêm một lời nào nữa, hắn lao thẳng về phía Mark và tung một nắm đấm mang đầy sự hung hãn của lửa địa ngục. Lấp ló mờ ảo hiện ra phía sau tên to xác này, Mark nhận ra đó là một con trâu điên đen nhánh bao trùm một thứ lửa của địa ngục. “Thì ra mày là cái thứ quái gỡ này.” Cậu nhẹ nhàng cất cánh bay lên tránh đòn tấn công với sức tàn phá nặng nề của Hardrisk, đồng thời bắn rất nhiều những chiếc lông vũ cháy rực lửa về phía hắn, những mũi tên cấm pháp vào thân thể đen kịt, đầy sẹo ấy rồi phát nổ.

“Hắn chết rồi à?” Ben lấp bắp hỏi.

Những thứ đất đá lóet nền nơi sảnh đường bắn lên tung tóe, khói bay mịt mù khiến cả hai không biết điều gì diễn ra trong ấy. Màn khói dần mỏng dần rồi biến mất, và tầm tít của Hardrisk thì cũng không thấy đâu nữa. Mark quay quắt mọi phương hướng tìm kiếm nhưng vẫn chưa phát hiện ra thêm một điều gì. Bỗng cậu thấy cái ánh mắt đỏ rực ấy sang quắt phía sau lưng Ben, rồi dần xuất hiện trong không gian, gã to xác ấy lộ diện. Rất kịp thời, Mark túm lấy Ben và xác vị chủ trì vẫn nằm gọn trong tay cậu ra chỗ khác. Một tiếng nổ kinh hồn phát ra, làm rung ring cả nơi đây.

“Hắn... hắn... muốn giết tôi sao?” Ben lấp bắp rồi gào lên thật to.

Mark tự lự nhìn kẻ thù lộ ra sự khó hiểu lẫn sự e dè. Cậu không ngờ hắn có thể ẩn nấp trong không gian, và điều ấy khiến cho việc đối phó của cậu với hắn sẽ trở nên khó khăn hơn. Hardrisk như hiểu được mối lo của Mark, hắn mỉm cười ngạo nghễ, đứng khoang tay đây khiêu khích trên đôi mắt cháy sáng thứ lửa địa ngục kia.

“Sợ đến nỗi đi không nổi, phải đứng đó mà tè vãi ra quần rồi à!”

“Cậu hãy cận thần quan sát mọi hướng khi tôi đấu với hắn nhé.”

Mark bay vút lên không trung, rồi đổ xuống như một mũi tên nhanh như cắt, trong tay cầm chặt thanh kiếm sáng loáng. “Không thể để bụi mờ đánh lạc hướng nữa.” Với tốc độ kinh hồn, Mark lao thẳng về phía hắn, và chỉ trong tích tắc Hardrisk đang biến mất trong không gian chẳng để lại một dấu vết nào, Mark uốn người quay lại trên không gian, đứng quan sát.

“Cận thận đấy nhé Ben.” Cậu gào lên.

Hai đốm đỏ của lửa địa ngục kia xuống hiện trong không gian, phía sau lưng Mark và dần hiện rõ hình dạng. Ngay lập tức, mũi kiếm được quay ngược lại và đâm thẳng về phía sau trong tích tắc Mark nhận ra điều ấy. Hardrisk gào lớn rồi cháy rụi như một tấm giấy bị lửa đốt.

“Mọi việc sẽ không sao nữa rồi.”

Cậu nhẹ nhàng hạ cánh đáp xuống trước mặt Ben, đôi mắt đượm buồn cảm thông cho sự chết choc nên đây, và an ủi, trấn an tinh thần cho người bạn đồng hành mới quen này.

“Hắn đã giết hết mọi người ở đây rồi. Thật kinh hoàng.” Ben lẩm bẩm như một người loạn trí, “Tất cả là do anh, chính anh là kẻ đã gây ra những điều này, chính anh.”

“Bình tĩnh nào Ben, chúng ta không có lỗi trong sự việc này.”

Cậu bạn gào lên, khóc dữ dội, tay ôm chặt thân xác của người chủ trì mà khó nức nở. Môi mấp máy nói những điều trách móc, và đổ tất cả tội lỗi lên đầu Mark. Vị chủ trì có một chút động đậy, ông thều thào nói gì đó với Ben, mà dường như cả cậu lẫn Mark đều không thể nghe thấy. Ông quay người sang, nhìn vào mắt của Mark, rồi sau đó cậu cảm thấy không còn chút sức lực nào nữa, tay chân rã rời.

“Em làm tốt lắm Cindy.”

Hai đốm sáng đỏ rực ấy bay lượn lơ trong không gian rồi nhập vào cặp mắt của Ben, hắn đã ngự trí lấy cơ thể yếu ớt của cậu ta. Mark ngó sang kế bên, thân thể của vị chủ trì bắt đầu rữa nát, từng lớp da bị bóc ra từng mảng, và một cô gái da đen, màu mắt xanh lục tà ác xuất hiện, cô ả quần lấy cơ thể của Ben.

“Trông anh ở hình dạng này không hợp một tí nào. Tên này xấu kinh, muốn mận nồng với anh mà cũng rất e ngại, em thích cái hình dáng cũ của anh hơn.”

“Chúng ta phải làm gì với tên này bây giờ. Tiêu diệt Juu Đệ Tứ đúng là dễ hơn ta tưởng.” Ben đưa tay mò mẫm, bóp nắn cặp mông nóng bỏng của cô ả có đôi mắt lục gian tà, cười đùa giả. “Nhấn thuật của em đúng là rất kinh người.”

Đôi bàn tay của Ben bắt đầu rướm màu, những cái móng vuốt mọc ra quá nhanh, và cái cơ thể nhỏ bé này chưa thể thích nghi với điều này đã khiến cho những tế bào bị rạn nứt, hoại tử. Cậu đến hơn bên Mark, và rạch lên ngực anh những lần sâu hút khiến máu ứa ra từ đấy mỗi lúc một nhiều hơn trong tiếng gào thảm thiết của Mark.

Cindy cũng chẳng chịu lỗ trong chuyến làm ăn này, cô ả lả lướt tiến đến gần hơn, lè chiếc lưỡi tinh quái và liếm trên khuôn mặt điển trai của người mà cô gọi là Juu Đệ Tứ, rồi từng cái vuốt cắm phập vào bả vai của Mark, tiếng rống thống khổ tràn ngập không gian.

Triết Nam ngồi bật dậy, cơn đau dường như đã tắt hẳn, đột ngột đến lạ lùng. Cậu không còn cảm nhận được sự tức giận của Mark nữa, nhưng điều đáng lo lắng là Triết Nam dường như không thể bắt được tín hiệu tồn tại còn lại của Juu Đệ Tứ, người có một mối liên quan sâu sắc với anh, người đã chuyển kiếp sang con người anh.

“Nói em nghe đi Ryu, chuyện gì đang diễn ra với anh thế?”

Triết Nam nhìn Ken mà chẳng biết giải thích làm sao cho cậu hiểu.

“Anh không biết nữa. Có điều gì lạ lắm khiến cho tâm trí anh bất an. Linh cảm mách bảo rằng Juu Đệ Tứ đã không còn tồn tại nữa.”

“Mark chết rồi à?”

“Anh không biết. Anh và cậu ta có một mối liên hệ phức tạp khó diễn ra được. Với lại ngôi sao song nam chính là số phận của anh và Mark. Kiếp trước anh và cậu ta lại cùng một thân xác.” Triết Nam ôm đầu, vò rối bời, “Anh cũng không biết chuyện quái gì đang diễn ra nữa.”

“Cơn giận dữ ấy đã biến mất rồi.” Piro nói thật điềm đạm nhưng chẳng mang một tí cảm xúc nào với người phụ nữ đang ngồi gần đó.

Mẹ của Mark dường như dần đi vào vô thức, mắt bà trắng dã, rồi nhắm khép lại, đầu dựa vào tấm vai của chồng rồi lặng im nằm đó, không biết có ngủ thiếp đi hay không, nhưng bà không nói gì sau ấy.

“Cô nghĩ chuyện gì đang diễn ra?” Du Chỉ hỏi.

“Tôi không rõ, nhưng có chuyện không lành.”

Ray bình tĩnh sau một cơn mê dài, và dường như những gì đang diễn ra với Mark chính là cơn ác mộng mà cậu đã thấy vừa rồi. Mắt mở to, tiếng thở hồng hộc, Ray ngược nhìn cái người đang ôm chặt lấy mình.

“Cô có thể để tôi xuống bất cứ đâu không. Tôi không thích cứ phải bị chèn ép trong một tấm thân dơ úa kia.”

“Tôi không thể.” Lena, cô gái có màu mắt màu chàm nói nhỏ nhẹ, “Tôi ở đây với nhiệm vụ canh giữ cậu.”

“Canh giữ không có nghĩa là phải như thế. Tôi cũng có trốn được đi đâu mà cô phải sợ.”

“Đó là mệnh lệnh.”

“Khốn khiếp!”

“Tôi biết giờ cậu đang rất bức tức, sự cau có ấy tôi hiểu, nhưng cậu sẽ không thể làm gì khác vào lúc này đâu.”

Ray ngó xung quanh, toàn là một vùng bao trùm một màu đen tăm tối, cậu nghe đâu đó, xa xa, thấp thoáng có tiếng nước chảy, cứ như là một con suối.

“Tôi đang ở đâu đây?”

“Nhà giam!”

“Tà Ác bắt tôi đến đây làm gì? Còn những người kia, hắc giam ở đâu?”

“Tôi không có nhiệm vụ nói cho cậu biết.”

“Mark có bị bắt tới đây không?”

“Sắp!”

Những giọt máu đỏ rơi độp độp trên nền sân. Mark gục đầu đau đớn, tiếng thở của cậu yếu ớt, và càng lúc lại càng dồn dập.

Cindy và Ben đứng đấy hào hứng ngắm nhìn cảnh tượng đẹp mắt này.

Tiếng gió lạo xạo, gió lất phất cuốn những chiếc lá khô lượn trong không gian. Một góc sân những cánh sen như ủ rũ đau buồn cho cảnh tượng đó, nó như sắp tàn héo khi chưa hề nở ra đâu chỉ một lần.

“Anh tính giải quyết hắc ra sao? Em thì muốn băm nát hắc ra ngay tại đây, đồng bọn của hắc đã giết chết Bạch Nhân đại nhân của chúng ta.”

“Anh cũng muốn thế, nhưng chúng ta phải đem hắc về cho Tà Ác.”

“Với tình trạng này thì khi Tà Ác gặp mặt hắc cũng có sống được đâu. Em muốn kết liễu hắc ngay tại đây.”

Nụ sen bỗng dường như kiếm tìm lại được sức sống, nó vươn lên đón những ánh nắng ngào ngạt, rồi nở bung ra, hòa quyện hương thơm theo gió mà lan tỏa khắp không gian. Gió mang hương cuốn theo những chiếc lá vàng rã khắp mọi nơi trong sân đền.

Ben bắt đầu gào rống dữ dội, và tiếng thảm thiết ấy mỗi lúc mỗi dữ dội hơn. Con mắt đỏ ngầu của Hardrisk dần tách khỏi cơ thể của Ben trong sự ngỡ ngàng đến chóng mặt trong cái nhìn của Cindy. Cặp mắt đỏ rực như hai hòn lửa địa ngục kia lại lượn lơ bay trong không gian, Ben đứng đó nhìn nó đầy quạu quọ.

“Mày đã khiến tao tỉnh giấc trong một hoàn cảnh như thế này. Tội không thể tha, tội đáng muốn chết.”

“Mày là ai?” Trong không gian tiếng Hardrisk gào lên tức tối, đôi mắt sáng quắc, cháy rực hơn cả mọi khi.

“Ông đây là ông nội của mày. Tôn Ngộ Không chính là ta!”

“Tôn...?!????”

Chưa kịp nuốt trôi cái thông tin đó thì Ben đã cầm chặt thanh trượng dài trong tay, một đường rạch đôi không gian và đập chết con trâu địa ngục nấp sau cái không gian ấy. Tiếng gào thét vang dội, và dần nhỏ dần cũng là khi không gian dần kết dính lại.

“Giờ tới lượt mi, cô nàng tà ác kia. Đồ thứ yếu tinh.”

“Mày... mày... là lão Tôn đại thánh????!!”

23. Chương 23: Lena Ken

« Ken, bây giờ anh muốn em hãy bắt anh đem về cho Tà Ác! »

« Anh có điên không Ryu, anh có biết rằng làm như thế không khác gì đi vào chỗ chết. Đó là chưa kể anh cần phải làm một nhiệm vụ ở đây nữa mà. »

« Vô ích thôi, thứ ánh sáng anh cần tìm ở thành phố này chỉ là một câu chuyện huyền hoặc không đáng tin. Có ai dám chắc rằng có thứ quyền năng kì lạ gì ở đây đâu. »

« Dẫu vậy, em cũng không muốn làm tổn thương anh. Cũng như đưa anh vào nơi chết chóc kia. »

Triết Nam giận dữ nhìn Ken, và anh chàng cũng chẳng thua kém gì khi cứng rắn đối diện với sự nóng giận của người tình.

« Anh muốn em giúp anh, Ken! »

“Em không thể, và em cũng không muốn.”

“Hai người có việc phải làm rồi đấy!”

Tà Ác nói bằng giọng lạnh lùng ẩn chứa trong đó là cả sự giận dữ. Và sau cái gật đầu nhẹ, cả hai tên hầu cận đã biến mất khỏi không gian tăm tối ấy, và bắt đầu một cuộc hành trình khác. Đó là tiêu diệt những kẻ ngáng đường của Tà Ác. Một chốc sau, Tà Ác bắt đầu động đậy, hần bước ra khỏi chiếc ghế, rồi yếu ớt đứng thẳng người. Hần lạnh lùng đưa tay chọc sâu vào vùng bụng và móc ra một thứ kì lạ nằm sâu trong lớp vỏ bọc trên tay hần. Tà Ác bắt đầu xé cái vỏ nhớp nhúa, rồi lấy ra từ đó một vật dính đầy một thứ dịch tanh màu xanh lục sẫm. Tà Ác bắt đầu tháo dần cái thứ trong tay hần, ra một loáng sau, nó đã trở thành một lớp da người. Tà Ác chiêm ngưỡng lớp da ấy bằng cặp mắt chứa đầy uất hận. Và sau cùng, hần tan thành một làn khói đen và chui rúc nhanh chóng vào lớp da ấy. Giờ đây, sừng sừng trong cái không gian đen tối ấy là Raw, người đã từng là anh trai của Phi Du Hắc Hà.

Raw ẩn hiện trong không gian tăm tối, và chỉ sau một vài cái lướt lạnh lùng, hần đã đứng trước một không gian khác, cũng tăm tối như nơi hần đứng, tiếp giáp giữa hai khoảng không một một vệt ánh sáng màu đỏ mập mờ ẩn sâu trong màn đêm. Raw bước qua và nhìn thấy Lena vẫn đứng đó, trên tay ôm chặt lấy Ray.

“Nhiệm vụ của người đã hoàn thành rồi Lena!” Giọng của Raw vẫn không thôi buốt giá.

“Tôi sẽ làm gì tiếp thưa ngài?”

“Đó là người hãy chết đi. Tên phản đồ!”

Vừa dứt lời, đầu đó trong bóng tối, một bàn tay đầy vuốt nhọn xuất hiện và đâm xuyên và cơ thể của Lena. Ray trợn to mắt trong thấy cảnh hai kẻ đồng bọn thanh trừng lẫn nhau thật sự ghê tởm.

“Đây là kết quả người đã chọn, đúng không Lena?” Raw vẫn giữ đúng cái giọng điệu lạnh giá của mình.

“Ông bị điên hay sao mà không phân biệt được cô ta là thủ hạ của ông. Dẫu có chút lỗi lầm cũng đâu đến nỗi chết như thế?” Ray gào lên.

Raw nhếch mép cười vì cho lời Ray nói là một thứ ngu xuẩn. Hắn lại lạnh lùng điều khiển bàn tay đầy vuốt ấy lao tới tóm lấy Ray. Nhưng mục đích của hắn bất thành, vì Lena đã dùng toàn bộ sức lực còn lại của mình, bắn vô số những sợi tua màu cam bao trùm lấy Ray để bảo vệ cậu. Và giờ đây cậu được bao bọc bởi một lớp vách chắn hình cầu, và quả cầu ấy thì nảy tung tung trong không gian chạy trốn. Raw tức tối lướt theo để tóm lấy Ray, rồi cả hai mất hút trong bóng đêm. Lena nằm lại thoi thóp vài giây cuối cùng rồi tan biến vào hư không.

Ben trừng mắt nhìn Cindy đầy tức tối. Anh lao tới bên cô ả nhanh như chớp và không thể phản ứng kịp, cô nàng lãnh đủ một gậy vào giữa trán mà chết tươi.

“Đây là kết cục của những kẻ dám lêu lạo với ta!”

Ben vô cảm nhìn Cindy dần tan vào không gian. Con mắt màu xanh lục tà ác lượn lờ trong không gian, và nó vẫn còn muốn giữ ý định làm bất động Ben để trả thù. Nhưng mọi chuyện chỉ khiến cô ả thất vọng, và cặp mắt màu lục tà ác đó nhận thêm một đòn giáng nặng nề hơn, và cặp mắt kịp dập nát thành một thứ dịch màu xanh bốc mùi kinh khủng.

Người mà tự xưng là Tôn đại thánh kia lao tới bên hồ sen với những bông hoa nở bung xòe, tỏa hương thơm ngát, Ben hái lấy một hoa, thêm một chiếc lá và lấy một ít nước trong hồ. Cậu lướt nhanh về phía Mark đang nằm bất động với cơ thể đầy những vết thương ươn ướt máu. Ben dùng thứ nước ấy rải đều trên cơ thể Mark, tiếp đó cậu lấy hoa và lá sen nghiền nát, trộn lẫn vào nhau và đắp lên những vết thương của Mark. Kế đó, Ben lại dựng Mark dậy và làm động tác như đang truyền nội công. Được một lúc, cậu quăng Mark xuống hồ sen, và ngay lập tức những cánh hoa sen còn lại trong hồ tách ra rời rạc và lấp đầy cơ thể Mark. Sau một chút chờ đợi, Mark tỉnh dậy và bước ra khỏi hồ với một tấm thân một một chút tì vết của chiến trường ác liệt.

“Chào mừng cậu đã trở lại với thế giới, Juu Đệ Tứ!”

“Cậu là Ben đấy à?”

« Chính tôi! Mà sao? »

« Cậu cứu tôi sao? »

Ben gật đầu.

« Cậu là con giáp thứ chín. »

« Không thể là thứ mười, vì tôi vẫn là một linh hầu. Con khi đứng thứ chín trong mười hai con giáp mà. »

Ben mỉm cười. Còn khuôn mặt của Mark thì khó coi vì vẫn còn ôm đầy những nghi vấn và sự khó hiểu. Anh chàng dán chặt mắt vào Ben, đi vòng quanh tỏ vẻ điều tra.

« Cậu không có lông, lẫn đuôi. »

« Nhưng tôi có gậy, cậu muốn thử không? »

« Cậu có thể giúp tôi đi tìm con giáp thứ mười ba không? »

Một chút tư lự, nghĩ ngợi, Ben nhìn Mark rất lâu, và câu trả lời là một cái lắc đầu.

« Tại sao? »

« Có một sự đánh đổi rất lớn để có thể tìm ra con giáp ấy. »

« Đánh đổi gì? »

« Với số phận của cậu, việc tìm ra loài linh giáp ấy là chuyện không thể. Vì nếu cậu làm thế, người thân yêu nhất của cậu sẽ biến mất. Nhưng tôi biết người cậu đang rất muốn cứu là người ấy. Cho nên, dù có hay không mời nó, thì người quan trọng đó của cậu cũng không còn. » Ben ra sức giải thích.

« Tôi rất muốn cứu người tôi yêu, nhưng việc nhờ cậu tìm giúp tôi con linh giáp ấy còn vì một mục đích to lớn hơn điều ấy nhiều. Tôi muốn tiêu diệt Tà Ác, kẻ ngự trị bóng đêm và là kẻ thù của cư dân ánh sáng chúng ta. »

Ben lại lắc đầu.

« Tại sao? »

« Cậu không thể làm được điều ấy. Ai cũng không, cả Piro, Du Chỉ, Phi Á Tiên, Lex, hay cả ta. Tất cả đều không, ngay cả có sự trợ giúp của linh giáp thứ mười ba kia. » Ben thở dài chán chường buồn bã.

« Tại sao lại như vậy? » Mark vẫn giữ đúng tâm trạng chứa đầy những thắc mắc.

« Tà Ác là một thứ vô thực, và nó là kẻ thù của Thiện, thứ bóng tối và ánh sáng này luôn đối đầu với nhau từ khi vừa bắt đầu. Tà Ác không thể triệt tiêu được Thiện, và ngược lại, ánh sáng cũng không bao giờ đẩy bóng tối đến bờ diệt vong. Cậu nên hiểu, thứ gì cũng thế, nó đều ẩn chứa cả ánh sáng và bóng tối. Ánh sáng được huy hoàng khi được bóng tối tôn vinh, nhưng với thứ huy hoàng ấy, bao giờ nó cũng vậy gọi theo bóng tối. » Ben nhìn Mark để chắc anh chàng có thể hiểu điều mà mình đang nói, và cậu tiếp tục. « Ta biết bất hạnh vẫn luôn còn vì sự đấu tranh phi nghĩa giữa Tà Ác và Thiện, nhưng không thể làm khác được, vì điều đó đã là định mệnh rồi, và cái định mệnh này sẽ không bao giờ thay đổi được. »

« Tôi không tin! »

« Cậu phải tin, Mark ạ! »

« Tại sao tôi phải tin một điều mà ngổ cụt là thứ ta đang tìm kiếm. »

« Đó không phải một ngổ cụt, mà là sự kéo dài vô tận. »

« Như nhau cả thôi! » Mark chán nản cãi.

« Cậu nghĩ thử xem, những vì sao chỉ thêm lộng lẫy và kiêu sa khi nó được bao trùm bởi một vòm trời đen. Hay đơn giản hơn, một bóng đèn chỉ phát huy cái hiệu quả đích thực của nó khi nó được đặt trong bóng tối, và ngược lại. Đó là điều ta muốn nói. »

« Xin hãy giúp tôi đi tìm linh giáp kia. »

Ben nhìn Mark trân trối, cuối cùng anh chàng gật đầu đồng ý nhận lời làm một việc và kết quả cậu biết trước là một sự đau khổ triền miên.

Sau một lúc khá lâu tranh đấu, cuối cùng thì Ryu cũng đã thiết phục được Ken dẫn anh đến gặp Tà Ác với điều kiện là anh phải nằm trong một lớp tua màu chàm, và phải thật sự im lặng, không được manh động nếu chưa được sự cho phép của cậu. Và Ryu đã nhận lời. Hai người lại tiếp tục quấn lấy nhau, trao nhau thêm vài nụ hôn nóng bỏng khác.

Raw đuổi theo quả bóng màu cam có chứa Ray bên trong, gã tức tối mà lảm rảm trong miệng những câu đầy thô thiển và tục tĩu. Raw dùng ý lực tạo thêm vài cái tay đen đúa với những vuốt nhọn lao tới để tóm lấy quả cầu đang nhảy tưng tưng trong không gian tối om. Và mục đích của gã vẫn chưa thực hiện được, khi quả cầu vẫn khéo léo né được từng cái chụp để thoát khỏi những móng vuốt hung bạo kia. Về phần Ray, anh chàng vẫn còn đang rất hoang mang khi không biết tình hình đang diễn ra như thế nào ở bên ngoài, cậu chỉ biết rằng quả bóng vẫn đang di chuyển, và nó cứ chốc chốc lại sốc lên dữ dội. « Cái quái gì thế nhỉ, không lẽ tên bệnh hoạn kia lại đang đuổi theo mình. E rằng không thể thoát khỏi hắn quá » Ray như đang đánh lô tô trong bụng.

« Piro, giờ chúng ta nên làm điều gì đó, chứ không lẽ cứ ngồi chờ đợi hoài vậy sao? »

Sau một chút suy nghĩ, Piro nhìn bạn tỏ vẻ đồng ý, và quyết định cùng phối hợp với Du Chỉ làm một cú đúp cuối cùng cho chiến dịch lần này.

« Đúng! Không nên cứ ngồi mãi nơi đây mà chờ đợi, như vậy cũng không giúp ích được gì. Chúng ta nên hành động, có như thế mới sớm giải quyết được vấn đề. » Piro quay sang nhìn Mel và Q Bích, « Bây giờ tôi sẽ phân chia nhiệm vụ và hi vọng mọi người hãy làm đúng những gì tôi nói. » Cô nàng đưa tay khê chỉ về phía người phụ nữ đang thiếp ngủ trên vai của ba Ray và Mark, « Mel và Q Bích, hai người sẽ ở lại đây bảo vệ và trông chừng những động tĩnh của ba mẹ Mark. »

« Tại sao lại như thế, tôi muốn được tiếp tục đi theo các người mà truy sát Tà Ác! » Mel cãi lại.

« Mỗi nhiệm vụ đều có tầm quan trọng riêng của nó, và không ai phủ nhận những gì mà mỗi nhiệm vụ đặt ra cả. » Piro nghiêm giọng, « Nếu tất cả chúng ta kéo đi hết, hoặc chỉ mỗi mình Q Bích ở đây, cũng sẽ không thể chống chọi nếu có kẻ địch đến tấn công. Cho nên ta sẽ để cô ở lại cùng với cậu ta để cùng thực hiện nhiệm vụ này. »

Trông thấy vẻ không cam chịu lộ rõ trên khuôn mặt của Mel, Du Chỉ cướp lời trước khi cô nàng có thể nói. « Tôi cũng nghĩ nên như thế, công việc lần này, cũng có thể là lần cuối, tôi sẽ cùng Piro phối hợp để tìm ra tung tích của Tà Ác, còn hai người nên ở lại đây bảo vệ hai người này. Tầm quan trọng của nhiệm vụ lần này của hai người cũng không dễ dàng gì đâu. »

« Có gì là khó khăn đâu, nếu muốn bắt bà ta... » Mel chỉ về phía người phụ nữ đang ngủ thiếp, « Thì bọn kia đã bắt cùng lúc với Ray rồi, chứ đợi chi đến lúc này. Tôi muốn đi cùng mọi người, tôi muốn giải cứu cho Phi Âu. »

Q Bích quay sang nhìn Mel, tỏ chút ngạc nhiên trên mặt, nhưng vẫn im lặng. Du Chỉ cố hạ thấp giọng, giảng giải trong hòa nhã.

« Tôi biết cô cũng muốn tìm mà tiêu diệt Tà Ác, nhưng tôi nghĩ là công việc lần này chỉ cần tôi và Piro thôi. Nói đúng hơn, nếu có cô thì sẽ tạo nhiều rắc rối khi chúng tôi làm việc. »

« Cô!!! »

« Thôi nào! » Piro xen ngang, « quyết định vậy rồi, Mel sẽ ở lại với Q Bích! »

Ben tạo ra một khoảng không gian khác trước mặt Mark vào bảo anh hãy chui vào đó. Đó là nơi có thể tìm thấy linh giáp thứ mười ba. Ben mỉm cười với Mark, nhưng đó là một nụ cười buồn.

« Anh có vẻ không được hài lòng khi giúp tôi? » Mark ái ngại hỏi.

« Tôi chỉ tiếc cho những gì số phận đã sắp xếp trong cuộc sống của anh thôi. Đó là một nghịch cảnh quá bi thương, và cho dù có thể nào đi nữa, anh vẫn không thể thay đổi được tấn bi kịch đã từng xảy ra. Hoặc nếu thay đổi, thì kết thúc vẫn không gì gọi là vui vẻ cả. » Ben lắc đầu.

Mark nhắm mắt, cố bỏ ngoài tai những lời Ben nói một cách đầy khó khăn. Anh bước từ từ vào khoảng không gian trước mặt mình. Mark cảm nhận một sự khác lạ đang ôm trọn lấy con người anh. Mark mở mắt ra và trông thấy khoảng không đang dần hẹp lại. Trong kinh ngạc, anh hỏi thật to về phía Ben.

“Chuyện quái gì thế, anh không đi cùng tôi để tìm kiếm con linh giáp đó sao?”

“Tìm được hay không con giáp thứ mười ba của anh thì chỉ bởi do chính bản thân anh mà thôi. Tôi không thể giúp được gì cho anh cả, tôi chỉ có thể mở lối đi vào thế giới của nó cho anh mà thôi. Với lại nhiệm vụ cuối cùng tôi làm vì anh đó là ngăn chặn sự tấn công của một tên thật sự nguy hiểm đang truy sát anh. Hãy cẩn thận đấy người bạn của tôi.” Ben nói, mỉm cười nhạt trên khuôn mặt đậm đậm của mình.

Khoảng không mỗi lúc mỗi thu nhỏ dần, Mark chỉ còn thấy được một phần rất ít khuôn mặt của Ben, cậu thấy có một bóng đen vừa xuất hiện phía bên kia khoảng không trước khi nó bị bịt kín lại.

Ben quay lại, đối diện với một tên hầu cận của Tà Ác. Cậu nhìn hẩn chăm chú, để ý từng hoa văn trên tấm mặt nạ trước mặt hắn. Đó là một chiếc mặt nạ màu trắng, và những đốm hoa văn như những giọt máu màu đen lấp đầy cả nửa bên. Hắn ung dung đứng khoanh tay nghênh chiến với Đại Thánh gia.

Ken và Triết Nam bị một tên hầu cận còn lại của tà Ác truy sát ráo riết. Hắn là một gã đeo một chiếc mặt nạ màu đen với những hoa văn trông như những chấm máu màu trắng loang lổ khắp nửa bên.

“Ryu! Anh hãy vào đây, nó sẽ giúp anh đến nơi Tà Ác đang cư ngụ. Em sẽ ngăn cản không cho hắn tiếp cận anh.” Ken gào lên, tay đang xé toạc một mảnh không gian thực để lộ một khoảng tối phía sau đó.

“Đi cùng anh nào Ken! Anh không thể để em lại một mình nơi đây. Nguy hiểm lắm!”

“Sẽ không kịp nếu anh còn chần chừ thêm một phút giây nào nữa!” Ken lại một lần nữa gào lên, tay anh nhói đau khi phải chịu đựng sự nóng rát từ hai bên không gian phủ vào.

Ryu lấy trên đôi cánh mình ba sợi lông cháy đỏ rực trao cho Ken như một vật bảo vệ. Anh nhìn Ken chăm chú lần cuối, như đang cố nhớ toàn bộ khuôn mặt của người đã ăn nằm cùng mình lúc này vào bộ nhớ. Rồi cuối cùng cậu cũng chui vào khoảng không đó và biến mất khi Ken buông tay ra. Triết Nam xò rộng đôi cánh vào bay vút trong không gian tăm tối vô định.

“Bây giờ thì chỉ còn ta và người. Để xem tên hầu cận của gã Tà Ác kia có những trò khi gì.” Ken nói như chế giễu.

Cậu đặt một tay xuống đất, và ngay phía chỗ tên mặt nạ đen đốm trắng kia đứng, hàng ngàn tua màu chàm như những mũi giáo cứ đâm xuyên mặt đất và trồi lên như muốn nghiền nát đối thủ.

Triết Nam dùng thứ lửa ma trơi bay xung quanh mình mà soi đường, tìm kiếm một lối đi nhất định. Nhưng việc đó đối với anh thật sự khó khăn. Loay hoay mãi, mà chẳng thể khá hơn một chút nào. Rồi bỗng dưng, Triết Nam nhận thấy một thứ ánh sáng rực rỡ bay lượn lơ lửng quanh mình, và anh hiểu nó muốn anh hãy theo nó. Ryu gật đầu và bay theo nó.

Raw cuối cùng cũng tóm được Ray trong quả cầu màu cam. Gã xé nát từng thớ tua bên chặt xung quanh quả cầu và ném mạnh xuống dưới, rồi dùng chân đâm đập lên. Hắn ngọ nghễ bộp nhẹ Ray trong tay mà cười thích chí. Ray thù hằn, đánh một cái nhìn khinh bỉ vào hắn. Raw chỉ mỉm cười và lăm bắm một điều gì đó, Ray nghe loáng thoáng rằng, “Vậy là Lena và Ken đã chết, một lần nữa vĩnh biệt cha mẹ, con đã cho hai người tái sinh, nhưng cuối cùng hai người lại phản bội con. Cha mẹ là đồ khốn!”

24. Chương 24: Linh Giáp Thứ 13

Mark đi học trên con đường ánh sáng trong không gian mà Ben đã tạo ra, và trước mặt cậu lúc này chỉ là một dãy trắng dài dài đến vô tận, và xung quanh là cả một vùng trời màu đen bao phủ. Mark không biết mình đang lạc vào nơi chốn nào, cậu chỉ còn biết làm theo bản năng là đi tiếp về phía trước trên con đường sáng rực này. Không một thứ gì tồn tại trong khoảng không này, duy nhất chỉ có mỗi một mầm sống, đó là nhịp đập của tim của cậu, của Juu Đệ Tứ.

Cái giá mà Ben phải trả khi chống lại sự truy đuổi Mark từ phía tên mặt nạ trắng đốm đen là anh đã bị đánh thả tới, thương tích đầy người, và hơi thở đang bị ngắt quãng trong từng cú hít thở nặng nhọc và khó khăn. Tên mặt nạ trắng đốm đen lạnh lùng đứng trước chỗ mà Ben đang nằm sóng soài, hắn đưa chân trái đạp trên đầu anh chàng và từ từ đè mạnh xuống. Ben rống lên đau đớn khi cảm thấy có một thứ gì đó đang rúc vào trong người anh, rồi xé nát từng mẫu tế bào đang yếu ớt.

Piro đứng chặn ngay lối đi đã biến mất trước đó vài giây, và đôi mắt thì đang nhìn chăm chăm vào tên đeo mặt nạ màu đen đốm trắng khi trên tay hắn đang treo lủng lẳng cái xác vô hồn của Ken trong trạng thái từng tổ thịt bị rách toạc, ướt đầy máu.

“Thả cậu ta xuống, đồ khốn!”

“Lần này là tới cô, à không, tới bà, lão rùa dai nhách sống quá thời gian cho phép.”

“Một lần nữa ta nhắc lại, thả cậu ta xuống.”

Giọng Piro sắc lạnh, đầy cảm phẫn vang lên. Gã mặt nạ đen đốm trắng phát ra những tiếng cười khoái trá khi trong thấy sự giận dữ trong Piro, hắn ném cái xác khốn khổ của Ken trong không gian rồi một đốm sáng lóe lên phía sau chiếc mặt nạ kia, Ken đã không còn tồn tại trong thế giới này. Khoảnh khắc như ngừng lại

trước mắt Piro, cô như chết trân khi trông thấy cảnh tượng ấy, cơ thể Ken tan rã nhanh chóng trong không gian, và còn sót lại chỉ là một vài mảnh vải thấm đẫm máu của anh chàng.

“Tiết mục ta dành cho cô có thật sự vui thú không, Piro bạn già của ta.”

Piro đưa tay tóm lấy một mảnh vải sót lại, tay cô run run, mắt cô nhòe dần khi nhìn vào vật thể còn sót lại sau cùng của Ken. Piro với đôi mắt chảy rục ngọn lửa của sự thù hận, cô quát sang nhìn về phía tên đeo mặt nạ đen đốm trắng kia. Cô gào lên thống thiết rồi lao đến tên kẻ thù máu lạnh kia. Gã từ tốn tháo chiếc mặt nạ ra, để lộ khuôn mặt khiến cho Piro sững sờ đến kinh hoàng.

Tên mặt nạ trắng đốm đen biến sang một hướng khác để né tránh một đòn tấn công bất ngờ từ phía phải. Gã đứng đó, đánh một vòng sang tìm kiếm kẻ vừa công kích, và nhận ra đó là một người phụ nữ với mái tóc xoăn màu đen, và phủ trên người một chiến y cũng cùng một màu như thế. Một chút ngỡ ngàng xuất hiện rồi trôi qua nhanh chóng, hần cười hề hề như vừa gặp lại một người bạn cũ.

“Chúng ta vậy mà cũng có cơ hội để gặp lại nhau, Du Chỉ. Cô khỏe không? Thời gian có làm cho cô bị tổn thương gì không? Nhưng tôi thấy vẻ ngoài của cô vẫn còn mặn mà lắm.”

“Câm cái miệng thối của mày lại đi tên khốn.” Du Chỉ quát thẳng vào mặt kẻ thù, cô đánh mắt sang nhìn Ben đang nằm thoi thở yếu ớt, người đầy vết thương, và từ những vết cắt, một số tua màu trắng và lục bắt đầu trào r rỉ. “Mày là kẻ nào, tại sao lại có thể làm được chuyện này.”

Gã đeo mặt nạ trắng lại cười hề hề, và một cái lóe lên phía sau tấm mặt nạ đó, một luồng sáng bay thẳng đến bìa chỗ Ben đang nằm. Du Chỉ nhanh nhẩu dùng một chiếc lông đen muốt nâng cả cơ thể của Ben lên và đưa đi một nơi khác. Và kết quả của việc đó là thứ ánh sáng đó đã tạo nên một lỗ lớn trong sân đình.

“Mày là thằng chó nào?” Du Chỉ chỉ thẳng tay về phía kẻ thù.

Tên đeo mặt nạ ung dung, vẫn tiếp tục cười rồi nhẹ nhàng phơi bày khuôn mặt thật của hắn, thứ mà hắn đã tốn công che giấu một khoảng thời gian khá dài. Và khi chiếc mặt nạ được tháo rời ra, Du Chỉ đã kinh hoàng khi nhận ra khuôn mặt đó.

“Là... là...!” Du Chỉ lắp bắp nói không nên lời.

Triết Nam chạy tiếp tục trong bóng tối, cái thứ dẫn đường duy nhất cho anh là một đốm sáng kì lạ. Và anh cũng tự hỏi mình là tại sao lại tin tưởng mà giao cả mạng sống của mình để đi theo sự dẫn đường của đốm sáng ấy. Anh cứ lướt đi trong không gian đi theo thứ ánh sáng ấy, cho đến khi trông thấy một dãy không gian khác được ngăn cách với nơi mà anh đang đứng bởi một thứ ánh sáng màu đỏ thoát ẩn thoát hiện. Triết Nam đứng trước nơi giao nhau ấy, và sau một thoáng lưỡng lự, cuối cùng anh cũng quyết định đi qua bên kia không gian. Triết Nam nghe thấy giọng nói quen thuộc của Ken, « tạm biệt anh, hi vọng anh sẽ vẫn bình an », khi quay lại thì thứ ánh sáng dẫn đường cho anh đã tan biến tự lúc này. Một cảm giác nhói đau nơi tim Triết Nam khi anh dường như nhận ra điều mà anh tìm kiếm ở thành phố King Light chính là sinh mạng của Ken, người mà anh vẫn rất mực yêu thương. Và câu trả lời cho những thắc mắc trong anh sắp được giải đáp chỉ không còn lâu nữa.

Triết Nam thấy thấp thoáng một bóng người đang chạy về phía anh, và với bản năng vốn có sẵn, anh vùng cánh sẵn sàng chiến đấu. Anh nhận thấy cái bóng đen kia cũng đang trong tư thế sẵn sàng nghênh chiến với anh. Càng gần hơn, Triết Nam nhận ra đó là Mark, anh chàng đang chạy đến chỗ anh.

« Là anh sao? Anh không sao cả chứ? » Mark hỏi bằng giọng nói chứa đựng sự lo lắng.

“Không! Anh cuối cùng cũng đã đến được đây rồi à?”

“Anh làm gì ở đây?” Giọng Mark bỗng trở nên ngờ vực và anh bước dần xa hơn. “Anh làm gì ở một nơi như thế này? Nói đi!” Mark chia thẳng tay về phía Triết Nam hâm dọa.

“Tôi đang đi tìm Tà Ác. Hắn chui rúc đâu đó trong cái chốn xó xỉnh này!” Triết Nam vẫn từ tốn trả lời. “Vậy còn anh?”

“Tôi đang đi tìm linh giáp thứ mười ba. Piro bảo có sự tồn tại của nó, và chúng ta có thể nhờ vào sự trợ giúp của nó để tiêu diệt Tà Ác.” Mark giải thích sự có mặt của anh ở đây. “Nhưng tôi đã gặp được linh giáp số chín, nó bảo dù cố gắng đến đâu ta vẫn không thể tiêu diệt được tà Ác.” Giọng Mark nghe có vẻ sa sút.

“Tại sao?”

“Đơn giản bởi vì cả ánh sáng và bóng tối đều cần nhau. Dầu chúng cạnh tranh, đối đầu mãnh liệt với nhau, nhưng chúng vẫn có mối liên quan mật thiết với nhau mà ta không bao giờ có thể tách rời được chúng.” Giọng Mark dần thiếu đi sự mong mỏi, “Nhưng tôi đang đi tìm con linh giáp ấy, dù hi vọng giờ đã không còn một tí nào”, trong giọng nói của anh vẫn tha thiết một chút điều kì diệu gì đó sẽ xảy ra. “Nhưng tôi không hiểu tại sao chúng ta lại gặp nhau tại nơi đây.”

“Thế anh nghĩ sao khi có thể Tà Ác là con linh giáp đó có liên quan với nhau?”

“Tôi sẽ đi cùng anh! Hi vọng trong khi tìm kiếm Tà Ác, tôi có thể tìm thấy con linh giáp kì lạ đó.”

Mark bỗng kinh ngạc khi trong thấy một hiện tượng lạ đang diễn ra, anh đưa tay chỉ về hướng đó và bảo Triết Nam dõi theo. Cả hai đang trông thấy một điều bất thường.

Mel tựa đầu vào vai Q Bích, cả hai đang ngồi trên ban công nhà của Mark để ngắm sao, khi đã chắc chắn rằng cả cha lẫn mẹ của Ray đã yên giấc. Trong cái sự tĩnh lặng, bình yên giả tạo này, cả hai con người họ cũng cảm thấy đôi lúc được an ủi.

“Anh có tìm được ngôi sao định mệnh của mình chưa Thiên Tuấn?”

“Anh không chắc, nhưng anh thấy ngôi sao phương Bắc vẫn dõi theo cuộc đời anh từ khi anh nhận thức được sự tồn tại của nó.” Q Bích khẽ gật đầu.

“Em không biết ngôi sao của mình là cái gì hết. Cuộc sống của em chỉ toàn vô số những điều bất hạnh, và bên cạnh em không hề có một người thân nào. Không một ai cả.” Mel nói trong thổn thức. “Em lớn lên trong cô nhi viện, em có cha nuôi, một bác sĩ giàu lòng nhân từ, nhưng rồi ông ta cũng ra đi. Em lại cô đơn.” Mel ngồi thẳng, quay sang nhìn Q Bích, “Cho đến khi em gặp lại anh, Thiên Tuấn.”

Q Bích bất ngờ đến sững sốt khi nghe những điều Mel bày tỏ, anh nhìn chằm chằm vào người con gái đang ngồi đối mặt với anh. Anh hơi khẽ lắc đầu như chưa dám tin vào những điều mình vừa nghe.

“Em không cô đơn, em còn có Paul, người đã mang lại cho em một niềm tin lớn lao. Và tất cả những người bạn đang đồng hành cùng em. Em có anh, Mark, Ray, Piro, Kelly,... rất nhiều người em ạ.”

Mel lại ngã đầu tựa vào vai của Q Bích, “Em chỉ mong có được những phút giây bên anh mà thôi. Paul chỉ là người thân của Ray và Mark, đối với em thì anh ta chỉ có vậy, và anh ta cũng đã ra đi rồi. Phi Âu thì sống chết thế nào, em rất lo lắng cho sự an nguy của cô ta. Em chưa có cơ hội với cô ta là chúng em vẫn mãi là những đồng đội tốt của nhau.”

Q Bích lặng im, không nói gì.

Piro sững sốt khi trông thấy bộ mặt thật của tên kẻ thủ sao khi hắn cởi bỏ lớp mặt nạ. Đó là khuôn mặt của Lena, người bạn thân thiết ngày xưa con con trai bà. Nhưng càng nhìn về phía người phụ nữ đó, Piro chắc rằng đây chỉ còn là cái xác vô hồn. Cô ghê tởm khi trông thấy một khuôn mặt xanh xao không một sắc hồng của con người, cô để ý thấy tại mép khuôn mặt của Lena có những vết thối rửa, và một bên bắt của cô ả là một tà nhân với vòng lưỡng cực màu trắng.

“Là con sao Lena?”

“Nói đúng hơn là thân xác của Lena, và linh hồn là một phần của Tà Ác.” Cô ả lạnh lùng đáp trả nghi vấn của Piro.

“Ta không tin người có thể cướp được thân xác của Lena.” Piro lắc đầu chối bỏ điều mình vừa nghe.

“Không có gì khó khăn cả bà lão. Điều gì mà Tà Ác muốn làm, thì sẽ không bao giờ không làm được. Bà hiểu không bà rùa lấm cấm.” Lena nói bằng giọng điệu châm biếm, kèm theo đó là một nụ cười mỉa mai.

Piro biến mất trong không gian, và xung quanh Lena xuất hiện những khối băng to, bao vây lấy cơ thể cô ả.

Du Chỉ không tin được vào mắt mình với hình dáng của kẻ đang đứng trước mặt mình. Hình ảnh của chàng trai mà ngày xưa cô đã từng yêu say đắm đang đứng đó. Cô đau khổ khi nhìn thấy anh xanh xao, hư hao đến thế nào. Du Chỉ tin rằng trước mặt cô là một cái xác vô hồn, nhưng cô không khỏi đau xót khi trông

thấy cảnh tượng đó. Du Chỉ nhói đau khi nhìn ra một phần mép khuôn mặt của người cô yêu bị thối rửa. Và đặc biệt, cô chú ý đến một vòng lưỡng cực màu đen một bên mắt của gã ta.

“Anh đang làm gì ở đây thế hả Ken?”

“Anh đến thực hiện một số nhiệm vụ cần thiết. Em đã đi đâu suốt cả một quãng dài thời gian thế Du Chỉ?”

Cô không thể cứng rắn khi nghe lại giọng nói ngọt ngào của Ken, lẫn đôi mắt tình tứ đượm buồn của anh ta. Cô quay sang chỗ khác, cố kiềm chế lại cơn tìm mình và cứng rắn để có thể tỉnh táo hơn. Du Chỉ chợt nghe tiếng của Ken kề sát bên tai cô, cô giật nảy mình khi cảm nhận được cái chạm tay của gã.

“Anh xin lỗi vì đã không thể ở trọn một kiếp người bên em. Anh xin lỗi vì đã vì lợi ích gia tộc mà chối bỏ tình yêu của em.” Gã thì thào vào tai Du Chỉ, “Nhưng em có biết rằng, anh vẫn mãi yêu em, vẫn mãi khắc ghi hình bóng em trong tâm trí.”

“Em không trách anh vì điều đó, Ken ạ.” Du Chỉ lắc nhẹ đầu, “Em biết thế nào là nên, thế nào là phải hy sinh. Em không trách gì anh cả, nhưng em vẫn rất yếu lòng, và em đã đau đớn khi thấy anh kề vai sát má bên một người khác.”

“Anh hiểu.” Ken gật đầu ra chiều cảm thông.

Cái bóng đen in trên một bên vai của Du Chỉ là một lưỡi dao bén ngót, đang chờ đợi xử tử cô.

Mark lẫn Triết Nam rất kinh ngạc dõi theo hiện tượng lạ đang diễn ra trong cái không gian mà cả hai đang đứng. Một thứ ánh sáng màu chàm lóe sáng, và từ trong vùng ánh sáng ấy, một mầm cây vẫn sống và nó đang phát triển một cách nhanh chóng. Nó lớn lên, không một chiếc lá, chỉ có những sợi xúc tua cùng màu, và duy nhất vươn lên cao nhất là một nụ hoa. Một chốc sau, nụ hoa nở bung xòe ra, và khi tất cả các cánh hoa đã khoe sắc để lộ một phần nhụy to lớn, và đó là một chiếc gương đẹp lấp lánh.

“Anh nghĩ nó là thứ gì, Triết Nam?”

“Tôi không biết!”

“Anh Ryu! Đây là phần linh hồn còn sót lại của em, em hi vọng nó sẽ giúp anh tìm lại được thứ mà anh đang tìm kiếm. Em nghĩ giờ này Tà Ác đã bắt lại được Ray rồi, và em nghĩ cậu ta đang rất nguy hiểm.” Giọng của Lena vang lên, và một chuỗi ánh sáng màu chàm lấp lờ cứ lượn lờ trong mặt kiếng.

“Lena! Em đó sao? Tại sao em lại ra nông nổi này?” Triết Nam hốt hải túm lấy cái gương, lấy nó rời ra khỏi cái cây kì lạ, và dán chặt mắt vào nó.

“Tà Ác phát giác ra được điều mà em và anh Ken làm, cho nên hẳn đã âm thầm xử lý bọn em.” Giọng Lena yếu ớt trả lời, “Mà anh Ken sao rồi anh, anh ấy có đi cùng anh không?”

Triết Nam lắc đầu đau khổ, “Anh xin lỗi, có lẽ Ken đã hi sinh để anh đến được nơi đây.”

“Em hiểu!”

“Lena, cô có biết giờ đây Ray đang ở nơi chốn nào không?” Mark lo lắng xen vào.

“Em nghĩ là có, anh Mark. Hai người hãy mang em theo, em sẽ dẫn các anh đến chỗ mà Tà Ác đang nương náu. »

Cả hai gật đầu, và với sự chỉ dẫn của Lena, Mark và Triết Nam lại tiếp tục chạy trên con đường bao trùm những thứ âm khí tà ác, và cả không gian cũng chỉ trọn vẹn phủ đầy một màu đen u uất.

Piro nhận ra một điều rằng, Lena không còn trong cái vòng vây mà cô mới thiết lập ra, mà thay vào đó chính là cô. Cô thở phào mừng rỡ vì nếu khi này vì một chút nóng vội chính cô đã chuốt lấy nguy hiểm, và điều đó sẽ có lợi cho kẻ thù. Piro nhẹ nhàng giải đi thứ bùa chú cô mới thiết lập, và trong một phút không đề phòng cô đã bị những cái tua dính trên ấy đầy gai quấn chặt và nó đang cào nát thịt da cô. Piro gào lên đau đớn dữ dội.

Du Chỉ cảm thấy đầu mình như buốt, và cổ lăm cô cũng dần lấy lại tỉnh táo. Cô cố đánh mạnh vào đầu để cho khỏi phải rơi vào trạng thái mất cân bằng một lần nữa. Khi đã lấy lại được phần nào ý chí, Du Chỉ

định triển khai một vài thứ bùa chú giáng lên cơ thể của kẻ đã giam giữ cơ thể của Ken. Nhưng chưa kịp tung đòn, Du Chỉ phải đối mặt với một lưỡi dao bén ngót đang kề cận và hăm he băm nát cơ thể cô.

Lena cảm thấy khó có thể chịu đựng nhiều hơn được nữa khi chướng khí mỗi lúc một nồng nặc hơn và linh hồn cô đang bị tan rã ra vì thứ u ám này. Mark lẫn Triết Nam cũng có cảm giác khó chịu bởi thứ không khí xung quanh.

« Ryu! Em xin lỗi, có lẽ em chỉ có thể giúp anh đến đây thôi. Em không thể kháng cự thêm được nữa rồi. »

Triết Nam chưa kịp nói thêm một lời nào thì mảnh linh hồn cuối cùng của Lena cũng đã tan biến không để lại một chút dấu vết nào, và tấm gương anh đang cầm trên tay cũng vỡ vụn và rớt đầy xuống mặt nền bị bao phủ bởi một lớp khói đen.

Triết Nam tỏ ra cứng rắn, nhưng Mark biết anh đang rất đau buồn. Một cái vỗ nhẹ vào vai như một lời động viên, an ủi. Rồi cả hai tiếp tục tiến lên phía trước. Đi được thêm một quãng không xa, Mark lẫn Triết Nam trong thấy Tà Ác đã đứng hiên ngang chờ đợi cả hai và trên tay gã đang cầm một vật gì như một giọt nước màu lam, đó là Ray.

« Tên chó chết, có giỏi thì đấu với bọn ta nè. Hãy thả Ray ra ngay! »

“Tà Ác, nếu mày cũng là một thằng quân tử thì đấu với bọn tao đây. Hãy thả Ray ra, thằng con hoang.”

Tà Ác cười khoái trá khi trong thấy vẻ mặt lo lắng của cả hai. “Có giỏi thì lại đây mà lấy này!”

Một nơi khác cũng trong không gian u ám chứa đầy chướng khí này, một vệt trắng lướt nhanh trên những tầng khói đen, và nó dừng lại tại một khoảng không khác nữa, và nơi giáp ranh giữa chúng là một vệt sáng màu vàng mờ mờ. Phi Á Tiên nhanh chóng tiến vào trong. Cô thấy Phi Âu đang nằm đó, yếu đuối và kiệt quệ. Nghe thấy có chút tiếng động, Phi Âu ngẩng lên và trông thấy Phi Á Tiên, cô mừng đến mức lệ ràn rụa.

“Hãy cứu tôi ra khỏi chốn này. Chướng khí làm tôi cảm thấy bị kiệt sức hoàn toàn rồi. Xin hãy giúp tôi. Làm ơn giúp tôi!”

Phi Á Tiên đưa đôi mắt lạnh lùng của mình dõi theo con người khốn khổ đang nằm vật vờ dưới cái nền thấm đầy tà khí.

Mark và Triết Nam phóng như bay về phía Tà Ác. Hắn vẫn bình tĩnh, vẫn ung dung, đứng đó, không một chút manh động nào cả. Đôi mắt cứ thôi không nhìn Mark thì lại nhìn Triết Nam đầy khiêu khích. Khi cả hai càng lao lại gần thì hắn giơ tay đang nắm lấy Ray nằm bên trong bắt động ra hù dọa. Trông thấy cảnh đó, cả hai, Mark lẫn Triết Nam dừng hẳn lại, và hơi nhảy giật lùi ra sau.

“Mày đừng có mà làm cái trò đồn mạt ấy. Mày muốn gì ở bọn tao.” Mark gào lên, “Hãy thả Ray ra!”

“Tao nghĩ là bây giờ tao không cần gì ở cái lũ bọn bây nữa. Hãy đọc kinh vĩnh biệt thằng em bé nhỏ của mày đi Mark!” Tà Ác cười ngạo nghễ, hắn đưa tay đang nắm lấy Ray về hướng Mark rồi bóp mạnh.

Đôi mắt Mark mở to hết cỡ vì cảnh tượng đó, cậu nhú mày lại, đôi mắt nóng hực cay xè, miệng gào rống đau đớn rồi lao về phía Tà Ác. Ray bị bóp nát, vỡ vụn thành từng hạt nhỏ rơi lấp lánh, chiếu sáng cả một góc không gian u tối. Mark lao đến, cậu quì ngay phía dưới cánh tay Tà Ác đang đưa ra mà cố chụp, nắm, cố vớt lấy bất kì những gì đã từng là Ray vào lòng bàn tay mình. Mắt cậu đăm lệ, miệng há hốc, và tay thì cứ quờ quạng trong không gian để cố túm lấy càng nhiều những thứ ánh sáng màu lam của Ray trong vô vọng.

Tà Ác khoái trá cười khi trong thấy cảnh tượng đó.

Triết Nam đứng sững đó, ngơ ngác nhìn. Cậu cảm thấy vết xâm hình phượng hoàng sau lưng bỏng rát nóng hơn bao giờ hết. Triết Nam kinh hãi khi thấy mình dần lu mờ trong không gian. Cậu gọi Mark trong hoảng loạn.

Phi Á Tiên lãnh đạm đến lạnh lùng nhìn Phi Âu đang van xin cô trong yếu ớt.

“Xin hãy cứu tôi ra khỏi nơi đây. Tôi xin cô!”

“Tôi đến đây để giết cô!” Phi Á Tiên nói.

Đôi mắt Mark mở to hết cỡ vì cảnh tượng đã diễn ra trước mắt anh. Cảnh tượng đó khiến con tim anh đau nhói đến tan nát khi trong thấy Ray bị vỡ vụn trong bàn tay tàn ác của Tà Ác. Trống ngực Mark đập liên hồi trong đau đớn, mắt anh cay xè và từng dòng lệ cứ thi nhau chảy tràn khắp khuôn mặt đau khổ của anh. Mark lao đến, quì xuống phía dưới bàn tay đang ung dung đưa ra, cái thứ ghê tởm đã bóp nát thân thể của Ray. Trong cái xót xa tột cùng ấy, Mark cố đưa tay ra mà cố chụp, cố nắm, cố vớt lấy bất kì những gì đã từng là Ray vào lòng bàn tay của mình. Đôi mắt ràn rụa lệ, miệng há hốc không thể thốt lên bất kì điều gì vào lúc này. Mark chỉ còn biết quì đó, cố chụp lấy những gì còn sót lại. Rồi bất chợt anh gào lên từ sâu thẳm nỗi đau đang dần trở dậy trong anh mãnh liệt. Cái gào thét thống khổ ấy vang khắp không gian đến tới bị bao trùm bởi thứ chướng khí nồng nặc, và nó vang xa, vang rất xa, nó như lan tỏa khắp mọi nơi trên chốn đau thương này. Piro bất chợt giật mình khi văng vẳng đâu đó bên tai cô tiếng gào thét thiết đó. Dù chỉ cũng thế, cô nhận ra cái cay đắng tột cùng đến sâu sắc mà trái tim Mark lan truyền đến cô. Mẹ của ray bật dậy, đôi mắt bà dờ dẫn, nhưng những dòng lệ lại thi nhau chảy xuống khắp khuôn mặt bà, bà gào lên rồi bất tỉnh sau đó.

Triết Nam đứng sững tại đó, ngơ ngác nhìn. Cậu cảm thấy vết thương hình phượng hoàng sau lưng nóng rất hơn bao giờ hết. Triết Nam kinh hãi khi nhận ra rằng mình đang dần bị lu mờ đi trong không gian, cậu cảm giác như mình đang bị tan biến. Cậu gọi Mark trong hoảng loạn.

Mark quay sang nhìn và kinh hoảng khi lại trông thấy thêm cảnh tượng đó. Cậu nhận ra Triết Nam cũng dần rời bỏ mình mà biến mất. Nỗi đau đến với cậu song đôi cùng lúc, và chính những điều ấy làm trái tim cậu như bị bóp ngạt trong đau đớn sâu sắc. Mark chạy đến chỗ Triết Nam, cố đưa tay níu lấy người bạn đồng hành của mình, nhưng đã vô ích vì những gì cậu chụp lấy chỉ là thứ không khí vô tri vô giác, còn hình ảnh của Triết Nam thì mỗi lúc một mờ dần.

“Chuyện gì đang xảy ra thế này? Cậu bị làm sao thế Triết Nam? Hãy bình tĩnh, mọi chuyện đều sẽ có cách giải quyết! Sẽ có cách giải quyết cả thôi mà!” Mark cố trấn tĩnh Triết Nam trong khi anh cũng đang rất hoảng loạn.

“Mark, tôi cảm thấy mình dần mất đi sự tồn tại trong thế giới này. Và ngay trong lúc này, dường như tôi nhận ra được một thứ, và tôi đã hiểu mục đích của sự có mặt của tôi trong thế giới này là gì rồi.” Triết Nam mỉm cười cay đắng nhìn Mark, và hình ảnh của anh dần mờ hơn nữa, nó dần chìm vào bóng đêm mờ mịt. “Tôi được tái sinh, được tồn tại là bởi vì sự tồn tại của Ray. Tôi là lòng hận thù của cậu đối với Ray, nhưng cũng là tình yêu của cậu đối với cậu ta. Giờ thì tôi đã hiểu ý nghĩa của sự tái sinh này rồi, điều mà tôi đang muốn tìm kiếm, và giờ đây tôi đã hiểu ra.” Triết Nam nói trong chua chát, nhưng giọng điệu anh có phần nào nhẹ nhàng hơn. “Nghe đây Mark, tôi hiểu tình cảm của mình dành cho Ray, và tôi chắc chắn một điều rằng, thứ tình yêu cậu dành cho cậu ta cũng là như thế, và có lẽ còn hơn cả thế. Giờ đây, khi ray không tồn tại nữa, tôi biết rằng cậu đau khổ lắm, nhưng đừng vì thế mà tuyệt vọng, hãy luôn nhớ một điều rằng, dẫu có ra sao, thì cả tôi và Ray sẽ mãi mãi luôn luôn bên cậu. Hãy dừng cảm lên, người bạn của tôi.” Triết Nam mỉm cười lần cuối, rồi mất hút vào trong không gian ngập đầy chướng khí.

Mark lại một lần nữa níu kéo hình ảnh của Triết Nam trong vô vọng. Cậu dần trầm tĩnh đến mức lạnh lùng. Mark vẫn ngồi đó, im lặng và chỉ như thế trong một khoảng thời gian kéo dài bao trùm cả mọi thứ nơi đây. Tà Ác thích chí đứng đấy dõi theo sự đau đớn của Mark và cười mỉa mai.

“Trong cùng một lúc, phải nói lời vĩnh biệt với cả hai người thì quả là khó có thể chấp nhận đúng không nhóc. Nhưng, đó là thứ người phải chấp nhận, và cũng bởi đó là thứ ta thích thú và khao khát. Giờ thì, cuộc sống này của người đã thật sự lẻ loi rồi. Tình yêu của người trong một bản thể khác đã lụi tàn, người yêu của người cũng bị ta bóp nát thành cám. Và trái tim người giờ đây cũng đã không còn nguyên vẹn. Ta đang có thể nghe thấy từng nhịp hấp hối của nó đấy!” Tà Ác cười vang khắp căn phòng.

Mark vẫn ngồi đó lặng im, anh để mặc những gì Tà Ác đang điên cuồng trong vui sướng. Linh hồn anh giờ đây đang đi tìm một thứ gì đó trong vô thức, anh lạc lõng trong thế giới rộng lớn vô tình này. Mark không biết phải đi đâu. Đầu anh rỗng tuếch, và dường như mọi thứ với anh đã không còn tồn tại nữa. Mark vẫn cúi gằm mặt, trong khi Tà Ác vẫn cứ ung dung khoái chí cười sang sảng.

Q Bích đứng dậy, dường như anh đã quyết định mình sẽ làm gì vào lúc này. Anh bước xuống từng bậc

thang, và những dòng chảy suy nghĩ cũng như sự đấu tranh, lưỡng lự cũng theo anh không mệt mỏi. Mel đi theo sau, cô tỏ vẻ cảm thông với cảm giác mà anh đang chịu đựng. Q Bích xuống lầu, anh chắc chắn thêm một lần nữa ba mẹ của Ray đã yên giấc, lúc này anh mới quay sang nói chuyện một cách nghiêm túc và chân thành nhất với Mel.

“Những điều khi này em nói với anh làm anh thật sự xúc động.”

“Đó là những lời xuất phát từ con tim của em. Em không thể tưởng tượng được mình sẽ như thế nào nếu không gặp lại anh tại thế giới này. Có lẽ cuộc sống đó với em sẽ nhạt nhẽo lắm.” Mel hơi gục mặt, má ửng đỏ vì xấu hổ khi bày tỏ tình cảm của mình mãnh liệt như thế với người đàn ông đứng đối diện.

Q Bích nở một nụ cười nhạt trên môi, bàn tay anh đang nắm lấy một lá bài Q bích được phủ một lớp băng lạnh giá, sắc bén và chỉ một cử động nhẹ nhàng nhanh chóng, anh đã chém phăng thủ cấp của Mel, và nó rơi lún lút dưới sàn nhà, thân hình cô cũng dần gục ngã xuống. Q Bích đứng đó, lạnh lùng nhìn cái xác không đầu ngã phịch xuống, lạnh lùng nhìn chiếc đầu của Mel lún lút, và vô cảm nhìn những dòng máu xanh xám chảy ra từ vết cắt rất ngọt ấy.

“Rất tiếc vì ta phải tháo dỡ bộ mặt của cô, và hủy bỏ vở kịch mà cô đang đóng. Những điều dối trá ấy thực sự khiến tôi cảm động lắm. Nhưng dối trá vẫn là dối trá.”

Cái xác không đầu dần tan biến vào trong không khí đồng thời bốc ra một mùi thối kinh khủng. Cái đầu của Mel bỗng chuyển động, và nó đang lơ lửng trên không trung rồi cũng thối rửa đi chỉ còn lại vón vện một cặp mắt sáng quắc.

“Khá lắm, ta không ngờ rằng ta lại bị người phát hiện đây tên dơi gớm ghê kia.”

“Người cũng khá lắm khi thể hiện một Mel rất thành công. Nhưng người diễn hơi lộ và điều đó lại phản bội chính bản thân người. Piro đã tỏ ra nghi ngờ người, và quả thật bà ta đã không sai khi nhận định như thế. Và hôm nay người phải chết, Vô Nhân!”

“Tại sao con ả kia lại có thể nhận ra ta?”

“Người không ngờ rằng mẹ của Ray lại có một khả năng hấp thụ một linh lực lạ thường để có thể chuyển nó thành thứ giác quan thứ sáu đúng không. Và cho dù người có cố giấu đến thế nào, vì những linh lực của người phần nào cũng được bà ta dùng. Đó là câu trả lời cho việc tại sao bà ta có thể biết được mức độ nguy kịch của Mark, con trai bà.”

“Khá lắm!” Vô Nhân nói bằng giọng điệu đầy chua chát và mỉa mai.

“Ta có một câu hỏi muốn hỏi người.”

“Người muốn biết Mel thật sự bây giờ đang ở đâu đúng không?”

“Đúng! Ta biết người có thể biến thành người khác nếu có được mắt của họ. Ta cũng biết đôi mắt mà người sử dụng để biến thành Mel là vật mà nàng đã trả lại cho Phi Du Hắc Hà trong tiền kiếp. Mel trong hiện tại không có con người, và vì thế người đã sử dụng cặp mắt của ngày xưa của cô ta. Cho nên, những sự việc người biết về Mel trong hiện tại chỉ là những điều nghe kể lại, có những thứ người không nắm được, và vì thế người đã bị lộ. Mel đang ở đâu? Nói đi!” Q Bích nói bằng thứ giọng lạnh lùng đến lạ.

“Đúng là Tà Ác đã quá chú quan về mi. Những suy luận sắc sảo của người làm ta thán phục đấy. Và bởi vì thế ta sẽ nói cho người biết một điều rằng, cô ta đã bị ta chìm chết dưới con sông Xira rồi. Và chắc bây giờ xác cô ả đã trôi ra tới đại dương.” Vô Nhân ré lên cười thích thú.

“Đồ khốn nạn!”

Q Bích gào lên, và lập tức hàng tá những lá bài được phủ những lớp băng dày, sắc bén thì nhau bay vun vút trong không khí về hướng đôi mắt của Vô Nhân mà tấn công. Cô ả chỉ vón vện còn lại cặp mắt cứ lơ lửng trong không gian để né tránh. Cũng không quá khó để thực hiện điều này, vì đẳng cấp của cô so với anh chàng là một khoảng khá xa. Đó là điều mà Piro lo ngại khi giao nhiệm vụ này cho Q Bích, nhưng Piro đã bị thiệt phục bởi tính quyết đoán, chắc chắn của anh chàng.

“Người sẽ không thể giết được ta đâu tên dơi hôi hám kia.”

“Thế à! Để xem.”

Q Bích chưa sử dụng đến kĩ thuật của mình cho đòn kế tiếp, thì một mũi tên đã lao vút từ phía sau cậu tới, và cắm phập vào một bên mắt của Vô Nhân, bắt nó nằm im trên vách tường. Anh quay lại và trong thấy ba của Ray đang đứng đó với cung, tiễn sẵn sàng trên tay. Còn cô ả thì gào lên đau đớn.

“Ta chỉ có thể khiến cho thứ quái vật kia bị bất động trong giây lát vậy thôi. Phần còn lại là của cậu!”

Q Bích gật đầu, một cái mỉm cười biết ơn hé lộ trên gương mặt anh. Và tiếp sau đó, hai lá bài một K Rô và một Q Bích được phủ bên ngoài một lớp băng mỏng, chắc chắn, đã bay thẳng tới và cắm phập vào hai bên mắt của Vô Nhân, và điều đó khiến cô ả gào lên dữ dội. Tiếp theo đó, là lá bài cuối cùng, anh chàng tung lá A Bích như một lời phán xét xử tử đối với Vô Nhân và nó đã chém nát đôi mắt tà ác kia thành những xác vụn như pháo và bị bao phủ bởi một lớp tuyết mỏng, rồi biến mất ngay sau đó.

Q Bích quay sang gật đầu tỏ vẻ cảm ơn với người đã giúp mình một bàn thua trông thấy. Anh đứng lặng im, nhìn ra ngoài cửa sổ âm u tối, lòng chùng xuống vì một nỗi buồn khó tả.

“Tạm biệt em, Mel thân yêu!” Q Bích thì thầm.

Du Chỉ đẩy Ken ra xa, và đồng thời cô cũng chém tạt vào giữa ngực hắn ta một nhát chí tử. Con mắt có gân võng lườm cực bỗng léo sáng, sang ngay lập tức cái thân thể tung tóe máu kia bỗng biến thành một khúc gỗ và nó lại vươn ra những sợi tua dây bám chặt lấy kiếm của Du Chỉ và kéo cô vào. Giờ thì cô bị dính chặt vào khúc gỗ, và đang chờ bị phán xét bởi kẻ thù.

“Em sẽ không thể thắng được anh đâu. Vì thế, cách duy nhất em nên làm vào lúc này là hãy chấp nhận một cái chết tự nguyện. Anh sẽ ra đòn rất ngọt, và em sẽ không hề có cảm giác đau đớn nào cả.” Ken cười điên dại.

“Im đi thằng khốn. Đừng làm tao mê muội bằng hình ảnh của người xưa. Giờ thì tao không bị mắc lừa của mày một lần nào nữa đâu.”

“Thì em sẽ chết ngay thôi. Em sẽ không thể mắc lừa thêm nữa là chuyện tất nhiên.”

Gã Ken điên khùng cười man dại, và gã bước gần đến với Du Chỉ đang bị giam giữ. Hắn cười càng lúc càng dữ dội hơn, và Du Chỉ cảm thấy khó chịu khi cái mùi hôi thối cứ xộc vào mũi cô. Hắn lại mỗi lúc mỗi gần, để rồi giờ đây hai cơ thể như đụng chạm cả vào nhau.

“Đây sẽ là ân huệ cuối cùng mà anh dành cho em. Hãy đọc kinh sám hối đi nhé, người yêu bé nhỏ của anh.”

Một giọt máu nhều xuống nền gạch tại ngôi đền, lại thêm một giọt, rồi mỗi lúc mỗi nhiều hơn. Ken trợn to mặt và trân người vì không tin vào điều này, gã không tin rằng gã đang bị một thanh kiếm đâm thủng qua người.

“Đáng lí ngươi đã có thể giết ta một cách trọn vẹn, nhưng ngươi đã thất bại rồi.” Du Chỉ thở hổn hển, “Cái người không làm được là tiếp tục sinh tồn. Nhưng chúc mừng vì ngươi đã giết được ta.” Du Chỉ cười mãn nguyện rồi gục xuống, lịm dần.

Chiếc lông vũ đen nhánh giữ chặt thanh kiếm đã đâm xuyên qua cơ thể Ken lẫn Du Chỉ giờ lỏng dần và buông xuôi mặc cho gió thổi đi đâu thì vẫn không hề kháng cự. Những cơn gió buồn thổi xào xạc khắp sân đền vắng lặng không một bóng người. Những đóa sen vẫn nở thơm ngát trên mặt hồ, nhưng nó cũng đành bất lực cho số phận của cô gái đã chiến đấu quả cảm với kẻ thù. Gió lặng im thổi dữ dội thêm.

Piro gào lên thảm thiết khi những cái gia nhon tua tua chứ bầu chặt vào thân xác da thịt cô mà cày nát. Từng dòng máu cứ chảy ra mỗi lúc nhiều hơn, thấm ướt đỏ cả thân thể cô. Mắt Piro mở dần khi cô nàng cố định hướng nơi kẻ thù đáng ghét. Piro nhận ra nguyên nhân của việc chuyển dời vị trí giữa cô và Lena là trước mỗi khi cô thi triển phép thuật thì con mắt của vòng lườm cực của Lena lại sáng lên, và cô đã tìm ra mấu chốt. Điều cần thiết bây giờ là làm thế nào để có thể thoát khỏi vòng vây của kẻ thù.

“Đầu hàng đi lão bà rùa sống dai như đĩa. Lần này ta sẽ kết liễu bà, tiễn bà về miền cực lạc một cách không chút đau đớn.” Lena nói bằng cái giọng đầy vẻ căm thương, chua xót nhưng quá nhiều chỉ trích.

Piro dùng thuật làm đông băng chính bản thân mình, và cùng nhờ sức mạnh của giá lạnh làm đông tụ những sợi dây gai đang hành hạ thân xác cô. Khi cả đám dây nhợ kia bị đông cứng và phá bung ra, Piro lại đột ngột phá băng và lao đến bên Lena. Cô nàng lại sử dụng thuật pháp cũ, là tạo nên một vòng vây bằng những tảng băng dày kiên cố. Chộp lấy thời cơ khi con mắt vừa lóe sáng, Piro dùng con rùa bằng đá thạch anh của mình, thứ mà Ken đã trao lại cho cô trước khi chết để phản xạ lại thứ ánh sáng mà con mắt ấy phát ra. Và giờ đây chính kẻ thù đã ở trong tầm ngắm của cô. Từng phiến đá cứ thay phiên nhau đập mạnh vào người Lena trong sự gào rống thống khổ của cô ả. Những bụi tuyết bay lên và thân xác Lena tan nát, đó cũng là lúc Piro quỵ xuống vì kiệt sức, cô ngất đi vì mất máu quá nhiều. Kết giới tan dần, và thân thể cô đang nằm giữa dòng xe cộ qua lại tấp nập trên một con đường ở King Light.

Phi Âu ngỡ ngàng khi nghe thấy rằng Phi Á Tiên đến đây không phải để giải thoát cho cô mà để giết cô. Cô nàng hoảng sợ, và với thứ sức lực ít ỏi còn lại cuối cùng, Phi Âu cố lết về phía sau để tránh né sự tấn công có thể đến lúc nào của người đối diện. Phi Á Tiên vẫn lạnh lùng, bước từng bước nhẹ nhàng đến, cô chuẩn bị kết liễu mạng sống của Phi Âu.

“Tại sao? Tại sao lại giết tôi? Tôi chắc cô là người bên bọn của Ray và Mark. Tại sao cô lại giết tôi? Tại sao?”

Phi Á Tiên vẫn im lặng, và cô đã xuống tay. Phi Âu thét lên đau đớn. Âm thanh vang khắp mọi chốn nẻo tối tăm này.

Tà Ác cảm nhận được cái gào đau đớn ấy của Phi Âu. Hắn không biết điều gì vừa xảy ra, nhưng khuôn mặt gã đã lộ vẻ lo lắng. Tà Ác toan chạy đến chỗ đang giam giữ cô nàng để tìm hiểu nguyên nhân như có một thứ đã bắt hắn phải đứng lại tại đó. Gã thấy những giọt màu lam như thứ linh hồn của Ray đang quây quanh Mark cùng với một lớp khói màu đỏ cam cháy rực. Mark thì vẫn ngồi đó lặng im không nói gì, cứ để mặc cho những thứ phù du đó bay lượn khắp cơ thể anh. Rồi mọi thứ xung quanh Mark như đang phát sáng, nó chói lọi và dường như muốn bùng nổ. Tà Ác kinh ngạc khi trông thấy điều kì lạ đó. Và khi thứ ánh sáng bất ngờ ấy tắt hẳn, gã nhận ra Mark đang đứng thẳng, nhìn về phía hắn bằng cặp mắt chứa đầy niềm tin sẽ kết liễu cuộc đời gã. Tà Ác cũng nhận ra bên cạnh Mark có một sinh vật kì lạ, đó là một con Chu Tước màu lam kì lạ, nó không cháy rực bằng bất kì một thứ lửa nào cả, mà xoay quanh nó là những ánh sáng chớp giật màu tím và luôn hăm he sẽ bắn ra những tia lửa điện về phía gã.

“Hãy đón nhận sự tấn công của Linh giáp thứ mười ba đây Tà Ác.” Mark nói qua từng cái nghiêng răng dữ dội.

25. Chương 25:

VÔ là thế giới của một sự bình yên hạnh phúc. Nói đúng hơn nó chỉ đúng như thế khi vừa bắt đầu, nhưng không lâu sau đó, VÔ đã trở nên hỗn tạp với sự tranh chấp giữa thế lực bóng tối kinh hoàng và ánh sáng huy hoàng. Người dân tại VÔ được yên bình sống trong những bờ thành vững chắc được bảo vệ bằng sức mạnh của các vị thần thánh. Và cũng bởi vì thế, họ thờ cúng những người bảo vệ họ như một niềm tin cho sự bình yên. Cư dân phương Nam họ thờ ngài Juu Khổng Tước, đó là vị thần mang lại cho họ sự ấm áp, chở che họ bởi sức mạnh của ngọn lửa bốc cháy rừng rực trong mỗi con tim. Trái ngược hẳn, dân phương Bắc thờ Piro Huyền Vũ, vị thần che chở con cháu họ bằng những trận tuyết mù mịt, đánh lạc đối phương, vì thần mang lại cho họ sự chống chọi tốt thượng với mọi khắc nghiệt bởi ý chí kiên cường. Phía tây, là thành của các cư dân tôn thờ thần Bạch Hổ, vị thần mang đến cho họ sự tươi tốt của những mùa màng trù phú, và những mảnh vườn trĩu nặng trái ngọt, Bạch Hộ trao tặng cho người dân nơi đây một lòng vị tha vô bờ bến, họ luôn tâm niệm rằng, sự tha thứ có thể cứu rỗi mỗi linh hồn lầm lạc. Thần Thanh Long cai quản khu thành phía đông của VÔ, nơi đây mọi người được sống sung túc bởi những tài năng khéo léo đến lạ kì mà vị thần đặc ân ban cho họ, trí thông minh, sự thông thái là thứ mà những con người thành đông này nghĩ rằng có thể chinh phục cả thế giới. Đó là câu chuyện khi VÔ đã được thiết lập, và bốn vị thần thánh kia đang tay bảo vệ tộc người khỏi sự tấn công của Tà Ác. Nhưng ít ai biết đến những việc xảy ra trước đó.

Các vị trưởng lão tại thế giới Thiện đã tiên đoán thấy được điều bất lợi sẽ xảy ra tại vùng đất an lành VÔ

mà họ cố công dựng xây cả một thời gian qua. Họ thấy được một hiểm họa mà thế giới Tà Ác ngấm ngấm tới, nên đã quyết định cử những con người ưu tú nhất tại Thiện đến đây bảo vệ những người dân tại VÔ. Thanh Long, Huyền Vũ lẫn Bạch Hổ đã là những người tiên phong đầu tiên đến với VÔ để ra tay chống đỡ với những thế lực Tà Ác.

“Ta nghĩ quyền năng tam giác không đủ để chống chọi cũng như bảo vệ VÔ. Cho nên ta đề nghị sẽ điều thêm một người xuống dưới đây.” Một vị trưởng lão với cái đầu trọc nhẵn, và trên đó được vẽ những hoa văn kì lạ đề nghị trong một hội nghị cấp bách khi Tà Ác đang giành được thế thượng phong trong cuộc chiến này.

“Tôi cho rằng quyền lực tam giác đã đủ khổng lồ để chống tất cả. Vì thế không cần phải chi thêm chi viện, bởi như thế, kẻ xấu có thể tranh thủ điều đó mà quay ngược lại tấn công nơi đây.” Một vị khác bác bỏ đề nghị ấy, đó là một ông lão với cặp mắt màu vàng tinh xảo, và mái tóc bạc được thắt được bím nhỏ.

“Nhưng chắc gì ba người họ chống chọi được với Tà Ác, việc chi viện cũng là một yêu cầu hợp lí.” Một vị khác tỏ vẻ lo lắng khi cảm thấy tình hình đang diễn ra xấu hơn, và cho rằng việc cấp thêm người xuống VÔ là chuyện hợp lí.

Ông lão đầu trọc nhìn vào mặt người bạn già của mình đầy vẻ biết ơn khi đã tán đồng ý kiến của mình. Ông nói tiếp:

“Thiện của chúng ta là một vùng đất nhỏ, cư dân trên đây chỉ vồn vện trên dưới năm mươi người, và hầu như tất cả đều có quyền năng riêng.” Ông lão trọc đọc nhìn sang ông bạn già người đã phản đối ý kiến của mình, nhẹ nhàng tiếp, “Và vì thế chúng ta đâu có trông bốt một người cũng không gây nhiều ảnh hưởng. Trong khi đó, VÔ là một nơi mà con người nơi đó không có đủ sức mạnh để chống chọi với thế lực siêu nhiên, họ cần ta. Và ta nên chi viện thêm người để che chở họ. Ta đã tạo ra VÔ thì không vì một lí do gì lại nhìn nó sụp đổ, hay rơi vào tay một kẻ khác mà ta không dám đánh đổi một thứ gì đó.” Đôi mắt đượm chút buồn rầu lẫn lo lắng, ông nhìn người bạn của mình, tiếp tục thuyết phục. “Chiến tranh mà, ai nào có muốn, nhưng một khi nó đã xảy ra thì máu chảy xuống nhiều lắm, và ta không thể yếu hèn nữa. Ta phải chống nó vì một mục đích ý nghĩa nào đó chứ.” Ông lại vỗ vai bạn mình rồi tiếp lời, “Chúng ta đã một bộ ba ăn ý, chúng ta đã sát cánh bên nhau kiên cường để chống lại Tà Ác, nhưng sức mạnh hậu duệ của ta có không giống ta, và vì thế quyền năng tam giác không chắc có thể phát huy được uy lực tối cao. Thế nên ta cần tạo nên một quyền năng khác, chúng ta cần chi viện cho họ.” Ông nhìn bạn mình, khẽ gật đầu như tìm kiếm sự chấp thuận từ bạn mình.

“Càng nhiều người thì lại sẽ có nhiều mâu thuẫn, sẽ có nhiều sự hiềm khích và sẽ khó có thể kiểm soát được. Tôi không chắc có thể dùng một quyền năng nào khác không. Nhưng tôi đồng ý với ông vì một sự đánh đổi cho một điều có ý nghĩa lớn lao trong lí tưởng của ta.” Ông lão có cặp mắt vàng cuối cùng cũng đã gật đầu chấp thuận.

Những ngày sau đó, Juu Khổng Tước là người thứ tư xuống VÔ để cùng các bạn của mình tác chiến chống Tà Ác. Họ đã kiên cường như thế trong việc giành giữ và bảo vệ vùng đất yên lành, và hạnh phúc vốn có này. Tất nhiên sau những trận tranh hùng, họ đã thành những vị thánh ở nơi đây, sứ mệnh của cả bốn là bảo vệ những con người hiền hậu nơi đây. Cả bốn quyết định trấn giữ bốn phương của VÔ, chính họ đã tạo nên một quyền năng mới.

Tà Ác nghe thấy một tiếng gào thảm thiết của Phi Âu và hắn biết rằng đã có một vấn đề gì đó xảy ra với cô nàng. Và điều đó với hắn vào lúc này thật sự bất lợi. Raw toan chạy về phía giam giữ Phi Âu xem điều gì vừa mới diễn ra, nhưng hắn lại đứng ngay vị trí đó, và quay hướng nhìn về Mark, hắn bàng hoàng nhận ra kẻ bên Juu Đệ Tứ là một con phượng hoàng, nhưng nó không có một màu đỏ cam chói rực của những ngọn lửa, mà con phượng hoàng được nhuộm một màu lam, và xung quanh nó là những tia lửa điện màu tím luôn chực chờ nướng chín hắn.

“Đã tới lúc người phải hứng chịu những hình phạt vì những gì mi đã gây ra. Hãy đón lấy sự trừng phạt của Linh giáp thứ mười ba đây!” Mark gào lên.

Con phượng hoàng phóng từ chiếc mỏ cứng của mình ra một luồng sáng màu lam và nó bay thẳng về phía Raw. Hắn nhận thấy được sự nguy hiểm đang đe dọa mình, trong một cái thoát hiện, hắn biến lên không trung phía trên để tránh sự công kích vừa rồi. Nhưng Raw đã lắm khi hắn nghĩ có thể thông thả tránh những gì mà con linh giáp ấy trao tặng, tiếp cho đòn tấn công ấy, những tia điện xung quanh con phượng

hoàng tiếp tục bắn về phía hắn, và với cường độ mạnh mẽ như thế, chỉ cần một tí sơ suất hắn sẽ bị nướng chín ngay lập tức.

“Tên khốn, từ đâu người có được cái thứ này thế?”

Mark không trả lời, đôi mắt cậu cứ dán chặt vào từng cử động chạy trốn của Raw bởi những tia điện màu tím, và những luồng sáng màu lam. Mắt cậu bỗng tròn to, và thêm vào sự tấn công đó là những chiếc lông vũ cháy đỏ rực được bắn ra từ đôi cánh phía sau cậu.

“Lời phát xét xử tử của mi đã đến!”

Mark lại mở mắt ra to hơn khi này, nhưng cảm giác mà cậu đang thấy lúc này là sự kinh ngạc. Cậu cảm thấy có một thứ gì đó ngay phía sau Raw, và nó đang dần nuốt chửng lấy thân thể của Tà Ác. Một thoáng rất nhanh chạy qua, cả thân thể của Raw đã bị nuốt gọn và xuất hiện trước mặt cậu là một con quái điều.

“Cái quái gì thế này. Nó là cái thứ gì thế?”

Phi Á Tiên lấy tay cổ che một vết thương quá nặng ngay một bên eo phải, máu cứ chảy ra mỗi lúc một nhiều hơn. Cô lê lết trên nền sàn tối đen chứa đầy chương khí đến gần Mark, gần như kiệt sức, cô cố nói.

“Đây là hình dạng của Tà Ác trong kiếp này đây. Đây mới là chủ thể thực của nó.” Phi Á Tiên sắc súa và máu từ miệng cô bắn vương vãi. “Tôi đã cố nhưng không thể tiêu diệt được nó.”

Mark chớp nhanh lấy Phi Á Tiên. Anh nắm lấy cô và nhảy sang một hướng khác né tránh đòn tấn công mà con điều gớm ghiếc, khổng lồ kia vừa thực hiện.

“Tôi không hiểu ý cô, nhưng cái thứ quái vật này mà là Tà Ác sao?”

Phi Á Tiên gật đầu, kiệt sức, cô ngất đi. Mark đặt cô vào một chỗ khá xa so với tầm ngắm của con quái điều kia. Tiếp sau đó anh nhờ sức mạnh của con linh giáp để tấn công Tà Ác, nhưng nó cứ đứng im lì không chịu nghe theo lời của anh. Bực tức vì sự khó bảo của con phượng hoàng, Mark tự mình bay đến gần hơn con điều khổng lồ và thổi bùng một ngọn lửa ôm trọn lấy nó, và cố thiêu đốt.

“Vô ích thôi, cậu không thể giết nó bằng cách như thế.” Phi Á Tiên thều thào nói khi lơ mơ trông thấy việc mà Mark đang làm.

“Thế tôi phải làm gì, không lẽ đứng đó để nó ăn thịt cả bọn à.” Mark cau có.

Phi Á Tiên yếu ớt lắc đầu. Cô gượng đứng dậy và bắt đầu thi triển phép thuật của mình. Từ thân người trắng muốt của cô, hàng vạn sợi tơ số phận bắt đầu bắn ra, nó bay vút trong không gian, và quấn chặt lấy con điều khổng lồ. Phi Á Tiên lại thổ huyết, cô nhăn mặt vì vết thương khiến cơ thể lẫn tâm hồn cô cảm thấy đau đớn dữ dội.

“Cô dừng lại đi, cứ tiếp tục thế cô sẽ chết đấy!”

“Cậu im đi. Không phải cậu bảo chẳng lẽ đứng đó để nó tấn công chúng ta sao.”

Mark quay sang cầu xin con linh giáp khó bảo. Nó vẫn im lặng, không có chút động tĩnh gì, ngoài những cái vỗ cánh thỉnh thoảng để giữ cho một luồng khí được vây quanh nó.

“Phượng Hoàng xanh, ta cầu xin mi đấy.” Mark gào lên, và anh cũng liên tục bắn những mũi tên bằng những chiếc lông vũ cháy rực về phía con điều khổng lồ đang vị ngọn lửa anh thiêu đốt trong vô vọng, và đang vị giữ chặt bởi những sợi tơ của Phi Á Tiên.

Con điều nhả một luồng năng lượng màu đen về phía Phi Á Tiên, nó bắn thẳng qua ngực cô. Một cái mím chặt môi, cô mở tròn mắt và gục ngã xuống ngay sau đó. Cả cơ thể Phi Á Tiên co giật, máu cứ rỉ nhau ọc ra mỗi lúc nhiều hơn từ miệng cô. Mark trong thấy thể liền lao lại xem cô bạn đồng đội vừa mới quen ra sao, và anh chỉ biết ngồi kế bên mà ngó Phi Á Tiên dần bị cái chết kéo lấy.

“Cô... cô... sẽ qua mà. Cô lên cô bạn. » Mark đối lòng động viên, nước mắt lẫn nước mũi cứ chảy lòng thòng khắp mặt anh.

Con điều lại bắn tiếp một luồng năng lượng màu đen về phía Mark. Nhưng luồng ánh sáng đã bị đánh bật sang một hướng khác và nó bị mất hút vào trong khoảng không đen ngòm phía trên. Mark vẫn chưa hết

bàng hoàng vì mình vừa thoát khỏi bàn tay tử thần trong tích tắc. Anh ngó lên trên, và thấy chính con linh giáp phượng hoàng xanh đã bảo vệ anh. Mark vừa rở đứng dậy, và có một niềm hi vọng le lói rồi ngập tràn cả tâm hồn anh.

« Cảm ơn Phượng Hoàng xanh. Hãy cùng ta chiến đấu, giết chết con điều gớm ghiếc kia. »

Con phượng hoàng ngó sang Mark, rồi lại tiếp tục nhìn con điều đen đúa kia. Phượng hoàng xanh ré lên một hồi lớn, và sau đó cả thân nó được bao phủ bởi một lớp ánh sáng lung linh. Mark nhận thấy cơ thể của cô bạn đồng đội cũng sáng lấp lánh. Và một lúc sau, nhiều thứ ánh sáng khác cũng xuất hiện trong không gian mà cậu đang tồn tại. Mark cảm thấy ánh sáng đã dần nào xua tan được bóng đêm cũng như chướng khí bao trùm nơi đây.

« Phượng hoàng! chuyện gì đang xảy ra thế này? »

Mark đang thắc mắc cho điều kì lạ đang xảy ra. Cậu trông thấy cơ thể của Phi Á Tiên dần tan biến, và giờ đây sinh vật đang được bao trùm trong thứ ánh sáng đó là một con thiên nga trắng muốt. Mark trông thấy thêm hai quả cầu sáng khác đến gần con linh giáp, bên trong là một con rùa xanh và bên kia là một con quạ lông đen đang dần chuyển sang trắng.

« Thế này là thế nào, chuyện gì thế này? »

Con linh giáp phượng hoàng cũng dần co cụm lại trong thứ ánh sáng bao trùm lấy nó. Giờ đây cả bốn quả cầu ánh sáng đó bay đến, bao trùm lấy con điều đen đúa kia. Trong một thoáng ngắn ngủi, Mark nhận ra thứ sinh vật mà cậu được biết là Tà Ác là một con chim có hình dạng tương tự một con công. Thứ ánh sáng trắng ấy dần lan tỏa, và nó cũng làm tan chảy dần sinh vật gớm ghiếc kia. Rồi sau đó, trước mắt Mark là những khoảng trắng loang lổ đen. Những vệt trắng đen cứ bám lấy nhau, cố quện vào nhau, và chúng cứ tranh đấu như thế mãi...

« Bác ơi, vậy cuối cùng thì chàng trai mang dòng máu Phượng Hoàng đó đi đâu? » Một cậu nhóc lớp tám hơn hử hỏi một ông lão giữ trường Đại học Tổng hợp ở thành phố Ray Juu vào một buổi chiều cuối đông.

« Bác ơi, vậy Ray và Juu có đến được với nhau không? » Một cô nhóc lớp bảy ngơ ngác hỏi, mắt cô bé ứa lệ.

« Chuyện gì xảy ra sau đó nữa bác, số phận của những con người ấy ra sao? » Một cậu nhóc lớp tám khác nghi hoặc hỏi. Nó nhìn thẳng bạn mình, và cả một đám ngồi phía sau nữa.

« Cho con hỏi, vậy con Công đó có phải là Tà Ác không bác? »

« Sao lại không, mà không nghe bác nói rằng nó đen đúa, ghe tởm, và muốn giết Mark sao? »

« Em cứ tưởng Tà Ác là con rắn, đâu nghĩ nó là con công đâu. »

Người đàn ông cứ đưa mắt nhìn tụi nhỏ, ông đánh mắt sang đứa nào đưa ra câu hỏi, và mỉm cười vì nội dung thứ mà nó hỏi. Ông ôn tồn bằng chất giọng truyền cảm của mình, ông kể tiếp:

« VÔ được bình yên đó là do công sức của tứ thánh. VÔ trở thành vùng đất của sự bình an và hạnh phúc là bởi những giọt máu nóng hổi chứa đầy nhiệt huyết trong Chu Tước, có được lòng thánh thiện trong Bạch Hổ, những chiến lược của Huyền Vũ và sự thông thái của Thanh Long. Thiện đã rất đỗi tự hào khi dõi theo cuộc sống sung túc của VÔ với sự bảo trợ của bốn truyền nhân hậu duệ của ba vị trưởng lão. Họ đã tạo ra được một quyền năng mới, bộ tứ. Nhưng cả những người này đã không biết trước hậu quả của những năm sau đó...Juu được chọn là người thắng cuộc và được điều đến VÔ để sát cánh cùng đồng bạn chống thể lực tà ác vì anh đã chiến thắng được một anh bạn của mình, người có quan hệ họ hàng với anh, đó là Pol, đơn giản chỉ bởi đơn đề cử của ba người ở VÔ là Juu. Pol thuộc tộc Công, và anh là người ưu tú nhất trong dòng họ này, và niềm tự hào khi được sánh ngang với tộc họ hàng Chu Tước. Nhưng cuối cùng, những cuộc tranh tài cân sức giữa Juu và Pol không là quyết định, mà nó được quyết định từ chiến trường thành VÔ. Và cuối cùng người hùng trong mắt Thiện là Juu, và anh lại trở thành thánh nhân trong lòng những con người ở VÔ.

Những năm yên bình ở VÔ được đánh đổi bằng sự diệt vong tại Thiện. Rất nhiều người đã hi sinh khi phải chiến đấu với cơn giận dữ của Tà Ác và đồng bọn. Chúng đã xóa sạch dấu vết của Thiện ra khỏi cuộc sống.

Bộ tứ thánh đã đến giải vây, nhưng họ chỉ có thể cứu được một số ít người. và họ bắt đầu thiết lập cuộc sống mới tại VÕ. Ngày chào đời Juu Đệ Tứ, bộ tộc Công cũng đón nhận tin vui chào đón một công chúa sinh đẹp. Pol đệ nhất, người từng phải từ bỏ ước mơ dưới tay Juu Đệ Nhất đặt tên cho con gái là Kelly. Không ai ngờ rằng vào cái đêm ấy, ông đã kí kết với Tà Ác sẽ tái lập một thiết chế khác tại VÕ, và nhận tẩm chọn cơ thể con gái mình là nơi chứa đựng giấc ngủ cuối cùng của Tà Ác. » « Vậy thực chất Phi Âu là kẻ ác, đúng không bác? »

« Chứ gì nữa, cô ta là nơi bảo bọc Tà Ác mà! »

« Không hẳn vậy đâu các cháu. Kelly Phi Âu có kí ức riêng, trái tim riêng, và lí tưởng riêng. Cái bất hạnh của cô ta là phải chịu sự khống chế của Tà Ác trong tiềm thức bất cứ lúc nào mà đến cô cũng không lường được hậu quả mình gây ra. »

« Tà Ác đã bị tiêu diệt rồi đúng không bác? »

« Nhờ có linh giáp Phượng Hoàng xanh, tuyệt vời! »

« Tà Ác và Thiện đang tiếp tục đấu tranh tại một nơi khác, các cháu ạ. » Ông lão mỉm cười, ông xoa đầu đứa ngồi gần ông nhất. Ông trìu mến nhìn lũ trẻ, rồi dịu dàng bảo tội nó rằng giờ đã trễ, và ba mẹ chúng đang chờ chúng về nhà. Ông lão trông thấy những chiếc bóng tí hon của bọn chúng nhấp nhô trên mặt đường rồi lặn mất khi bóng đêm đã hoàn toàn đến. Ánh đèn tự lúc nào đã cháy sáng khắp mọi căn nhà, trên gác thượng, lẫn trên đường. Ông lão ngẩng nhìn lên trời tìm kiếm một ngôi sao định mệnh của mình. Một con bướm trắng chập chờn bay theo ông, rồi nó đậu trên chiếc vai gầy guộc xương xẩu của ông lão, và cứ thế mà chờ đợi.

« Chào em. Một phần của anh. » Ông lão nói, mắt rướm lệ.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/part-of-me>